

Petra Neomilnerová
ZAKLÍNAČKA

KOTKA

Ρεττα Νεομυλλιερονά
ΖΑΚΛΙΝΑČKA

ΚΟΤΑ

Úvod k příběhům, které s nestaly... a přece k nim dochází

*„Bylo tu však něco těžkého co drtí
smutek, stesk a úzkost z života i smrti“
Vítězslav Nezval: Edison*

Obecné mínění posouvá fantasy do říše vyprávěnek. Autoři prý tahají z klobouku draky, elfy, čaroděje, trpaslíky, barbary a vůbec všelijakou podezřelou havěť, aby rozptýlili čtenáře. Hrají si s kouzly a souboji, do toho přihodí hrst bitev, alespoň jednu krasavici v ohrožení, naivní nebo třesnutě oduševnělé dialogy „Když se píše o upírech, pobitých zombiích a magických artefaktech, nikdo to nemůže brát vážně!“ To se totiž v životě nestává.

Ale stává se, že se bojíme: třeba havárie, nevěry, nemoci nebo exekuce. Usilujeme o lásku, volnost, bankovní konto, úspěch. Můžeme se ošklivě pohádat, narazit na šikanu, ocitnout se sami bez pomoci a přátel. Nikdo z nás se nevyhne bolesti, i kdyby k tomu došlo jedinkrát za celá léta. Ani otrlý scenárista televizních seriálů si nevymyslí tak krkolomné a tragické zápletky, jaké dokáže stvořit realita.

Nejsou to moderní technologie, demokratické zřízení a blahobytný styl vyspělé civilizace, co tvoří podstatu lidské existence, ale pradávné vztahy a emoce — utrpení a touha, krutost a soucit, hrůza a naděje. Pokud je spisovatel dokáže svým uměním uvěřitelně zachytit, dotkl se podstaty skutečného života. Když postavy na stránkách knihy ožijí a dýchají, nezáleží na tom, jestli jejich tvůrce píše o podnikatelce středního věku, mladistvém narkomanovi, o vlkodlaku nebo víle.

Zdálo by se, že stačí prostřednictvím vypjatých akčních scén, propracovaných šarvátek, britkého dialogu a drastických popisů vybudovat svět bez iluzí, zato s odvrácenou tváří: tvrdý a těžko předvídatelný, tak jak se s ním často střetáváme.

Jenže naturalistické zobrazení, kterému by scházela jiskra skutečného prožitku, by nebylo o mnoho lepší než idealistická selanka; možná jen zábavnější.

Zázrak věrohodnosti znamená přitáhnout čtenáře pomocí pouhých slov do středu dění a přinutit ho, aby s rozporuplnými hrdiny prožíval jejich osudy. Na rozdíl od početných románových figur ze snazšího, více pochodového břehu fantasy (bez ohledu na litry prolité krve nebo temnotemné konce) tu pocítíme palčivý záchvěv, který provází nás samotné v hraničních situacích.

Petra Neomillnerové se odvážila ve svém díle jít až na dřeň reality, piv tentokrát oblečené v neurčitě středověké období. Používá nelítostné konfrontace, impulzivní střety, sex bez líbivých servítků, hořkou tělesnost, zranitelnost a prohry hrdinů...

jejich houževnatost a paličatou vnitřní sílu, která je znovu a znovu tahá z krvavého marastu.

K dobrodružným atributům, na nichž jsou zručně stavěny napínavé pasáže, přibyla lidskost, tesknost a především neokázalý, ale hluboký soucit se slabými, s ubožáky a ztracenci lidské komunity — v žánru fantasy jde o neobvyklý, o to působivější aspekt.

Živelné, drsné a přitom živoucí prvky, které před několika lety ozvláštnily knižní prvotinu Petry Neomillnerové „Vlastní krev“, nejvýrazněji zaznívají v syrově laděných příbězích zaklánačky Loty.

Tři z povídek v této sbírce byly knižně publikovány dříve: „Zmetek z temnot“ v antologii „Legie nesmrtelných“, „Stříbro je, když“ a „Mlynářčina náruč“ v autorském výboru „Hry na bolest“. Tady působivě dotvářejí Lotinu sudbu... a její literární podobu silné, samostatné, sebevědomé hrdinky navzdory všem mizériím a sporným revoltám. Jen ti, kteří si v prvním vyprávění o Latě „Psí zima“ oblíbili zabijáckého upíra Emma, budou muset počkat na další svazek.

Není to četba piv ty, kteří odcházejí z kina v okamžiku, kdy někdo na platné zakleje, zasouloží si nebo na někoho vyrazí pěstí. Ale — krom velmi funkční magie zrozené z přírodních kořenů a bytostí, které za starých časů brali všichni vážně tu nenajdete nic, co by neexistovalo na naší reálné Zemi, dokonce v naší společnosti. Snad jen vůle bojovat a existovat je ve světě zaklánačky Loty mocnější než dnes...

*„Bylo tu však něco krásného co drtí
odvaha a radost z života i smrti...”*

Františka Vrbenská

Temná záležitost

Vysoký muž naposledy máchl sekerou, polínko se rozlétlo a kusy dřeva dopadly na ušlapaný sníh.

„Odnes to do dřevníku, Loty.“

Rozcuchané děčko, které ho až dosud pozorovalo při práci, se ušklíblo. „Už jsem unavená, Volmare.“

„Já jsem unavenej, děvče, tys jen koukala. Maž.“

Děvčátko, které vypadalo nejvýš na devět let, stáhlo koutky jako vlče, které se chystá kousnout, ale pak se s nechutí sklonilo k třískám.

„Příště radši pomůžu Justovi v kuchyni,“ kápě od krátkého pláštíku padla Lotě přes hlavu a dívka ji netrpělivě strásla stranou, je tam teplo a nic po mně nechce.“

„Aby bylo teplo a aby Just mohl vařit, musí někdo udělat dřevo,“ Volmar byl na své sebeovládání pyšný. Pravda, ve škole bylo hodně žáků a většinu z nich už by zaklínač dávno přetáhl klackem, ale pro tohle děčko měl slabost. Hubatá holka s nepořádně zapleteným copem, ostrým nosem a špičatýma ušima byla pod jeho ochranou. Jeho nůž přeřízl pupeční šňůru, to on ji po porodu držel v náručí...

V hloubi staré pevnosti někdo zabušil na ochraptlý zvonec.

„Večeře,“ Lota hodila polínka do sněhu a vyrazila vyšlapanou cestičkou mezi kolnami směrem k hlavní budově.

„Seber to, ale fofrem,“ křikl za ní zaklínač. Jsou věci, jako je náklonnost, bezmála láska, a pak zas jiné, jako například nechat ze sebe dělat vola.

„Seber to, ale fofrem,“ odsekával Volmar slova, když vlekl vzpírající se děčko zpátky k špalvu, a každé ze slov doprovodil důrazným štulcem. „Okamžitě.“

V Lotiných očích se zablesklo. „Nech mě bejt, nech mě bejt, ty špinavej, hnusnej...“ Malé pěsti zabušily do Volmarových žeber a jedna z ran našla i starou zlomeninu.

„Tohle si dovolovat nebudeš, spratku,“ facka odhodila děvče do sněhu, do pobledlé tváře se vpila rudá skvrna a z nosu se Lotě spustila krev.

„Hnusáku,” děcko se spěšně odkulilo z Volmarova dosahu a sebralo z hranice jedno z polen. „Jestli na mě ještě sáhneš, tak...”

„Tak co?” Pevná ruka Lotě ovinula krk.

„Co tu vyvádíte, Volmare? Zas jančí?” Žena, oblečená v přiléhavé kožešinové kazajce, bez námahy vykroutila děvčeti poleno z ruky.

„Jo.”

„Já ti to říkala, my všichni, ale tys holt neposlouchal, tak trp. A ty plav,” zatřepala dítětem. „Ještě jednou tě uslyším, jak na Volmara držkuješ, a seřežu tě, že budeš měsíc modrá. Mazej jíst.”

Holčička je naposled přehlédla divokým pohledem a pak se kolem nich prosmýkla za dřevník.

„Přeroste ti přes hlavu, bratře,” zabodla zaklínačka Volmarovi prst do hrudi.

„Ale ne, Burgo,” muž v rozpacích zasekl sekeru do špalku a objal ženu kolem pasu. „Je to malá holka, takys byla taková.”

„Takováhle ne, Volmare,” zavrtěla žena hlavou. „Tohle si její máma uhnala s tím...” významně se dotkla ucha.

„Je to jen děcko,” štípl ji zaklínač do zadku. „Jen děcko, Burgo, ať už ho uplet kdokoli.”

„Aby ses jednou nedivil.”

+ + +

Ne, nebudu se divit. Vlastně se nesmím divit, až Lota udělá něco, co nebude jen obyčejné uličnictví, něco, co smrdí nocí — a krchovem. S takovou jsem ji dal Škole, s takovou jsem ji představil mistrům a konečně, všichni jsme věděli, koho použijeme dovnitř. Po pravdě řečeno, málo našich žáků má oslnivý původ, ale takovým jako Lota se hned tak někdo chlubit nemůže.

+ + +

Viděl jsem tu ženskou, hned jak jsem vstoupil do hospody, a dvakrát jsem se podíval jen proto, že jsem si hleděl ukrátit čas před zábavou na hřbitově. Nakláněla se nad vozku, halenu na prsou rozhalenou a sukni vykasanou až pod zadek. To se nevidá ani v zájezdních putykách, jako je tahle. Obrátila ke mně hlavu a já pochopil. Oči měla potažené mázdrou, která svědčila o tom, že si pod jazyk sype to nejhorší svinstvo, co se dá od potulných alchymistů koupit. O tohle zájem nemám, s vysněženými jsou vždycky potíže. Vklouznul jsem za stůl a přemýšlel o leccčems, když přistála na podlaze vedle mě.

„Ten čůrák,” vzlykla a zvedla se na kolena. Nedošlo mě to. Dalo se čekat, že jí někdo dřív nebo později jednu vrazí.

„Zabiju ho.” No jo, to taky říkávají, poměrně často dokonce i mně. Jenže tahle to myslela vážně. Nůž, který vytáhla zpod sukne, nebyl ani tupý, ani krátký. Její pohyby byly dost zběhlé na to, aby vozku rozpárala jako jehně. Je pravda, že mě neplatí, abych řešil bitky poběhlic a jejich zákazníků, ale chytil jsem ji kolem pasu a nůž jí sebral. Ne, nesešlo mi na životě vozky, ale nemám rád, když pak popravují

ženské. Ingolfovi to nevadí, mně jo. Připadá mi to jako zbytečné plýtvání.

„Co blbneš?" Uhodil jsem ji jen tolik, aby se probrala.

„Neser se do toho." Nezastavilo ji to. Byla tak mimo, že ránu ani nevnímala. Vozka za mými zády cosi pokřikoval, ale neposlouchal jsem ho. Táhl jsem vriskající poběhlíci ven. Nějaká kaluž se najde všdycky.

Ze strouhy vylezla už trochu zkontrolá.

„Proč jsi mě tam hodil?"

„Aby tě nepověsili, poupě." Jako květ zrovna nevypadala, ale i tak byla proti mně mladá. Hodně mladá, ostatně jako každá.

„Pitomče," vyprskla, „teď je všechno pryč."

„Co všechno?" utřel jsem jí prstem z tváře kus bláta.

„Smážo," vzlykla najednou zlomeně. „Není snadný to sehnat, a teď je pryč..“ Neřikal jsem jí, že pořádné „smážo" by nevyprchalo ani po koupeli v studené vodě, nemělo to smysl. Brečela. Brečela, možná proto, že držet opilým chlapům střízlivá je o hodně těžší než se do tuha naládovat sajrajtem, který jí pomalu rozleptá jazyk i mozek, ale bídu kurvení v bídne knajpě k ní pustí jen zčásti.

„Nechceš se najíst?"

„Jako abych ti to udělala pusou?" zvedla znechuceně hlavu.

„Ne, aby ses nažrala, holka. Možná že si myslíš, že když do sebe sypeš svinstvo, stačí tě to udržet při životě, ale tak to není."

„Aha..." Vstala a zimomřivě si objala ramena. „Hele, co jsi za ptáka? Máš divný voči."

„Jsem zaklínač."

„Jo?" Bez zájmu gestem naznačila podříznutí. „A co děláš v týhle díře?"

„Lovím ghúly." Neobtěžoval jsem se s lhaním, téhle je to jedno. Všechno je jí jedno, když na to přijde.

„Co je to za sajrajt?"

„Pojď."

V hospodě bylo teplo a koneckonců to tam ani moc nesmrdělo. Víc si našinec beztak přát nemůže.

„Hele, chceš se mnou do postele?"

Vyhlédl jsem oknem ven. Do tmy ještě zbývala spousta času a tahle zábava není o nic horší než jiná.

„Proč ne. Kolik za to?"

Sedla si mi na klín a poprvé za celou dobu vypadala trochu zaujatě. Cítil jsem její studenou mokrou ruku v poklopci.

„Hele, slyšela jsem, že vy taky něco máte," zasyčela a pokusila se mi nacpat jazyk za zuby. Smetl jsem ji z klína.

„To máme, holčičko. Zabílo by tě to."

„Aspoň ochutnat," sklouzla pod stůl a začala dělat to, co děvky obvykle dělávají.

Za vlasy jsem ji vytáhl ven.

„Ne."

Zuby jí zacvakaly o sebe a Mně došlo, že se blíží záchvat. Střízlivěla a měla z toho smrtelný strach.

„Pojď na cimru," zavrčel jsem a zvedl ji v náručí. „Nebude to pěkný a každé to vidět nemusí."

+ + +

Nebylo to pěkný. Viděl jsem lidi v téhle klepačce už mockrát, doma ve Škole, a u ní to nebylo jiné. Zvracela, ruce se jí třásly a pot z ní jen lil.

„Svlíkní se."

„Já teďka s tebou nemůžu..." kvílela.

„Vím, že nemůžeš, jen se svlíkní."

Poslušně si přetáhla blůzu přes hlavu a pak se vymotala z mokré sukně, která se jí lepila ke stehnum. Díval jsem se, proč taky ne. Tohle nebude zadarmo. Civěl jsem, protože to, co jsem viděl, nebyla venkovská holka. Ano, měla už modřiny a šrámy, ale pořád ještě si zachovala bílou kůži holky, která vyrostla v bohatém domě.

„Jak se jmenuješ?"

„Co je ti po tom?" Z ničeho nic si přikryla rukama klín, jako by jí jméno připomnělo zapomenuté poučky ohledně slušného chování.

„Nic," vstal jsem a hodil na stůl stříbrňák, „nic s tebou nebude, mluvit taky nechceš, co bych tu dělal. A za prachy si kup jídlo a ne sypaní."

Zaječela a objala mi kolena. „Nechod pryč."

Měl jsem dvě možnosti: buď ji nakopnout, nebo si sednout, protože mě držela zatraceně pevně. Přestalo se mi to líbit. Na hřbitově mě čeká smečka ghulů a tady... nakonec z ní nejspíš vypadne nějaká bajka. Už jsem si dovedl představit, jaká. Když se slušná holka spustí, je to horší, než když se kurevského řemesla přidrží děvče, které v tom vychovali. Když se holka z dobré rodiny dostane na cestu a do zájezdních hospod, chová se hůř a hůř dopadne. Jako tahle.

„Jak se jmenuješ?" zopakoval jsem a odhodil jí mokré prameny hnědých vlasů z tváře.

„Thekla." Vyslovila to jako zaklínadlo, které by ji v tu ránu mělo přenést někam jinam.

„To není jméno z chalupy."

„Nejsem z chalupy," odsekla.

„To vidím. Odkud jsi?" Nejsem žádnéj dobrodinec chudých psů a děvek, ale někdy člověk může pomoci.

„Dáš mi ten prach, když ti to řeknu?"

Tohle zjevně nebyl případ, kdy by má pomoc byla co platná.

„Něco ti dám." Přece jen vypadala nejlíp ze všech poběhlic, které jsem letos potkal.

Netečně si utřela tvář sukní a nahá vlezla do postele, kde si přitáhla houni až k bradě. Přiměla ji k tomu spíš zimnice než cudnost.

„Otěhotněla jsem," řekla.

„Co?"

„Otěhotněla. Prostě mě zbouchnul."

Uvelebil jsem se na pelesti, u takových jako ona není možné čekat, že příběh dají dohromady na první pokus.

„Kdo?“

„Můj učitel hudby. Šoupli mě do školy, chápeš?“

Chápal jsem to až moc dobře. Do škol u božíšť rodina většinou nedá holky, které ještě mají šanci se vdát. Thekla určitě nebyla ošklivá, takže to byl ten druhý případ.

„Nebylas panna, co?“

Netrpělivě mávne rukou. „No nebyla. Vyhodili mě.“

„Z té školy?“ ztratil jsem nit.

„Ze školy taky, ale pak z domova. Přitom se dítě nenarodilo...“ Přicházel jsem tornu na kloub. Děvče, které si ve škole užene dítě s učitelem (a to v těchhle školách žádný mladý neučí) a pak jde na potrat, už nemá pro rodinu žádnou cenu. Pro školu ostatně taky ne, nejspíš museli Thekliným rodičům ještě platit odškodné. Odplivl jsem si. U nás na nic takového nehrajeme, jenže k nám taky „pokažené“ holky nikdo nevozí.

„A kdyby ses teď vrátila domů, neotevřeli by?“

Řešení by to bylo, pomyslel jsem si.

„Blázníš?“ Odhodila příkrývku a vyřítla se proti mně, jako by mi chtěla zajet prsty do očí. „Nešla bych tam.“

„Proč?“

Vzdorně stáhla rty. „Nesnáším je. Otec líhá s děvčkama a moje. máma mlčí a píchá.“

„No vidíš, nemají si co vyčítat.“

„Vyšívá, vole,“ usadila mě s hrubostí někoho, kdo chodí s kočími.

„Aha.“

„Mrdám na ně.“ Roztřásla se a já jsem si znovu prohlédl její kůži. Už ztrácela lesk a bude stačit rok, aby Thekla pohasla úpině. Holky do placu pozbývají cenu rychle.

„Tak dáš mi ten prach?“ vyjekla na mě.

Váhal jsem. Nesmí se to a navíc ji to mohlo zabít, jenže venku se rychle smrákalo. Když jí to nedám, nebude schopná ani roztáhnout nohy, ani sejít dolů, ani... Bude se tu svíjet a blit tak dlouho, dokud nevystřízlíví.

Sáhl jsem do vácku a vyndal fiolu s nažloutlým prachem. Tlumí to bolest a pro člověka bude silný až dost.

„Dám ti tohle.“

Olízla si rty. „Celý?“

„Jo. Je to lepší než to svinstvo, co mlsáš.“ Zatřepal jsem jí lahvičkou před obličejem a díval se, jak září, jak se natřásá, pozoroval jsem její jazyk, který vystřeloval z úst jako hadí. V posteli odvede svou práci a o nic víc mi, popravdě, jít ani nemůže. Tolik času zas nemám a zálohu na ghúly jsem už úspěšně projedl.

„Na co čekáme?“ Stisknul jsem jí stehno a čekal, až se uvelebí na posteli. Natáhla ke mně ruku.

„Nejdřív tu flaštičku.“

Upustil jsem jí fiolu do dlaně a díval se, jak zbožně šňupe. Pak roztáhla nohy.

Ušklíbl jsem se.

„Takhle ne. Jestli to sypaní chceš, budeš se muset snažit mnohem víc.“

Když jsem pak odcházel, usínala. Uměla se snažit víc, než to člověk čeká od

holky z nálevny, a možná v sobě měla i něco, k čemu by stálo za to se dostat blíž, ale na kraji Frainu byl hřbitov, ze kterého lezlo něco, co by mělo spíš ležet, a tak jsem nemohl zůstat ležet ani já.

+++

Hřbitov byl tak malý, že jsem ho snadno přehlédl, tím spíš mě udivilo, že hostí tolik ghúlů. Navíc ve Frainu nesídlil žádný čaroděj, mastičkář ani kdokoli jiný, kdo by uměl tahat mrtvé z hrobů. Boty mi vlhly, nic se nedělo a půlnoc už dávno minula.

„Někdo se ožral a spletl si ghúla se sousedem," usoudil jsem a zachumlal se do kazajky. Potom to začalo.

Slyšet, jak se odsouvá náhrobní kámen, není nic příjemného. Hřbitov se napínil skřípotem a já s údivem sledoval, jak se z hrobů dere jeden mrtvý za druhým. Nebyl to pěkný pohled. Ne že bych si potrpěl na upíry, ale ghúlové jsou mnohem horší. Těmhle z lidské podoby ani podstaty nezbylo nic. Lišili se jen výškou, jinak vypadali stejně. Ozubený otvor už neměl nic společného s tím, čím lidé obvykle jedí, mluví a vykonávají spoustu jiných, někdy i velmi zábavných činností. Zimnice mi stáhla břicho, když jsem si vzpomněl na Theklu. Ta svou pusou používat rozhodně uměla. Jeden z ghúlů se na mě zadíval nevidoucima očima. Možná byl za živa sklepníci, klidně mohl být, nepozná se to. Věřil. Nevěděli o mně, ale mohli jich být kolem dvaceti. Trochu moc. Vlastně hodně moc. Troušili se k bráně hřbitova překvapivě cílevědomě na bytosti, kterým už červi dávno spořádali mozek. Pak se sešíkovali a vyrazili.

Šel jsem za nimi, co taky jiného. Chlad se mi dral pod šaty a dlaně jsem měl vlhké potem. Dávku havrana jsem šňupnul moc brzo, na hřbitově tvrdnul moc dlouho a ghúlové se rozhodně nechovali tak, jak se sluší a patří. Klusali mokřadem za humny a já se táhl v uctivé vzdálenosti za nimi. Chvilku nám ten pochod zabral a pak jsem si s překvapením všiml, že jsem zpátky u hospody. Viděl jsem oprýskanou zadní stěnu stavení a už jsem se nedivil ochotě hostinského nechat mě přespat zadarmo. Ghúlové si posedali do strouhy i na nízkou muldu za domem a čekali. Ukázněně a ostražitě, tak, jak by je to nemělo ani napadnout. Čekal jsem taky, možná ani ne tak na kořist jako oni, ale na toho, kdo je zavolal. Poslouchal jsem jejich neartikulované žvatlání a žaludek se mi svíjel. Jít z hospody Zadem byl tady ve Frainu zatraceně nebezpečný špás a místní o tom museli vědět. Zašklebil jsem se. Věděli a mlčeli, smečka hladových ghúlů ve městě jednomu nepřidá a co jim bylo do přespolních. Něco přece jen, usoudil jsem spravedlivě, jinak by mě nezvali. Něco přece.

Tiskl jsem se ke kmeni stromu a rozvažoval, co udělám s takovou spoustou zubatců, když se zpoza rohu hospody vypotácel jeden z vozků.

No co, jednomu se nechce, ale musí. Na hřbet ruky jsem si nasypal ještě trochu havrana a připravil se.

Vyrazil jsem zčerstva, ale když jsem se dostal až k chumlu kostnatých údů a

vysedlých páteří, došlo mi, že pro vozku pořád příliš pomalu. Neměl už hlavu a ghúlové mu z břicha pilně soukali střeva. Couvnul jsem. Jeden vozka je nenasytí a pak přijdu na řadu já. Nepotěšilo mě to. Bylo jich hodně a do rána ještě daleko. Jeden z nich obrátil hlavu a podíval se na mě nevidoucima očima, pak udělal pár potácivých kroků a skočil. Neminul, kupodivu, a to mi připomnělo, že jsem v průseru. Ve velkém, tučném, páchnoucím průseru. Vrazil jsem mu stříbrný meč do slabin a on po mně stekl. Žaludek se mi po těch letech už nezvedá, ale stejně jsem odplivl kyselé sliny. Na víc jsem neměl čas. Přišli další, tiší, ale vytrvalí. Ghúlům nevadí, když zabijete jejich parťáky, nevadí jim nic. Jejich ruce byly všude a příšerně smrděly. Všechno kolem smrdělo. Setřásl jsem cosi, co se zahryzlo do mého lokte, a naslepo jsem sek! mečem do masy těl. Dá se o něčem, co je bezpochyby mrtvé, říct, že to umřelo, chcíplo, pošlo? Prostě padali, jenže ne dost rychle. Se svítáním zmizí, ale to už nebudu stát na nohách, pomyslel jsem si. A jestli mě nestačej sežrat, pojdu na otravu krve. Teče to ze mě všude. Trhnul jsem namáhavě hlavou. Kazajka je na rameni rozervaná a něco se tam bělá. Že by kloub? Odkopnul jsem dalšího z útočníků a přehmátl po meči. Klouzal, pomazaný krví a kdejakým svinstvem. Havran mě ještě nesl v zobáku, ale pocit, že se deru hustým mlázím, mě neopouštěl. Byli všude kolem mě, drápy mi trhaly obličej, tlamy hledaly břicho, kdosi mi visel na zádech. Kurevsky vytrvalá parta, pomyslel jsem si, a pak mi noha ujela po něčem, co klidně mohl být otevřený břich. Najednou mě přestali rvát, něco je upoutalo, snad křik. Zvednout se ze země dřív, než se vrátí, řval kdosi ve mně, ale šlo to ztuhla. Schytil jsem to. Takhle se ghúlové obvykle nechovají, ale člověk se nemá spoléhat na to, že bude vše jako obvykle. Zvedl jsem se na kolena a strnul jsem. Ghúlové teď běsnili u zdi lemující hostinec a z okna se vykláněla Thekla a ječela tak, jak to ženské umí. Ne snad ze strachu o mě, pohled na humna by donutil ječet leckoho. Rozhlédl jsem se. Zbývalo jich jen šest. Ještě šest, opravil jsem se. Byl jsem schopen stát, a to bylo tak všechno. Nezvládnou je, napadlo mě, Thekla je za chvíli přestane bavit a já tu pojdu. Pomalu se obraceli zpátky, nestvůrní jako strašáci nakreslení neumělou rukou děcka. Ke zdi nebylo daleko a já neměl porušené šlachy. Zatím. Rozhodl jsem se využít toho „zatím“ a přinutil jsem se rozběhnout. Zrychlili taky. Potáčeli se proti mně beze strachu. Strach je pro takové příliš složitá emoce. Luxus. Záviděl jsem jim. Srazil jsem stranou jednoho z menších a pokusil se vymrštit za zeď. Pokusil je správné slovo, stimulant přestával působit a já už věděl, že mi krev, která se vsákla do země a do hadrů těch potvor, zatraceně chybí. Hmatal jsem necitlivýma, dobitýma rukama po drolící se zdi. Chytit se a vytáhnout, nebo mi sežerou prdel. Vytáhnout se a přežít. Kostnaté prsty se mi zaryly do lýtky. Konečně jsem prsty našel hranu a svaly se stáhly už spíš křečí, ale byl jsem nahoře. Pode mnou ghúlové trhali mou botu, ale to už mi bylo jedno. Přepadl jsem na druhou stranu a usnul jsem.

+ + +

„Mistře, slyšíš mě?“ Otevřel jsem oči. Nade mnou se skláněla vrásčitá ženská a v ruce držela hrnek s něčím, co páchlo jako morový bolák.

„Slyším," přihlásil jsem se k životu v hrůze, že se mi to pokusí nalít do krku.
„Konečně."

Pokusil jsem se postavit, ale kupodivu to nešlo a podlaha se přibližovala zatraceně rychle. Babice mě chytla za rameno, bolest vystřelila až k páteři a já se sebral.

„Co je dneska za den?" Svinská bolest mně kroutila údy, ale aspoň se mi už nechtělo spát.

„Sobota, mistře. Spals dlouho."

„To vidím." Všiml jsem si, že mám na sobě jen košili. Bába se uškříbla. „Šaty jsem musela rozřezat, přes rány šly špatně dolů."

Stehno kdosi zašil tak, jak to šlo. Neuměle. Jizva bude ošklivá, ale co na tom.

„Hodně se to rozchlípilo," kývla na mě ženská a obrátila se ke dveřím.

„Počkej," zadržel jsem ji. „Kde mám věci?"

„Pod postelí," zrozpačitel. „Hledala jsem v tvé brašně něco, co berete na rány.

Máte různý koření, ne?"

„To máme," připustil jsem s podezřením.

„Zkusila jsem skoro všechny," přiznala rozpačitě. „Neprobíral ses, mistře."

Sáhl jsem pod postel, vytáhl brašnu a s hrůzou zkontroloval fioly. Byly prázdné.

Roztřásl se mi nohy.

„Kdys to do mě nalila?"

Couvla. Nejspíš si všimla, jak jsem zezelenal. „Včera ráno. Řval jsi, rány ti začaly znova krváčet... Je to špatně?"

Znovu jsem si prohlédl rány. „Tos šila ty?"

„Jo." To už brala za kliku. „Líp to neumím."

„To nic." Únavou a bolestí bych brečel. „Jen až tu příště půjde k zemi nějaký zaklínač, tak už mu to všechno pít nedávej. Je velká pravděpodobnost, že by ho ta péče mohla zabít."

Vyběhla ze dveří tak rychle, jako by byla z naší branže.

+ + +

„Proč jste mi neřekli, že se ti ghúlové stahují za hospodu?"

Přibelhal jsem se o holi dolů a přitáhl putykáře ke stolu.

„Obchodu to nedělá dobře," ošil se. „Mohlo by to vypadat, že se tu dějou divný věci."

„Málem mě kvůli tomu dostali," zachraptěl jsem a potlačil touhu ho praštit. „Ale není to hospodou. Je to tím vrškem za ní. Co to je? Stará mohyla?"

„Baba bude vědět," vyklouzl od stolu, rád, že je ode mne pryč. „Vizo, mistr chce s tebou mluvit."

Viza zjevně nestála o další rozhovor, protože se neobjevila, zato dorazil starosta a bodře mě poplácal po rameni. Dalo mi dost práce ho nezabít.

„Tak co, mistře zaklínači, potvory bradou vzhůru a ty jako rybka, co?"

„Leklá," zmínil jsem jeho nadšení. „Co je pod tím vrškem za hospodou?"

Znejistí. „Pod vrškem? Baba bude..."

„Já vím, vědět. Takže ty, starosta, nevíš nic? Váš rod není odsud?"

Ošil se. „To víš, že je. Přespolní by starostou nebyl. to dá rozum, ne?" Zdaleka už

nevypadal tak křepce jako před chvílí. „Děda říkal cosi o tom, že tady dříve býval zámek a že jeho bába si ještě hrávala v rozvalinách, ale to víš, staří toho namelou.“ „Něco tam je,“ napil jsem se piva a žaludek mi teď běhá nahoru a dolů, „něco tam je a buď to ty mrtvě. Ty,“ kývl jsem na hostinského, „hosti se tu museli ztrácet, ne?“

„To jo,“ pokrčil rameny, „proto se taky platí předem.“

Zavřel jsem oči, částečně proto, že se mi zas udělalo zle, a taky proto, abych napočítal do deseti. Zlaté pravidlo našich zákazníků je držet hubu a čekat, jak to dopadne. Většinou to dopadá špatně pro zaklínače.

„Tak proč jste si mě najali?“

Starosta po mně hodil pohledem nevinným jako oči volka. „Když jde člověk nametenej domů, je snadný zabloudit, a potom... zhoršovalo se to.“

Jsem placený za to, abych se snažil věci vyřešit. Usrkl jsem zvětralého piva.

„Odkdy?“

„No, tak půl roku to bude. Co se tu objevily ty poběhlice.“

Někde dole v žaludku mě začal tlačit šutr. „Poběhlice? Když o tom tak mluvíme, kde je Thekla?“

Hostinský se oplzle zašklebil. „Jo, všiml jsem si, žeš jí dal lekci, mistře. A asi pořádnou, druhý den ráno se spakovala a přitřela se k někomu na vůz. To víš, pro děvče to není těžký.“

Udělal chlípný posunek jazykem.

„Zachránila mi tím ječením krk,“ zavrčel jsem. „Tys tu těch holek měl víc?“

Pokrčil rameny. „Tři. Nejdřív jsem myslel, že budou obsluhovat. Vozkové jsou rádi, když se kolem nich motá sukně, ale kradly. Tak jsem je vyhnal nahoru a musely za tu cimu platit. Zmizely postupně všechny,“ zaškaredil se. „Práce jim smrdí.“

Nebo si vyšly na humna, pomyslel jsem si, ale na nos jsem mu to nevěšel. Možná vím o magii houby, ale nekromanta poznám. Hospodský na něj nevypadal.

„Musíme na hřbitov,“ potěšil jsem starostu. „Vytahat ghúly a spálit je ve dne.“

Nejsem teď na tom tak, abych je pobil.“

„Ale dohoda zněla...“

„Zněla, že vám od ghúlů pomůžu, a to taky dělám. Zabil jsem jich dost, moc na jeden malej venkovskej krchov, starosto. Nechtěj, abych znova začal smlouvat o ceně.“

„Nemůžeš...“

„Ale můžu... To, co se tu děje, není v pořádku. Za chvíli vstanou všichni, co tam leží.“

Zmáčkl jsem mu předloktí. „Tvoje máma, tvůj táta, starosto, tvý děti, co umřely, jen co vylezly na svět, ze všech bude to, cos viděl tady za barákem. Chceš to?“

Pobledl. Tohle vždycky zabere. „A co by se jako mělo...?“

„Jednak na hřbitov a kopat,“ našťavaně jsem pohlédl na své odrané dlaně, „jednak za hospodu a taky kopat.“

Hospodského těžký zadek dopadl na lavici, až zasténala.

„Ty víš, co tam leží, mistře?“ zeptal se tiše. Už přestal hrát komedii, už se jen obyčejně bál.

„Vím hovno," přiznal jsem upřímně, „ale udělat to musíme."
„Přes den?" ujistil se starosta.
„Přes den," přisvědčil jsem.
„Pošlu ponocnýho a dva pacholky," slíbil mi s úlevou a hospodský pak naplnil sklínky.
Slivovici měl dobrou.

+++

Rád se dívám na lidi, když pracují. Pacholci kopali a já jsem páčil. Není nic příjemného najít pod náhrobním kamenem s pečlivě vytesaným jménem rodiny jen slepé spící zrůdy, ale tak to chodí. Pacholci byli natolik zbednění, že jim to snad ani nedošlo. Ghúlů bylo dost.

Pach pálicího se zkaženého masa se vznášel nad hřbitovem a nad zdí se občas na okamžik objevila dětská hlava. Stačilo kouknout tím směrem a zas zmizela. V zapadlých vesnicích ještě mají ze zaklínačů respekt.

Večer po téhle neradostné práci jsem zašel ke kopečku za hospodou. Stál jsem tam a třásl se. Medailon se chvěl, vlasy na zátylku se mi ježily a země pod nohama jako by se svíjela. Stará země. Tohle není to nejlepší místo pro vesnici, napadlo mě. Možná to nebylo dobré místo už před stovkami let, kdy se vystěhovali původní nájemníci. Možná budilo nejen ghúly, ale i je.

Spal jsem špatně a zdály se mi divoké sny o ženských s rozervanými lůny a tmavookých chlapcích. Vzbudil jsem se k ránu mokrý potem, rozlámaný, divně hladový a s jedinou myšlenku. Vypadnout odsud.

+++

Na talíři voněla slanina, snad mě tím hospodský uplácel, abych mu nepodřízl krk za ten podraz.

„Kdy odjedeš, mistře?"

Zašklebil jsem se na něj. Všichni jsou rádi, když jsem ze dveří, na to jsem zvyklý.

„Až starostovi chlapi rozkopou tu muldu za tvou putykou. Vstali by zas, ti ze hřbitova. Něco je budí."

Hospodský si odrkl.

„Budí. Lidi to taky budí, a co z toho?"

„Takže o tom víš."

Zadíval se do rohu místnosti. „Co já? Spíš stará. Ta pořád pyskuje, že je to tu prokleté."

„Prokleté asi těžko, prokletí bych cítil."

—Jo?"

Přikývl jsem s větší jistotou, než by se slušelo. Ve skutečnosti vím o prokletích psí štek, ale tohle se mi nezdá.

„Měli jste tu někdy čaroděje?" Tohle vlastně není naše věc, na prokletí jsou specialisté v jiném cechu, jenže zavolat zaklínače je levnější. A nejlevnější je, když

při řešení drobných obecních problémů zhebne, jako bych to neznal.

„No, měli," připustil hostinský. „Cosi brblal, nasypal na haldu sůl, vzal si dvě zlatky a byl v prachu."

„A pomohlo to?"

„Trochu."

Co čekat za dvě zlatky. Zvedl jsem se ze židle a rány o sobě daly vědět. Ještě že kopou jiní, zaradoval jsem se v duchu a nechal jsem si láhev naplnit slivovicí. Nejsem čaroděj a nic lepšího proti černé magii nemám.

+ + +

„Hloub." Přibelhal jsem se blíž k jámě a nahlédl dovnitř. Kopáč se na mě tupě podíval.

„No hloub." Poslušně se rozehnal krumpáčem a já jsem nastavil záda jarnímu slunci. Nešlo to moc dobře. Poledne a nic.

„Mor na to, neštovice a tři kokoty v řiti," ponocnému práce moc nevoněla. „Co je?"

„Co by, mistře. Ty se tu nevohejbáš v díře. Radši bych byl v jiný, to mi věř."

„Já taky." Z rány na stehně mi vytékal hnis a cítil jsem, jak směřuje po noze do holínky. Uvelebil jsem se na převrženém starém jednokoláku.

„Nic tu nejní."

Zase jsem se zvedl. Když rychle něco nenajdou, přestanou kopat, a to bych nerad. Každý krok mě bolel, když jsem se hrabal na vrchol.

„Tak co, mistře?" Ponocný se drbal v zacuchaných vousech a s nadějí ke mně zvedal oči, je tam hovno, co? Zapíchnem to a zaplatíš nám jedno."

„Ne, udělám kouzlo."

Zkroušeně sklopil hlavu zpátky ke krumpáči. Kouzla ho zjevně nezajímala. Mě taky ne, a proto jsem nepochytil nic z toho osekaného kousku čarodějného vědění, který se nám ve Škole pokoušeli namlátit do hlavy. Jediné, co jsem si z hodin magie odnesl, je přeražený ukazováček, to tenkrát Hilarovi došla trpělivost, ale jinak... Sundal jsem z krku medailon a pověsil si ho na prst. Tohle mě naučila Burga, která taky moc nadání k magii nepobrala. Když jsem byl kluk, hledala tak na mně zlomeniny, kterých naloví každý zaklínačský spratek požehnaně. kdyby nade mnou svůj medailon táhla dneska, klopýtal by o rány píd' za pídí. No nic, odkáslal jsem si, aby to trochu vypadalo, a zakroužil jsem medailonem nad rozrytou hlinou. Zakomíhal se na dlouhém řetízku a pak najednou strnul ve vzduchu. Rychle jsem zatnul pěst, aby mi nesklouzl na zem; vážil najednou snad cent, táhl mi ruku k zemi, jako by se do ní toužil zavrtat. Schoval jsem ho v hrsti a nožem křížem přesekl hroudu na dně.

„Tady to je."

Pacholek se sakra modrýma očima se poslušně přesunul na naznačené místo.

Nedostatek představivosti má svoje výhody, já radši couvl, když poprvé kopnul do hlíny. Nestalo se nic.

+ + +

Nestalo se nic, kopáči s funěním odhazovali hlinu a já klímal na káře. Pěkně blbej

začátek sezóny, už teď jsem dobitej jak samice a do podzimu je daleko. Zasníl jsem se a v duchu procházel seznam svých stálých ubytovatelek. S ženskými je potíž, že je na nich každý rok zatraceně vidět tedy, kromě zaklínaček. Těm přibývají místo vrásek jizvy. Právě když jsem si představoval bujnou rozlohu mlékařky Zlaty, vytrhl mě z nemravných představ řev. Křičel ponocný a z ruky mu prýštila krev.

„Co se stalo?“

„Kopnul mě,“ sténal vousatý a vztahoval ke mně ruku. Prostředník na pravače visel jen na kůži. Vytáhl jsem nůž.

„Už ti k ničemu nebude,“ zavřel jsem a zbavil ho prstu docela. „Máte někdo očílku? Musí se to vypálit.“

Oba pacholci na něm klečeli, když jsem mu na ránu tiskl do běli rozžhavený nůž a ponocný sebou házel jako v posledním tažení. Poslal jsem ho pak na kořalku a prst hodil přes plot hospodského prasatům. Co jiného taky?

„Jak se to stalo?“

Pacholci jen pokrčili rameny. Jsou zvyklí nechávat rozhodování na někom jiném a přemýšlení zjevně taky.

„Tak jak?“ nadhodil jsem na zádech meč. Tomu porozumí každý.

„Ten verk mi sjel,“ přiznal se neochotně ten s modrýma očima. „Kopal jsem a uklouzlo mi to.“

Rukou jsem se dotkl místa, kde se krev vsákla do země. Nebylo by to poprvé, co by dole něco žiznivého čekalo na svou příležitost, ale já už jsem z touhy skákat do tmy vyléčený.

„Kopejte dál,“ zavelel jsem a oni poslechli. V duchu jsem starostovi za výběr pacholků blahorečil.

„Něco jsme našli, pane.“

Teď už jsem nespál, takové nervy zas nemám.

„Co?“ Byl jsem na nohách hned, a na to, že mě baba málem celého ušila znova, tak i na vršku dost rychle.

Pacholek mi podal hlínou obalenou sošku ženy zobrazené v pozici, kterou rozhodně nelze nazvat cudnou.

„Totle. Je to nějaká běhna, pane.“

Potěžkal jsem věc v ruce, byla překvapivě lehká, nejspíš dutá. Pacholek na mě prostomyslně civěl a mě napadlo, že někdy může člověka vlastní zanedbanost chránit spolehlivěji než meč a čáry.

"Nejspíš," usmál jsem se na něj nejlíp, jak umím, což znamená, že jsem mu věnoval pokroucený škleb. S mým obličejem si člověk moc vyskakovat nemůže.

Taky jsem mu daroval pár měďáků na pivo, což ocenil mnohem víc. Díval jsem se za nimi, jak odcházejí, potom jsem s povzdechem popadl krumpáč a vlezl do jámy. Dál už musím sám.

Na některé věci není krumpáč ten správný nástroj. Na dně jámy ležely kusy zetlelého dřeva a v hlíně se rýsovalo cosi jako zeď. Dům, pokoj, možná ložnice, z nějakého důvodu mě napadaly podivné věci. Snad za to mohla ta plastika rozcapené ženské. Přidřepł jsem si a nožem odrýpával kusy zeminy v místech, kde

se ukázalo dřevo. Pak kov zazvonil o kov a já z hlíny opatrně vyhrabal malé klíšťky a cosi, co vypadalo jako lžička. Potom násadu se zbytkem něčeho, co před staletími nejspíš byly chlupy. Zmateně jsem se díval na předměty ve své dlani a teprve po chvíli mi došlo, co to je. Toaletní stolek. Lícidla... Najednou jsem před sebou měl obraz ložnice s malým oltáříkem a toaletkou, v posteli těla. Ztuhle jsem se zády opřel o stěnu výkopu, sevřel v dlani titěrné nářadí krásy a čekal, až se děj v mé hlavě znovu rozběhne. A potom jsem je uviděl. Dlouhé husté vlasy leží na nahých tělech jako pláště.

Žena obrátila hlavu a její tvář byla taková, jako ji popisovaly bestiáře ve Škole. Úzká, s výraznými kostmi, očima slepce a ostrými zuby, odhalenými v úsměvu. Byla pěkná, nebo se mně, který nekončí s ženskými pod duchnou tak často, jak by chtěl, alespoň tak zdála. Jedna z Temných, „černá“ elfka, nájemnice opuštěného domu. Skoro násilím jsem sen přerušil a s námahou vylezl ven z výkopu. Slunce mi bilo do zátylku vši silou jarního odpoledne a já za to byl vděčný.

Za chvíli jsem byl zas dole. Skoro cokoli, co tu Temní nechali, mohlo být klíčem, který otvírá mrtvým hroby, a může být těžké ho najít. Skoro cokoli, takže jsem si bez větší naděje na úspěch ničil ostří nože hrabáním v hlíně, nadával, vylézal, znova se vracel a znova nadával. Jednou se přišel podívat hospodský, přesvědčený, že jsem se zbláznil a kopu si hrob, pak zas výrostci z městečka, které přilákala zpráva, že jsme v jámě vykopali hroudu zlata. Když se začalo smrákat, vypadli všichni a já konečně našel něco, co mohlo být důležité. Mohlo a taky nemuselo. Ztuhlými prsty jsem ohmatával předmět, který studil, nebo možná páčil, nebo možná... Vylezl jsem z jámy, stáhl si vestu a věci do ní zabalil. Měl jsem toho dost. Měl jsem všeho dost. Ještě jedna noc ve Frainu a pak... Nejraději bych vypadnul už teď, jenže tahle poslední noc je vždycky povinná. Ujistit se, že ghúlové už nechodí. Teprve potom nasednout na koně, tak mě to učili. Dala se do mě zimnice a rozhodně nepolevila, když mi v hospodě řekli, že ponocný už to má za sebou. Prej otrava, řekla Viza a nepodívala se mi do očí. Nemuselo to nic znamenat, nikdy se mi do očí nedívají, ale tentokrát mi to nepřidalo. Ve vaku mě studila soška roztažené elfky a taky ten velký květ. Tedy, vypadalo to jako květ, květ z lesklého kovu, pokrytý vyrytými symboly. Nelíbilo se mi to. Ani medailonu se to nelíbilo. Tížil mě, jako bych si pověsil na krk kámen a chystal se skočit do náhonu. Večeře smrděla spáleninou a kolem mého stolu prázdno. Polykal jsem kaši jen ztěžka a cesta do schodů se mi zdála příliš dlouhá.

„Nesmíš chrápat,“ okřikl jsem se, „musíš kouknout, jestli nechodí.“ Natáhl jsem se na postel v botách a samozřejmě jsem usnul.

Probudil jsem se uprostřed noci s pocitem, že se na mě někdo dívá. V místnosti nikdo nebyl. Dokonce ani za hospodou, u jámy, nikdo nebyl, alespoň nikdo, kdo by byl vidět. Aspoň že ghúlové už tu netrajdají, pogrataloval jsem si v duchu a pak jsem z košile vybalil sošku. Měsíční světlo jí osvětlovalo klín a soška jakoby ho pohlcovala. Sála ho a bytněla. Pozoroval jsem, jak se hladký lesklý povrch rosí, jako by se žena potila v milostných křečích. Cívil jsem na to jako očarováný, dlouho, možná až moc dlouho. Oči mě pálily a jazyk dřevěněl, o ostatní částech těla nemluvě. Dokonce jsem měl pocit, že žena pohnula pánví, ale nejspíš to byl

jen odlesk měsíce, který jí zahrál na roztažených stehnech. Erektce už byla trochu nepříjemná, zabalil jsem tedy sošku zase do hadrů a vyšel jsem z pokoje. Voda ze studně mrazila na kůži a já byl za to vděčný.

+ + +

„Je tu klid, starosto, zaplať a já vypadnu.“ Tyhle chvíle, kdy zákazníkovi ztuhnou rysy, nemám rád. Odvedl jsem práci, spoustu práce, a teď zbývalo to nejhorší, otevřít obecní kasu.

„Musel jsem zaplatit kopáčům a ten ponocný...”

Vytáhl jsem nůž a začal si čistit nehty. Někdy to pomůže.

„Zůstala po něm vdova,” pokusil se starosta hrát s kartou soucitu.

„Hm,” foukl jsem na něj ztvrdlou kůží, okrájenou z palce, „a co já s tím?” „Viléme, pojď sem.”

Písař, který až doted okouněl u dveří, horlivě zamával brkem. „Mám vypsát stvrzenku?”

„Jo a vyplat’ tady mistru Volmarovi, co jsme si smluvili.”

Starostovi zvuk počítaných mincí lámal srdce.

„Aspoň že ty potvory už tu nejsou.”

Plácl jsem ho po zádech. „Hlavu vzhůru, pantáto, za chvíli už tu nebudu ani já a ve Frainu bude zase pořádek.”

Jen mávl rukou. „Nic ve zlém, mistře, ale mít tu takovejch ghoulů, nebo jak jsi to říkal, víc, tak nebudem mít na daně.”

„Dvakrát do stejného místa blesk neuhodí,” utěšil jsem ho lehkovážně a zvedl se od stolu. „A kdyby přece... stavím se tu na podzim.”

„Rádi tě tu uvidíme,” podal mi ruku spíš z masu. „Rádi, ale...”

„Ale ještě radši mi uvidíte paty, já vím,” kývl jsem a shrábl peníze.

Upřímně řečeno, prásknu do bot taky spokojeně.

+ + +

„Volmare, srdíčko.”

S ženskými jsem nikdy problém neměl, ale když se na mě vrhne Delie, pokaždé jsem jak zmrzlá košile. Zase jí bylo o něco víc než naposledy, kdy jsem ji viděl, rozbujelé přednosti jsem málem neobjal a její buclaté prsty mi počítaly žebra.

„Jsi hubenej, tuláku,” přitiskla mi měkké rty na krk.

„Dobrej kohout nikdy není tlustej,” oplatil jsem ji štípnutím do rozložitého zadku.

„Potřebuju od tebe...”

„Vždyť já vím, co potřebuješ, Volmare,” přitiskla si mou hlavu na prsa, která mi rázem přetekla přes uši.

„Radu,” zahuhlal jsem jí do navoněného výstřihu. „Delie, potřebuju odbornou radu.”

„Cos provedl?”

Konečně jsem se vyhrabal z jejího dekoltu.

„Nic, říkám, že je to odborná záležitost.”

„Nakazil ses?" povytáhla obočí.

„Delie..."

„Já tě znám, přede mnou se přetvařovat nemusíš."

Povzdychl jsem si, pohodlně se usadil do křesla v jejím přijímacím pokoji a čekal jsem, až se trochu uklidní. Přecházela po silném rudém koberci a její boky se houpaly jako karaka na rozbouřeném moři. No, karaka ne, spíš nějaká větší loď. Znal jsem Delii už dlouho. Když jsem se s ní seznámil, byla jen oblá, ale za ta léta se poněkud rozrostla. Byla lepší čarodějnici, než vypadala, a nepochybně to byla v mnoha ohledech skvělá ženská, jen...

„Jen se přiznej," přejela mi laškovně prstem po bradě.

„Přiznám," pokusil jsem se ji obejmout kolem pasu, alespoň kam jsem dosáhl. Byla měkká a pěkně voněla.

„Podívej, prdelko, mám trochu potíže s jednou věcí. Ve Frainu jsem zabil pár ghúľů a..."

„Pokud si nedoveđeš poradit ani s ghúľem, tak řekni, ať ti vrátěj školný." „Můžeš mě nechat domluvit, Delie?"

„Jistě, mistře."

„Něco je tahalo z hrobů. Nechal jsem rozkopat takovou muldu na místě, kde se scházeli, a našel jsem, no, ukážu ti to, jo?" Vstal jsem a ze sedlového vaku vytáhl sošku i květ, obojí zabalené ve špinavých košilích.

„Co to je?" ukázala na balíky štítivě.

„Uvidíš."

„Smrdí to jako něco, co leželo na skládce."

„To jsou ty košile..."

Nespokojeně stáhla rty a zatleskala. Služka přiběhla hned.

„Připrav lázeň, mistr zaklínač se tu ubytuje... na delší dobu," dodala s významným pohledem.

„Deli, ne, nemůžu. Hele..."

Služebná zas odklusala a čarodějka mi těžkým pozadím sedla na klín.

„Můžeš, ale nechceš, v tom je potíž. Tak co to máš za poklady?" zeptala se pak prakticky a zvedla se, sošná a trochu moc majestátní vedle titěrného nábytku.

„Sošku," vybalil jsem elfku, „a tohle. Možná je to kytka, možná pečeť, nevím." Medailon mi zase cukal. „Každopádně je to divný. Když jsem si to ve Frainu v noci prohlížel, zdálo se mi, že ta socha pohnula zadkem, je to možný?"

Zvážněla. „Nejspíš je. Ty věci patřily někomu, kdo věděl, jak s nimi zacházet. Temným."

„Já vím."

„Stalo se ještě něco divného?"

Vždycky mě prokoukla. Vypadala požívačně a lehkovážně, ale dokázala neomylně vycítit lež, strach, vztek, nemoc i zradu. Nejspíš proto si žila tak dobře bez velké námahy. Báli se jí.

„No, ehm, jo. Když jsem byl v ty díře..."

„Bez drastických podrobností, Volmare, srdíčko. Nejsem žárlivá, ale..." „V tom výkopu. Prostě, když jsem byl v tom výkopu a hledal jsem tam tyhle věci, měl

jsem vizi."

„Ir" usměje se pochybovačně.

„Já. Zdálo se mi, že vidím párek Temných, jak tam v posteli, která zřejmě na tom místě stávala, no, víš, šoustali tam."

„Volmare..."

„No, chtěla jsi vědět, jestli se nestalo něco divného. Tohle divný je. A taky ta soška ženský sála měsíční světlo."

Delie mě objala, znenadání, zato silně a nečekaně mateřsky.

„Hraješ si s věcma, kterým nerozumíš, zaklínači. Měls to nechat v hlíně."

„Nemohl jsem, to městečko by ghúlové za chvíli sežrali. To ona je budila?" „Ne, spíš ta pečť. Když jsi viděl ten pár, nevíš, co dělali pak?"

V místnosti se setmělo, ale ani jsem to nevnímal.

„Nevím, byl to mžik. Ona se zvedla na lokti, podívala se směrem ke mně... No a pak mi došlo, že musím z jámy ven."

„To ti došlo dobře, poklade. Dám to zatím do laboratoria, ty se jdi vykoupat."

Chtělo se mi jí vyhovět, chtělo se mi už na všechno zapomenout, ale zdravý rozum mě varoval.

„Ještě jedna věc. Byla tam jedna holka, která mi zachránila život, taková podivná děvka, po vrch nacpaná nějakým svinstvím. Druhý den potom, co jsem bojoval s ghúly, zmizela. Možná ji sežrali, ale neřekl bych. Spíš..."

„Děvka?" Delie měla najednou hlas jako rampouch. „A jak ti ta panenka pomohla?"

„Viděla z okna, jak mně dávají kouř, a začala ječet."

„To bylo velmi duchapřítomné, opravdu."

„Mně to pomohlo," řekl jsem po pravdě.

„Poběhlce," ušklíbala se, „nic jiného vás, chlapy, nezajímá," a já jí ani nepřipomenu, že u ní žádný podomek nevydržel déle než rok, protože z kaž-dýho už po pár měsících služby padaly gatě. Čarodějnice je náročná... a potrpí si na pořádnou práci.

+ + +

„Del..."

„Uhm?"

„Delie," pokusil jsem se ohledupině vyprostit zpod jejího těla, „budu muset..."

„Lež," zavrtěla se na mně.

„Musím, nebo se pochčiju," odložil jsem ohledy a nadzvedl ji.

„Vyčůrat a pak vzít kramle, jako bych tě neznala," odvalila se ze mě milostivě a přitom si mě měřila tmavýma očima. Má černé vlasy a neuvěřitelně světlou pleť. Nedalo mi, abych si nepokusil představit, jak by vypadala štíhlá. Já ji takovou už nezažil.

„Hned jsem zpátky," slíbil jsem a vypadnut.

Když jsem se vrátil, ještě pořád ležela tak, jak jsem ji opustil, rozkošnický rozvalená v posteli. Otevřela oči a důkladně si mě prohlédla.

„Ty jizvy jsou příšerný."

„Patří to k řemeslu," odsekl jsem.
„Příšerně zašitý."
„Šila to nějaká venkovská babice."
„Opravím to."
„Budeš to párat?" Ve skutečnosti se mi představa, že se bude vrtat v sotva zahojených ranách, moc nelíbila.
„Nebude to bolet," ujistila mě.
„Bolest mi nevádí."
„Vadí, všichni chlapi jsou ufnukaní." Přitáhla mě na postel. „Lehni si a drž," přikázala. Zvrátil jsem hlavu do polštářů. Nebyla by s ní řeč, dokud neudělá, co chtěla. Držel jsem a nakonec byla přece jen jemnější než ghulové.

Služebná postavila na stůl mísu s nádivkou a jídelnou zavoněla šalvěj.
„Jak můžeš tolik sníst a zůstat hubený?" povzdychla si Delie závistivě.
„Snadno, v zimě moc jídla nemáme."
Nespokojeně potřásla hlavou.
„Proč tu nezůstaneš?"
Mlčel jsem a cpal se nádivkou, je to tak rozumnější.
„Tak proč?"
„Dobře víš, že to nejde, Del. Škola, cechovní slib a tak... A vůbec, za chvíli bychom si šli na nervy."
Oči jí zledověly. To se mi nehodí, potřebuju její pomoc víc než kdy jindy. Utřel jsem si pusou.
„Del..."
„Jdi ode mě," odstrčila mě. „Myslíš si: stará ropucha ho tam bude mít a kývne na všechno. Zbavíš se tu blech, olížeš rány a potáhneš zas dál. Za jinýma... za hubenýma zaklínačkama doma, za vrískavou děvkou! Vypadni!"
Je bezpečnější vypadnout, když se Delie zlobí, ale pořád tu byly elfské sošky.
„Když mě tu nechceš jako ženská, pomůžeš mi aspoň jako čarodějnice? Nevím, co s tím zatraceným elfským krámem, a ve Frainu to budilo mrtvý. DeLi, dobře víš, že my, zaklínači, tohle neděláme."
Mlčela dlouho, ale pak kývla.
„Máš pravdu, vy zaklínači tohle neděláte."
Když jsem se znovu posadil ke stolu, podíval jsem se na ni. Měla tvář mokrou od slz.

+ + +

Deliino laboratorium bylo rozlehlé a puntičkářsky uklizené. Ona sama na pořádek nebyla, ale měla zkrátka na všechno. Možná měla smůlu v tom, že i já si připadal jako jeden z jejích lidí.

Sošky ležely pod poklopem z broušeného skla. Zvedl jsem obočí. „Pod sklem?"
„Nejen pod sklem, naivko. Taky pod několika vrstvami kleteb. Trvalo mi hodiny, než jsem to aspoň uspala."
„Aha."

Pohrdavě si odfoukla. „To není jako omotat ty krámy do špinavé košile. Ostatně, byla to ta nejpitomější věc, kterou jsi mohl udělat. Teď tě to zná. Dals jim volt.“ „Deli, soška mě zná? Soška?“ Mágy nechápu. Sevřela rty. „Jsi idiot, Volmare. Chtěla jsem ti to říct už dávno, ale...“ Popotáhla nosem.

Nesnáším ženský pláč, naše holky brečí, jen když k tomu mají dobrý důvod. „No tak,“ objal jsem ji kolem ramen a zachumlal se do její hrudi jako do peřiny. „Až tě zabijou...“

„Co?“ Peřina nepeřina, o zabíjení jsem neslyšel rád. „Jednou tě zabijou, při téhle práci, a pak se zblázním.“

Já na tohle nemám povahu a Delie postavu, ale zkusil jsem ji upokojit na laboratorním stole. Kupodivu to fungovalo.

„Teď už mi řekneš, co s těma zatracenýma verkama?“

S čarodějnicí se musí jinak než s holkami ze Školy, ale přesto už mě to začínalo zmáhat. Mám svoje roky.

„Řekla bych ti to i bez toho,“ věnovala mi vlahý úsměv a pak ukázala na poklop.

„Máš dvě možnosti. Buď to tu nechat a já to nějak pohřbím, nebo to vzít s sebou.“

„Asi pohřbít, ne?“ nadhodil jsem. Delie se tvářila vážně a mně se ani v nejmenším nechtělo táhnout sošky s sebou.

„A co když je po tobě budou chtít?“

„Kdo?“

Připadalo mi, že to čarodějka trochu přehání.

„Majitelé.“

„Del, vykopal jsem to ze země, kde to leželo kolik stovek let.“

Přitáhla mě k sobě za rukáv. „A co je pár stovek let pro temnýho elfa, ty jelito.“

Zarazil jsem se. „Mohli to přece vykopat sami.“

„Třeba nemohli,“ pohodila hlavou. „Nepřicházejí tam, kde žijí lidé. Nevstoupili by na pošpiněnou zem. Jsou to...“

„Jo, přepjatí idioti s frňákem nahoru. Del, pokud by něco chtěli, víš, co by dostali?“

„Oni to, co chtějí, a ty bys potkal zubatou,“ okřikla mě. „A netahej na mě šavli, na to nejsem zvědavá.“

„Ne?“ zašklebil jsem se kysele. „Tak co mám teda dělat?“

„Jít na pivo. Budu mít práci, u které tě rozhodně nechci.“

Něco v její tváři mě zarazilo.

„Je to nebezpečný, Del?“

„Padej,“ zachraptěla. „Jsem dost stará, abych se o sebe postarala sama.“

Když jsem se vrátil z hospody, ještě v posteli nebyla. Čekal jsem a nakonec jsem usnul oblečený v křesle. Probudilo mě, až když se mi Delie pokusila zout boty.

„Pusť, magore.“

„To jsi ty? Myslel jsem, že...“

„Že ti kradu boty.“

Obličej měla skrytý v šeru.

„Stalo se něco?“

„Nic.“

Zvedl jsem jí bradu. Tvář měla ztrhanou a šedou.

„Del, co se děje? To ty elfský krámy?“

Opřela se o mě těžkým měkkým tělem.

„Jo, ale zvládla jsem to. Mělo by být bezpečný s tím cestovat. A teď pojd' do postele, dneska bych se v ní sama zbláznila.“

+ + +

„Tak co se děje?“ Delie obvykle září, ale ten den byl na ní vidět každý odžitý rok.

„Co se děje, Volmare? Ty věci, které jsi přivezl... musejí elfům chybět. A jestli jim nechybějí, tak je to zatraceně horší, než jsme předpokládali. Chápeš to?“

„Ne,“ odpověděl jsem po pravdě. „Nechápu a nechci řešit Temný. Potřebuju jen vědět, co s tím a jak moc jde o hubu.“

Povzdychla si. „Hodně o hubu. Když si pro to přijdou, prostě jim to dej a klid' se. Stáhni ocas, Volmare, a zdrhej. Nedokážeš se jim ubránit.“

„Jsou to elfové, ne?“ zakousl jsem se do jablka. „Není zas tak těžký zabít elfa.“

„Tihle jsou jiní.“ Vytáhla ze zásuvky knihu a důležitě se na mě podívala. Ošil jsem se, připomínalo to Školu. „Budeš mi předčítat?“ zasmál jsem se kysele.

„Jo. Poslouchej... Za hranicí lidského vědění, za světem, je ještě jeden svět, který mohou navštívit jen osoby bohy nadané a setkat se tam s těmi, kteří...“

„Del, nejsem osoba bohy nadaná, takže se s nima asi nikdy nesejdu. Je nutný čist dál?“

„Jistě že je...“ Zatvářila se opravdu podrážděně. „Když tě budou chtít najít, najdou tě. Tak mlč a poslouchej...“ Nadechla se. „Těmi, kteří jej obývají. A pak jsou tací, kteří bloudí mezi oběma světy, protože jejich touha je naléhavá a ani jeden ze světů ji nemůže ukojit. Takových se je nutno sřížet nejvíc. Pochopils to?“

„Ne.“ Dostal jsem vztek. „Podívej, znám elfy. Dokonce jsem s pár elfkama i spal. Nebloudí mezi světy, blouděj v noci našňupaný po lese a dá se s nima těžko vyjít, ale to nic neznamená.“

„Ti, kteří tu zůstali.“

„Co zas?“

„Ti, co tu zůstali. Ale ti, o kterých se tu mluví, odešli, nebo se možná jen pokoušeli odejít.“

„Nebo jen šňupali silnější svinstvo.“

„Volmare!“

„Deli, prostě tomu nevěřím, no. Ale dobře, když chceš, jakmile to po mně někdo z nich bude chtít, dám mu to, spokojená?“

„Ty odjíždíš?“ zeptala se podezřívavě.

Kousl jsem se do jazyka. Vypadnul bych rád, ale věděl jsem, že s takovou zprávou musím opatrně. „No, za pár dní bych měl zvednout kotvy, ve Škole mají vždycky řeči...“

„Neříkals, že jsi tam zástupcem představeného?“

„Představené, holčičko, představené, to je o dost horší.“

„Nezamlouvej to. Jedeš. Poznám to na tobě. Takže zítra, nebo až v pondělí?“

„V pondělí?“ zkusil jsem.

Semkla rty, ale nic víc. „Dobrá."

„Víš, Del, napadlo mě, jestli by to třeba nešlo prodat, možná u vás v cechu.

Kupujete přece všelijaká..."

Rána byla skoro jako od chlapa. Delie do mě mlátila pěstmi a ječela jako pominutá.

No, možná by bylo lépe odjezd uspišit.

+ + +

„Neprodáš to."

Už jsem byl v sedle a roztržitě jsem přikyvovala naléhavému Deliinu hlasu.

„Neprodáš to, jestli nechceš skončit jako ten ponocnej. To nebyla náhoda." Možná jsem udělal chybu, když jsem jí vyprávěl o Frainu tak podrobně. „A kdybys potkal tu holku..."

„Jasně, dám si pozor, abych sem příště něco nepřítáhl, to mi nemusíš připomínat.

Del, já si tě opravdu vážím."

Zasyčela, až se kobyla pode mnou začala plašit. Delie se dnes vyšvihla do šatů nedefinovatelné barvy, něco mezi švestkou a kosem, o kterých si myslela, že ji dělají štíhlejší. Možná dělaly, ale pořád jí byl zatraceně kus.

„Ne kvůli tomu, ale proto, že to místo dokázalo člověka ovládnout a ona tam byla.

Možná tam chodila, nebo..."

„Nebo si tam tahala chlapy," doložil jsem ohromeně. Bůh ví, co to elfské harampádí vlastně potřebovalo k životu.

„Třeba... Volmare, s elfem si dáš pozor, ale s ní skončíš ve vodorovné poloze jedna dvě a pak..."

„Budu na to myslet," zastyděl jsem se najednou a vyprostil nohu ze třmenu.

„Del, dlužím ti hodně," přitiskl jsem ji k sobě, objemnou a vonící pronikavě sladkou voňavkou. „Hrozně rád bych pro tebe něco..."

Zvedla ke mně moudré, vědouce oči... pošetilé oči, když na to přišlo. „Pojď se mnou do maštale, naposled."

Hodil jsem uzdu podomkovi a vzal Delii do náruče. Šlo to stěží.

+ + +

Noc. Noc a smůla bylo to, co mě provázelo od Deliiných dveří. Kobyla si natáhla spěnku, v Bersenu, kam jsem mířil, byla zrovna jakási selská rebelie, takže jsem odtamtud vypadl ještě rád, a kolegyni Marfu jsem viděl jen do té doby, než jsem zjistil, že mě obdarovala stádečkem muněk, a teprve po důkladném profackování přiznala, že sama tenhle problém řeší už od chvíle, kdy se sblížila s jedním baronem. Odvšivení nás stálo stříbrňák a zaříkávačka se na nás tvářila opravdu divně. Bezděčně jsem se podrbal. Další stříbrňák už se mi takhle investovat nechce. Les nad hlavou zahučel v jiné tónině a mě napadlo, že možná ani nebudu muset. Mrtvé nic nesvědčí.

Místní mi říkali, že na tom místě není něco v pořádku, ale nebyli schopni přesně říct, co. Přesto zaplatili dva zlaté jen za to, abych se sem podíval. Už to mě mělo varovat. Klímal jsem, zabalený do pláště, a pak to přišlo.

Kurjus, jeden z těch větších. Valil se paloukem, hmyzí oči velké jako mýsy. Tiše jsem vstal a prohlížel si tu stvůru. Měl jsem podivný pocit odevzdání, když jsem proti němu vykročil, to nikdy není dobré znamení. Ťal po mně kusadly, rychle a neosobně, tak, jak to hmyz dělá. Uhnul jsem, trochu nesmyslně, jako by ze mě spadla léta praxe, kusadla se mi znovu mihla kolem tváře, skoro v panice jsem ve zbrklém krytu nastavil meč a v rameni jsem ucítil nepříjemnou bolest. Zase. To místo mě bolelo už dávno, ale neměl jsem čas o tom rozvažovat, protože mě podsaditý tmavý brouk nutil couvat. Přehlédl jsem jeho lesklý krunýř, byl skoro ve výšce očí. Krunýř a v něm jedno místo, kam se člověk musí trefit. Udělal jsem krok dozadu, ale ostré břity kusadel byly najednou blíž, než jsem si myslel. Mířily k boku, k boku, který mi kdysi, před mnoha a mnoha lety jiný kurjus...

Zarazil jsem se. Jiný? Stejný, celý souboj byl stejný jako tenkrát. S vypětím vůle jsem vrátil meč do pochvy a obrátil se ke kusadlům hrudí. Necítil jsem strach, jen nepřítel vztek, a když se tvor připravil ke smrtícímu zásahu, ani jsem neucouvl. Neměl jsem ostatně proč, děj se náhle zastavil, jako by ztratil cestu, jako by už nebylo kam pokračovat. Tasil jsem meč a sekl po krovkách, ale čepel jen neškodně prosvítila vzduchem. Iluze. Roztrásl se mi nohy a s ustupujícím vztekem přišel strach. Ten, kdo si se mnou hrál, věděl dost a mohl vědět víc. Všechno. Sáhl jsem do kapsy pro trochu havraního koření, ale pak jsem ruku zase stáhl. Ne, drogy si nemohu dovolit, zaklínačské ani jiné. Zlých snů bylo i tak dost. Opřel jsem se zády o strom a čekal na úsvit.

+ + +

Každou noc jsem čekal na úsvit, každé poledne se mi žaludek svíjel jako po otravě. Když jsem na cestě potkal Frysu, kterou přede mnou drak roztahal po zemi, dokázal jsem už docela společensky pokynout hlavou. Nebyla první mrtvou, která mě v poslední době navštívila, jen to, že vyžadovala důvěrnosti, mě trochu vyvedlo z míry. Měl jsem ji rád, ale s přízraky nesouložím. Když mě opustila a na cestě, v ostrém slunci poledne, znovu prožila svou smrt, nedíval jsem se. Stačilo jednou. Křičela přesně tak, jako tenkrát, a já s překvapením zjistil, že mi stéká slza. Ten večer jsem si koupil dva velké hliněné džbány vína a vypil je tak rychle, jak jsem jen dokázal, zalehl do postele a čekal, co to udělá. Zrána jsem musel vyrazit sakra časně. Rozbité dveře u hospody, něco přeražených nosů a koně, kteří se místo ve stáních promenovali na rynku, bych vysvětloval nerad.

+ + +

Další štace a další dávka nočních můr. Naklonil jsem se nad potok a v jeho hladině viděl odraz strašidla. Lebka potažená zjizvenou kůží, vlasy spleené do špinavých copů visících kolem tváře, a kalhoty, které by bez opasku spadly. Na co, nemohl jsem jít a nemohl jsem spát. Na vodní hladinu jsem hodil kámen a obraz zahnal.

+ + +

„Mistře," starostou tu byl kovář, udělaný chlap, jen věk už ho trochu ohnul, „mistře zaklínači, není to moc peněz, ale víc než sto kuldů dát nemůžeme. Nejspíš je to drak."

„Spíš ne, ale to je jedno," pokrčil jsem rameny. „A pokud jde o peníze, když víc nemáte..."

Čučel na mě jako tele na nový vrata. Čekal smlouvání, ale já na ně už neměl sílu. Všechno mě omrzelo, i vstát bylo čím dál těžší, a předsevzetí, že nebudu šňupat koření, mi taky nevydrželo. Dával jsem si všechno, co jsem s sebou měl, tak často, jak jsem snesl.

„Kde má ta potvora bejt?"

„Oto ti to ukáže," kývl na svého pomocníka a ten nenadšeně vstal. Vstal jsem taky. Nikdo na rynku se mi nepodíval do očí, když jsem odcházel, a mně to ani nepřišlo divné. Myslím, že v hloubi duše mi smrt přáli stejně jako monstři. •

„Tak kde?"

Kluk ukázal do rokle a já si pokoušel vybavit, co už jsem v rokli zabíjel. Kdo to bude? Čemu mohou vesničané říkat drak? Prakticky všemu, uškříbl jsem se v duchu.

„Jak je to velký?"

„No, velký." Zdálo se mi, že pacholek by byl už nejraději pryč. „Sežralo to už někoho?"

„Kazu."

„Hm. Už běž."

Vyrazil k vesnici a já dolů do rokle vstříc další noční můře. Když jsem klouzal po kamenech, chtělo se mi skoro smát. Kamkoli mě Temní chtěli dostat, pomáhali mi jen k větší a větší netečnosti. Dokud budu žít, nedám jim ty věci, už jen proto, co mi udělali. Až se vrátím do vsi, rozbiju je, umínil jsem si. Klouzal jsem po svahu a pod nohama mi praskaly větve. Možná

že dole čeká další připomínka mých minulých chyb, tentokrát to možná bude ten husopas, co jsem ho nechal hlídat, abych se vyspal z kocoviny, a nikdy z něj už nenašli víc než klobouk, nebo ta snědá holka z Traumwaldu, o níž jsem měl měsíc pocit, že bych s ní chtěl strávit život, ale pak z ní cosi vytahalo střeva. 1 když ta spíš ne, pořád mám pocit, že za tím byl její bývalý. Nebo možná...

Nebyl to drak, byla to tuatara. Měl jsem to poznat z pachy mršin, který se z rokle linul, ale nepoznal. Další chyba.

Byla velká, šedá a třetí oko uprostřed lebky na mě hledělo celkem zaujatě.

Tuatara? Snažil jsem si rozpomenout, kdy naposled jsem s nějakou bojoval, a hlavně co jsem tenkrát poslal. Vzpomínal jsem poctivě a celkem si nevšímal toho, že se připravuje k útoku. Věděl jsem, že zaútočí, vždycky zaútočily. Že by to bylo v Mrowetzu?

Pak tuatara vyrazila. Neobtěžoval jsem se ani tasit meč, prostě jsem jen stál a čekal, až mnou projde, až se děj zase zastaví, těsně před tím, než pocítím bolest, kterou jsem cítil tehdy. Nezastavila se. Ne, vůbec se nezastavila a děj neskončil. Prostě mě odhodila stranou, a když jsem dopadl na zem, rozvážně se ke mně obrátila, aby mi otevřela břicho. No, možná mi nejdřív chtěla odtrhnout ruku.

Konečně jsem se probral a s údivem téměř dětským si uvědomil, že tahle potvora je živá.

Byla kurva dost živá, navíc jsem si všiml, že ležím v napůl rozložených zbytcích čehosi chlupatého. Cívil jsem zblízka na šedavou silnou kůži na nohách ještěra a uvědomoval si, že mě za chvíli rozpárá drápy a začne se krmit. Nebo ne, možná že mě nejdřív nechá trochu odležet, ale ne moc, mršina jsem už teď.

Zapfel jsem se nohama o vlhké listí a postavil se. To nečekala, ale nemínila si tím kazit náladu. Znovu vyrazila s otevřenou tlamou, ale tentokrát už jsem tasil. Ten zvláštní pocit, který se dostavuje, když je člověk jednou nohou v hrobě, mě probral natolik, že jsem byl schopen vybavit si, co s takovou potvorou. Oslepit, řvaly ve mně roky ran a kopanců, které mi mistři uštědřili ve Škole. No jo, furt, odpověděl jsem jim v duchu a uhnul stranou. Tuatara obrátila hlavu, aby po mně sekla, a na chvíli tak odkryla temeno. Má čepel přejela po kožnaté řase, ve které se skrývalo třetí oko, protřela ji a po tmavé kůži ještěra stekly stružky krve a jakéhosi slizu. Chvějivý řev naplnil roklí, tuatara se rozzuřila a já se zhluboka nadechl. Bojovat o život bylo krásné, mnohem lepší než bezmocně přihlížet vlastním vzpomínkám. „Tak pojď,“ zasmál jsem se, „pojď ke strejdovi Volmarovi.“ No, poslechla mě. Po chvíli už jsem měl zhmožděný bok, na druhou stranu ještěrovi zbývalo už jen jedno oko, což nebyl špatný výsledek. Plichta. Šero se ukrádalo do údolí a připomínalo mi, abych sebou hodil. Bolely mě nohy, ruce a v hrudníku mi srdce mlátilo rychle a nepravidelně, jako by s nechutí sčítalo všechna svinstva, která jsem mu za poslední dobu poslal. Svinstva a nářky a... zavyl jsem, jak mi tuatařin spár rozsekl levačku od ramene až k lokti. Měla jen jedno oko, ale já už vadnut. Vadnul a krvácel. Teď to už plichta nebyla, ještěr věřil pach krve, byl navzdory částečné slepotě v lepší kondici než já. Další rána těžkou hlavou a ocitl jsem se na zemi. Ležel jsem, bojoval s křečí a díval se, jak se blíží.

Když tu zarvu, dostanou Temní obsah mého tlumoku? Bylo to divné, ale nepřinutil jsem se myslet na nic jiného. Přijdou si? Nestvůrný spár mířil na mé břicho, stačil jsem jen švihnout rukou. Nikdy jsem v magii nebyl moc dob-rej a teď jsem navíc musel myslet na tu rozvalenou sošku, ale záblesk z mé dlaně byl silnější než kdy předtím. Rozčísil tuataře hlavu, která se rozchlípila jako nějaká odpudivá květina. Zvíře dokončilo pohyb a já měl jen tolik duchapřítomnosti, aby mi drápatá tlapa neurvala koleno. Těžké tělo mi dopadlo na nohy. zaplavila mě krev a mok, který vytékal z rozpolcené lebky. Opřel jsem se zády o shnilé listí a snažil se udržet žaludek na místě. Když jsem pak zvracel, bylo to rychlé. Možná bych se měl po čtyřech dnech najíst, usoudil jsem a vyhrabal se z rokle. Cesta zpátky do vsi mi zabrala skoro celou noc, ale žádného mrtvého jsem nepotkal.

+ + +

„Polej to kořalkou,“ poradil jsem shrbené ženské, která lamentovala nad mou roztrženou rukou.

„To je mi rada,“ uplivla si.

V Bersenu jsem žádnou čarodějnici neznal, a tak jsem musel vzít zavděk babou, co

tu obvykle pomáhala při porodech, a jak jsem odhadoval, taky při výškrabech. Táhla z ní pálenka a oči měla zapadlé v hnízdě uvolněné kůže.

„Nebudu na to plýtvat kořalou, vymezu to odvarem z vrby a do zejtra budeš jura.“ Pevně jsem jí sevřel předloktí. „Chci to hlavně přežít.“

Přejela po mně vlahým pohledem a já hladinu pálenky v jejím žaludku odhadl tak na půl lahve.

„Přežiješ to, štítisko,“ zavrkala svůdně bezzubými ústy a já svůj odhad přehodnotil. Láhev, a nebo si do toho dává ještě pelyněk.

„Už je dobře?“ zamumlala.

Jí zřejmě dobře bylo, ale mně škubalo ve zraněné ruce a z pachu v chalupě se mi zvedal žaludek.

„Ne.“

Vrhla na mě kosý pohled. „Ne?“

Uvědomil jsem si, že je strašně opilá. Potácela se směrem ke mně a já si ji na okamžik představil jako mladou dívku.

„Kolik ti je let?“ Neměl jsem se na to ptát, ale nedalo mi to. V jejím opileckém tanci byla pořád stopa někdejšího půvabu.

„Pětačtyřicet,“ zachrchela a mně po zádech přeběhl mráz. V pětačtyřiceti jsem byl ještě kluk.

„Kolik tobě, sokolíku?“ Rozverně se přede mnou zatočila, až narazila bokem do stolu.

„Desetkrát víc než tobě,“ uplivil jsem si a vstal z lavice. „Půjdu.“ Chytla mě za rukáv. „Nezůstaneš přes noc?“

„Ne.“ Tolik vděku jsem k ní necítil.

Popotáhla nosem. „Leccos umím.“

„Já ne.“ Pak jsem se zarazil. „Umíš taky odeklinat?“

„Jo,“ přikývla sebevědomě a málem si přitom rozbila hlavu o zeď.

„Když ti dám dvě věci, které jsem našel v zemi, zkusíš to s nimi?“ Byla stará, opilá a nejspíš i neschopná, ale já se potřeboval zbavit svých nočních můr.

„Nechám ti to tu, ale buď opatrná.“

Křivě se na mě usmála. „Vždycky jsem opatrná.“

Moc jsem na to nedal. Delie byla opatrná, mocná a schopná. Jak dlouho vydržela její kouzla?

Vyndal jsem z brašny plastiky zabalené v silném plátně.

„Tohle je ono.“

Snažila se zaostřit pohled.

„Vybal to až ráno, jasný?“

Usmála se na mě. „Co když mám chuť vybalit to teď,“ nadhodila si jeden ze zvadlých prsů a já zbaběle zdrhnul.

+ + +

Probudilo mě škubání v poraněné ruce a žízeň. Zaradoval jsem se. Bolest a žízeň jsou v pořádku, hlavně že mě nebudí vlastní řev, jako v posledních dnech. Rána se podebrala, ale tak už to bývá a já rozhodně kořalkou při léčení nešetřil, ostatně při

„čištění zubů" taky ne, a bylo to dobře. Když jsem sešel ze schodů, už tam čekali.
„Cos jí udělal, mistře?"

„Komu?" Nenápadně jsem se ujistil, že meč půjde ven zlehka. Biřici nevypadali schopnější než obvykle, ale náhoda je vůl.

„Bekyni, vědmě..."

„Nic," nemínil jsem se s nimi bavit. „Vyčistila mi ránu a já šel spát. Je jí něco?" Napadlo mě, že si baba mohla stěžovat, moc ochotný ke skoku jsem nebyl, ale pak jsem si prohlédl tváře hlídky a optimismus mě opustil.

„Je mrtvá?" Ani jsem se nemusel ptát, kdyby žila, nebyli by tak zelení.

„Co o tom víš?" Chlap, kterého jsem odhadl na bývalého vojáka, si zřejmě toužil vysloužit ostruhu, protože proti mně vykročil s napřaženou halapartnou. Blbec, v tak malém prostoru se stejně nadá pořádně použít.

„Hovno," uhodil jsem ho do brady, ještě než se stačil pořádně rozjet. „Ublížil jí někdo?"

Jeho parťák kývl a já si všiml, že to, co má na sponě pláště, jsou nejspíš zvratky.

„Zle?" To už jsem sbíral meč a plášť z lavice.

„Podívej se sám," rty se mu zkřivily a já si pospíšil, taky proto, aby na mě nevyklopil zbylý obsah žaludku.

Pach smrti byl cítit už z dálky. Divná směsice se stopou krve, chladnoucího masa a vyvržených vnitřností. Teď se kyselé sliny nahrnuly do úst i mně, ne proto, že bych nebyl zvyklý, ale proto, že mi došlo, že jsem nešťastné ženské pomohl k zubaté.

Rozběhl jsem se a ve dveřích málem šlápl do biřicových zvratků. Pak jsem ji uviděl a přestal jsem se divit.

Ušlapaná podlaha chalupy byla pokrytá krví a ještě lecčím jiným, jak si nůž razil cestu břichem. Vědma si nůž, tupý nůž, vrazila do podbřišku a poctivě ho dovedla až mezi žebra. To člověk nedokáže jen tak, pomyslel jsem si, to člověk nedokáže vůbec, když není... Soška i květ ležely na ubohém rozviklaném stole z měkkého dřeva a očividně se sem nehodily. Nepatřily sem a já je přinesl do téhle chajdy jako hada v hrnci. Otřásl jsem se a pak se obrátil k mrtvé.

„Vyřídím to, to ti siibuju."

Sebral jsem ze stolu to, co jsem tam den předtím nechal, a vyšel jsem z chalupy. Biřici už tam čekali, nepřátelští, ostražití, ale venkoncem smíření s tím, že mě tady na větev nepověsí.

„Udělala si to sama," ukázal jsem bradou dovnitř a pak jsem sáhl do opasku.

„Pohřbete ji nějak slušně," podal jsem jim stříbrňák, „a jestli máte jen trochu rozumu, zavoláte k tomu i nějakého čaroděje. Mohla by... chodit."

Pobledli, ale byla tu určitá naděje, že s tímto mým doporučením stříbrňák nepropijí a mrtvou nehodí na hnůj.

+ + +

Věděl jsem, co musím udělat. Nechtělo se mi riskovat, že stejně jako venkovská hexa dopadne někdo jiný, někdo... třeba Delie.

Ketila jsem neměl moc rád, a koneckonců jsem s ním vlastně ani nikdy neměl nic společného. Nic kromě Delie, takže jsem ho navštívil bez ohledu na to, že ho má

společnost zrovna netěší.

„Víš určitě, že je v pořádku?“ Díval jsem se z okna na baumberský rynek. „To vím, zaklínači. Mluvil jsem s ní včera večer.“

„Jo?“ Založil jsem ruce na hrudi. Vždycky jsem myslel, že mě spíš jen nevnímá, ale teď se tvářil našťavaně.

„Jo. Ozvala se sama, pro tvou informaci. Ze strachu.“

Ztěžka jsem polkl. Jistě, Delii nedostanou tak snadno jako ožralou pomatenou zaříkávačku, ale dostat ji mohou.

„Cos jí tam přitáhl, ty parchante?“ Stál u mě teď tak blízko, že jsme se málem dotýkali špičkami bot.

„Nic, co bych si zas neodnes," narazil jsem do něj hrudí. „Po pravdě, chtěl jsem po ní radu. Poradíš mi ty? Poradíš mi ty s něčím, co zabíjí?“

Zkusil to na mě s ostrým pohledem, ale takové věci na mě nikdy nezabíraly.

„Mám tu dvě hračky temných elfů. Budí mrtvé a taky ze živých dokážou udělat mrtvolu. Nechci, abys s tím něco dělal, jen mi řekni, kde je teď najdu.“

„Nemá smysl je hledat. Nebudou mluvit s někým, jako jsi ty.“ Do prostého slůvka „ty“ vložil maximální možný odpor. Potěšilo mě to, nejspíš něco dělám líp než on. Nejspíš jí to dělám prostě líp.

„Nechci si s nima povídat, chci udělat obchod.“

„Jsi blázen," vypálil bez obalu a pak se odmlčel, protože mu došlo, že poslat mě tam, odkud se nejspíš nevrátím, není tak špatný nápad.

„Ukaž mi to," konečně couvl, spokojený a blahobytný ve svém modrém chalátu, který špatně maskoval počínající pupek. Vložil jsem na stůl sošku a připadal jsem si při tom jako překupník kradeného zboží. Podíval se na ni a sykl.

„Máš ještě něco?“

Pomalů jsem rozbaloval další balík. Koneckonců, šmelina by mi možná šla.

„Mám. Je to něco extra," zapitvořil jsem se.

„To..." Zajíkal se a já ho nechal. Sám jsem viděl, že jeho překvapení není radostné, ale tyhle věci nemohly nikomu, snad vyjma původních majitelů, nějakou radost udělat.

„Tohle mi Delie neřekla.“

„Co ti neřekla?“

Vzpomněl jsem si na venkovanku a byl jsem v pokušení mu sem ty krámy v noci šoupnout.

„Žes našel grál.“

„Grál?“ O grálech jsem měl poněkud jiné představy.

Pohrdavě si mě změřil. „To se jen tak říká... předmět, který soustřeďuje Sílu, pohár, který...“

„Nevidím žádný pohár. Vidím..." Sošku nemohl za pohár označit ani slepec a květ byl... podíval jsem se na něj zblízka a poškrábal jsem se na nose.

„Vulvu," vydechl Ketil.

„Kundu.“

Stáli jsme proti sobě, vzájemně se nesnášeli a čas plynul. Mlčení porušil čaroděj.

„Každopádně to má velkou cenu.“

„A sílu zabíjet," doplnil jsem ho.

Podrážděně se ke mně otočil. „Jistě, v rukou někoho, kdo to neovládne.“ „Je to černejch, neovládne to nikdo z nás," ut'al jsem jeho tirádu, „a rozhodně ne packal jako ty." Přehodil jsem přes sošky plášť, protože mi připadalo, že jim Ketil věnuje pozornost až nemístnou.

„Nevíš, cos našel," zachraptěl a já si uvědomil, že na každého elfský „grál" působí jinak. Ketil reagoval jako typický vyžířka ze svého cechu, nejspíš si představoval, jak přebírá vládu nad světem. Jednu jsem mu vrazil a ulevilo se mi.

„Vzpamatuj se," řekl jsem ostře, „ta ženská, co jsem jí to nechal přes noc, si rozřízla břicho tupým nožem a ještě dost dlouho potom ve svejch střevěch šlapala. Nezvládl bys to a poděkuj Delii, protože jen kvůli ní nejsem za svini a nenechám tě to zkusit."

Sbíral se ze země pomalu, nebyl na rány zvyklý. Vypadal otřeseně. Srágora. S povzdychem jsem mu pomohl na nohy.

„Dostalo by tě to," konstatoval jsem.

„Jak to, že to nedostalo tebe?"

„Jsem zvyklej." Když jsem to vyslovil, uvědomil jsem si, že to je opravdový důvod toho, že jsem ještě neskončil jako bekyně. Jsem zvyklý žít v noci a se smrtí za krkem. Zašklebil jsem se. Podle všech pravidel už jsem měl viset na větvi. No, nevisel jsem.

„Potřebuju je najít," připomněl jsem účel své návštěvy. Ketil na mě hleděl s mírným úžasem.

„Najít? Proč?"

„Vrátím jim to."

Úžas se proměnil v hnus...

„Sloužíš jim." V tomhle měl stejně chudou fantasií jako většina ostatních čarodějů.

„I s úrokama," dodal jsem s úšklebkem. Nevěřil mi.

„Přinutí tě..." Květ s mindou uprostřed na něj zjevně udělal dojem.

„Možná, ale domů to vzít nemůžu a zahodit to nechci. Kde je najdu?" Z police vzal karafu s jasně zelenou tekutinou a přihnul si.

„Nenabídneš mi?" Neměl jsem moc důvodů k veselí, ale vedle Ketila jsem si připadal líp. Z nás dvou vypadal jako větší pitomec on.

„Ne."

Povytláhl jsem obočí. „Dobře, prosit tě nebudu. Takže, kde teď jsou?" Napil se ještě jednou, otrásl se, popotáhl nosem a pak už vypadal skoro normálně.

„že bys to nevěděl? Vysoko v horách, tam, kde se štíty dotýkají nebe..." „Tam, kde se štíty dotýkají nebe, by elfové nežili," zarazil jsem ho. Na poslouchání pohádek mě neužije. „Ne ti, co jsem viděl."

„Tys nějaké viděl?" Šel mi na nervy, jen co je pravda.

„Jo. Předpokládám, že ty, kterým to patřilo, a nevypadali na někoho, kdo by žil na štítu hory. Vetkej barák, dobrý kamna, široká postel, na to bych je tipnul spíš.

Copak ani u vás se neví, kde jsou?" zeptal jsem se naléhavě. Právě čarodějové se často chlubí styky s „vyšším světem", ale zdá se, že vědí stejné hovno jako ostatní. Otráveně se na mě zadíval. „Bozi vědí, cos viděl, ale po pravdě řečeno, jediné, co jsem o Temných slyšel, je, že mají zámky v Zeitloswaldu, ale jestli je to pravda,

nevím. Nikdo tam nejedí, však víš."

Povzdychl jsem si. Nejedí se tam z dobrých důvodů. Je to háj nočních můr, houština šílenství, zatracená vlhká zarostlá díra. No dobrá. Nočním můrám jsem přivykl, pár dalších snesu, ale je to kurva daleko.

„Pojedeš tam?" Ketil si mě zkoumavě měřil.

„Jo," odsekl jsem a začal se balit.

„Výborně," zamnul si ruce. „Upřímně řečeno, ne vždycky se mi hodí, že se motáš kolem Delie."

Pokrytecky jsem ho plácl po rameni.

„Nebudu tam já, bude jinej. Buď tak, nebo vypadneš z gatí."

Se staženými rty mě vyprovodil ke dveřím.

„Šťěstí ti přát nebudu," podal mi ruku, jako by to byl ten nejušlechtlejší čin, co dnes vykonal.

„Nemusíš."

„Nevrátíš se," varování si mohl nechat od cesty, ale neodpustil si ho.

„Ale jo," slíbil jsem mu výhrůžně. „Samozřejmě, že se vrátím. To ty by ses nevrátil, jenže ty by ses nevrátil ani ze zájezdní hospody, takže se drž radši doma. Delie oceňuje, že se jí občas staráš o prádlo."

Uznávám, že tohle byla rána pod pás, ale ženské občas v posteli řeknou i to, co nechťejí. Představil jsem si Ketila, jak se laská s její rozměrnou spodničkou, a bylo mi veseleji, než situace dovoľovala. Ketil cosi mumlal, možná mě i proklel, ale to mi s vražedným harampádím v sedlové brašně mohlo být jedno.

+ + +

Zeitloswald ležel přede mnou a já si dobře uvědomoval, že to, co dělám, nemá s mým řemeslem nic společného. Rozumné by bylo hodit sošku i květ k prvnímu stromu, obrátit koně a zdrhat, utíkat zpátky k praktičtějším a hlavně výdělečným činnostem, jako je zabíjení ghúlů, bazilišků, tobrasů, mantikor, případně k vyhánění plivníků z postelí ovdovělých majitelek gruntů. Nic z toho jsem neplánoval a jakkoli dobře jsem věděl, že nenávisť může v boji jen překážet, nedokázal jsem překonat chuť hodit té elfské čubce a jejímu nabíječci ty věci na hlavu, říct jim od plic, co si myslím o jejich metodách, a v neposlední řadě se taky zeptat, co se vlastně stalo s tou feťáckou děvkou, která... S pocitem, že jsem ten největší idiot, který kdy do Zeitloswaldu vstoupil, jsem pobídl svou herku a zapadl mezi stromy.

Na to, jakou má les pověst, jsem měl klidnou cestu. Kobyla klopýtala přes kořeny, slunce končícího léta se skrz husté větve skoro neprodralo, ale jinak se nedělo nic. Vůbec nic. Přemýšlel jsem, kdo tu může dobrovolně

chtít bydlet, představoval jsem si ženu, kterou jsem na okamžik viděl, jak se brouzdá mezi polomy, načesanou a navoněnou, a čím dál víc jsem to považoval za nesmysl. Nejspíš je to celé pověra. Nejspíš. Ale za celou dobu jsem nenašel stopu zvěře, neslyšel ptáka... chmurně, jsem v duchu zkontroloval zásoby a připravil se na to, že by Ketil mohl mít pravdu. Koneckonců, smrt hladem je stejně dobrá jako každá jiná.

Pak přišla noc a vyřešit otázku hlídek se ukázalo jako poměrně složitá záležitost. Dohodl jsem se sám se sebou, že budu spát jen na půl oka, roztáhl deky a za chvíli jsem nevěděl o světě.

Probudila mě kobyla, která na mne šlápla. Brone nebyla zrovna bujná, takže mi hned bylo jasné, že je zle. Odkulil jsem se jí zpod kopyt a ještě na zemi tasil meč. Už když jsem se zvedal na kolena, bylo mi jasné, že je mi na nic. Ti, které jsem hledal, za mnou přišli, les byl najednou víc než hoden svého jména a Brone mizela v keřích. Vstal jsem. Ať už se bude dít cokoli, nebudu se u toho válet po zemi.

Byla hezká, tak, jak elfky bývají. Dlouhé tmavé vlasy, úzká tvář, dlouhé nohy a hladké kyčle. Viděl jsem ji nahou, takže si hodnocení můžu dovolit. Byla hezká jako sokol, který se střemhlav vrhá dolů, aby chytil rejska. Pěkná, ale...

„Máš něco, co mi patří, můj milý.“ Promluvila taky po elfsku, afektovaně a zvonivě.

„Ne, kotě, teď to patří mně. Našel jsem to.“ Já zvonivě rozhodně nemluvil.

„Tak proč jsi přijel?“ Její společník projevil jen zvědavost, rozhodně ne zaujetí.

„Abych udělal obchod.“

Ošila se. „Obchod?“

„Jo. Ty, eh, iluze byly dost nepříjemný a kvůli mrtvé bekyni mě málem oběsili.

Chci udělat obchod. Bylo to vaše, už není, a já jsem vám to přišel prodat.“

Stáhla obočí a vycenila zuby. Čekal jsem... smrt, kouzlo, další Část představení.

Čekal jsem jen krátce. Les se zavinil, semknul, sevřel jako pěst. Někde v dále úzkostně ržála Brone, vysoký elf s vlasy zapletenými do desítek tenkých copů si mě výsměšně měřil a elfka se zle usmívala.

„Dej mi ten květ, můj milý. Sošku si můžeš nechat.“

Usmál jsem se taky. „Máš mě za idiota? Pár nocí s tou hračkou a vlastními zuby si odkoušu prsty.“

„Nejen prsty,“ pokročila ke mně a rukou udělala hladivé gesto. Po paži jako by jí přešel záblesk měsíčního světla. Probralo mě to, žádný měsíc sem totiž nesvítíl. Zatočil jsem jí před očima mečem. „Jestli si chceš hrát, můžem. Ale my, zaklínači, občas máme zvláštní libůstky.“

Nocí zazněl smích. Nesmála se ona, ale její druh, zakláněl hlavu a copy mu létaly kolem tváře.

„Zaplat' mu, láska,“ vydechl pak. „Zaplat' mu. Líbí se mi.“

„Taky se mi líbí.“ Elfka se teď usmála obzvlášť zlomyslně a hranou dlaně vyřízla do hluboké tmy dveře. „Zaplatím ti dobrou cenu, zaklínači, uvidíš,“ kývla na mě a stiskla kliku. Dveře se otevřely a z temnoty vystoupila dívka, ne, žena. Thekla byla nejméně v pátém měsíci.

„Dáš mi tu holku?“ Trochu mě zmátli. Thekla byla oblečená v přepychových šatech, ale vypadala ještě hůř, než když jsem ji viděl poprvé. Ruce měla tak hubené, že by se daly zlomit v prstech jako tříska, tvář vyzábrou. Úzkou a vzrušenou.

„Holku ne, ta žádnou cenu nemá. Dítě,“ zazpívala elfka. „Dám ti dítě.“ „Žádný se nenarodí,“ ukázal jsem na těhotnou. „Dřív umře i s ní.“

„Neumře,“ ozval se elf. „Nenechal bych zemřít své dítě, to mi věř.“ Nelíbilo se mi

to. Představa elfa, jak si poslouží omámenou holkou z krčmy, jak do ní vstoupí nejen jako chlap, ale taky jako přízrak, stín, který člověk vidí pořád za ramenem.

„Taková mesaliance," řekl jsem a doufal, že se aspoň ošije. Neošil.

„Chovatelský zájem, řekněme? Dej mi ten květ." Mluvil líně a lhostejně, pánovitý tón jeho hlasu zmizel. Houpal mě.

„Chci peníze, ne děčko," odsekl jsem.

Elfka objala Theklu kolem ramen. „Škoda, pak celá věc pozbývá smyslu." Znělo to výhružně a nepochybně to tak znít i mělo.

Zarazil jsem se. Ne že by mi na Thekle přehnaně záleželo, ale zachránila mi život, a navíc, tihle by si dokázali popravu těhotné užít. Najednou mi z oživlého lesa, z netečné Thekly i z lepkavých pohledů, které mi věnovali Temní, bylo na zvracení.

„A taky chci odpověď. Proč jste si ty věci nevzali už dávno? Proč jste je nevykopali, proč jste je nesebrali mně, nebo té vědmě, nebo..."

„Odpověď?" Muž strčil do Thekly tak silně, až odlétla a schoulila se na zemi o kus dál. Byla nepřírozeně tichá a netečná. Elf přistoupil až ke mně.

„To místo je prokleté. Některým to nevadí, nám ano."

„Je tam hospoda," odfrkl jsem pohrdavě. Usmál se a pokýval hlavou.

„Je tam hospoda," šeptl jsem znovu a stiskl zuby. Bohové, snad teď nebudu blít.

„Lidé jsou slepí," elf se očividně dobře bavil.

„A vy opatrní."

„Přesně tak. Jsem rád, žeš to vykopat ty. Máš... správný přístup."

Přemohl jsem se a neucuknut, když mi sevřel rameno. Slyšel jsem, co dokážou, a teď jsem to i viděl. Thekla se na nás dívala a tvář měla bez výrazu.

„Co je to za kletbu?" zeptal jsem se a očima jsem zachytil rychlý pohyb elfky.

Prsty sevřely meč. Zbytečně. Neútočí, uvědomil jsem si, je jen podrážděná. Zlobila se.

„Soukromá záležitost."

To mi dodalo. Tolik problémů a mrtvých kvůli nějaké pitomé rozmršce mezi Temnými.

„Načapal vás?" nadhodil jsem a elf se na mě poprvé zadíval s opravdovým zájmem.

„Jak to víš?"

Zásah. Jediný bezvýznamný zásah jsem měl k dobru. „Viděl jsem to tam v té jámě. Přichází ke dveřím ložnice a skrz ně se dívá na vás dva v posteli, ne? To se stane."

„Stane." To už přišla i ona, povznesená, i když možná ne tak, jak by chtěla být.

„Jenže mezi námi málokdy dochází k, ehm, násilí. Vážíme si života." Svěho možná, uplivil jsem si. „Zabili jste ho."

„Sám ten rituál ho zabil," pokrčila rameny. Ať už to byl kdokoli, netruchlila pro něj. „Sexuální magie může být někdy velmi účinná."

„To tni došlo," dala se do mě zimnice.

„Ty víš něco o sexuální magii?" zeptala se překvapeně.

„O sexuální magii vím hovno, ale vy dva vypadáte, že byste v tom mohli být dobří. Co ona," ukázal jsem na Theklu. „Použili jste ji jako rekvizitu?" Elfka se zvonivě zasmála, ale mně to znělo, jako když kov škrábe po skle. „Ne, to on ji použil... ale

těžko říct, k čemu vlastně."

Její druh se taky zahihňal a já jich začínal mít plné zuby.

„Nepoužil jsem ji v sexuální magii," ohradil se, „ale pokud si ji náš zaklínačský přítel nevezme s sebou co schránku na dítě, možná to udělám." Smáli se oba a já už věděl, co chci udělat — zbavit se těch věcí a vypadnout co nejdřív. Už jsem je z ničeho nepodezíral, měli vlastní svět a ten byl pro ně mnohem důležitější než ten náš. Hráli si. Představil jsem si, jak pozorují, jak se biju se stíny, a smějí se jako blázni, jak opilé děti. Měl jsem chuť je zabít a měl jsem dost zkušeností na to, abych se o to ani nepokoušel. Byl jsem uprostřed lesa s šílenou, chichotající se smrtí.

„Vezmu si to dítě," přerušil jsem zábavu. „Lepší než nic."

„O mnoho lepší než nic," přitakal mi elf vážně. „Bude to zvláštní dítě."

„O tom nepochybuju, s těmi rodiči..."

Urazil se. „Výjimečné děti, to vy hledáte, ne?"

„Popravdě řečeno, ne," zkazil jsem mu radost, „ale tohle si vezmu."

V duchu jsem zaháněl vizi představeného ve Škole, až mu ukážu, co jsem přitáhl. Kříženec Temných by ale na šermířském sále mohl být dobrý a v tlačenici skvělý. Aspoň nebude mít zábrany, pomyslel jsem si sklesle.

„Výborně," elfka mluvila tak kulantně, jako bych jí právě prodal gravírovanou brož, „ty nám dáš své zboží a my ti dáme svoje."

Stočil jsem pohled k dekám. Balík s jejich věcmi jsem našťěstí ze sedlových vaků vyndal, jinak by zůstal Brone. Zvedl jsem ho, rozbalil a potěžkal obě věci.

„Připadá mi, že tornu něco chybí," nadhodil jsem. Bledé světlo, které ozařovalo okolí, vyřízlo oba elfy ze tmy, utlé a vysoké, zrovna tak, jak to říkají legendy. O některých věcech legendy mlčí.

„Jistě," mrkl na mě elf spiklenecky.

„Zřejmě máš protikus," podal jsem mu květ, který Ketilovi připomínal vulvu.

„Ten máme oba, zaklínači," uchechtl se oplzle a jeho ruka zabloudila k boku ženy.

„Pokud bys ho chtěl teď použít, můžeme si dát čtyřhru."

Rád bych si namlouval, že jsem ho praštil, ale nebyla by to pravda. Jen jsem zavrtěl hlavou, vrazil mu do ruky sošku a díval se, jak se s ní jeho štíhlé prsty laskají. Hráli mi komedii a o kus dál na vlhkém listí ležela bez hnutí Thekla.

„Vy máte svoje zboží, já chci svůj plat," připomněl jsem jim. „Kdo mi zaručí, že to holka nevezme zkrátka?"

„Já," ozvala se elfka. „To dítě porodí. Tolik síly ještě má."

„A pak?"

Pokrčila rameny. „To už není předmětem naší dohody, můj milý."

Měla pravdu, a tak jsem Theklu zvedl. Byla lehká, ale visela příliš bezvládně na to, aby se pohodlně nesla.

„Starej se o mou dceru dobře," dotkl se elf rty mé tváře.

„Dceru?" Stačilo mi, že mě líbnul, a teď ještě prorokoval narození děvčete. Holku bude Škola chtít ještě míň.

„Dceru," přešel si úzké rty jazykem a s květem, přitisknutým k hrudi, se ke mně otočil zády. Žena ukazovákem nakreslila veřej, tma pukla a oba do ní vstoupili.

Koutkem oka jsem zahlédl rozestlanou postel. Stál jsem uprostřed lesa sám s

holkou v náručí a větve kolem mě se hýbaly jako ruce pomatených. Pomalu jsem spustil Theklu na příkrývky a při té příležitosti jsem si všiml, že se pozvracela. „Pořád je mi špatně," řekla omluvně. „To je tím, že jsem zbouchnutá." Sesul jsem se na zem vedle ní a zavřel oči. To bude cesta.

+ + +

„Mám žízeň."

Ani mě nenapadlo Theklu nést. Stačilo, že jsem táhl deky a bagáž, Brone samozřejmě nebyla k nalezení.

„Mám žízeň," zopakovala znovu a popadla mě za loket. Hodil jsem jí čturu.

„Je prázdná."

„Jo, je. Musíš to vydržet."

„Čekám dítě." Hlas se jí lámal a tušil jsem, že brzo začne ječet. „Jo, to je vidět."

„Musíš se o mě postarat, protože ty to dítě chceš."

„Moc ne. Já se chci hlavně dostat z lesa."

„Áaaaaa." Sekla sebou na zem a začala se tam ukázkově svíjet. Šel jsem dál, hysterické ženské nesnáším, ať už jsou těhotné, nebo ne. Ječela, stmívalo se a ke kraji lesa bylo ještě daleko, vlhko mi dýchlo do obličejce, a pak jsem se obrátil. Už neječela, zoufale se snažila postavit, protože strom nad ní ohýbal kmen jako hrbáč, co na zemi honí měďák.

„Volmare," spíš sípala než křičela. Zvedl jsem ji a nesl pryč. Co jsem měl dělat? Co jsem měl dělat na tomhle zkurveném mrtvém místě? Hodil jsem si ji na záda.

„Drž se," stiskl jsem jí stehno a vykročil do houstnoucího šera. Rozmoklá půda se mi lepila na boty jak štětky na úspěšného hráče. Nenadával jsem. Nemělo to smysl.

„Teď už se opravdu musím napít."

Věřil jsem jí, ale váhal jsem, jestli jí to říct. Musel bych odlepit jazyk od patra. Kaluž, u které jsme stáli, mě, stejně jako Theklu, lákala. Shodil jsem děvče ze zad a přidřepl k prohlubni naplněné vodou. Páchla. Co páchla, smrděla jak morovej dech. Zavrtěl jsem hlavou.

„Ne."

„Musím." Odstrčila mě a vrazila ruce do kaluže. Táhl jsem ji pryč, vřískající, a bezvýsledně se jí pokoušel zabránit, aby si olizovala prsty. Díval jsem se do nevidoucích očí, pozoroval šubající se rty. Bránila se, ale posadil jsem si ji na klín jako dítě, pravačkou jsem jí držel zápěstí a levou hladil vlasy nejlip, jak jsem to dovedl.

„Theklo, co ti vlastně udělali?" Vytřeštila na mě oči, zatažené horečkou. Ta voda opravdu nebyla zrovna v pořádku.

„On za mnou chodil," zaskučela. Nejistě jsem se ohlédl směrem k louži. Nenapil bych se ani za svět.

„Do hospody?" postavil jsem ji na nohy a pomalu, krok za krokem, ji odváděl od kaluže.

"Do lesa, on mě..."

„Co?"

„Volal, volal mě... Nikdo není jako on.“

Povzdychl jsem si. „To ne.“

Hodnou chvíli mi vyprávěla o oslnivých přednostech temného elfa, zadýchávala se, drmolila a jazyk se jí pletl.

„Dával ti nějaké dryjáky?“ napadlo mě se zeptat.

O přednostech těch dryjáků mi vyprávěla až do svítání. Pak se rozednilo a já si s údivem uvědomil, že jsem nezabloudil. Byli jsme na kraji Lesa.

+ + +

Zaklínače málokde vítají s otevřenou náručí, aspoň dokud jim drak nesedí na návsi. Zaklínače s těhotnou mladou poběhlicí nevitají vůbec nikde.

„Nemáme pokoj,“ hostinský se svěšenými koutky zíral Thekle do výstřihu.

„Je těhotná, nemůže spát tady na lavičce,“ docházela mi trpělivost.

„Já jí do boudy nenaštěkal,“ odplivl si mi k nohám a odcházel. Víím, měl jsem se udržet, ale ruka mi vylítla sama. Hospodského to stálo přední zuby a mě dobrou pověst v kraji. Thekle to bylo jedno. Všechnu svou pozornost věnovala mému tlumoku, kde tušila zaklínačské medikamenty. Nedával jsem jí je a to ji mrzelo nejvíc.

+ + +

Není dobrý nápad přivléct těhotnou ženskou na oči své milence, ale na lepší jsem nepřišel. Naším řemeslem se těžko užíví jeden, a já teď musel žít dva. Nový valach taky něco stál, a když jsem se přistihl, že málem kývám na nájemnou vraždu, pokorně jsem si to namířil k Delii. Ona se vyznala v ženských s bubnem, já ne. A navíc, ona měla čistou postel, na rozdíl od těch, na kterých jsme nocovali. Thekla mě každou noc objímala kolem krku, její hubený zadek jsem měl v klíně. Nezkusil jsem to na ni, nikdo by mě nepřinutil vzít si ji po černém. Vybavil jsem si ho tak, jak jsem ho viděl poprvé, a otřásl jsem se. Thekla ze spaní naříkala, ale přesto jsem se odsunul na druhou stranu postele. Zvrátila se na záda a rukou si zajela do klína. Sténala a já se tiskl k vlhké zdi. K Delii, k Delii a fofrem.

+ + +

Měla v tváři hromobití, když jsem vešel do síně.

„Delie...“

„Vím o všem, Volmare, čarodějové jsou drbný a to, že se potuluješ po vsích se samodruhou holkou, jim neušlo. Informovali mě opravdu s rozkoší, věříš tomu, mistře?“

Provinile jsem svěsil hlavu, to na ženské většinou zabírá.

„Dobře víš, že to není moje dítě. Lépe řečeno, je moje, ale ne tak, jak by sis mohla myslet.“

Trhla hlavou. „Tak to dítě je tvoje.“ Kolem úst teď měla tvrdý rys, který jsem neviděl rád.

„Jo, ale nejsem otec, chápeš?"

„Doro," zaječela do chodby, „odved' tu mladou dámu, co čeká venku, do hostinského pokoje. A ty, Volmare, se mnou povečeříš. Zdá se, že mi máš co vysvětlovat."

„Takže jsi vyměnil květ a sošku za holku s útěžkem?"

Pozoroval jsem Delii, jak jí. Jíst umí a je to jedna z činností, při kterých se na ni rád dívám. Jídlo jí totiž způsobuje očividné potěšení; namočila vdolek do houbové omáčky a teď ho nese k ústům, mírně se na něj usměje a utrhne ho bílými zuby. No, možná že jsem v dětství zažil dost hladu, a tak si užívám společnost někoho, kdo žije v dostatku. Polkl jsem sousto.

„Jo."

„A to považuješ za dobrý obchod?" Nebyla už rozzlobená, spíš smutná.

„Ne," nacpal jsem si vdolek do pusy a rozsáhlejší odpovědi jsem nebyl schopen.

„Takže jsi prostě rád, žeš přežil, a že přežila i ona, chápu to dobře?"

„Jo."

Povívala se na mne pohledem, jakým lidé obvykle stíhají obecního blba, a já se konečně rozhodl jí celou situaci objasnit.

„Myslím, že kdybych to nevzal, umučili by ji. Předě mnou," dodal jsem, když to na Delii neudělalo předpokládaný dojem.

„Já to chápu," ujistila mě unaveně. „Prostě jsi byl rád, že ses odtamtud dostal."

„Bez koně..."

„Bez koně, s hysterickou poběhlicí závislou na stimulantech a oplodněnou temným elfem. Opravdu si to dítě chceš nechat? Bude vám k něčemu?"

Pokrčil jsem rameny. „Nejspíš ani žádný dítě nebude, Thekla je na tom mizerně."

„A když bude?"

Co mám na tohle říct; když bude, tak bude. Věnoval jsem se jídlu a doufal, že na to nebudu muset odpovídat.

„Co když bude?"

Delie byla neodbytná.

„No co by. Vezmu spratka do Školy a uvidíme."

„Bude to kříženec temného elfa, Volmare. Uvědomuješ si vůbec, co z toho kluka může být?"

Prekvapeně jsem zvedl hlavu. „Bude to holka, říkal."

Čarodějka odložila vidličku, kterou až dosud živě gestikulovala ve vzduchu, pečlivě si ubrouskem utřela ústa a pak zaječela: „No dobře, tak to bude holka. Bude to z půlky temnej elf, ty idiote. Co s ní budeš dělat?"

Ječela pak ještě dlouho, ale to už jsem neslyšel, zbaběle jsem totiž zdrhnul do hospody U kohouta. Když jsem se k ránu vracel zpátky, byl dům už tichý, Thekla spala v podkrovní komoře a všude byla tma.

„Volmare," dopadla mi na rameno měkká teplá ruka, „nemysli si, že jako budoucí otec se můžeš ulejšvat."

Deliina postel byla stejně teplá jako její dlaň.

+ + +

Deliina postel byla teplá, ale čím dál tím méně se mi do ní chtělo. Ženské, hysterická Thekla, čím dál náladovější, jak jí rostl pupek, podmračená, odměřená Delie a služebná, hospodyně, pokojská... Namlouval jsem jim a taky sobě, že mizím na několik dní jen proto, abych našel práci, kšeft, kterým uhradím Delii náklady. Časem to bylo příjemnější než platit Delii za střechu nad hlavou pod peřinou. Zabil jsem baziliška, dva plivníky, několik divokých prasat a vzteklého psa. Delie nadávala, Thekla nadávala a služby ohrnovaly rty. Do hospody U kohouta jsem se téměř přestěhoval. Zvedal jsem k ústům holbu a morálně se připravoval na návrat. Nadávala, vždycky nadávala, tím víc, když ze mě táhlo pivo. Snad jsem si nakonec měl nechat tu sošku.

„Mně taky jedno," ozvalo se mi za zády. Ten hlas jsem znal.

„Ingo?"

Nepodal mi ruku, to nedělá nikdy, pěstí mě uhodil do ramene a dal si záležet, abych to cítil, pak se ke mně naklonil, ještě hubenější a zjizvenější, než když jsem ho na jaře viděl naposled.

„Válíš si tu koule už pěkně dlouho, Volmare. Čekají tě doma."

Konečně se složil vedle mě, neklidné ruce s prsty, které běhaly po stole jako zmračený pavouk. Měl toho v sobě dost.

„Já taky čekám." Dal jsem si záležet, aby to znělo nezúčastněně. „Tuhle sezonu jsem neměl dobrý kšefty."

Ušklíbl se a jizvy se mu na tváři přeskládaly.

„Já vím. Prej máš na krku babu."

„Dvě baby." Ingolf určitě nebyl nejlepší vrba, ale toužil jsem se někomu svěřit.

„Delii a Theklu. Delie je jak podebraná a Thekla samodruhá. Pořád blíje. Del zase chce pořád šoustat. Zblázním se tu."

Rozesmál se. „Pomůžu ti, jestli ti to píchne, opráskám je obě."

„Tak to mi opravdu nepíchne." Věděl to taky, ale smál se té myšlence celé jedno pivo.

„Slíbil jsem, že si vezmeme to dítě."

„Jo?" Pomalu ke mně obrátil hlavu. „Tvoje?"

„Ne," málem jsem zařval. „Jasně že ne. Udělal jí to elf z Zeitloswaldu. Zmetek se špičatýma ušima, kterej mě před dvěma úplňky krmil mejma vlastníma vzpomínkami na umírání. Zmrd. Já to dítě chci."

Ingolf seděl velmi rovně a velmi tiše.

„Co s tím spratkem uděláš, až se narodí?" zeptal se pak spiklenecky. Vždycky mu to myslelo cestíčkami.

„Vezmu ji do školy?"

„Tu zbouchnoutou flundru?" podivil se.

„Ne, tu malou. Bude to holka," poučil jsem ho.

„Tak to jo. Ranko bude opravdu rád. Zelda taky. Mrňavá štetka, to je výhra."

Praštil jsem ho a on mi to vrátil. Znali jsme se od dětství a nespočítal bych, kolikrát jsme se za tu dobu porvali. Trefil jsem ho znova na hranu če listi, a v pěstí mi chruplo. Zítra to budu mít oteklé, pomyslel jsem si nezúčastněně, a vzápětí mě

Ingolf kopl do břicha. Místností prolétla lavice a narazila do zdi, měšťané se klidili ven, a zrovna ve chvíli, kdy se mi už skoro podařilo Ingolfa uškrtit, dorazila hlídka. Pustil jsem ho a vyplivl zub, koneckonců jsem ho nechtěl zabít, po těch letech. Biřic mi namířil halapartnu na prsa, v tu chvíli mu Ingolf podrazil nohy a já druhého z biřiců kopancem poslal ke krbu.

„Padáme.“

Ingolf shrábl ze země sedlovou brašnu a protáhl se za mnou ke dveřím. „Kde máš koně?“

„U kováře,“ syknut a nenuceně rozkopl vyvrácené dveře. „Hele, nechá nás tam ta tvoje baba přespát?“

Moje baba už čekala na schodech.

„Tohle je...“ pokusil jsem se představit Ingolfa, který s opuchlým obličejem a naštípnutým nosem vypadal ještě příšerněji než obvykle. Byl jsem rád, že Deliin výraz vidím jen jedním okem.

„Ingolf, znám ho.“

„Opravdu?“ podivil jsem se, což Delii dodalo.

„Porvali jste se, zmlátili jste biřice a teď mi krvácíte na schody. Volmare, mám chuť nechat vás spát v maštali.“

Ingolf odplivl krvavou slinu. „Vyspíme se i v maštali,“ zašklebil se Delii do tváře.

„Beztak zejtra budeme muset pryč.“

Čarodějka zařinčela zvoncem, až jsem nadskočil.

„Ido, přines sem horkou vodou a můj kufřík s léky. Jo, taky skříňku s jehlami. Zdá se, že dnes v noci budu hodně šít.“

„Bolí tě to?“

Aby nebolelo, propichovala rozšklebené okraje rány pěkně pomalu, ale mně to bylo jedno. Člověk přivykne. Ingolf vypadal spokojeně. Přes clonu drog k němu neproniklo nic, klimbal na židli a bez odporu se nechal látat.

„Nebolí, ale... možná opravdu budeme muset zmizet.“

„Zabili jste někoho?“

„Ne.“ Ingolf si znovu odplivl do krbu. „Škoda.“

„Peníze nějaké máte?“

„Ne.“ Tentokrát jsem si odplivl do krbu já.

„Myslíš, že budu pořád všechno platit? Rozbitou hospodu, samodruhou souložnici...“

„Del, nemusíš. Odjedem a ...“

„Opravdu chceš vzít nabouchanou buchtu do Školy?“ podivil se Ingolf upřímně.

„Vykopnou tě i s ní. Hele, je pěkná?“

Pokrčil jsem rameny. Potvrdit mu, že pěkná je, půjde ji vzbudit i s naštípnutým nosem a opuchlým ksichtem. Vzbudit a do rána na ní rajtovat, těhotná netěhotná.

„Když ji ojel elf,“ zasnul se a Delie na mě němě zagestikulovala. Zlobila se a já se jí nedivil. Ingolf nebyl vítaná návštěva pro nikoho.

Možná že byla chyba chtít se ráno s Delii usmířit. Narazil jsem na ledové odmítnutí a pak se shora ozval jek. Vylítl jsem z postele jako střela. Ječela Thekla

a já si dovedl představit proč.

Neznásilňoval ji, jak jsem předpokládal, prostě se jen díval. Thekle to stačilo a to, že jsem se objevil mezi dveřmi nahý, s plotnami fialových podlitin a s mečem v ruce, jí taky nepřidalo. Vřeštěla jako o duši.

„Co řveš?“ pokusil jsem se ji uchlácholit.

„Řve, protože tě vidí. Vypadáš jako malomocnej,“ uchechtl se Ingolf, jehož modřiny nebyly pod košilí vidět.

„Řve, protože vidí tebe,“ odsekl jsem. Thekla se nadechla a pokračovala v křiku.

„Jestli nesklapneš, nebudou elixíry,“ vytáhl jsem nejvyšší kartu. „Žádný.“ Zmlkla okamžitě a ostražitě si nás měřila.

„Jak ti je?“ pokusil jsem se zavést řeč na něco obyčejného. Vzhledem k tomu, že jsem na sobě nic neměl, postával jsem u veřeje a cudnost zachraňoval jen mečem, který jsem neměl kam odložit. Nezajímalo ji to.

„Zle. Chci, aby to bylo pryč,“ obrátila ke mně hladové oči. „Pryč. Vezmeš si to, vid’?“

Zatnul jsem zuby, dokonce i Ingolf se zarazil.

„Žere mě to zevnitř.“

Usoudil jsem, že jí drogy už mozek zničily úplně.

„Je to prostě dítě. Elfské děti se od lidských zas tak moc neliší.“ Pohledem jsem se dotknul Ingolfa, ale pak jsem radši mlčel. Ingolfova matka elfka byla, jedna z těch, co si každé může koupit, a on po ní zdědil jen to nejhorší. Je pravda, že kdysi dávno vypadal docela k světu, ale to už je pryč. Teď to byl jen nebezpečný parchant se sklonem nasypat si do nosu cokoli, co ho mohlo dostat do výšek.

„Ráda bych, aby už bylo po všem,“ otrásla se. „Ty nevíš, co mi dělal.“

„Co ti dělal?“ Tón, kterým Ingolf projevil přátelský zájem, nevěstil nic dobrého.

Možná náš Ingo prostě jen sháněl trochu inspirace.

Zavrtěla hlavou. „To byste nepochopili.“

„Ne?“

Odstrčil jsem Ingolfa. „Hele, Theklo, řeknu ti, co dělal mně,“ přisedl jsem si k ní na pelest postele.

„To mě taky zajímá,“ mrkl na mě Ingolf. „Přiučil tě něčemu?“ Bít Ingolfa nemá smysl, stejně to nevnímá.

„Všechny jsem viděl umřít.“ Thekla se o mě opírala zády a neklidně si hrála s pokrývkou. „Kamarády, holky, se kterými jsem líhal, všechny... Noc za nocí. Theklo, nejsi jediná, kdo zažil ošklivý léto.“

„Ale nejsi těhotnej.“

„To nejsem.“

„Chci pryč,“ zakňourala. „Jinam, do jinýho města. Nechci mít dítě v břiše, nechci tu zůstat. Bojím se. Nechci rodit, nechci...“ už zase nabírala k jeku.

„Odkud jsi?“ ozval se Ingolf a ona k němu překvapeně obrátila hlavu.

„Co je ti po tom?“

„Mohla bys zpátky domů, ne?“

Prudce se zvrátila na záda a ležela na posteli nehybně, s očima široce rozevřenýma.

„Nemám se kam vrátit. Vypálili nás.“

„Kdo vás vypálil?“ Ingolf kupodivu vydržel holčičí vzlyky i moje tklivé vyprávění

a dokonce nás ani nepřerušoval oplzlými poznámkami.

„Eichelbergerové," odpověděla bezvýrazně.

„A ty jsi?" Poctivě se snažil vyznat se v jejím vyprávění, jen další dávka havrana mu to trochu komplikovala.

„Taky z Eichelbergerů," překvapila nás.

„Dědictví?" Rodinný život jsem sice nezažil, ale lidé se mě dost často pokoušeli najmout na vraždy příbuzných.

„Ne," mluvila téměř nezúčastněně. „Vypálil nás otcův bratr, protože otec zabil matku."

„Chm..." Ingolf si významně zaťukal na hlavu.

„Čekala s ním dítě."

„S tvým otcem?" V duchu jsem dítě politoval. S takovouhle famílií to opravdu nevyhrálo.

„Ne, s jeho bratrem." Thekla kreslila prstem na zed' složité obrazce. „Matka čekala dítě s mým strýcem."

„Jo tak," došlo to konečně Ingolfovi. „No a co ti pak vadí na těch elfech?"

Odpovědi jsme se nedočkali.

+ + +

„Tisíc kuldů," Delie mluvila nebezpečně klidně, „sto kuldů za to, že se o věci nebude dál mluvit. Kdo z vás mi to zaplatí."

„To je hodně," poznamenal jsem.

„Dám pět," Ingolf si čistil nehty nožem, „nezačal jsem to."

„Já tisíc kuldů pohromadě neměl už roky, Del, tohle povolání..."

„To nic," chraptěla jako po dlouhém pláči. „Prostě jsem ti za to miliskování zaplatila, ne? Jinak bys tu nebyl."

„Delie..."

„To nic, nejsi ani první, ani poslední." Pevným krokem přešla ke skříni a přinesla sklínky.

„Napijte se," vybídla nás. „Odted' už budeme mluvit vážně."

„Odvezete ji?"

„Jak chceš."

Delie tu seděla, rozložitá a blahobytná v modrém sametu.

„Není tu šťastná."

„Štěstí jsem jí nesliboval," ohradil jsem se.

„Snad ji bude jinde líp," čarodějka vstala a já pocítil hlubokou vinu. Vypadala unaveně a uvadle. Stál jsem ji hodně sil.

„Del..."

„Teď se ke mně nešmajchluj, zaklínači. Dám ti nějaké peníze na cestu, protože s těhotnou nemůžete spát po stodolách. Dám ti pro ni mulu a pak... vypadněte."

Ingolf mlčel a já byl za to rád. Teď už jsem věděl, že Delie chce chránit taky sebe. Zmizíme a někdo ji uchlácholí. Ketil? Třeba Ketil.

„Dobrá," hodil jsem do sebe obsah sklenky a vstal jsem. Ingolf vstal taky. „Holka

se na cestě vždycky hodí."

„Je v sedmém měsíci," upozornila ho Delie.

„Šoustat může, ne? To je podstatný."

Mlčel jsem, Delie taky. Ingolf schoval nůž do holinky a mrkl na nás. „Na rozdíl od Volmara jsem potřebnej."

Delie si nalila ještě jednu a zavřela za námi dveře.

+ + +

Nejen Thekle, i mně se ulevilo, když jsem nechal Deliin salon za zády. Konec září byl přijatelně teplý pro někoho, kdo dostal na rozloučenou kožešinou podšitou kazajku. Delie je hodná ženská a zaslouží si hodného chlapa. Takoví se v našem cechu nevyskytují.

„Dobrý?" Obrátil jsem se k Thekle, která se zuby nehty držela na mule. „Dobrý? Málem mě zabil ten cvok," ukázala na falešně si pohvizdujícího Ingolfa.

„Pomazlil jsem ji, trochu," mrkl na mě. Jejich vzájemné kontakty měly jednu dobrou stránku. Thekla si přestala stěžovat na to, že ji dítě žere zevnitř a že je zem mokrá, protože měla dost práce s Ingolfovými milostnými pokusy. Lepší než nic.

„Brzo budeme ve Škole," upozornil jsem ji.

„Mám se snad radovat?" Hádavý tón nemizel děvčeti z hlasu. „Bude tam hodně takových jako vy, ne? Ten elf mě měl zabít. Víš, co jsi?"

Než jsem se dozvěděl, co jsem, Ingolf ji jednu vrazil a Thekla spadla z muly. Svíjela se na zemi pod kopyty koní a někde blízko se ozval smích.

„Nejsem váš otrok," řičela dívka a Ingolf sklouznut ze sedla.

„Vstávej," řekl jí mile, „nebo tě nakopnu."

+ + +

Brána Školy se před námi zvedala a já na ni jako vždycky hleděl se smíšenými pocity. Doma... Ingolf zabušil na bránu.

„Tak bude to, kurva?"

Brána se otevřela a v ní stál mistr Ranko, starý, shrbený a vzteklý. „Jdete pozdě."

„Máme s sebou babu," Ingolf levačkou stáhl Theklu z muly. „Samodruhou."

Ranka hned tak něco nepřekvapí, ale tohle by! jiný případ. Rozkašlal se. „Čí je ten spratek?"

„Můj. Je to... hm, plat."

Thekla couvla a přitiskla se k Ingolfovu boku. Nevěřícně jsem se na ni podíval. K Ingolfovu boku... ženské nikdy nepochopím. Ranko jí položil ruku na rameno.

„Co jí je? Má panenky jak koláče."

„Smažka," Ingolf nonšalantně štípl Theklu do zadku. „Obyčejná smažka, ale Volmar ji přivezl až z Zeitloswaldu. Prej má v břiše mrňavou půlelfku, tvrdí ona."

„Je to jeho půlelfka," děvče na mě namířilo prst, jako by mě chtělo probodnout.

„Jak to ze sebe dostanu, jdu pryč."

„Půlelfka? Novorozenec?" Ranko sevřel Theklinu bradu v prstech a pozorně si dívku prohlížel. „Víte co? Vysvětlíte to Zeldě. A dám vám dobrou radu. Držte se

při tom od ní dál."

+ + +

Otevřel jsem oko. Po chodbě kdosi běžel, ze dvora zněl ostrý hlas Notburgy a v nosu mě lechtal pach spáleniny. Obyčejné ráno. Na dveře dopadla pěst. „Rodí." Vyskočil jsem z postele a otevřel dveře. Stála v nich Viera.

„Ta tvá bucha rodí a nejde to moc dobře. Pohni."

Běžel jsem za ní bos chodbou a okolo žaludku mi trnulo. Rád si namlouvám, že jsem byl jen zvědavý.

„Neřvi." Zelda klečela u Thekliny postele a tiskla jí zápěstí. „Šlo to dovnitř, půjde to i ven."

„Chci umřít, já chci umřít."

„Co se děje?" Kamenná podlaha mě zábla do nahou.

„Vyvádí," odpověděla Zelda stručně, „ale postupuje to dobře. Za pár hodin bude po všem."

Theklu zkroutila další vina bolesti.

„Nemůžeš jí něco dát? Něco..."

„Něco na bolest? Téhle? Mohla bych jí toho dát hrsti a jako bych jí nedala nic.

Navíc by to zastavilo tahy."

„Zabije mě to." Thekliny bolestí rozšířené oči hleděly skrz mě. „Nechci to tam."

„Tak tlač." Zelda vypadala otráveně.

„Je to zrůda."

„Kecy, je to mimino," pleskla ji stará zaklínačka po stehně a vstala. „Tohle bude ještě chvíli trvat, zůstaň tu s ní."

„Co mám dělat?" rozpačitě jsem se zadíval na pohybující se Theklino břicho.

„Dávej pozor, ať nespadne při tom vyvádění z postele," doporučila mi s úšklebem Zelda a byla pryč.

Nešlo to rychle, naopak, šlo to ztraceně pomalu.

„Potřebuješ něco?" bezradně jsem stál vedle postele a pozoroval Theklu. Bolest a vyčerpání odplavily z její tváře blazeovanou masku fetišky.

„Pomoz mi..."

Rád bych, holka, pomyslel jsem si, jen nevím jak. Zelda, Zelda možná ví. Není to přece poprvé, co se tu rodí dítě. Thorně se loni narodila holka a před tím Loreně syn.

„Zelda," vyklonil jsem se ze dveří, ale vtom mě někdo vzal za rukáv a stáhl zpátky.

Thekla měla ústa otevřená ke křiku, ale neječela. Ani já jsem neječel, ale u mě to nebylo zas tak výjimečné.

„Přišli jste děcko pokřtít?" Úsilí, které jsem věnoval tornu, abych mluvil klidně, přišlo vniveč, chraptěl jsem jako uškrcený.

„Přišli jsme se přesvědčit, jestli dostaneš své, jak bylo dohodnuto, zaklínači," elfka se jemně usmála a pak se sklonila k Thekle.

„Pospěš si, děvče, nevidíš, že zaklínačský mistr čeká?"

Ohlédl jsem se po elfovi, který stál ve stínu v rohu místnosti, koneckonců bylo to

jeho dítě, jeho krev... Na okamžik se mi zdálo, že má kolem úst bolestný rys někoho, kdo trpí, ale pak ho nahradil blazeovaný úšklebek.

„Copak zaklínačský mistr," nedalo mi to, „otec chce zřejmě vidět potomka, ne?" Ostře jsem se na něj zadíval, abych viděl, jestli jsem zasáhl nebo minul. Jeho tvář byla jako maska a já si připsal trefu. Thekla zasténala a elfka, která jí teď dlaněmi tlačila na břicho, se zvonivě zasmála. Někdo se pokoušel otevřít dveře.

„Volmare, co tam vyvádíš?" Byla to Zelda. „Nesu jí maliník."

Vykořčil jsem ke dveřím, ale elfka mě zarazila. „Zůstanou zavřené," řekla. „Tohle je naše věc. Naše a tvá."

„Blbost," vzal jsem za kliku a ta mi zůstala v ruce. Dveře zmizely a místo nich jsem hleděl na hrubý kámen zdi.

„Naše a tvá," opakovala. Pak se znovu obrátila k Thekle a opřela se jí o břicho. Thekla ležela v kaluži plodové vody, křečovitě se držela pelestí a ječela, elfka cosi mumlala a já s Temným jsme stáli u okna a připadali si zbyteční, tedy alespoň já ano.

„Teď dítě vyjde." Obrátil jsem se k ní, nakonec rád, že alespoň ona ví, co má dělat. Skláněla se nad rodičkou, která hlasitě oddychovala. Pozoroval jsem její hrud', jak se zdvíhá v propoceně košili. Takhle dýchal Teike po tom, co mu gryf utrlh obě nohy. Pak umřel.

„Je v pořádku?" obrátil jsem se nedůvěřivě k elfce.

„Rodí," zvedla koutky ve výsměšné grimase. „To bolí."

Fascinovaně jsem Thekle civěl na široce rozevřená stehna, mezi nimiž se právě objevila hlava dítěte.

„Stíniš mi," upozornila mě elfka nevzrušeně, a když jsem couvl, narazil jsem do elfa, který stál za mnou. Stiskl mi rameno. V tu chvíli jsem nemyslel na pekelný tanec, kterým mi zkazili léto.

Thekla naposledy zaječela a elfka se k nám obrátila s dítětem v náručí. „Je to dcera a žije."

Naklonil jsem se k novorozenci... Nevidomé oči se na mě upíraly, malá ústa se kroutila v křiku, jenže oči nebyly modré tak, jak bývají oči lidských dětí. Byly světlé s širokými okrouhlými panenkami. V dlani se mi objevil nůž a elfka přikývla.

„Přeřízni pupeční šňůru, zaklínači. Od teď ti patří..."

Sáhl jsem po tkáni, která spojuje dítě s matkou, a pak jsem se zarazil. „To dítě tu má oba rodiče, možná..." gestem jsem nabídl nůž elfovi. „Ne," Temná stála s křičícím dítětem v náručí, jako by vystoupila z dětských nočních můr. Pohledem jsem se dotkl Thekly, vyčerpané a polospící, a pak jsem znovu zvedl oči k ní.

„Přeříznu to já," jediným pohybem jsem přeťal šňůru a pečlivě ji podvázal.

„Chtěl bych jí dát jméno," v elfově hlase zněl kovový tón lámané čepele. „Pro mě za mě..." pokrčil jsem rameny a Temná se rozesmála.

„Tolik sentimentu. Možná, že si už přesně nevzpomínáš, cos měl s tou dívkou v úmyslu."

Cítil jsem napětí mezi nimi a pomyslel jsem si, že Temný teď možná lituje, že jejího předchozího zabil.

„Lituje," vyprskla elfka v další salvě smíchu. Zat'ál jsem zuby, mučení nemám rád a tohle se mu zatraceně podobalo.

„Řekni to jméno," obrátil jsem se k elfovi.

„Lothaire."

„Nepojmenuješ ji," zasyčela elfka.

„Ne, nepojmenuje," dal jsem jí za pravdu. „Lothaire jí tu nikdo říkat nebude, je to moc dlouhý. Lota, odted' se jmenuje Lota." Vzal jsem jí dítě z ruky. „Takže vy máte sošky, já dítě, tak co... Křtiny?"

Thekla se převalila na posteli.

„Dej jí napít," řekl jsem a přiložil jí holčičku k prsu. Malá začala hledat bradavku, a jakmile ji našla, dychtivě se přisála. Její matka zvedla hlavu.

„Je konec?"

„Všemu," elfka se dotkla její tváře. „Za chvíli vyjde placenta. Pak můžeš jít."

„Kam by šla? Musí kojit dítě."

Temná zabodla svůj pohled do Thekliny tváře. Věděl jsem, co to znamená. Rozkaz, cestu. smrt.

Napráhl jsem k elfce ruku, ale Temný mi prsty stiskl rameno. Neslyšel jsem jeho hlas, jen jsem věděl... „Ji nezachrániš, zachraň dítě."

Neudělal jsem nic, stisk povolil, Temná se zatočila a z kamene bylo zase dřevo.

Vzal jsem za kliku, otevřel dveře... a pod bradou jsem měl Ingolfův meč.

„To jsem já, ty vole."

Po letech jsem byl zase jednou opravdu rád, že ho vidím.

+ + +

Místnost byla plná klidného dětského, oddechování, jen z jedné z pryčen se ozývaly tlumené zvuky. Volmar otevřel dveře, zvedl svícen a pak tiše přešel k lůžku.

„Co nespíš, Loty? Bolí tě něco? Ráno budeš jako mátoha."

Děvče zvedlo hlavu.

„Nemůžu, svítí na mě měsíc."

„Malá..." povalil ji zpátky na slamník, „spát se musí."

„Mám strach," řekla a oči měla v tu chvíli obrovské.

„Z čeho? Jsi zaklínačka, přece se nebudeš bát měsíce."

Popadla ho za ruku. „Bojím se jiných věcí. Stromů, Volmare, stínů, co chodí, paní s hadíma očima..." konec věty zanikl v nesrozumitelném šepotu.

„Nemůžeš zas zůstat celou noc vzhůru," řekl pevně.

„Tak mi něco vyprávěj. Vyprávěj mi, jak jsi mě krmil kozím orlíkem, když jsem byla mimino a měla jsem hlad."

Volmar si povzdychl. „Loto, slyšelas to tolikrát..."

Ano, krmil ji, vstával jak kojná k plačícímu děcku kolikrát za noc a dával mu cumel namočený v mléce, protože jinak by umřelo, když Thekla zmizela v chladné zimní noci. Tu nezachránil, v tom měl elf pravdu.

„Vyprávěj mi, jinak nebudu spát..."

„Dostaneš na zadek."

„Ani tak nebudu spát.“

„Vzbudíme ostatní.“

„Tak mě vem k sobě.“

Rozhlédl se kolem. Chlapec na vedlejší palandě se zavrtil pod pokrývkou.

„No dobře, ale jen chvíli.“ Popadl děvče i s houní, sfouknul hořící svíci a rychle se mezi lůžky propletl ke dveřím. Lota se ho pevně držela kolem krku a Volmar cítil, jak mu její hlava klouže po rameni.

„Vždyť už spíš teď,“ zatřásl s ní trochu.

„Nespím,“ odpověděl mu jasný dětský hlas. „A taky mi musíš vyprávět, jak jsi mě učil čůrat ve stoje.“

Noční lovy

Ze staré zdi vystupují viklající se kameny. Leží na nich první jinovatka. Podzim se lomí k zimě a hradiště se choulí do sebe jako usínající šelma. Je chladné ráno, ráno studené jako pohled soudce. Namrzlá tráva křupe pod nohama dětí a slova šlehaají jako bič. A koneckonců, i bič šlehá... Začíná sněžit.

+ + +

„Zase tě zmlátil?" vstanu z pryčny a zkoumavě si kamaráda prohlížím. „Hádej." V obličeji je bílý jako křída, jen po čelisti se mu táhne rudá podlitina. Arve, který leží vedle mě, se zvedne.

„Dojdeš?" zeptá se a já mám najednou strach. Torge a Arvid jsou mí partáci a „vykonavatelé" všech mých pitomých nápadů. Teď je Torgemu blbě. Vstanu taky. Hodně blbě. Obejmu ho a on zařve.

„Nemačkej mě, kačeno. Kůže mi na zádech zůstalo kurva málo."

S kůží to není tak zlé, jak jsme si mysleli, ale o půlnoci už Torge hicuje jak pec. Už podruhé jdu do kuchyně pro vodu. Pije a mluví z cesty. Já a Arve zaraženě pozorujeme, jak mu po tváři tečou špinavé říčky potu.

„Spěte už, nebo vás napráskám Ingolfovi," syčí Narvik tak dlouho, dokud mu Arve nezacpe pusku pěstí.

„Já to napráskám," šeptám Torgemu do ucha. „Řeknu to Volmarovi." Torge chce něco říct, ale pak mu hlava padne na stranu. Vyděšeně mu přitisknu prsty na krk. Jen spí.

+ + +

Ráno vstáváme špatně všichni a Torgeho se nám ani nepodaří dostat na snídani.

„Je mu hrozně blbě, nechce jíst," šeptne Arvid a nenávisťně se ohlédne po mistru Kurtovi, který se právě cpe kaší.

„Zatracenej čůrák," řeknu já a Kurt se podívá naším směrem. Zpučně mu pohled

vrátím. Mne nikdy nezmrská tak jako Torgeho. Volmar by ho zabil. Strčím do pusy ještě lžici kaše a zamířím k němu.

„Jedlas?“ Rukávem mi utře pusy, jako bych byla malé dítě. Ucuknu.

„Jo.“

„Jsi nějaká zelená,“ vrčí. Snažím se vypadat ještě zelenější, menší, ubožejší a doufám, že změkne.

„Nespala jsem celou noc.“

„Ne?“ Sahá mi na čelo a na krk. „Máš horečku?“

„Torge má horečku,“ špitnu a zamrám. Okamžitě se zachmuří.

„Co mu je? Nějaký svinstvo by se nám tu teď moc nehodilo.“ Loni umřely čtyři děcka na spálu a od té doby mi Volmar pořád kontroluje jazyk. Někdy to přehání.

„Kurt ho zase seřezal.“

Uleví se mu. „Jo tak. A pro tebe mistr Kurt. Torge by měl dostávat výprask každý ráno místo snídaně a ty by ses s ním měla přestat tahat. Burga mi říkala, že tě zas s těma klukama viděla ve věži. Víš, že...“

Obrátím oči v sloup. „Jasně, že když necháš dvě děti moc dlouho o samotě, brzo najdeš tři. Hele, proč mi to pořád všichni říkáte?“

„Protože jsi hezká holka?“ usměje se rozpačitě. Neví, jak dál, a nakonec to dopadne jako vždycky. Poštve na mě Notburgu nebo Zeldu a ty mi budou vysvětlovat, že chlapům jde jen o jedno. Ohrnula jsem rty. Moc dobře vím, o co jde chlapům. Koneckonců, na Volmara jsem se taky kolikrát v noci nedobouchala, když se mi zdály hnusné sny, a přitom v posteli byl.

„Torge je hezkej kluk a jemu to neříkáte.“

Povzdychl si. „Hele, nemáš už bejt někde jinde? Ingolf říkal, že se pěkně flákáš.“

„Ten si tak něčeho všimne, má pořád rypák plnej...“

„Loty...“ vrazí mi pohlavek spíš jen ze zvyku. „Ingolf...“ přemýšlí, co pozitivního o něm říct. Šklebím se.

„Já vím, frkal moji mámu, co?“

Ted' už je to příliš. Ani k pohlavku se neodhodlá.

„Kdo ti tohle řekl?“

„Kdo by. Burga. Prej ji on napřed šoustal a tys mě potom piplal... Říkala, že ti mám bejt vděčná.“ Zvednu k němu oči. „Hele, jsem ti vděčná. Mohl bys pomoci Torgemu?“

„Ne,“ zaře. „A drž se od něj dál.“

Uraženě semknu rty a zmizím, dřív než se vzpamatuje.

„Zas jedna pipka, co nikdy nepřijde včas...“ Goren je v pohodě, pomyslím si, a má mě docela rád. Protáhnu se okolo něj.

„Volmar něco chtěl...“

Mistr mě přitáhne za rukáv. „No dobře... třeba chtěl. Tak co nám řekneš o sisalikovi?“

Zachmuřím se. Sisalik se mi vždycky plete s kurjusem.

„Taková malá potvora?“ zkusím to.

„Dobře, a dál?“

„Malá dravá potvora," možná že si to s něčím pletu, ale dravé jsou všechny.
„Ještě líp. Víš, třeba jakou má barvu?"
„Šedou."

Goren potřese hlavou. „Ty si to vůbec nepamatuješ, vid'?" povzdychne si.

„Není šedej?"

„Ale je. Jdi si sednout."

Zapadnu vedle kluků a Narvik na mě posměšně gestikuluje.

„Narviku," mistr už chodí po světnici a švihá ukazovátkem, „a ty mi řekni, co je na sisalikovi nejnebezpečnější."

Zatímco Narvik plave v odpovědi, nakloním se k Torgemu a dlouze si s ním šeptám.

K obědu je zase kaše. Připálená. Volmar nadává, nadávám taky. Hlasitěji než většina ostatních žáků. Na plac se vyřítí Just, který celou nepoživatelnou hrůzu způsobil, a výhružně se rozhlédne po strážnících. Je prý skoro tak starý jako tenhle barák, a to znamená dost starý.

„Trochu se ti to chytlo," začíná takticky Ranko.

„Nedá se to žrát," Ingolf velký taktik není.

„Nemáš ještě kus toho včerejšího koláče?" řeknu a Ranko, který je obvykle povznesený nad běžné dění ve Škole, se podívá.

„Včera byl koláč?"

„Pro staré chlapy nepeču," usadí ho Just a na mě mrkne. Arvid naznačuje, že mi dá do zubů, ale já se o koláče dělit nehodlám. Sama mám málo.

Zelda vyčítavě kouká na Volmara, Ranko vrtí hlavou a „staří", tedy mistři a mistryně, nadávají. Odsunu misku a Torge ji k sobě přitáhne. Je pořád bledý, ale už jí.

„Vezmu si i to tvoje, kotě. Když umřít, tak aspoň s plným břichem."

+ + +

O umírání se nemá mluvit, říkal Volmar, a ten už viděl umřít spoustu lidí, o umírání se nemá mluvit, aby se nepřivolalo. Odpoledne nás Kurt učí míchat elixíry.

„Kluku, pojď sem," ukazuje na Torgeho a ten namáhavě polyká. Sáhnu za sebe. Můj meč leží na lavici, kam jsem ho odložila. I Arve má svůj, přemluvila jsem ho, i když mistři neradi vidí, když s sebou pořád taháme zbraně. Oni je nosí pořád, jenže oni můžou. Upřu oči na Kurtovu čepel. Můj meč by přesekla, kdyby se snažil. Snad se nebude snažit, snad ne.

„Co tam dáš?" Kurtův hlas řeže jako mráz. Takhle mluví jen s Torgem, s nikým jiným.

„Durman?" Torge couvá od stolu, nejistě si z tváře odhrnuje plavé vlasy, je mi ho líto, až se mi stahuje krk.

„Tak durman?"

Zvednu hlavu. Durman do ‚očí noci' patří.

„No." Torge to ví taky. Všichni to vědí, Narvik, Grita, Jaša i Detlef, vědí

to a čekají. Číhají. To nás tu učí, číhat. Nadechnu se. Srdce v hrudi mě bolí, všechno mě bolí divokým vztekem.

„Máš prázdnou palici," odsekává Kurt slova, „možná pomůže, když se ti to v ní trochu protřepe." Rána, která následuje, je hrozná i přesto, že Torge stačil alespoň částečně uhnout, takže ho Kurtova pěst nezasáhla do spánku. Plavé vlasy se rozlétlý, zapotácel se a padl k zemi. Tvrdě, jak padají bezvědomí. Ještě se držím, z posledních sil, ze zbytku rozumu a sebeovládání. Kurt vstane od stolu a s rozmyslem se blíží k Torgeho tělu.

Ted'. Ted', svaly se stáhly a skoro proti mé vůli mě vymrštily přes lavici.

„Ani se ho nedotkneš." držím hrot meče proti Kurtovu hrdlu. Vidím jeho oči, stácejí se zpátky. Jeho meč visí na opěradle.

„Ani se ho nedotkneš," opakuju a s překvapením si uvědomuju, že je tu ještě jeden z mečů venku z pochvy. Ten Arvidův. Chce se mi brečet. Arvida Volmar nechrání, a přesto tu teď stojí. Za chvíli přijdou mistři, o tom nepochybuju, a pak... nevím, co se stane pak. Arvid je už vyšší než Kurt, ale je mu teprve šestnáct, o rok víc než Torgemu. A já... nemůžeme vyhrát. Cítím, jak mi svaly tuhnou, jak mi vzadu na zátylku hoří kůže. Už jsem to párkrát zažila, brzo už svůj vztek nedokážu ovládnout a pak, pak omdlím. Volmar tvrdí, že až skončím s výcvikem a dají mi napít „hořké vody", přejde to. No, pokud se toho dožiju...

„Jdi si sednout!" Mistr Kurt mluví pánovitě, ale nehýbá se. Zvednu k němu oči, „Ne."

„Jdi si sednout a skončí to jen výpraskem."

„Takovým, jako dostává Torge? V noci málem zdechnul. Ne."

„Do lavice, nebo vás oba nechám na dvoře zmrskat."

To přehnal. „Volmar by tě zabil, ale ještě před tím by ti v těle zlámal každou kost," zasyčím na něj.

„Narviku, dojdi pro paní Zeldu," nepodceňuje mě. Kurt mě vůbec nepodceňuje, pomyslím si. Nehne se ani o píd', zato Narvik vstane a škodolibě se usměje.

„Nikam." Arve ho ranou do hrudi vrátí zpátky na lavici, dívá se na něj... a Kurt udělá výpad, rychlý, ale ne dost. Mečem mu rozseкну košili.

„Ne," zaječím, „nebo tě zabiju. Zabiju tě, jestli nenecháš Torgeho na pokoji. Zabiju!"

Nechtěla jsem, ale brada se mi rozklepala, celá vibruju, tělo mě svědí touhou udělat něco, něco... přesně nevím co, ale nic dobrého to nebude.

Na chodbě se ozvou kroky. Nakonec je stejně přivolal, pomyslím si, nebo prostě jen slyšeli křik.

„Co se to tady děje," ve dveřích stojí Notburga a zachmuřeně se dívá na Torgeho nehybné tělo.

„Co mu je?" zeptá se logicky.

„Co jemu je?" vyprskne Kurt. „Ta Volmarova mrňavá bestie se mi tady snaží vrazit meč do břicha a ty se ptáš na toho zmetka?"

„Meče na zem, oba," houkne na nás Burga a tasí, pomalu a spíš jen cvičně. „Ne. Zabil Torgeho." Už skoro nemůžu mluvit.

„Není mrtvý," Burga otráveně potřese hlavou, „no tak, bude to?"

„Co je?“ Ingolf se objevil opravdu nevhod a na rozdíl od Notburgy a Kurta neváhá. Ani ho nenapadne tasit, prostě jen jednu vrazí Arvemu a ten odlétne ke stěně. Stojím proti dvěma zaklínačským mistrům se svým krátkým mečem, je mi třináct a mám vztek. Tak velký vztek, že se ani nebojím.

„Neplet se do toho, Ingolfe,“ s ním bojovat nechci, i když nás taky mlátí a v létě po nás hází kamením. Jenže Ingolf měří všem stejně, dokonce i mně. I když možná... Vůbec se nezdržuje tím, že by tasil nebo se jen ohlížel na můj meč. Popadne mě za zápěstí tak pevně, že mi meč sám vypadne z prstů, zvedne mě ze země a zatřepe mnou, jako vlk třepe zajícem.

„Copak že sis tak vyšlápla?“ prohlíží si mě zkoumavě.

„Nech mě bejt,“ kopu proti jeho břichu a Ingolf mě se smíchem tiskne k lavici.

„Dojděte někdo pro Volmara, ať si pro ni přijde, nebo s ní praštím o zeď.“

Notburga zkříví rty. „Neválej se po ní tak,“ napomene ho, „stačí, že ses válel po její máně.“

Podaří se mi zkroutit se a kopnout Ingolfa do stehna. Nepustí mě, jen mi pěstí spočítá žebra.

„No tak bude to?“

„Já pro něj jdu,“ vyběhne Kurt z místnosti a mně se z bezmoci a vzteku udělá mdlo. Zmítám se v Ingolfových rukách, dokud se svět kolem neutopí v louži zběsilého bezčasí.

Probudí mě bolest hlavy a pach zvratků. Rychle se překulím, zvednu a otráveně zas padnu na paty. Jsme v „díře“, jednom ze sklepů, kde se obvykle vyřizují nepříjemné záležitosti typu...

„Torge,“ strnu a zalomcuju jeho zády.

„Nech ho bejt, Loty. Ty ses vyspala, ale on furt blije. Nech ho spát.“ Arvid sedí u zdi, půlku tváře modrou a oči zateklé. Přisednu si k němu. „Mlátili tě ještě potom?“

„Ne,“ odpoví s překvapením. „Vlastně ne. Přilítnul Volmar, Zelda, Ranko, pohádali se a pak nás zavřeli sem. Ty si nic nepamatuješ, co?“

Zavrtím hlavou. Obvykle si nic nepamatuju, když se takhle vyjančím. Ono je to kolikrát lepší.

„A Torge, kdy se probral?“

„Když ho Ingolf hodil venku do kádě,“ můj druh nemá zrovna nejlepší náladu.

„Loty, tohle si odskáčem.“ V předtuše, že má pravdu, se k Arvemu přitisknu a poslouchám, jak dýchá. Přitiskne se ke mně taky, koneckonců, stejně si to odskáčem, ne? Jeho ruka mi putuje po stehně nahoru, tahá za šňůrky poklopce u dere se mi do klína.

„Loty,“ šeptá mi Arvid udýchaně do ucha, „co když nás umrskaj? Nechceš...“

No, ne že bych úpině nechtěla, ale nějak se mi to nelíbí. Kdokoli sem může přijít a navíc, Arvid zrovna teď vypadá opravdu příšerně.

„Nech mě, chce se mi čurat,“ vykroučím se mu z objetí. „Radši mi řekni, proč se pohádali.“

Polkne a opře si hlavu o zeď. Zlomyslně se mu zadívám do klína. „Hele a já myslela, že to děláš s Gritou.“

„Ty jsi ale pitomá.“

Stmívá se, je mi zima a Torge se ještě neprobral. Arvid mě zatím seznámil s obsahem hádky, a to mi na náladě nepřidalo. Ranko vynadal Volmarovi, že mě rozmazluje, že jim všem přerůstám přes hlavu, že blázním kluky a tak vůbec. Pak vynadal Kurtovi, že mlátí Torgeho do hlavy, pak Notburze, že to neohlídá, a pak prý začala řvát Zelda na něj, tedy jako na Ranku, že celej ten bordel tady je jeho vina. Není mi veselo. I Volmar mě může chránit jen do určité míry a na výprasky se jeho ochrana nevztahuje vůbec. Vadilo by mu, kdyby mě zmrzačili, ale podlitiny jsou pod jeho rozlišovací schopnost.

„Loty?“

Torge se konečně překulil na břicho a skoro vzápětí se poblil. Zhnuseně se odvrátím. Mám hlad, žízeň a bolí mě žebra.

„Arve.“

Šklebí se na mě, abych viděla, že se mnou cítí. „Neboj, jelita se zahojej. Vy holky to máte snadný.“ Opřu se o něj zády a mlčím. Ve skutečnosti to tu holky vůbec nemaj snadný, pomyslím si. Magda před týdnem přišla až v noci se stehny od krve, ale tak to chodí. Ani nevím, který to byl. Kirsten? Od té doby, co udělal zkoušky, se nosí jak hovno na botě. Však ono ho to přejde. Torge si svléká halenu. Záda má modrofialová, žebra zrovna tak a na hlavě krvavou bouli. Vyhoupne se na pryčnu vedle nás.

„Mám žízeň,“ zachrčí.

„To já taky,“ kývnu a jdu bušit na dveře.

+ + +

„Co je to tu za řev?“ přišel sám Ingolf a to nevěstí nic dobrého.

„Máme žízeň, mistře Ingolfe,“ zaprosím.

„To rád slyším. Pokopalas mě, pár dní bez vody tě probere.“ Ztuhnu a In-golf si mě zálibně prohlíží.

„Někoho sem pošlu, a pak koukejte spát. Dost lidí si s váma chce zítra,“ dlaní naznačí ránu, „promluvit.“

Vodu přinese Volmar, a jak vartuju u dveří, ve chvíli, kdy ho zmerčím, raděj couvnu.

„Zlobíš se?“

Mlčky postaví džbán na zem a zavře za sebou dveře. Pusa se mi zkrabatí dětským pocitem krivdy. Volmar má být vždycky na mé straně, ne na jejich.

„Ty čůráku,“ kopnu do dveří. „Já tě nenávidím.“

Klíč zarachotí v zámku dřív, než se stačím vzpamatovat. Torge spíš instinktivně vstane.

„Neplet' se do toho, kluku,“ zavrčí na něj Volmar a popadne mě za rameno.

„Začni se ovládat, Loto, nebo si začnu myslet, že jsem udělal chybu. Měl jsem strach, abys nebyla jako tvůj otec, ale ono se zdá, že budeš spíš jako tvoje máma. Pomatená coura.“

Nevěřicně na Volmara koukám, tak dlouho, že to nakonec začne být nepříjemné i jemu.

„Spát, Loty,“ houkne na mě rozpačitě a zavře dveře.

„Ty brečíš?" Sedím čelem opřená o kamennou zeď a Torge mě hladí po zádech.

„Brečíš?"

„Asi ne," zvednu ruku k tváři, a když ji spustím, mám na prstě kapku vody. Slzu. Zamyšleně se na ni zadívám a pak ji olíznu.

+ + +

„Koukej na ně." Je ráno a neochotně otevíru oči. Ležíme těsně přitisknutí na prýčně a nad námi stojí Notburga a Volmar.

„Aby z tebe brzo neudělali dědečka, bratře. Děcka jsou dneska čilý," zasměje se žena a já se na ni zamračím.

„Možná že bys taky měla udělat z někoho dědečka a nevandrovala bys furt do nás," syknu a Burga zmlkne. Zasáhla jsem citlivé místo, ale chytré to nebylo.

„Vstávat," stáhne Arvida z prýčny. Torge se jen zavrtí. Je tak umořený, že ho nezbudil ani křik, a pevně mě objímá kolem pasu, vlastně spíš trochu níž. Snažím se jeho ruku přesunout na příhodnější místo, než si toho všimne Volmar. Pozdě. Popadne mě a vytáhne z Torgeho náručí.

„Máš co vysvětlovat," vypraví skrz stisknuté zuby, „a nejen mně. Dostanete..." Torge se konečně probudí a světlýma očima si prohlíží scénu.

„Stalo se zase něco?"

„Příště si dej pozor, kam cpeš ruce, kluku," Volmar po něm sáhne, ale Notburga ho popadne za ruku.

„Nevyváděj, je tu zima a spali," zastane se nás překvapivě.

„Jo a víš, kam vede takovýhle „spaní"?" odsekne Volmar.

„To kurva jo, taky už jsem kvůli tobě měla vejškrab," trpkost v Notburžině hlase mě přinutí sklopit hlavu. Tohle jsem začít nechtěla.

„Opravdu nám byla jen zima, Volmare," ozvu se a oba se na mě podívají, jako by je má přítomnost překvapila. Pak zaklínač mávne rukou.

„Nahoru, všichni. Ranko s vámi chce mluvit."

+ + +

Nejen Ranko. V čele stolu trůní Zelda, vedle ní Ingolf, který už po ránu vypadá trochu mimo, zívající Joakim, Goren se Světlou... Zastavím se u dveří a v nose mě začne šimrat podivný pach, který cítím vždycky, než... Notburga mě postrčí a Torge s Arvidem mi jdou v patách. Dveře za námi zapadnou jako sklopec pastí.

„Ohrožovat mečem mistra, to je neomluvitelný," hřímá Ranko. Mlčím. Podle mne to byla sebeobrana, ale co s tím zmůžu. Arvid vedle mě stojí velice rovně, ztuhlý strachem. Torge se snaží pod stolem nahnát mou ruku a zdá se, že je mu všechno jedno. Jemu možná.

„Z toho si budete lízat rány dlouho, všichni."

Počítám spáry na stropě, pavouky, myslím na stébla trávy... a pak stejně vylitnu.

„To teda ne! Torge na nikoho nic nevytáh, akorát ji koupil a šel k zemi. Za co má

bejt potrestanej? Za to, že řekl, že v ,očíh noci' je durman?"

Zelda se pohrdavě usměje. „V očích noci že je durman?" zopakuje posměšně. Pak stáhne obočí. „No je. Za to snad nedostal."

„Dostal," triumfuje, „právě že dostal." Arvid mě pod stolem štípe, abych mlčela, ale už je pozdě.

„Tak jsi to měla někomu říct a ne na něj tahat meč," odbude mě Ranko.

„Řekla jsem to Volmarovi, a nic."

„To je jedno," Ranko se zjevně nechce s případem moc patlat. „Torgeho z toho vynecháme, ale vy dva..."

Nenechám ho domluvit. „Torge, vstaň."

Nedůvěřivě se na mě podívá, ale poslechne. Ví, že hůř už na tom stejně nebudem.

Vyhrnu mu na zádech halenu.

„Tohle mu Kurt udělal předevčirem jen kvůli tomu, že se mu nezdálo, jak se Torge tváří... Jestli máme bejt potrestaní, tak chci vidět, jak na dvoře zmrskáte Kurta, chci vidět..." Nadechnu se a vím, že dál už to půjde hůř. Klepu se jako v zimnici.

Ingolf hvízdně. „To je temperament."

„Drž hubu," okřikne ho Zelda rozlíceně. Na její vkus je to moc komplikované. „A ty, slečinko, taky. Trestání mistrů rozhodně není na tvém uvážení. Budeš ráda, když se posadíš za měšíc."

Vycením na ni zuby. „Já jen chci, aby to bylo spravedlivý."

Zelda vstane.

„Kdyby Ranka dobýjeli na zemi, ty bys meč nevytáhla?" namířím na ni prst. Ingolf se směje, Goren usilovně kouká z okna a Volmar bubnuje prsty do stolu.

„Sedni si a mlč," zařve Zelda.

„Ne."

„Neodmlouvej, spratku."

„Jen jsem se ptala."

„Ty se nemáš co ptát."

„Tak to tady taky nemám co dělat," obrátím se k odchodu. Arvid ztuhne.

„Já tu holku roztrhnu jak..." vylítne zaklínačka od stolu.

Volmar mě pohlavkuje, Torge se mu motá do cesty, Zelda se hádá s chechtajícím se Ingolfem a v nastalém zmatku Ranko kapituluje.

„Zavřete jí někdo pusu, s Kurtem promluvím já."

Mistři jsou pryč, zůstal jen Ranko, Zelda, Volmar a já... Trucovitě se dívám z okna. „Volmare, ta holka je strašně rozmazlená." Zelda si potrpí na slušné chování nejvíc ze všech.

„Já ji nerozmazluje," ohradí se můj mistr.

„Ta holka má především za otce elfa," vrčí Ranko.

„No, to má snad třeba Ingolf taky, ne?" Volmarovi není dvakrát do zpěvu.

„Právě Ingolf je výbornej příklad," usmívá se Zelda mrazivě. „A navíc, jeho matka nebyla Temná, jeho matka byla děvka."

„Moje matka byla taky děvka," vložím se do diskuse. Odpovědi jsou mi jen ledové pohledy.

„Srovnej ji," Zelda rozhodně vstane od stolu. Pro ni je věc uzavřená.
„A co Kurt?" vedu sveřepě svou.
„Kurta srovnám já," slíbí mi Ranko. „Teď se ještě domluvit, co s tebou."
„Co by," představená už je na cestě ze sálu, „Volmare, pořádně ji seřež."
„Veřejně?" zaječím na ni. Cítím, že už se zase dostávám do ráže. Volmar mě popadne za ucho. „Ne ne, dítě, tohle bude hodně, hodně soukromý."

+ + +

Rozčileně přechází po své komoře. „Spát budeš tady, žádný mačkání s těma floutkami v jedny posteli, jasný?"
„Hm." Po výprasku se mi nechce se s Volmarem hádat.
„A přestaneš na kdekoho ječet. K mistrům se budeš chovat slušně."
„Hm."
„A Kurtovi..."
„Kurtovi řeknu, že je čůrák, do očí a kdykoli," zasyčím.
Volmar vyčerpaně sedne na židli. „Vyhodí tě odsud."
„Když vyhodí, tak vyhodí."
„Není to všechno tak jednoduchý, jak si představuješ, holka," obejmě mě znenadání kolem ramen a foukne mi do vlasů. Šel by se mnou, napadne mě, a je mi ho najednou taky líto. Pak mi vezme bradu do dlaně.
„Loty, a co se týče těch kluků, potrat není nic hezkýho, dávej si pozor. V nich se nikdo háčkem šťourat nebude, když přijde na věc."
Dívám se na něj, všechno moc bolí a svět mi najednou připadá špinavý a bez barvy.
„Hele," zatahám ho prosebně za rukáv, „nemohli už bysme jít na oběd?"

+ + +

Venku je zima jak v morně a modřiny pomalu blednou. „To jste moc nedostali," divila se Tara. Jsou to všechno srabi, myslím si já. Mistři na ně dupnou a oni se poserou.
Vedle lokte se mi zasekne nůž.
„Slečinko, nečum z vokna," řve na mě Ingolf, kterého teď máme na elixíry místo Kurta. Určitě se v elixírech vyzná dobře, jen často ztrácí nit. Nadskočím.
„Nedívám se z okna," špitnu. S Ingolfem je lepší se nehádat.
„Tak myslíš na šukání, jinak si ten nepřítomnej pohled neumím vysvětlit." Všichni se úslužně smějí. Pomalu vstanu.
„A co je na tom divnýho, dyť už je mi skoro čtrnáct."
Mistr se uchechtne a promne si nos. „Jo holka, tak to aby ti tam Volmar držel ruku."
Pořád lepší než Kurt, utěšuju se, když si znova sedám. Ingolf si právě na hřbet sype další porci havraního prachu.

+ + +

„Hele, co ti je?“ přehradím Torgemu cestu nohou. Drcne do mě kolenem.

„Uhni, kačeno.“

Kopnu ho do kotníku, ale uhnout mě ani nenapadne.

„Poslední dobou jsi nějakej divnej.“

„Poslední dobou spíš u Volmara, tak o tom hovno víš.“

„Torge...“

Sedne si ke mně do výklenku nad schody. „Tak co bys ráda?“ kapituluje.

Zamyšleně na něj koukám. Pravda, v poslední době spím jinde, ale s Torgem není legrace ani přes den. Buď někde na sále buší do pytle z hověziny, nebo sedí na cimbuří a kouká dolů.

„Co bys ty rád?“ dloubnu ho do boku. „Už tři tejdny jsi se mnou a s Arvem nebyl venku. Lovili jsme, byli jsme na rybách a ty nic.“

„Volmarovi vadí, když se kolem tebe motám, no, tak jsem si holt dal pohov,“ potřese hlavou a chystá se jít.

„To mu vadilo i předtím. Torge, co tě žere?“ Držím ho pevně za ramena a koukám mu do tváře.

„Nech mě, ještě řeknou, že jsem tě otravoval.“

„Tak co?“

Odstrčí mě a seběhne ze schodů.

+ + +

Prach víří ve vzduchu a nutí mě kýchat, tuny prachu, ležícího na knihách, které léta nikdo neotevřel. Bezvýsledně se pokusím oprášit si kalhoty a přešplhám k dalšímu regálu.

„Co tam děláš?“

Pode mnou stojí Goren.

„Hledám jednu knížku.“

Popadne mě za kotník a škubne. S ječením sletím dolů, a když se sbírám ze země, prohlíží si Goren se zájmem můj úlovek.

„Hele, ty už ses konečně naučila číst.“

„Vtipný,“ syкну pro sebe a mnou si naražený bok.

„Tohle není pro děti. Jasnozření a čtení v mysli, hm. Znamení smrti, tak to vůbec. Evokace vyšších inteligencí. Loto, co to má znamenat?“

„Prostě jsem si to jen chtěla přečíst.“

„Pravdu,“ chytne mě za ramena. „To nejsou žádné hračky.“

„Torge...“

Goren se rozesměje. „Á, chodí s jinou, co? Takovejch ještě bude. Pojd', zamknu tady.“

Poslušně před ním klušu ven, ale místo, kde leží kniha, kterou hledám, si už pamatuju.

+ + +

„Co je s Torgem? Zas mi vrátil jídlo."

Sedím na dlouhém kuchyňském stole a kradu Justovi ořechy. „Jo? Zase?"

Torge už vedle mě při jídle nesesává.

Just shrábne zbylou kaši do dížky. „Ty už s ním nedržíš?"

„Nechce," postěžuju si. „Asi má jinou."

Hrbatý muž si chvíli prohlíží můj nešťastný kukuč.

„Spíš jinýho, holka. Viděl jsem ho večer v jídelně s Kurtem a nevypadal zrovna moc šťastně."

„A kurva."

„Nějakou chvíli už to trvá, Loty. A pár dní už Torge taky nežere." Seskočím ze stolu, hrst ořechů v ruce. „Jsem ráda, žeš mi to řekl," hotovím se vyrazit z kuchyně.

„Loty," popadne mě Just za rameno, „tak to chodí. Že tebe ještě nikdo nepovalil, znamená jen to, že se bojej Volmara. No a Volmar..."

„Volmar by na mě nesáh," naježím se.

„Tak za to mu buď moc vděčná, holka, ale nepočítej s tím, že tohle tady bude někdo řešit. Stává se to... už hodně dlouho."

„Myslíš, že jako i jim..." S otevřenou pusou musím vypadat hloupě. „Spoustě z nich."

Chvilí váhám, ale pak si nacpu ořechy do pusy a poplácám Justa po hrbu. „Už musím běžet, ale zase se stavím."

Tohle není ani pro Arvida, napadne mě. O tom musím s Torgem mluvit o samotě. Za trámem na půdě trávím spoustu času. Plošinu u vikýře jsem objevila loni, když mě tady Ingolf přinutil hledat nějaké staré harampádí, které se mu ztratilo, a od té doby tu mám hlavní stan. Je tu zima, pravda, ale skoro nikdo sem nepřijde. Po pravdě, v zimě tu mrzne, ale přesto jsem si tu dala spicha s Torgem a trpělivě čekám, až pod jeho kroky začnou vzrát červotočivá prkna.

„Loto," šeptá pode mnou, jsi tam?"

„Jsem, polez."

Vytáhne se ke mně a otřese se. „Je tu děsná zima."

„Zas tu není Kurt."

Škubne sebou. „Co je s Kurtem?"

„Co by bylo, píchá tě, ne? Píchá tě a ty s náma už proto nepečeš. Měls to říct."

Torge vyskočí, stojí nade mnou a chvíli čekám, že mě praští. Pak se zase spustí na kolena a vlezte ke mně pod houni, kterou tu mám na zimu nachystanou.

„No jo, no. Loty, to je tak hnusný."

Obejmu ho, přitáhnou k sobě a poprvé v životě si připadám starší než on. „To přejde."

„Přejde, zabiju ho," huhlám mi Torge do haleny. „Jen to musím ještě pár let vydržet."

„Nemusíš," vrazím do něj loktem. „Hele, zabijem ho spolu."

„Co?" vyhrabe se ven. „Ani spolu na něj nestačíme. Máme blbý meče a navíc, šli by po nás, když ještě nemáme zkoušky. Do toho tě nezatáhnou, Loty."

„Nezabijeme ho mečem," šeptám. „Jsou kouzla..."

„Hele, kotě, ty ale kouzlit neumíš a já taky ne," upozorní mě Torge.

„Můj otec je temnej elf," pohodím hlavou.

„Tak to asi dopadneš jako Ingolf, prošňupeš si frňák.“

Zdá se, že Torgemu přiznání přece jen pomohlo, protože je trochu veselejší.

„A viděls někdy Ingolfa čarovat, he? Kdo odstřelil střechu maštale až do lesa, když byl na káry? Ingolf. A kdo očaroval Světlu, aby běhala po Škole nahá a...“

„A dělala si to jílcem... Hm, máš pravdu, taky Ingolf. Hele, myslíš, že to zvládneš?“

„Zvládnú.“ Zdaleka si nejsem tak jistá, jak se snažím před Torgem vypadat. „Hele, a chceš ho zabít, nebo...“

Zvedne ke mně hlavu. „Zabít. Loty, to není, že by si chtěl udělat dobře. On jen chce udělat mně zle, chápeš? Chce po mně odporný věci, nechci o tom mluvit.“

Zase ho chytnu za ruku. „Můžu ti nějak píchnout, jinak než tím, že...“ Vrtí hlavou.

Až teď vidím, jak zhubnul. Pod očima má tmavé stíny. Odhodlám se.

„Torge, nepomohlo by ti, kdybych...“

„Co?“

Chybí mi slova, a tak si rozepnu kazajku, pak si přes hlavu přetáhnou košili a houni hodím na prkna. Snažím se rozvázat halenu i Torgemu, když ten konečně pochopí.

„Loty,“ vzdychne okouzleně, „ty jsi fakt kamarádka.“

Objímáme se, teď už hlavně proto, že bychom jinak nazí zmrzli, a Torge mi mačká zadek.

„Hele, tvůj fotr byl fakt elf?“

„Jo,“ šeptám mu do úst.

„A opravdu jsi to nikdy předtím s nikým nedělala?“

„Uhni.“

„Teda, nebylo to poznat. Jsi nejlepší. Vono se říká, že elfky jsou nejlepší,“ řekne hrdě, jako by to byla jeho zásluha. Přitisknu si ruce na břicho, ještě teď mám uvnitř divný pocit.

„Měls i jiný?“

„Jasně, spoustu.“

„Taru?“ Z buclaté Tary si děláme legraci.

„Jo.“

„Je tlustá.“

Pokrčí rameny. „A co? Ty nechceš, abych to s ní dělal?“ nafoukne se polichoceně.

„Nebudu to s ní dělat, když to ty nebudeš dělat s nikým jiným.“

„S Arvem určitě spát budu,“ odpálím ho.

„Arve je kamarád,“ uzná. „A navíc, jestli opravdu chceme jít po Kurtovi, budeme ho potřebovat.“

+ + +

Je noc... dlažba mě studí do bosých nohou, za mnou potichu klušou chodbou Arvid a Torge. Potřebujeme knihu, takovou, jakou by mi Goren nikdy nepůjčil. Knihu o evokacích. Nejdřív jsem chtěla zkusit jed, ale teď se stydím i jen při pouhé myšlence na to. Just ví spoustu věcí a mlčí o nich, dát nějaký sajrajt do

jeho jídla znamená dostat ho do maléru... Někde uvnitř je mi do breku. Neměli mě odmítat, neměli, pomyslí si vztekle. Proč Notburga uhnula očima, když jsem o Torgem a Kurtovi začala mluvit? Proč mě nechtěl poslouchat Joakim ani Goren, který se jindy směje. Stačilo nenápadně se zmínit a měli Jedovaté oči. A Volmar? Volmar mě nikdy neodmítl, ani když jsem poprvé dostala krámy a přilítla za ním se zakrvácenými stehny, ani když jsem celé noci prořvala ze spaní. Teď se jen zeptal, jestli se něco děje mně. Jestli na mě někdo sáhl. Torge ho nezajímá, co víc, možná mu to i přeje... Takovéhle věci se ve Škole nedějí, ne tady, říkaly oči všech a já za nimi četla probrečené polštáře. Jen legrace, řekl mi Goren. Zvláštní legrace, pomyslí si, legrace, za kterou by Volmar zabíjel, ale u ostatních nad ní krčí rameny. Nejupřímnější byl Ingolf, poslední, za kterým jsem šla. „Ostatní drželi, tak ať drží taky. Až mu narostou fousy, Kurt ho beztak nechá.“

Všichni ostatní zamkli pusu na zámek a Torge ji zamkne taky, až přijde čas, aby se o něm neříkalo, že má projetej zadek. Všechno půjde dál. Přitisknu se ke zdi.

„Máš ten klíč, Arvide?“

Arve se kolem mě prosmečne a hmatá po zámku.

„Dej mi to,“ syкну, já vidím ve tmě líp.“ Chvilí bojuju s klíčem, ale pak se dveře se skřípáním otevrou. Ať jsou mistři ožralí, přeju si usilovně, ožralí nebo s někým v pelechu. Kovové cvakání zámku se chodbou rozléhá jako zvuk malého kladiva.

„Tak kde?“ Stojíme uprostřed knihovny a nasloucháme čilému životu, který tu v noci probíhá. Myši, možná spíš krysy.

„Tady,“ odpočítala jsem regály a šplhám na ten vyvolený. Možná vidím ve tmě lépe než kluci, ale pořád dost nejasně. Ohmatávám zaprášené hřbety, až se mi pod ruku dostane krysí ocas. Odhodím pištící zvíře a hledám dál. Doufám, že už knihu nesežraly. Konečně se dostanu až ke svazku, který by tloušťkou odpovídal, a seskočím dolů. Otevřu ho a v měsíčním světle zkoumám jeho stránky. Bohaté iluminace na každé stránce... iluminace? Natočím knihu k oknu. Postavy na stránce jsou zobrazeny v pozici, která mě nenechá na pochybách.

„Torge, tohle je pro tebe,“ házím kamarádovi svazek a s povzdychem se vracím k regálu.

„Ukaž to Kurtovi, třeba se inspiruje.“ „Kráva...“

Žďuchnu do něj a stoupnu na prkna regálu, která povážlivě zapraskají.

„Kurva.“ Balancuju na špičkách a horečně hledám polámaný hřbet svazku. Pak prkno praskne, a jak padám dolů, v ruce mi zůstane jeden svazek. Když se seberu ze země, zjistím, že je to ten správný. Z první strany se na mě šklebí Hel. Usměju se na ni. Budem ji teď potřebovat.

„Tu chlívárnu si nech,“ instruuju Torgeho. „Police je prasklá, a kdyby něco, byli jsme tu pro tohle.“

„A k čemu by nám to jako...“

„Jasně,“ Arvidovi to došlo dřív. „Za prohlížení sprostých obrázků nás možná zrubou, ale furt to není černá magie. Chytrý, Loty.“

Krademe se chodbou a já doufám, že tentokrát Volmar u Světly usnul. Ještě než půjdu do pelechu, čeká mě cesta na půdu. Škola je tichá, a když šplhám po žebříku

nahoru s knihou za košilí, poprvé si všimnu stínů na chodbách. Polknu. Tohle místo je plné mrtvých, pomyslím si. Když vyvolám démona smrti, bude si tu připadat jako doma.

+ + +

„Zamilovaná nebo co?“ křikne na mě Volmar. Běžíme do strmého kopce, ale já to ani nevnímám.

„He?“

„Koukej se probudit, plácáš se tu jak tělo bez duše.“

„Hm,“ škrabu se do vrchu a před sebou vidím mohutný Tařin zadek. „Tak bude to?“ Volmar není v dobré náladě. Zastavím se.

„Co má bejt?“ Sáhne mi na čelo a pak zezadu na krk. To nesnáším, všichni se dívají. Ještě by si mohl plivnout na rukáv a umejt mi obličej.

„Běháš jak svázaná.“

„Však víš proč.“

„Loty...“

„Všichni víte proč...“

Dívají se. Ostatní stojí na kopci a dívají se na nás. I když možná neslyší slova, vědí, že se hádáme. Zavrtím hlavou a rozběhnu se nahoru, pryč od Volmara.

„Na co čekáte, všichni zas dolů,“ slyším ho za sebou řvát. Proplétám se mezi kluky, kteří sbíhají dolů, kloužu po ušlapaném sněhu, a když se dostanu na vrchol, nezastavím se, běžím dál, utíkám od všeho, vyděšená tím, co

jsem v sobě našla. Už vím, jak démona pozvat, vím, co zabít i kde rozlít krev, vím, jak vzbudit vztek a jak otevřít dveře, ale nemám z toho radost. Kdyby to šlo jinak, kdyby to šlo jinak... jenže já nejsem ochotná se o Torgeho dělit s Kurtem.

Sněží. Představuju si si krupěje, jak padají na bílou pláň, představuju si, jak Kurt umírá, a něco uvnitř mne se raduje. „Lidi jsou jako plevy,“ šeptám. Pak se vzchopím. Když má Zelda náladu, vypráví nám pohádky, kde všichni nakonec umřou, ale ti, kdo zabíjejí ostatní, nejhůř. Možná taky umřu blbě, řeknu si nahlas a je mi nějak líp. Nakonec, většina zaklínačů umírá blbě.

Torge je zelený jak sedma a sedá si opatrně.

„Jsi v pohodě?“ zeptám se ho.

„Moc ne, ale černýho kocoura jsem sehnal. Hele, bude při tom Kurt hodně trpět?“

„Jasně.“

„Tak to je dobře.“

Zaskřípe prkno a my se přitiskneme do stínu.

„To jsem já,“ Arve za námi šplhá po žebříku.

„Hádej. Torge má kocoura.“

„Aha, já myslel, že máš kocoura ty, v troubě.“

Kopnu ho. „Hele, tohle je vážná věc, černá magie, ty vole.“

Sedne si vedle mě a ruku mi položí na stehno. „Tak černá, jo?“ Nadzvednu knihu.

„Přečtu vám to. Přečtu vám, koho jsem pro Kurta vybrala. Budete koukat.“

„Operatér, rozhodnutý k vyvolání démona Merise, toho, který si bere duše lidí, nechť v úplňkovou noc přivede na mlat černého kocoura, toho oběsí, pak jemu hrdlo prořízne a jeho krve rozlije v kruhu, který před tím vysypal noční bylinou. Při tom ať opakuje toto zaklínadlo...”

„Co ta noční bylina?” Torge se neklidně zavrtí.

„Tumsa,” vysvětlím mu. Já tu knihu, zatím jako jedinou, opravdu poctivě přečetla.

„Hele, a nezabije to nás?” Arvid zachmuřeně kouká na popraskanou kůži foliantu.

„Když si jen tak může brát duše lidí.”

„My mu dáme tu krev, nás by zabít neměl,” začínají mi jít na nervy. „No jo, neměl, ale když nás uvidí...”

Prásknu knihou o zem. „Dobře, tak jestli máš lepší nápad...” Torge na mně visí očima. „Nic jinýho nevymyslíš?”

„Mně tohle připadá dost dobrý,” urazím se. Kluci sedí tiše a poprvé za dobu, co je znám, mám pocit, že je mezi námi zeď, zeď vyrostlá z mé odlišnosti. Chci vyvolat Merise, chci rozlít krev a pod úplňkem vstoupit do noci. Těším se, oni ne.

Namáhavě polknu ve strachu, že mi má smíšená krev sebere to, co potřebuju ze všeho nejvíc. Rodinu. Přitulím se k Torgemu.

„Co se na to na chvíli vybodnout a...”

„Bodat...” strčí mi jazyk do ucha. „Jsem nahoře,” zamlouvá si hned a já polknu ošklivou poznámku. Jen si to užij, pomyslím si, protože jindy jsi holt zas dole.

+ + +

Sehnat tumsu není tak snadné, jak se mi zdálo. Ingolf trčí v laboratoři pořád a představa, že by mi trochu noční byliny odsypal, je z říše snů. Úplněk se blíží, Torge je zamlklý a Volmar podrážděný.

„Kde se furt couráš?” popadne mě za rameno, když chci odpoledne vypadnout na půdu.

„Tak, s klukama...”

„No právě, s klukama. Proč někdy nejdeš s Taxou, nebo s Gritou, nebo...” „Holky mě nemaj rády.”

Vztekle se ke mně obrátí. „Jen si nevymýšlej. Co by tě neměly rády.”

„Nemaj.” Nemaj, protože Grita to táhne s Narvikem, který mě nesnáší, a Tara se Zojou a Verunou proto, že se tahám s Torgem a s Arvidem. Jednoho by mi odpustily, ale já mám dva, to ovšem Volmarovi všet na nos nebudu.

„Protože jsem půlelfka,” vytáhnu bezpečnější verzi a zatvším se nešťastně. Volmar vzplane.

„Jestli ti ty opice kvůli tornu něco říkaly, tak mi ukaž která a já ji...” Chvilí jsem v pokušení Gritu prásknout a pak si užít, jak jí Volmar zmaluje prdel, ale pak ve mně zvítězí mé lepší já.

„Když to je těžký... prostě jsem jiná,” utru si nos rukávem a zaklínač mě obejme. Zavrtám se nosem do jeho košile a přemýšlím, proč se Volmar, který by za mě dýchal, nedokáže zastat Torgeho. Všechno je to těžký.

+ + +

„Tak já tam teda jdu." Přinutit Arvida, aby se vydal za Ingolfem, je trochu problém. Loučí se se mnou, jako by šel na smrt.

„Jen na chvíli, Arve."

„Zabije mě."

„Dobrý, tak půjdu já a ty ukradneš tumsu." „To mě zabije taky, ale trochu pozdějc."

„Cože jste?" z laboratoře se ozývá řev a já se tisknu ke zdi. „Rozbili křivule dole v sále? Nechám tě po těch střepích lézt nahýho po břicho, ty hovado."

Ingolf kolem mě provleče Arvida a já vím, že moc času nemám. Naštěstí se nezdržuje zamykáním. Vltnu do laboratoře a zmateně se rozhlédnu. Tumsa bývala támhle, nebo možná v tom šuplíku, nebo možná... Lítám po laboratoři s vědomím, že dole Ingolf utlouká Arva. Nakonec, když už jsem úplně zoufalá, najdu prachovnici uprostřed stolu. Bleskurychle ji shrábnu, zabalím do šátku, vrazím do kapsy a utíkám dolů. Slyším nelidský řev a rachot. Vrazím dovnitř, ohromeně se zastavím na prahu a proti své vůli se začnu hihňat. Arvid je schovaný v rohu místnosti, neuvěřitelně úsporně stočený pod nízkým stolem, a Ingolf se ho snaží vytáhnout.

„Stalo se něco?" zeptám se nahlas.

Ingolf se po mně ohlédne. „Co ty tu děláš?"

„Já rozbila tu baňku, tak jsem to chtěla zamést."

„Ty?" Zní to zklamaně. „Když to budete pořád třískat, za chvíli tu zbude hovno."

„Já vím," klopím hlavu a Ingolf je u mě zatraceně rychle. Zvedne mě za límec ze země.

„Řemenem tě seřezat," vrčí.

„Já nerada."

„To já vím, že bys byla nerada," znechuceně mě odhodí. „Čubko mrňavá." Na jeho poměry to zní skoro laskavě. Zkroušeně zamrkám, Ingolf mi uštědří pohlavek a vyjde z místnosti.

„Jsi celej?" houknu na Arvida.

„Skoro," souká se zpod stolku. „Měli bysme to tady aspoň uklidit."

Máme kocoura, máme tumsu, úplněk se blíží, ale pořád je tu jeden zádrhel.

Volmarovi se nechce pustit mě zpátky do společné ložnice, což je problém. V noci by mě určitě pohřešoval. Další problém je, že na jeho posteli se nevyspíme ani jeden.

„Mistře?"

Obrátí se ke mně. „Co tak uctivě?"

Sednu si na truhlu. „Hele, Volmare, proč nemůžu spát s ostatníma?"

„Neumíš se chovat."

„Ale..."

„Mám o tebe strach."

To už je víc pravda.

„A navíc, jsi jiná než ostatní."

To je pravda úplně. Povzdychnu si a použiju fintu, která není zrovna fér. „Hele, všichni říkal, že ty a já... no prostě...”

„Cože?” Volmar se ke mně obrátil tak rychle, že jsem málem zaječela. „Kdo všichni?”

„Na všichni. Spolužáci, mistři... i Just. Hele, spáváme pod jednou peřinou, a už mi není pět.”

Volmar zatne zuby. „Dobře víš, že...”

„Já to vím, oni ne.”

Zuří. Nic neříká, ale zuří. Vidím, jak mu rudě naběhly jizvy. Mám nahnáno.

„Na dobře,” řekne pak. „No dobře, zkusím ti sehnat jiné nocleh.”

Zatrne mi. Může mě nacpat do komory k některé z mistryň a nedostanu se vůbec nikam. Utrápeně koukám, jak vyrazil ven. Nic nemůže jít hladce, pomyslím si a natáhnu se na Volmarovu postel. Přetáhnou přes sebe deku a zavrtám se do podhlavníku. Uklidňuje mě to. Možná se tu nevyspíme, ale v bezpečí tu, přese všechno, jsem.

+ + +

Koulujeme se. Jasně, měli bychom dělat něco jiného, ale na pláni před Školou se dá zapomenout na všechna omezení. S jekotem se snažím nacpat Torgemu za kazajku plnou hrst sněhu. Brání se, štípe mě a řehtá se mi do ucha. Ledové ruce se mi derou pod košili, břicho mi trne vzrušením a v puse vysychá. Pak mě vyruší pohled, který cítím jako hrot šípů mezi lopatkami. Odstrčím Torgeho a překulím se. Nad námi stojí Kurt, v ruce rybářské pruty, a pocit touhy se poznenáhlu přetaví v naléhavou hrozbu. Vstaneme.

„Co tu děláš, Torge?”

Kurt mluví laskavě a mně se zvedá žaludek. Torgemu, zdá se, taky. „Šli jsme se s Lotou projít, mistře.”

„Ale...” V tom slůvku je všechno. Naše milostné plány, jeho neřestné představy, celý zdejší malý svět, kde jsou karty rozdané tak, že neuhrajem ani betla. „Mistrovi Volmarovi by se to určitě nelíbilo.”

„Co by se mu to nelíbilo,” vyštěknu a uvědomím si, že jsme s Kurtem soupeři. Sokové v lásce, aby se tak řeklo, uchazeči o jedno a to samé místo v posteli. Každý jinak, ale jsme. Dělá mi do kluka, kurva.

„Nelíbilo, protože podobný věci jsou žákům zakázány. Torge, seber ty pruty,” nakáže potom.

„Ty dost často necháš Torgemu podržet nějaký prut, co?” zvednu ke Kurtovi oči. Chci, aby věděl, že vím. Že vím a nemíním ustoupit.

Zaklínač zbledne. Možná jsem smrti blíž, než jsem kdy byla, Torgeho oči mi říkají, abych utekla, zdržel by ho, nakonec by to udělal. Narovná se, ale i tak sahám Kurtovi sotva k hrudi. S rozmyslem si odplivne a pak mě dlaní pleskne po tváři.

„Bež domů, děvče, budeš mít ještě co vysvětlovat.” Pak kývne na Torgeho.

„Jdem.”

„Nemusíš s tebou chodit,” křiknu.

„Ale musí,” zkříví Kurt výsměšně rty. „A ty, holčičko, myslí na to, že Volmar tady

nemusí bejt věčně."

Krk mi stiskne nenávist tak silná, že nemůžu ani promluvit.

„Torge, jdem." Strčí do něj, až Torgemu plavé vlasy padnou do tváře. Vidím jen jeho ohnutá záda, když se konečně můžu nadechnout.

„No," řeknu pomalu a namáhavě, „však ty taky jednou umřeš."

Vracím se do Školy tak ztěžka, jako bych bojovala s větrem, a uvažuji o tom, že můj vztek je dost velký, abych tu tumsu k vyvolání démona ani nepotřebovala.

+ + +

„Tobě se tu nelíbí?" ptá se Volmar výhružně a já přemýšlím, jak mu odpovědět tak, abych jednu nekoupila.

„Líbí," rozhlížím se po komoře. Bydlíval tu Zbych, ale v létě ho rozsápal azřejmě i sežral drak. Není obvyklé, aby žáci spávali ve vlastním, ale vedení zřejmě usoudilo, že v mém případě to tak bude lepší. Povzdychnu si.

„Opravdu mě tu musíš na noc zamknout?"

„Jo. Udělala by sis z toho tady šmajchlcimru."

„To určitě ne," zatvářím se uraženě, ale je mi to houby platné. Okno je zatraceně vysoko, pomyslím si, a když si všimnu, jak Volmar sleduje můj pohled, uvědomím si, že to bylo jedno z kritérií výběru. Cimru v přízemí by mi určitě nedali. Hodím na postel svou deku a obrátím se k němu.

„Ale přes den mě tu zavírat nebudeš, že ne."

Zasměje se. „Přes den ne, to budeš se mnou na šermířském sále. To, cos předvedla minule, bylo jen pro ostudu."

+ + +

Měsíc svítí jako rybí oko, jako diamant v houští černé křtice, jako pohřební lampion. Vykloním se z okna a v břiše mě kousne strach. Musím dolů, kde čeká Torge s Arvidem a někde v temných tůních zlých snů Meris. Už aby se krmil, pomyslím si toužebně, utáhnu boty a vylezu na parapet.

Provaz, který jsem sehnala, je na šplhání moc tenký. Rozedírá mi dlaně, když se ho křečovitě držím a spouštím se na dvorek. Ještě že okno nevede na hlavní nádvoří, určitě bych spadla někomu na hlavu. Špičkami zoufale hmatám po spárách ve zdi, držet váhu těla jen na rukách je těžké, a navíc jsem skoro na konci provazu a dolů dobrých patnáct loktů zbývá. Zpátky se mi poleze těžko, pomyslím si a skočím do závěje.

„Kde jsi tak dlouho?" Tisknou se ke zdi ve výklenku hradeb.

„Tak co, jdem na to?"

Arvid mě chytne za ruku. „Hele, dělalas někdy něco podobnýho?" Mlčím, co na to mám říct?

„Co když to půjde po nás?"

Zavrtím hlavou. „Nepůjde."

„Jak to víš?"

Skoro fyzicky cítím jejich strach, a když ho cítím já, tak...

„Vím to." Snažím se mluvit rozhodně a kluci mi uvěří. Chtějí mi věřit.

„Temní elfové takové věci dělají furt," zatvářím se, jako bych démony vyvolávala každý den před snídaní.

„Ti možná, jenže ty nejsi elf," připomene mi Arvid. „Jsi zaklínačská holka a o démonech víš hovno."

Prudce se k němu obrátím. „Jestli to bereš takhle, tak vypadni. Táhni. Zmiz, budeš tu jen překážet. Ubrečence nepotřebuju."

Vyjeveně na mě kouká, možná ho zaskočil můj výbuch, možná má všeho už piné zuby.

„Hele," promnu si unaveně oči, „nemáme zas tolik času. Tak jdem?" Zvednou se, tiše a neochotně, a šourají se za mnou. Torge nese pytel. „Máš tu kočku?" obrátím se k němu. Kývne.

„Hele, Loty, víš, že docela dobře chápu, jak se ten kocour cejtí?"

Na pláni za Školou je dobře vidět, bílé světlo měsíce teče na zasněženou louku a já vyšlapávám do sněhu kruh. K hrudi tisknu knihu. Budu ji k zařikávání potřebovat. Rozsypávám tumsu a nedívám se napravo nalevo. Něco uvnitř mě se budí, jako když se v hlínou vymazaném košíku probudí had a náhle se vztyčí.

„Uškrťte toho kocoura," vypravím ze sebe přidušeně. „Budu potřebovat krev."

Kočka vřeští a drápe Torgeho po předloktí, když se jí pokouší na hlavu navléct smyčku. Pozoruju je zaujatě. Obvykle nemám podobné věci ráda, ale tohle je jiné. Možná, že Merise nevyvolám, možná tu už někde je a těší se, možná mě vede. Prudce se ohlédnu, ale nikdo za mnou nestojí. Zvíře se bezmocně zmítá na provaze, až po chvíli znehybní. Vytáhnu nůž. Prsty mám zimou tak ztuhlé, že zvířeti skoro odetnu hlavu, když mu chci otevřít tepnu. Konečně krev vytryskne a já třesu kocourem jako kropenkou. Rudé kapky dopadají na sníh, Arvid si neklidně olizuje rty, jen Torge stojí nehybně. Moje oči se setkají s jeho a rty se pohnou. Na pláni se zvedá vítr a rve nám slova od úst, ale i tak vím, co říká. Prosí mě. Prosí mě a pro mě teď existuje jediné. Úspěch. V náhlém jasnozřivém okamžiku vidím jiné tělo, jak se na provaze zmítá jako tělo kocouři. Oběsil by se? Odhodím mrtvolku na sníh, otevřu knihu a začnu číst slova evokace. Ze začátku to jde v chabém měsíčním světle špatně, ale potom mi najednou sama vstupují do mysli, vtíravě bzučí v uších a já je zpívám málem radostně. Točím se uvnitř kruhu, jako bych zvala přítele, nekonečně omílám tu litanii a nemyslím na nic, snad jen na krev, která se vpíjí do sněhu, na krev, která vzlíná v měsíčním světle, na krev... Vítr se na okamžik ztiší a Torge se zajikne. Otevřu oči. V kruhu přede mnou se měsíční světlo láme na neurčitém sloupu mlhy, který by snad mohl, při pohledu z určitého úhlu, připomínat člověka. Polknu. Nevím, co jsem čekala, snad zabijáka s mečem, zvíře.

„Košili," syкну. „Torge, tu košili."

Trhávým, nejistým pohybem mi teď Torge podává Kurtovu halenu. Nebylo těžké ji sehnat, špinavé prádlo nikdo nehlídá. Smrdí.

Napřáhnu ruku směrem k mlze a snažím se, aby to vypadalo rozhodně. „Zab ho," přikážu. „Zab ho a my ti zase dáme pít."

Mlžný vír se kolem mě točí a na okamžik vypadá opravdu jako muž. Nebo si přeju, aby vypadal jako muž, a proto ho tak vidím. Mrazí mě v podbřišku, stejně jako když jsem to poprvé dělala s Torgem, s námahou se odtahuju a cítím, že halena z mé ruky zmizela. Potom je najednou ticho a temnota čím dál tím větší. Měsíc se schoval za mraky.

Otřesu se.

„Arve, sundejte tý kočce z krku ten provaz, zasypem to tady sněhem a padáme." Poslechne mě bleskurychle a pak už běžíme zpátky ke Škole a strach nám potom lepí košile na záda. Z ničeho nic si představím všechny noční můry, všechny ty chlupaté příšery a obrovské draky dobývající se do oken, kterých jsem se kdy jako dítě bála. Šplháme přes zeď. Já první a Arvid nás pobízí.

„Dělejte," syčí. „Dneska se vopravdu těším na ráno."

Stojím na dvoře a smutně se dívám na provaz. Konec je vysoko, moc vysoko, než aby se k němu dalo vyskočit nebo vyšplhat po zdi. Začíná sněžit.

„Nedostanu se tam," povzdychnu si.

„Zvednem tě..."

Torge leze Arvemu na ramena, já šplhám po jejich zádech... a konec provazu je jen kus od mé ruky... loket, možná loket. Balancuju Torgemu na hlavě a pak... odrazím se od zdi a dopadnu do sněhu.

„Nedosáhnu."

Najednou nevím, co dělat, jsem vyčerpaná a mrazí mě z toho, že nás chytanou... při čem vlastně? Při vraždě?

Arvid se nerozhodně zadívá k pootevřenému oknu.

„Pojďte dovnitř," rozhodne potom, „mám nápad. Možná je blbej, ale lepší než nic." Sedíme na půdě. Knihu jsem pečlivě schovala za trám, prachovnici s tumsou strčila do výklenku ve zdi a teď poslouchám Arvovy rozklady.

„Ráno tě tam Volmar nenajde a bude vědět, že jsi zdrhla. Bude chtít vědět proč, Loty. Co mu řekneš, hm?"

„Něco vymyslím..."

Arvid zvedne ze země deku. „Pojďte ji dát dolů a ..."

„Co a?"

„Řekneš mu pravdu, Loty. Kdyby tě mlátil, bude to nakonec nejbezpečnější. Řekneš mu, žeš zdrhla za náma a že jsme tu nahoře šoustali."

Prohlédnu si Arvida skoro s úctou. Tohle je dobrej plán, tak hrdinskej, jak jen může být.

„Volmar vás za to spráská, hrozně moc."

„To tebe taky, ale furt lepší, než aby nám přišli na... to," nechce se mu ani pojmenovat to, co jsme udělali. „Tohle sežerou."

Konečně ožije i Torge. „Ale musíme udělat všechno pro to, aby to bylo věrohodný."

„Myslíš, že to jako musíme opravdu dělat, jo?" ušklíbnu se. Je mi líp.

„Když mám za to dostat klepet, chci to dělat," přizná a já ho docela chápu. „Arve, co ty?"

„Já taky. Beztak to odnesu nejvíc."

Pečlivě rozprostře houni na červotočivá prkna.

„Budem se svlíkat úplně?" zeptám se. Od úst mi jde pára.

„No, možná radši ne," zhodnotí Torge realisticky situaci a stáhne si promočené boty. Následujeme jeho příkladu a na zem házíme ještě pláště. Když si svlíkám kalhoty, mám pocit, že se mi na zadku dělá jinovatka. Torge má studené ruce, vlastně všechno má studený, pomyslím si, když se spouštím na kolena. Tiskne se ke mně zezadu, cítím jeho kyčelní kosti a Arvid mi strká jazyk do pusy, chutná krví. Přitáhnu ho k sobě, hladově, vystrašeně, zoufale. Válejí se po mně, schovávám si hlavu na jejich hrudi, celá se schovávám před tím, co přijde, před tím, co jsme udělali, před světem a před přicházejícím ránem. Těla do mě narážejí jako mořské viny, zavírám oči, nemyslím na nic a ve chvíli ukojení najednou zaslechnu křik. Možná se mi to jen zdá, možná si jen namlouvám, že nás na chvíli zahalila mlha, že nelidské oči soustředěně a zvědavě pozorují spletená těla, že... Torge zasténá a umokří mi břicho.

„Stihneme ještě jedno číslo," zeptá se pak, „nebo už musíme na snídani?"

+ + +

Zíráme na dveře do jídelny.

„Tak, mládeži, poslední chvíle, kdy máme ještě všechny zuby," nadechnu se a zmáčknu kliku. Nespletla jsem se. Všichni přestanou jíst, když vstoupíme, a od stolu vylítné Volmar.

„Kdes byla?"

Couvnu.

„Volmare, já ti to..."

Nevysvětlím mu nic, protože ji chytím, až vezmu druhou o stůl.

„Mohla ses zabít, ty kačeno. Kvůli těmhle dvěma špinavejm, zmrđanejm..." Olíznu si rozbitý ret, zvednu hlavu a očima hledám Kurta. Není tam. Teď ještě ochránit kluky.

„Volmare," vzlyknu. Obvykle to zabírá a dokonce i teď se aspoň ohlédne, „neměls mě tam zavírat."

Narvik se směje.

„Co jste s ní dělali?" řve můj mistr na Torgeho s Arvidem, kteří stojí uprostřed jídelny.

„No," začne opatrně Torge, „my..."

Narovnám se. „Byli jsme na půdě," řeknu tiše. „Už nejsem tak malá..." Zaklínáč zatne ruku v pěst.

„Tak malá...", zopakuje. „Vyříd'te to s těma klukama někdo, já bych je zabil," uhodí vztekle Arvida do hrudi. „Zeldo..."

Představená vstane. „Jdi se najíst," řekne mi ledově. „Ty taky," postrčí Volmara k jeho místu. „Vyřešíme to potom."

Mám pocit, že do sebe nedostanu ani lžíci, Just mi tiskne rameno, „co jste zas vyváděli," říká mi, chce se mi zvracet, žaludek mi lítá nahoru a dolů, dívám se na Torgeho, jak mechanicky nese lžíci k puse, má doširoka otevřené oči a zírá přímo před sebe a Kurt tu není. Není tu, tak možná přece jen vítězství, pomyslím si a

rozesměju se. Mistři se po mně ohlížejí, Volmar vstává a Zelda, přísná, akurátní Zelda, na něj kývne.

„Nech ji, nevím, co jí ti kluci udělali, ale je úplně hysterická.“

+ + +

„Nikam,“ Volmar ještě jednou prohledává celu, aby mu neunikl ani kousek niti. Nejistě se opírám o zeď. Nejen že se nemůžu posadit, nemůžu pořádně ani stát. Zadek a nohy mám úplně necitlivé.

„Vždyť to přece není nic tak hrozného,“ pípnu. „Všechny holky...“

„Nezajímá mě to. Stačí, že byla kurva tvá matka, ty snad matraci dělat nemusíš.“ Vztekle zatnu zuby... „A nenapadlo tě, že jsem chtěla já... že ne oni?“ Volmar se posadí na postel a dlaní plácne vedle sebe. Opatrně se spustím na pelest.

„Napadlo,“ povzdychne si. „Loty... každý si v sobě neseme něco... z minula, po rodičích, ale zrovna ty, no prostě, musíš být opatrná.“

Sepnu ruce a vrazím si palce do úst. Pozdě, Volmare, pomyslím si. Já opatrná nebyla a je to taky tvoje vina.

„Nezavírej mě tu,“ řeknu vážně. „Není to k ničemu dobrý.“

„Ale je. Aspoň tě to naučí, že některý pravidla není dobrý porušovat.“

„Ale já...“ nahonem nevím, co mám říct. Já přece musím ven, chce se mi křičet, pro knihu a pro krev, otevřít Merisovi dveře zpátky. Já přece musím vědět, co se stalo s Kurtem. Neřeknu to nahlas, nic z toho. Jen zatahám Volmara za rukáv.

„Kluci...“

„No co?“

„Budou v pořádku?“

Volmar se po mně vztekle ožene, ale pak ruku stáhne.

„Co by nebyli? Zrovna tihle jsou na metlu zvyklí. To sis vybrala, holka.“ „A tys tu nikdy nikoho neměl? Teda, jako kluk.“

Promne si oči, pleskne mě po stehně a jde. Až ve dveřích se obrátí. „Měl,“ řekne.

„Měl, a proto vím, že to není dobrý.“

+ + +

Zdi, všude kolem zdi. Sedím na okně a připadám si jako čížek v kleci. Na-slouchám, čekám... teď by se mi okno na nádvoří hodilo. Třeba je Kurt ještě naživu, možná to všechno bylo zbytečné, možná...

Dveře se otevrou a za nimi je Just. Vyskočím, syкну, jak se ozvou zhmožděné svaly, a vrhnu se k němu.

„Máš něco dobrýho?“

„Jablkovou buchtu.“

Usměju se na něj. „Mňam,“ cpu si pečivo do pusy. „Je něco novýho?“ Najednou si všimnu jeho ustaraného výrazu. „Je? Co?“

Otře si ruce o zasmolenou zástěru. „Kurt to má za sebou,“ prohlídne si mě ostře.

„Kurt?“ zajíknu se. Čekala jsem to, ale teď, když to slyším, je mi slabo. „Jak?“

„Nejspíš sám, holka. Nalehl na meč, co jsem slyšel. Hele, neřekli jste mu něco?“

Zavrtím hlavou. „My? Kvůli nám by si břicho nepáral. Vždyť víš, že Torgeho..." Just přikývne. „Právě proto. No, třeba se v něm hnulo svědomí."
„Třeba," souhlasím sklesle. „Juste, proč Torgemu nikdo nepomohl?"
„To by bylo na dlouho, holčičko," přistrčí mi miskou s polívkou. „Ty jez."

Večeři mi nenese Just, ale Volmar, přepadl), a odměřený.

„Jak dlouho mě tady takhle necháš?"

„Dokud nepřijdeš k rozumu."

„Skočím z okna."

Dál jsem se nedostala, předloktím mě povalil na postel tak rychle, že jsem nestačila ani zaječet.

„O tom ani nemluv, nebo tě navrch přivážu za nohu k posteli. Loto, nechci, aby se ti něco stalo."

„Tomu přivázání za nohu nepomůže, ne?"

Dívá se na mě smutně. „Ne, asi ne. Člověka nikdy neochráníš, když sám nechce," řekne trpce. Pak mi rukou sklouzne na čelo. „Nejsi nemocná?" zeptá se chraplavě.

„Ne," odseknou, „akorát se nemůžu hejbat, protože jsem samý jelito." Krátce mě obejmě.

„A co jsem měl dělat?" zeptá se, jako by opravdu čekal odpověď.

„No, možná jsi mě měl poslouchat, když jsem ti chtěla něco říct," šeptnu s pohledem upřeným z okna. „Teď už je to jedno."

„Spi," nakáže mi, sfoukne lampu a zamkne za sebou.

Lehnu si do postele, ztuhlá ranami i smutkem, a tiše čekám. Možná Meris přijde, pomyslím si, a pak bude konec. Nevím, co mu říct, neznám zaklínadlo. Choulím se na posteli v černočerné tmě a snažím se nedýchat. Pak se na chodbě ozvou kroky, kdosi běží. Hlasy, křik, zmatek. Buším do dveří, ale nikdo mi neotvírá. Něco se stalo, zoufale křičím, ať mě pustí ven, mám strach o Torgeho, o Volmara, o Arvida... démon tu loví a já nemůžu nic. Vyčerpaně se stočím do klubka u dveří a čekám. Pak, za okamžik, nebo možná až k ránu, se otevrou.

„Loty, jsi v pořádku?"

Volmar je od krve.

„Jsem, a ty?" Prsty mu hmatám po ramenou a po hrudi ve snaze najít ránu.

„Já taky. To není moje krev, Světla se pořezala."

„Je mrtvá?" v žaludku mám kámen, skálu...

„Ne, není. Jen... málem dopadla jako Kurt. Dějou se tu divný věci, Loty, do rána počkáš u mě."

Vezme mě do náruči a nese pryč. Hlava se mi točí, chce se mi brečet, chce se mi řvát a ze všeho nejvíc se toužím přiznat, jenže jsem moc potlučená. Mám strach z dalších ran, a tak se bez odporu nechám složit na pryčnu a přitisknu se ke zdi.

Spánek přichází v návalech tepla, Volmar si přese mě položil ruku a já se hřeje v klamném pocitu bezpečí. Oči se mi zavírají, když mi do usínání pronikne cizí tón, nebo snad závan chladu. Zvednu se na lokti, dost rychle,

abych viděla sloup mlhy, který stojí u Volmarova lůžka. Strnu, neschopná pohybu, ale Meris mě nevidí. Mlžné cáry hmatají po tváři mého mistra, zahalují ho, vstupují do něj. Pochopím a ruce se mi roztřesou.

„Jdi pryč, Merisi," vypravím ze sebe chraplavě. „Dám ti krev, otevřu dveře, Merisi, jdi."

Nezní to moc jako zaklínadlo, spíš jako žebronění malé holky. Mlha plní místnost a Volmar na lůžku se neklidně převaluje.

„Jdi pryč," ječím, ale démon mě neposlouchá. Možná k němu můj křik vůbec nedolehne, pomyslím si, neslyší mě, když mu nedám krev. Krev? Rozhlédnu se po noži. Volmar se posadí, s obavou se po něm ohlédnou, ale ani on mě nevidí. Oči má potažené šedou mázdrou šílenství, natahuje ruku k meči, pověšenému na zdi.

Pochopím.

„Ne." Jsem rychlejší než on, protože mně Meris nezatemňuje vědomí. Strhnu meč ze zdi, horečně zápasím s pochvou, a když je ostří venku, přiložím ho k předloktí a táhnu. Po kůži mi teče krev, Volmar mi rve z ruky zbraň a já se napřahuju k Merisovi.

„Tady je krev, tady. Napij se a jdi, nebo ho aspoň nech. Tohohle nech." Mlžný sloup je teď všude kolem mě, saje rudé kapky a na okamžik zas mohu zahlédnout obrysy postavy podobné lidské.

„Jdi pryč," sténám, „nech ho na pokoji." Stružky krve mi stékají po prstech a mlha je lačně pije.

„Jdi," opakuju a hukot větru, který mi až dosud zněl v uších, se ztiší. Mlha je pryč, Volmar v košili a bosý stojí uprostřed místnosti a mě na tváři studí slzy. Brečím a je mi tak líp.

„Co to bylo?" Volmar svírá meč, jako by v něm hledal útěchu.

„Meris," vzlyknu.

„Meris?" Zaklínač pomalu zasune čepel do pochvy. „Meris? Tys s tím mluvila, Loto. Co je to za svinstvo?"

„Démon," vypravím ze sebe a padnu na příkrývku. Divoký pláč odplavuje šok. Volmar mi položí ruku na rameno.

„Jakej démon, Loto. Vidělas to už předtím? Proč jsi mi nic neřekla, mohli jsme..." Posadím se a utřu si nos. „Neřekla jsem ti to, protože na nás sereš. Já tu potvoru vyvolala!" zaječím a znovu se rozpláču. „Jak, vyvolala?" Volmar mě chová na klíně.

„Tak, prostě vyvolala. Půjčila jsem si knihu a vyvolala jsem démona, který si bere duše. Jenže pak si mě zavřel a já ho nemohla poslat zpátky." Jsem tak vyčerpaná, že ani nemám sílu lhát, klepu se v zimmnici.

„Démona, který si bere duše. Loto, co tě to napadlo?"

Cítím, že se ve mně znova zvedá vztek.

„Opravdu nevíš?" zeptám se vzdorně.

„Kurt?" vydechne Volmar a sevře mi ramena. Došlo mu to.

„Jo, Kurt. Torge je můj kamarád a navíc s ním chodím. On mi ho..."

„...bohové..."

„...šoustal."

Volmar mě tiskne k hrudi tak pevně, že se nemůžu rozhodnout, jestli mě chce udusit, nebo jen obejmout.

Sedm kroků sem, sedm kroků tam. Volmar přechází po místnosti a mezi prsty nervózně točí nožem.

„Jak jim to mám říct? V podstatě jsi Kurta zabila. A Světlu... a co když ještě další?"

„Musím ho poslat zpátky," v tomhle mám jasno.

„Loto, ale co Kurt?"

„A co Torge? Co kdybys našel někde na trámu viset Torgeho? Toho bys nelitoval? Nevydržel by to."

„Kurva."

„Měli jste Kurtovi něco říct."

Zastaví se. „Loty, nenapadlo mě, že je to tak vážný."

„Píchal ho do zadku, mlátil ho do bezvědomí, to jste věděli. To není vážný?"

„Zavolám Burgu," rozhodne se Volmar.

Pokrčím ramený. Už je mi jedno, co se mnou bude.

„Volmare," řeknu potom, „měl bys vědět, že Kurt mluvil o tom, co se mnou udělá, až tu nebudeš. Byl to hajzl."

Volmar se narovná v zádech. „To byl. Jdu pro tu Burgu, ty lež a..." neví, jak dál.

Vyčerpaně si podepřu hlavu o podhlavník. „Já vím. Lež a drž."

+ + +

Ani Notburga nepomohla, a tak nakonec znovu skončím před Zeldou a Rankem. Jsou tu všichni mistři, dívají se na mě jako na nebezpečné zvíře, jako na kotě, ze kterého se z ničeho nic vyklubal gryf.

„Úkladná vražda?" opakuje Ranko, jako by tomu sám nevěřil. Volmar se nadechne, ale předběhnu ho.

„Ale ne... jen jsem to musela zastavit, jinak by Torgeho zabil. Všichni jste věděli, co mu dělá," rozhlédnu se kolem, „a bylo vám to fuk. Mně ne. Zabila bych ho jinak, kdybych to dokázala. S Torgem spím já," vyhrknu a roztřeše se mi brada.

„Do psí kundy, to je temperament," snad jediný Ingolf se dokáže smát, „nechtěl bych být v Torgeho kůži, až ti začne zanášet."

Vděčně se po něm ohlédnu. Příspěvní přišlo ze strany, odkud jsem ho nečekala.

„Tak to není, jen... Torge by se zabil."

„Tak zabil?" Ranko si mne bradu.

„Jsem kráva," vyhrkne Notburga, „věděla jsem, co s tím klukem vyvádí. Kdybych mu dala po hubě..."

„Kdyby byly v prdeli ryby..." Goren mávne rukou, „taky jsem to věděl. To se stává, Loto, jsi ještě dítě, tak to nechápeš."

„Nechápu co?" Po noci jsem jako mátoha a ránu na předloktí mám ovázanou jen tak, aby se neřeklo, ale vím, že teď nemůžu couvnout. „Že tě taky kdysi někdo... A žes to přežil a spolkl a že si teď namlouváš, že to nebylo tak zlé? Je to zlé. Je to zlé a Kurt se nesnažil být hodnej, dával nám to sežrat. Teď sežerou červi jeho."

Ranko si znova promne vousy. „Má tu k tomu někdo něco?"

Židle zapraská, jak se zvedne Just, shrbený, nevzhledný a klidný.

„Já. Já to Lotě řekl. Nevěděl jsem, jak moc bude vyvádět, ale řekl jsem jí to. Vodila se s tím klukem, měla právo to vědět. Bojovala... za druhá. Je to holt už ženská."

Usměju se na něj, jako by mi podal koláč.

„Proč jste mě neposlouchali," obrátím se pak k ostatním, „nemuselo se nic stát."

Notburga uhne očima, Goren, Joakim. Jen Ingolf na mě s úsměvem civí. „Mělas přijít za mnou," zachechtá se, „byl bych toho zmrda pro tebe klidně zabil. A do zadku bych ti to nedělal."

„Když bude potřeba, příště přijdu," zvednu bojovně bradu a Volmar se zachmuří.

„Zase sis nacpal frňák, Ingolfe?"

Půlelf se zvedne od stolu. „Ne, ale pro tvou mladou mám slabost. Vyvolat démona... která to kvůli chlapovi udělá?" směje se a Zelda, praktická, komisi Zelda vstane.

„Lota je žačka," řekne, „ale můžeme její při řešit jako při dospělého. Volmar se, předpokládám, za věc postaví," dodá skoro výhružně.

„Samozřejmě," povzdychne můj mistr.

„Se taky postavím," Ingolf se teď opírá zezadu o mou židli. „Líbí se mi, jak ho odpravila."

„Nebo se ti líbí, že je elfka, ne?" Kjus na Ingolfa vycení zuby. Jejich neláska je známá a zřejmá.

„To taky. Tak co bude s tou pří?"

Ranko se ušklíbne. „Lota ohrozila Školu a zabila jednoho z mistrů. Bude..."

„Půjdu s ní, jestli je to nutné..." Volmar kývne svým směrem. „Vezmu ji a ty dva kluky a půjdu." Vypadá jako před bojem. Schoulim se.

„Nech mě domluvit, Volmare. Bude potrestaná, tak jako každý jiný. Napraví, co způsobila, a zaplatí Škole cenu krve. Do roka. Je tu někdo, kdo nesouhlasí?"

Nechápavě se rozhlížím kolem. Cenu krve? Chce se mi spát. Jakou cenu může mít život někoho, jako je Kurt? Položím hlavu na zkřížené ruce a snažím se nezívat nahlas.

„Odneste ji někdo," říká Zelda, „jestli to vyvolala, bude tomu muset večer pomoci i pryč, tak ať se vyspí."

+ + +

Ležím ve své posteli, ale dveře už nejsou zavřené. Vrznou, zvednu hlavu a natáhnou ruku po meči. Třeba někomu Kurt chybí... Naštěstí dovnitř vklouzne Torge, kterému naopak nechybí ani trochu.

„Loty..." opatrně se rozhlédne, „co chceš dělat?"

„Přines shora knihu a tumsu, musím ho poslat domů."

Nerozhodně se na mě dívá. „Co myslíš, může někoho dostat i přes den?" „Píšou, že ne," zvednu se z polštáře. „Co se děje venku?"

Mlčí.

„No tak."

„Burga mi řekla, že jsem asi velkej milovník, když jsi kvůli mně zabíjela."

„Nechtějí po vás nic?"

„To se teprv uvidí," sklopí oči. „Zatím jen všichni mluvěj o tom, že mě Kurt hobloval. Není to moc... příjemný."

„Musím zaplatit za Kurta cenu krve, to taky není příjemný."

„Cože?" vytřeští na mě oči.

„Jo."

„Kde na to vezmeš?"

Pokrčím rameny. „Tak dojdeš pro to?"

Vypaří se, rád, že se mi nemusí dívat do očí. Kde na to vezmu? Rozhlédnu se kolem sebe. Kde na to vezmu?

+ + +

Tisknu k sobě knihu a šlapu hlubokým sněhem na pláň za Školu. Předě mnou jde Volmar, za mnou kluci, taky Ranko, Zelda a Ingolf. Ingolf nese kocoura, to je mu podobné. Určitě ho oběsí s gustem.

Rozhlédnu se. „Tady to bylo, asi..." ukážu na místo, kde je vrstva sněhu o něco nižší. Pak obejdu kruh a sypu tumsu. Mistři mě pozorují, Volmar vrtí hlavou, jako by pořád nevěřil. Narovná se.

„Teď kocoura," nahlížím do knihy a na tváři už cítím chladný van démona. Ingolf sáhne do pytle, nelítostnou rukou vyndá zvíře ven a hodí mu přes hlavu provaz.

Čekám, všichni čekáme. Trhnutím zvedne kočku do vzduchu, tentokrát je to rychlé, srazil jí vaz a pak... pak ji něžně položí do sněhu. Zelda se k němu překvapeně obrátí, ale já už neotálím. Popadnu mrtvolku, ostrí nože rozetne

kožešinu, krev stříká dovnitř kruhu a mlha, která teď Ingolfa obklopuje, se viní.

„Už je noc," křiknu na mistry, „Meris už zase loví."

Ingolf s nevědomým úsměvem klouže dlaní po stehně, hledá dýku... Znovu rozstříknu krev.

„Merisi, otevírám ti bránu, Merisi, ať se stane, jak bylo smluveno, Merisi..." Stisk na mých ramenou je chladný.

„Neposílej mě pryč, Temná..." to není hlas živého, to kdosi mluví uvnitř mé hlavy, „můžeme zabíjet dál."

Otřesu se.

„Dál, dál."

S námahou luštím zaklínadlo a koktavě ho čtu. Mlha se ke mně lísá skoro milostně.

„Vraždit a vítězit."

„...jak bylo smluveno ve jménu prolité krve, splátky..."

„Pomstít se." Ledové dotyky teď cítím na stehnech.

„...kterou jsem zaplatila. Staň se tak."

Tentokrát mě ledové objetí ochromí a pak je ticho. Ingolf se dívá na vlastní dlaň jako na jedovatý hmyz, Torge drkotá zuby.

„Zachránila jsi Ingolfovi krk," řekne Ranko nevěřičně.

Kývnu. „No jo. Kdyby umřel, musel by Volmar tu cenu krve platit celou sám."

+ + +

„Aspoň packu," zaprosím a hladově se zadívám na prodavače. „Nic," táhne mě Volmar pryč.

„Mám hlad," postěžuju si. Opolský jarní trh mává vůněmi jídla jako holka pentlemi.

„To vydržíš."

„Volmare..."

Můj mistr se na okamžik zastaví. „Loty," řekne mi pevně, „musíme přes léto sehnat pět tisíc kuldů. To je hodně peněz."

Zmlknu. Jo, je to hodně peněz. Volmar s Ingolfem, který se čestně svého závazku nevzdal, nadávali pokaždé, když na to přišla řeč. Pohlavků jsme od nich za to všichni tři schytali, že bych to nespočítala.

Volmar mě před sebou postrkuje davem. Vzhlednu k němu. Jeho pohlavky bolí určitě míň než chlad, který mě obklopil po tom, co jsem Merise poslala domů.

Nikdo mě neuhodí, nikdo se neusměje, a když s něčím začnu, dívají se stranou oni i spolužáci. Jsem mezi nimi jako prašivá. „To přejde," říká Volmar, když se odváším postěžovat si. „Ser na ně," říká Ingolf, kterému bych si nepostěžovala nikdy. Skutečnost se k němu prodere jen občas, ale stačí to, aby věděl. Ingolf se mě nebojí. Já se bojím jeho.

„Hele," začnu zas.

„Nekoupím ti nic," nasupí se Volmar.

„Já nic nechci, jen... Myslíš, že Torge to léto s Ingolfem přežije?" Zastaví se;

„Loty, ještě slovo o Torgem a já..."

„Tak nic."

„No proto. Ve třinácti o to přijít s jedním z největších grázlů, co ve Škole jsou, to je..."

„Vždyť nic zlého nedělá."

„Jo, ale ve své posteli toho moc nenaspí. Mlč," okřikne mě, když se nadechuju k odpovědi, „nejsme tu, abychom řešili tvý šamstry. Hledám tu práci."

Zakručí mi v břiše. „Tak hledej," pomyslím si. V koši voní koláče. Kdyby tu Volmar

„Loto," zní to výhruzně.

„Vždyť jdu," zaškaredím se na něj.

Volmar lítostivě nasaje nosem vůni horké medoviny, preventivně mi vrazí pohlavek a zamíří k radnici.

Vlasy jak tráva

„Táhněte," píky míří do davu, který se snaží prodrat k závoře. „Táhněte, neprojde nikdo."

Necpu se. Není kam. Do Obermarku se teď nedostanu, což znamená, že se nedostanu ani domů. Je mi zima, kopyta mé ryzky se boří do sněhu a kolem se rojí lidé s ranci. Otráveně sesednu z koně a rozhlédnu se. Pokud nemůžu domů, potřebuju práci. Práci, kterou mi tihle dřeváci dát nemůžou.

Nízký oheň nehřeje. Choulím se do pláště a v duchu proklínám svět. Nikdo tu nepotřebuje zaklínače, ani kupci, ani šlechta, ani...

„Můžu si přisednout?"

Vzhlednu. Elf, který se ke mně sklání, je vysoký, tmavovlasý a tvář má samou jizvu. Plácnu dlaní o zem.

„Posluž si. Co bys rád?"

Vycení na mě pravidelné bílé zuby. „Rád bych tě píchal zezadu, ale nabídnout jsem ti přišel něco jiného."

„Co?" Jeho nárazku nechám bez odpovědi, koneckonců, v noci může být kurevská zima.

„Jsi zaklínačka, že?"

„Hm."

„Taky máš v sobě naši krev."

„Hm."

„Jedna moje známá má problémy."

„V kterým machlu si to kroutí?"

„V Grube. Příští týden ji mají pověsit. Zaplatím, když mi píchneš." Pomalu kývnu hlavou. Grube, no tak to bychom měli.

„Hele, co ta tvoje známá provedla?“ je noc a my se k sobě s Gairem tiskneme v jeho kožešinovém spacím pytli. Píchat v něm zezadu je opravdu ta lepší varianta.

„No tak co?“

Zívne. „Řeknu ti to zejtra, koloušku.“

Kolenem mu vrazím do míst, kde to bolí. „Hovno zejtra. Grube není dívčí penzionát, můžem tam spadnout zrovna tak, jako ta tvá buchta.“

„Au,“ zaskučí a chytí mě za zápěstí. „Není to má buchta, je to víla.“

„Víly ji maj taky, ne?“

„Maj, ale nikdo nespěchá, aby jim ho tam strčil, lásko.“

„Takže jde o něco jinýho?“ zavrtím se ve snaze získat trochu tepla.

„Takže jde o něco jinýho,“ zamručí a strčí mi jazyk do ucha. No, aspoň že hřeje.

+ + +

Mrzne mi zadek.

„Ty stromy pod sněhem jsou krásný, že jo? Ženský stehno v krajkový punčoše.“

„Cože?“ Přestanu se chumlat do kožichu a vyvalím na Gaira oči. „Ženský stehno,“ zopakuje mi.

„Jedle ti připomíná ženský stehno?“ zavrtím hlavou. To mám z toho, že cestuju s elfem, zaklínače by takováhle pitomost nikdy nenapadla.

Gair se uculí. „Ty jsi ale přízemní.“

„Lepší přízemní než... hele,“ změním náhle téma hovoru, „co v Grube vlastně chceš dělat?“

Celý malér nejspíš vznikl z toho, že si šlechta navykla zvat víly na křtiny. Pozvat Siobhan možná extra dobrý nápad nebyl, protože podle Gaira je Sio zlomyslná sadistická čubka. Těžko říct, jestli je tenhle popis věrný nebo jestli pramení z toho, že mu nedala, ale mejdan kolem narození grazmarské princezničky se nevyvedl hlavně její zásluhou.

„Musíme ji dostat z lochu.“

Gair si něčeho šňupnul a je plný energie.

„Musíme si to hlavně rozmyslet. Jak ji vlastně chytli?“

Připadá mi zvláštní, že jen tak zhaftli vílu, protože, pokud já vím, dokážou tyhle holky dost zvláštní kousky.

„No, společensky se unavila. Alkohol nedělá vílám zrovna dobře.“ „Byla nalitá už na těch křtinách?“

Gair přitáhne koni uzdu a obrátí se ke mně. Ve své kožešinové čepici pokryté vločkami sněhu vypadá trochu jako nevěsta... no, možná nevěstka.

„Loto, když někdo prorokuje budoucí královně, že bude na holky, a jen tak mimochodem při tom nechá uschnout všechno zelený v okruhu několika mil, myslíš, že je střízlivej?“

Odkašlu si. „Na holky, jo?“ Aspoň už vím, proč nezasunul.

„Jo.“

„A oni si v tom Grazmarku myslej, že když ji pověsej, kletba se zruší? Nezruší se.“

„Já vím, že ne, a oni to možná vědí taky. Ale proč si nezchladit žáhu, že?" Naši koně už zas tiše klušou lesem. Je tu pěkně, možná měl Gair s těmi krajkovými punčochami pravdu.

„Proč jí chceš pomoci?"

Gair mi něco neřekl a já chci vědět o čem. Muchlání v kožešině žádnou velkou důvěrnost nepřináší, prostě si jen vyměníme trochu tepla, ale tam, v Grube, si budeme muset věřit, abychom se dostali ven.

„Nedala ti, chlastá..."

Elf si narazí čepici na špičaté uši. „Pomohla mi. Víš, já..."

Tiše čekám, co z něj vypadne.

„Loto, vy zaklínači berete stimulanty, ne?"

„To jo."

„No a já..."

„Frčels?" nakrčím nos.

„Čemu říkáš ‚frčel‘, lásko?" Oči má zamžené, ani bych se vlastně nemusela dál ptát. U Ingolfa jsem viděla tak něžný výraz, jen když si připravoval lajnu.

„Šňupal, píchal, dával na sliznice... prostě bral."

„Jo." Stojí ho to hodně sil.

„A už nebereš?"

„Ne." Tohle ještě víc.

„A ta Siobhan pro tebe udělala co?" chci v tom mít jasno.

„Siobhan mě našla ve škarpě, krvácejícího z nosu, uší, očí a z řitě, naložila mě na koně, odvezla do lesa a skoro rok mě tam mořila odvarama z hořký kůry. Už je to dlouho, ale je to dlouh."

„Cizího chlapa? Mořila se takhle s cizím chlapem?"

„Ano," potvrdí slavnostně. „Říkal jsem ti, že je zvláštní."

Zavrtím se v sedle. „A ještě poslední dotaz. Na co tam potřebuješ mne?"

Prekvapeně se po mně ohlédne. „No, jsi ženská, a tohle je ženskéj kriminál. Já se mezi vězenkyněma schovám jen těžko."

Cestujeme zčerstva a docela nám to spolu jde, určitě líp, než by mi to šlo s člověkem. S lidmi jde všechno špatně, pomyslím si, šoustat, toulat se i žít. Časem na to přijde každý z mé branže.

„Zkoušek někdy žít s lidskou ženskou?" zeptám se Gaira. Projíždíme úzkou soutěskou a z nějakého důvodu mi dotaz přijde na místě.

„Ne. Ty jo?"

„S chlapem," přiznám.

„Moc vám to neklapalo, že?" zasměje se se sebedůvěrou někoho, kdo je schopen souložit nepřetržitě od soumraku do úsvitu.

„Moc ne." Prohlížím si Gairovu tvář, souměrné ostré rysy, nos, který byl jistě dokonalý, dokud ho někdo nepřerazil, mandlové oči. „Nešlo o postel," dodám, abych mu trochu zkazila radost, „spíš o jiné věci."

Zkroutí jazyk do ruličky a já po něm hodím hrst sněhu shrábnutou z nejbližší větve. Nikdy nejde jen o postel, když spolu dva mají zůstat. Zatnu zuby. Gillovi jsem přerazila čelist, Vladamirovi ruku. Nějak nebyli schopni pochopit, že neumím

ani vařit, ani tkát, ani čekat, až přitáhnou z hospody. Přinejmenším to nebyli schopni pochopit opilí. Dopadli špatně oba dva a dnes už jsou nejspíš mrtví. Mrknu na Gaira, držícího se zpřímá v sedle. Teď bych si měla dát pozor já, jestli to odhaduju dobře, okolo tří set let mu bude. To je spousta zkušeností, dost zkušeností na to, aby mě nechal v malém a hleděl si zachránit vlastní zadek. Ve Škole by mi tenhle melouch neschválili, jenže tam mě vůbec chválí málokdy. Vlastně... lepší, když nic nevědí.

„Zkurvená zima," postěžuju si elfovi a ten zadrží kobylu.

„Kus odsud je zájezdní hospoda. Jídlo, lázeň..." i do toho prostého slůvka vloží víc chlíváckých představ, než se mi zdá vůbec možné.

„Jak daleko?" zadrmolím mrazem rozpraskanými rty.

„Blízko," šeptne a mrkne na mne. Doufám, že nelže.

+ + +

Holoubata se šalvějovou nádivkou, vdolky s povidly, horké víno. Roztrhnu holoubě a Gair mi se smíchem olízne prst. Tohle je hospoda podle mých představ a navíc to všechno ani nemusím platit.

„Ty oči vypadají zvláštně," Gair už má upito a tiskne ústa k mému uchu, „víš, jaký máš oči, když se uděláš? Jako dravec, který strhl jelena," jazykem mi přejede po krku.

„Víš, jaký oči máš ty?" oplátím mu. „Jako někdo hodně našňupanej." „Jsi tak cynická," zavrtí hlavou.

„Jsem zaklínačka."

„No jo, slyšel jsem, že vás od malička ládují jedy, švihají pruty a házejí do vody." Našpulím puslu. „Jasně, taky běháme po střepích, děláme kliky nad ohníčkem a jíme šváby. Taky pijem moč," usměju se na něj mile a přihnu si z poháru.

„Loto, opravdu?"

„Jasně," snažím se udržet vážnou tvář. „No tak ne, ale s tou močí je to náhodou pravda."

„Hmmm. A čím vás odpaňují? Pochodněma?"

„Mečema..." zatvářím se tajemně.

„Jasně, těma, co maj napevno," Gair mi stiskne stehno a jazykem mi propátrává mandle.

„Ušukám tě k smrti, zaklínačko," mručí.

„Sebranka," najednou už mi není tak teplo. „Je mi líto těch mladých, že tohle musí vidět," slyším někoho, jak říká kus ode mne, možná nesedí zas tak blízko, to jen já slyším i švába pod lavicí.

„Tohle nikdy nebyvalo, hostince takhle dohromady, aby se slušnej člověk musel dívat na..." už to nevydržím, odstrčím Gaira a vstanu.

„Má kalhoty," naklání se prošedivělý měšťan ke svému spolustolovníkovi „jsou jako zvěř, nemají žádný stud."

Projdu nízkými dveřmi na dvorek a hledám vhodný keř, za který bych se mohla skrčit. Vína jsem vypila... otřesu se zimou. Veselá večere vzala divný konec,

pomyslím si, když si šněruju poklopec. Okna hostince svítí do noci, ale už mě tak moc nelákají. Jsi blbá, okřiknu se, vždyť to přece znáš. Znáš, pomyslím si, ale stejně to někdy bolí.

„Nepůjdem si lehnout," nakloním se ke Gairovi, který tiše sedí nad stydnoucím vínem.

„Ne. Slyšíš dobře?"

„Jo. Myslíš ty dva?"

Prisvědčí jen očima. „Jedou z Grazmarku. Věšení Siobhan má být velká sláva. Mají v záloze ještě nějakého dlaka a elfku." Napjatý rys kolem úst prozrazuje, že se nebaví ani on.

„Znáš ji?"

„Maličká, neznám všechny elfské holky, ale i tak... Nevím, co provedla, ale nemám rád, když někoho z našich takhle předhodí lidem."

„Mlčím. Chápu ho. Škola má leccaké dohody a někde si vrchnost hlídá, aby našince nepověsila, jinde nás ovšem zase všej s chutí. Jako Rurika.

Nakonec to bylo lepší v tom spacáku. Postel praská, za zdí slyším cizí dech, protivně se mi vtírá do uší a připadám si, jako by mě někdo šmíroval.

„Už slez."

Neurazí se. „Copak to je?" fouká mi d'ó vlasů. „To ti dole?"

Z nějakého důvodu je mi ještě hůř. Poznal to, a to není dobře. Přeju si být studená jako kámen.

„Ne."

„Nelži... uvědomila sis, že po nás jdou. Bojíš se do Grube?"

„Ne."

„Opravdu?"

„Snažíme se nebát..." civím do stropu v temné místnosti.

„Hezky řečeno. Můžu ti nějak pomoci?"

„Jo, zakrej mě dekou a nech mě spát," řeknu tiše a stočím se do klubíčka. Gair se ke mně zezadu přitiskne a nakonec nás zalehne i noc.

Napuchlá, promodralá tvář mrtvol, která se kýve ve větru, sem tam, sem tam.

Volmar mě objímá kolem ramen a šeptá: „Nebul, vždyť je to těší..."

Otevru oči. Kolem ramen mě neobjímá Volmar, ale elf, kterého probudilo mé sténání.

„Zdálo se ti něco?"

„Jo, o mrtvolách." Má to znít výsměšně, ale pravda si prorazila cestu příkrovem úšklebku.

Posadí se na posteli. „Možná je to všechno horší, než jsem si myslel. Máš někdy vize?"

Semknu rty. O tomhle se bavit nechci.

„Takže máš."

„Hele, můj otec je..."

„Je z Temných, to je poznat, dokonce i v posteli."

„Tak dík." Ještě jsem se nevymotala z osidel snu a Gairovy řeči mě dráždí.
„Nechceš mi vyprávět, co se ti zdálo?" Elfův hlas je konejšivý jako heřmánkový
odvar, jako teplé mléko, jako voňavá mast. Opřu se do polštáře.
„Není moc co vyprávět, nepamatuju si to."
„Tak řekni to, co si pamatuješ," opře si mou hlavu o rameno a já, kupodivu,
spustím.

Ingolf vždycky říká, že jen ti, kdo jsou ve Škole od malička, jsou opravdoví
zaklínači. Ti nemají na co vzpomínat, nepamatuji nic než Školu, nemají jiný
domov. Rurik byl jiný, přišel k nám až ve třinácti, po tom, co jeho rodina vymřela
při nějaké epidemii. Vycvičili ho jako všechny ostatní. Měla jsem ho docela ráda, i
proto, že vyprávěl o jiném životě, než jsem sama znala. Pak jsme začali dělat
řemeslo. A jednu zimu už se Rurik nevrátil. Našel si ženskou s dětmi a chalupou a
zůstal s ní. Necháпали jsme to, Sarko zuřil, Ingolf dokonce rodinku navštívil a
Rurika zmlátil, že zuby lítaly, ale nic se nezměnilo. Nakonec Rurik slíbil, že se v
Kleinbrucku aspoň postará o zaklínačskou práci. Jeden rok jsem se u něj stavila.
Jeho žena byla sedřená a Rurik měl rozleptaný nos. Neptala jsem se, kde ty
svinstva bere, a on se nesvěřil. Seděli jsme spolu v hospodě, pili jedno za druhým a
Rurik se mi zpovídal chraptivým hlasem fetáků.

„Nejsem jí k ničemu," přiznal, „celý dny se jen válím nebo lovím. Nepatřím sem."

„Tak se vrať domů," namítla jsem. „Nic jednoduššího."

„Jsi blbá," urazil se tenkrát, „pro mě to doma není."

Pak ho pověsili, snad za pytlacení, snad že někoho zmlátil, snad že znásilnil
nějakou děvečku, možná všechno dohromady, možná nic z toho. Vzkázali pozdě,
prý abychom ho mohli pohřbít. Jela jsem tam s Volmarem a tvář oběšence si
pamatuju dodnes. To a slova jeho ženy.

„Vezměte si ho," řekla, „nemá tu co pohledávat. Jen mě přivedl do neštěstí."

Uznávám, že jsem ji nemusela praštit, ale tak nějak se mi ulevilo.

„Zvykneš si," Gair mě houpá v náručí a ve mně klíčí nedůvěra. Chová se až moc
hezky.

„Na šibenici?"

„I na šibenici," hladí mi čelo. „A spi ještě, zítřek už bude v Grube."

+ + +

Není to jako jít proti gryfovi, to si uvědomím, když projíždíme kolem klecí, ve
kterých se vrší kosti. Zabránil by mi tenhle pohled, abych někoho odkrouhla?
Nejspíš ne. Na lešení se klátí ptáky oklovaná torza. Jako hračky, jako panenky z
trávy, které jsme s Torgem a s Arvem věšeli do oken.

„Barbarství," šeptne za mnou Gair.

„A na nic," přidám se k němu. „Co myslíš, že udělali?"

V koutcích úst mu zacuká. „Co? Cokoli. Nemají takové zákony jako my. Potrat —
smrt. Zabiješ někoho v souboji — smrt. Tys to nevěděla?"

Pokřím rameny. „Hlavní je nenechat se chytit."

„A to se Siob nepovedlo. Vidiš tu věž? To je Grube.“

Vidím věž, vidím zdi, příkopy, slyším štěkání psů.

„Umíš čarovat, Gaire?“

„Jako každéj.“

Taková odpověď mi nestačí. „Jak se tam dostanem?“

„Dostaneš se tam jen ty, lásco. V zadním traktu, u maštalí, je zeď nejnížší. Tam přelezeš.“

Pevně stisknu víčka a pak oči zas otevřu. „Je to vězení, asi nestačí jen přelézt zeď.“

„To ne, jsou tam psi. Poradíš si se psy?“

„Poradím, ale bude z toho řev. Nepobiju smečku potichu.“

„Myslel jsem to jinak. Dokážeš to zaonačit, aby na tebe neštěkali?“ „Blázníš?“

„Půjdu s tebou,“ slíbí mi nenadšeně a pak mě chytne za rukáv. „Do lesa,“ šeptne.

„Moc se sem nehodíme.“

Nehodíme. Do vězení se šine zástup lidí v hadrech, někteří nesou koše. „Příbuzní musejí nosit vězňům jídlo, jinak...“

Přitisknu se ke stromu. „Asi by bylo divný tvářit se, že jsem víla, co?“

Pořád mi ta představa připadá schůdnější než šplhání po zdech.

„Vlastně ani ne. Stačí jen změnit oblečení a barvu vlasů. Jsi chytrá,

Loto.“

Se zelenými vlasy si moc chytrá nepřipadám.

„Vypadám jako strašák,“ ošívám se, když mi Gair navléká svou vyšívanou blůzu.

„Vypadáš rozkošně.“

„Bez kalhot mi bude zima,“ namítám dál, ale elf mi nelítostně bere svršky. „Vily kalhoty nenosí.“

„A kam dám meč?“

Rozesmje se. „Copak by tě do Grube pustili s mečem?“

Táhne mi na zadek a bolestně si uvědomuju, že dva tisíce kuldů, které jsem dostala, budou těžce vydělané peníze.

+ + +

Stojím v zástupu čekajících... vlastně stojím obklopena zástupem čekajících, blíž ke mně se nikdo neodvází. Chápu je, zelené vlasy jsou opravdu příšerné.

„Za kým?“ Chlap nemá přední zuby a smrdí, ale halapartna mu přece jen dodává jistou důstojnost. Prohlédnu si ho líp. Za opaskem má olověný zabiják. Tak takhle to tu chodí.

„Za Siobhan.“

V zástupu zašumí a chlap mi plivne pod nohy.

„Jak se jmenuješ?“

Stojím zpřímá a rozhlížím se kolem. Věděli to všichni, ale když jsem vyslovila to jméno, hráz ticha se protrhla.

„Lothaire," Volmar mi kdysi vyprávěl, že tohle jméno mi chtěl dát můj otec. Ted' se hodí.

„Pověšej ji," zazubí se na mě strážný. Pokrčím rameny. Co si vzpomínám, víly nikdy moc citu nepobraly.

„Vím. Nesu jí jídlo... jíme jinak než vy," upřeně se na chlapa zadívám a on ke mně zvedne oči. Chyba. Zimničně se otřeše a trhne ramenem.

„Běž."

Projdu kolem něj, pomalu, vzorně, tak, jak víly chodí. Torge o nich vždycky básnil. Torge, který se vyválí s každou. Pak jednu měl a od té doby je pokoj. Možná že jinak jedí.

Celý tenhle barák smrdí. Vězení mají svůj specifický pach, jak jednou člověku vstoupí do nosu, už ho nezapomene. Taky jsem byla zavřená... jenže gelberský starosta nechtěl mít se Školou opletačky, a tak vzkázal k nám domů. Sarko zuřil, Volmar zuřil, ale umlátit mě nemohli, nebo nechtěli. Oprava střechy hospody byla drahá. Od té doby hodně nerada používám zaklínadla v místnosti.

„Za kým?"

Přimhouřím oči. Opakuje se to tady u každých dveří a já cítím, že je nade mnou víc a víc kamene.

„Za Siobhan."

„Chlapi, máme tu další... vílu. Taky nemáš nic pod sukýnkou?" udělá pohyb, jako by se chtěl přesvědčit, ale to už mu tisknu zápěstí.

„Nic, a radím ti, abys mi věřil, nebo ti rozdrtním kosti."

Couvne. Každý, kdo má mozek v hlavě, by couvnul. Ať je Siobhan jakákoli, špatnou pověst tu má. Muži mě pustí, dávají pozor, abych o ně nezavadila ani lemem šatů. Ať je Siobhan jakákoli, nejspíš bojovala jako běs. Pocítím k ní slabou náklonnost. Někdy našinci nic jiného než boj nezbyývá.

„Za kým?"

Už na to nemám trpělivost.

„Kolik víl trčí v tomhle machlu?"

Bachař na mě čumí s otevřenou pusou.

„Jdu za Siobhan."

„Že aspoň někdo," překvapí mě. Je to starý chlap, kůži má nezdravě bílou jako něco, co příliš dlouho žilo pod kamenem. Vypadá odporně, pomyslím si a pokusím se kolem něj protáhnout.

„To už i víly mají smíšenou krev?" zavrčí a to mě přinutí obrátit se. „Smíšenou krev?"

„Poznám půlelfa, když ho vidím," v hrdle mu píská. Nakloním se k němu. Na hlavě má umaštěnou čepici, ale tvar lalůček prozrazuje, že ví, o čem mluvím.

„Máš divnou práci," pokouším se mluvit vílím akcentem, ale nejde mi to. „Ne divnější než ty. Běž za ní... budu rád, až to skončí. Až už tu z té vaší sebranky nebude nikdo. Táhni..."

Nedá mi to. „Proč Siobhan hlídáš zrovna ty?"

Natáhne ke mně ruku. „Nevím proč. Ty bys to měla vědět, víly přece vidí

budoucnost."

Polknu nevěřící „jo?" a stisknu jeho dlaň ve své.

„Chceš znát budoucnost?" zeptám se chraplavě a potlačím touhu podříznout mu krk nožem, který mám schovaný v botě.

„Chci."

Zadívám se mu do dlaně a najednou mám před očima clonu plamenů. „Co vidíš?"

„Požár," řeknu po pravdě. Je to stejně dobré jako cokoli jiného. „Víc nic?"

„Ne," pustím jeho ruku. „Ukaž mi, které dveře to jsou, marníme čas." Zamyšleně potřese svazkem klíčů.

„Požár..."

Konečně odemkne a ještě dřív, než zvedne pochodeň, vidím ležící ženu. Má svázané ruce, ale oči jí planou jako vlčí světla.

+ + +

„Siobhan?" udělám krok a jsem skoro u ní.

Vstane a obejmě mě.

„Ty nejsi od nás," syčí mi do ucha.

„Ne, najal mě Gair. Jsem zaklínačka," syčím na oplátku já do páchnoucích, blátem slepených zelených vlasů.

„Gair," odtáhne se. „Má pravdu, dluží mi, ale..."

Prohlížím si ji. Pod vrstvou špíny má pravidelné rysy, které by klidně mohly patřit chlapci. Pevná čelist, široký nos a oči, světle zelené dravčí oči. Zašklebím se na ni a ona na mě.

„Tak co?"

Znova mě obejmě, ale teď mi přitiskne ruku na zadek.

„Vidíš ten řetěz?" zachrastí okovem, který má kolem kotníku. „Nemůžu ke dveřím. Když nemůžu ke dveřím, nepřinutím dřevo, aby mě poslechlo, a když mě neposlechne dřevo, tak..."

Mám jejího šátrání dost, popadnu ji za zápěstí a odstrčím ji od sebe. „Ten řetěz, jo?"

Vztekle přikývne a já spletu prsty do komplikovaného posismu a doufám, že to neudělá moc velkou ránu.

„Dethein," syкну, blýskne se a železo zařinčí.

„Agr..." Siobhan sebou škubla, oheň na kůži jí asi neprospívá. Na dveře dopadne pěst... „Co tam děláte?" je to půlelfův hlas. „Ošetřuju ji," křiknu zpátky. Svým způsobem je to pravda.

„Stejně ji zhoupnou."

Siobhan zatne ruce v pěst. „Zhoupnou?"

Když může ke dveřím, vypadá najednou líně i přesto, že má místy rány zhnisané až na kost.

„Bičovali tě?" zeptám se s profesionálním zájmem.

„Ne, pálili," trhne hlavou a pak se tiše přikrade ke dveřím, položí na jejich dřevo dlaně a nadechne se. Rejdí rukama po prknech jako děvka, co se snaží vzrušit netečného kunčofta. Pak zavrtí hlavou.

„Dřevo je moc staré,” poprvé v jejích očích zahlédnu bolest, „a já moc slabá. Neslyší mě.”

Povzdychnu si. Zima, smrad a temnota mi na náladě nepřidávají. „Řvi.” „Co?” Pohrdlivě si odfoukne.

„No řvi... potřebujem, aby sem přišel.”

„Řvi si sama,” urazí se.

„Tak jo,” obrátím se ke dveřím a ze všech sil zaječím.

+ + +

Když bachař otvírá dveře, leží už Siobhan na zemi. Nechtěla, ale podrazila jsem jí nohy, a když jsem si na ni i lehla, uznala, že mám pravdu.

„Co se tu děje?” Půlelf drží krátký oštěp a rozhlíží se.

„Je mrtvá,” zanaříkám.

„Piču,” odstrčí mě, „takové jako ona tak snadno nezcepení.”

Skloní se k Siobhan a to je to poslední, co v životě udělá. Sepjatýma rukama ho uhodím do zátylku a pak mu Siobhan při vstávání jen tak mimochodem šlápne na hlavu.

„Požár,” pomyslím si, „nakonec není špatný nápad.”

Seberu oštěp, z držáku na chodbě vezmu pochodeň a rozběhnu se chodbou za Siobhan.

„Vyznáš se tady?” Odhaduju, že jsme hluboko pod zemí.

„Ne.” Víla doběhla k mohutným dubovým dveřím. „Tak snad...” vydala zvláštní, naříkavý zvuk, jako když se vítr honí větvemi. Sténá, až mě začne svědit v podbřišku, ale svůj nářek přirozeně nevěnuje mně, ale prknům. Svíjejí se. Ani se jim nedivím.

Kování povoluje, jak je vlnící se prkna ze sebe setřásají jako nevítané okovy.

„Pohni, Sio, návštěvy můžou každou chvíli skončit a mám jen oštěp. Musíme odsud.”

Víla vyjekne a dveře se rozsypou. Zvednu pochodeň a z druhé strany se ozve řev.

„Jsme v píči, kamarádko,” zavrčím a připravím si kopí. Víla zpívá a prkna víří vzduchem.

Prkna víří vzduchem, jako ostří seker se jejich hrany zasekávají do těl mužů, ale nemají pádnost ani ostří kovu. Lepší než nic, pomyslím si a přitisknu se ke zdi. Už jdou. Tři, kteří ještě nemají rozbitou hlavu, se derou skrz dveře. Jednomu probodnu hrud' hned, k druhému se přitočí víla a ovine mu paži kolem krku. Najednou mi její ruka připadá jako kořen stromu, silná, nelítostná. Koukám na ni a najednou vím, že jsem udělala chybu. Bachaře mám za zády a oštěp ještě v jeho kolegovi. Ztuhnu a čekám. Siobhan znovu zaječí a za mnou se ozve ošklivý zvuk, jak ratiště kopí prorazilo chlapovi břicho.

„Díky,” kývnu na vílu, která právě skládá uškrceného na zem. „Jdeme?”

Máme čas, trochu času, špetičku, než najdou mrtvé.

Dveře, ještě jedny dveře... cely.

„Zabloudily jsme," upozorním vílu. Najednou mi myšlenka, že se dostaneme ven, připadá absurdní. Pitomá a zbytečná. Zařveme tu.

„Co chceš dělat?" obrátí se ke mně Siobhan a odhrne si vlasy z čela. Přiložím ucho ke dveřím cely.

„Co je pustit ven?"

Víla se usměje, tak mile, že z toho jde mráz po zádech.

„Jo."

„Dokážeš otevřít víc dveří najednou?"

„Jo."

„Jo? Mělas problém s jedněma."

Sekne po mně pohledem. „Už nejsem zavřená. Silím."

„Dokážeš je otevřít a potom běžet?"

Už mi neodpoví, zakloní hlavu a z hrdla se jí vydere nelidský zvuk. Dřevo se svíjí a praská, já si tisknu dlaně na uši. Z cel se valí smrad.

„Jdem, Sio, s těma vevnitř se seznámit nechci," popadnu ji za rameno a rozběhnu se ke schodům.

Nejspíš už je našli. Běžíme po schodech vzhůru a slyšíme hlasy a řinčení zbraní.

„Nahore je železná brána," upozorním vílu.

„O tu se postaráš ty," řekne klidně. Nezdá se.

Nahore je železná brána a za ní...

Jednomu z mrtvých jsem vzala meč. Je špatně vyvážený, spíš jen kus kovu... Za branou může být vojsko, lučištníci, horká smůla.

„O bránu se postarám," obrátím se k Siobhan, „ale za ní může být cokoli."

„Máš strach?" Neposmívá se ani nevytahuje. V její otázce cítím jen mírný údiv.

„Mám."

Zlehka mě k sobě přitiskne.

„Věříš, že vily vidí do budoucnosti?"

Ošiju se. Slyšela jsem leccaké pohádky, ale na pohádky není spolek. „Moc ne."

„Vidím do budoucnosti," řekne Siobhan. „Opravdu."

„No dobře, a co vidíš?" Já viděla požár, pomyslím si, ale mlčím. „Máš v tříslech mateřské znamínko," překvapí mě.

„Cože?"

„A nahore na stehnech máš hodně světlou kůži, jak už elfové mají." „Myslela jsem, že víš, co je za tou zasranou fortnou," vyštěknu na ni. „Ať je tam cokoli, dokážeme tím projít, protože jinak bychom spolu, za-klínačko, nemohly obcovat. Nebo jo?"

Pokrčím rameny.

„Pod šibenicí?"

„Nebylo to pod šibenicí, bylo to v teplé posteli," usmívá se zasněně.

Je mi jedno, co viděla, pár týdnů v kameni může dát představám netušenou živost, ale teď nám jde o krk.

„Hele, jdem na to?"

Usmívá se, jako by v té posteli ještě byla. „Jistě.“

Dotknu se kovu brány.

„Hele, možná že to ani nepůjde.“

„Půjde,“ usměje se na mě chlívácky a já zadržím dech. Nic takhle velkého jsem znamením nikdy nerozbíjela. Otřesu se a Siobhan se ke mně zezadu přitiskne.

„Pomůžu ti,“ šeptá mi a její dech mě hřeje na krku. „Na kov nemůžu, ale...“ „Blíž,“ poprosím ji. Konečně mi je trochu teplo na zadek.

Z nosu mi teče krev a proti nám letí kovový plát. Rána mě ohlušila, sotva uskočím a víla se provlékne kolem mě.

„Pojď,“ zavelí a já se pohledem držím vlajících zelených vlasů. Samozřejmě nás čekají, Siobhan víří jejich pochodněmi a muži hasí hořící vlasy. Je dobrá, tahle vílí holka.

„Zabte je, zabte ty děvky.“

Není to zrovna bůhvíjak promyšlený rozkaz, ale všichni strážníci jsou hotovi velitele poslechnout. Naštěstí nemají kuše, ale i krátká kopí jsou v malém prostoru nebezpečná. Přesvědčí se o tom podobaný plavovlasý kluk, který se mi pokusí to své vrazit do boku. Sio zašvelí na jeho ratiště a zbraň mládenci pronikne bradou, probodne patro... víc už se neřádím, protože je tu další. Pěkným, čistým rekem mu otevřu krk. Volmar by měl radost, kdyby ovšem překousl, že se v téhle díře žádný zaklínač pár let nebude smět ukázat.

„Kopí pryč,“ řve velitel, který si konečně všiml, že jejich zbraně ovládá Siobhan, „vražte jim meče do...“

Nedokončí myšlenku, protože meč do břicha vrazím já jemu... Zbylí dva se dají na útěk, běžím za nimi, kopí v ruce.

„Hod,“ řve víla, a když ji poslechnu, kopí se zavíní jako had. Strnule pozoruju, jak ubodává oba muže.

„Jsi dobrá,“ obrátím se k ní. Stehno má rudé od krve.

„Kam jsi to schytala?“ Pocit, že vyhráváme, rychle mizí.

„Do boku, ale ještě chvíli půjdu.“

„Vezmu tě,“ nabídnu. Opře se mi o rameno.

„To až časem.“

Napůl ji táhnu do schodů a jediné, po čem toužím, je volná obloha.

+ + +

Je tu okno, to jo, ale úzké, vysoko a zamřížované...

„Uměj víly lítat?“

Siobhan se vyčerpaně zašklebí. „Ne, dokonce ani levitovat ne. S tím by nám měl pomoci Gair.“

„Kdo ví, v který pící teď Gair je.“

I já jsem vyčerpaná a je mi zima. Siobhan není těžká, ale proneše se. Poslední patro už vyjít nezládla. Na hradbách určitě čekají... čekají u všech východů jako kočky u myšíh děr. Zvednu oči k oknu. Mám chuť tam vyšplhat a skočit, bez ohledu na to, jak vysoko to je. Z mošničky u pasu vyndám ampuli s havraním prachem a

nasypu si ho na hřbet ruky.

„Chceš taky, Sio?“

„Co mi to udělá?“

Upřímně řečeno nevím, co to může udělat víle, ale když vidím, jak její opálená kůže šedne, rozhodnu se to zkusit.

„Udělá ti to dobře.“

„Dobře bys mi udělala ty,“ ušklíbá se, ale cítím, že spíš z musu. Nasypu jí štědrou dávku a víla ji vdechne, na okamžik se zajíká a pak jí droga vybuchne v hlavě, jako by jí za očima někdo zapálil oheň. „Ty,“ stiskne mi ruku, „pojď rychle. Teď můžu běžet.“

Havran topí v hlavě i mně, ale já na rozdíl od Siobhan vím, jak je zrádný.

Čekají tam, řve ve mně hlas, který se ozývá vždycky, když dělám pitomost.

Ať čekají, já na to jebu, veselí se havran v mé hlavě. Cítím čerstvý vzduch

zvenčí. Tady už vrata nejsou, uvědomuju si, žádné petlice, tady čekají šípy.

„Sio,“ víla se vedle mě klátí jako polní strašák ve vichřici, „zvládneš šípy?“

„Co?“ vytřeští na mě oči. Nejspíš už nezvládne nic.

„Tak dobrý,“ povzdychnu si, popadnu ji pod křídlem a vykročím, „zkusím je zvládnout sama.“

Byli tu, samozřejmě. Šíp mi horce lízl rameno, než jsem stačila udělat znamení,

Siobhan něco zmateně mumlá, výská a směje se, čímž mi moc nepomáhá. Šípy

mění dráhu a divoce se křížují nad našimi hlavami. Do pytle se vším.

„Běž...“ řvu. Znamením se mi podařilo obrátit pár šípů proti grubským strážným a

ti couvli. Jsem rozhodnutá skočit z hradeb, ať už by to mělo dopadnout jakkoli,

dole je strouha, možná, možná že přežijeme. Jen se k těm hradbám dostat.

Rozložitý jednooký chlap s halapartnou po mně bodne, ale Siobhan mu zkroutí

násadu v ruce, nepřetržitě teď zpívá chraplavým, zadýchaným hlasem, z kterého mi

není veselo. Z havrana jí taky mohlo pod těmi zelenými chrouny pěkně přeskočit.

Dostali jsme se na nádvoří, obehnané hradbami. Vpravo vedou schody nahoru, na

cimbuří, ke svobodě. Všude jsou halapartny, kuše... a je jen otázka času, kdy

střelce napadne založit do nich kovové šípky. Má zaklínadla jsou čím dál slabší.

Našinec se v magii snadno unaví, moc snadno. Víla zpívá.

Víla pořád zpívá, tiskneme se ke zdi a krvácíme. Někdy se halapartny vyhnou, ale

někdy taky ne. Ztrácíme sílu obě dvě a navíc nedokážu odhadnout, kdy havran ze

Siobhan vyprchá a v jakém stavu ji nechá. Přibíhá další várka bojovníků,

uhlazenějších, lépe oblečených a s meči, které... které se rychle blíží. Jeden z

útočníků udělá proti mně výpad skoro jako na šermířském sále, a to je chyba.

Chytnu ho za zápěstí, které s křupnutím praskne a meč padne na zem. V mžiku ho

mám v ruce, zatímco Siobhan ječí jako pominutá a všechno, co je v Grube

dřevěného, šílí. Vrazím muži ostří pod

bradu. „Řekni, ať couvnou, nebo tě zabiju,“ šeptám mu do ucha.

„Ne,“ šátrá po mně zdravou rukou, zatímco zlomenou si tiskne k hrudi.

„Ne?“ levačkou mu pořádně stisknu zlomeninu. Zasténá.

„Opravdu ne?“

Skučí.

„Tak znova?“ Kromě toho, že mám naději, mám i štít. Před šípy kryje víc než příjemně.

„Chce vyjednávat," vychraptí ze sebe nejpříjemnější verzi toho, co jsem mu řekla.

„Jo, chci vyjednávat," přidám se k němu. „Nechte nás odejít a máte klíd. Prkna přestanou lítat..."

Siobhan divně zachrptí a pak se všechno rozplyne v rachotu. Víla právě strhla krovy a trámy se řítí na nádvoří. Přikrčím se za svého zajatce a pak nás zasypou břevna a střelná tašky.

+ + +

Leží na mně chlap. To není tak výjimečná situace, ale tenthle je v posledním tažení. Dýchá rychle a mělce, na svém břiše cítím jeho křeče. Leží na mně chlap a na něm leží halda suti. Pohnu se. Tlak nepovoluje, ale nemám nic zlomeného.

„Sio?“ zašeptám. Žádná odpověď. Zamrazí mě. Buď je mrtvá, nebo zdrhla, to dřív se jí určitě vyhnulo, Pohnu nohou, chlap zasténá, zalomcuje jím křeč, posunu se ještě o kus, cítím v klíně něco teplého a mokrého, buď krvácí, nebo se pochlal, pomyslím si. Pokusím se vyprostit si kotník, nejde to. Hýbám prsty a muž, který na mně leží, umírá.

+ + +

Mrtvý, který, na mně leží, chladne a já čekám. čekám, až někdo odhází trosky, čekám, až mě dobijí na zemi, čekám... Slyším hlasy, hrubé, ochraptělé hlasy. Volají mužské jméno. Snad byl rozplácnutý plavovlásek důležitý či syn někoho důležitého, takže mě nezabijou možná hned, ale nejdřív mě budou mučit. Skvěle. V břiše mě kouše sebelítost a docela obyčejný strach. Taky vztek. Zavřu oči a představuju si, jak se moje mrtvola klátí na šibenici, jak mi havrani klovou oči, jak mě netečné ruce nějakého podruha házejí na mrchoviště. Často jsem takhle lehávala v dětství a představovala si, jak by Volmar litoval, že na mě nebyl hodnější. Jak by všichni litovali... Ted' se to nejspíš ani nedozví, a bude to tak lepší. Škola — je lepší uchránit Školu dalšího průšvihů. Na tvář mi padá prach, jak kdosi odhazuje sutiny. Za chvíli tu budou a já se nemůžu ani pohnout.

„Máme ho."

Schoulím se, co to jde, aby mi při překotném vyhrabávání druhá ještě nepřerazili ruku.

„To jo," řeknu pak. „Můžete ho pohřbít se vší parádou."

„Je mrtvej?"

Muž, který se nad námi sklání, nevypadá jako obyčejný bachař. Jeho kabátec taxuju na pěkných pár stříbrných.

„Jo."

„Ty kurvo, zabilas ho," sáhne po meči, ale jeho druh, starší a asi o dost okoralejší, mu zadrží ruku.

„Počkej, potřebujem aspoň tuhle, když nenajdem tu druhou. Víla jako víla, oběsíme tuhle."

Chraplavě se zasměju a starší mi dlaní přikryje pusu.

„Roubík... kdyby taky začala vřískat, fošny by zas lítaly." Zkoumavě si mě prohlédne.

„Možná dostala něčím po hlavě, že nezmizela jako ta druhá."

Ta druhá. Siobhan je v prachu, Gair splnil svůj dluh a já už dva tisíce kuldů neutratím. Jsem kráva. Počkám, až mi konečně vyproští nohy zpod trámu, a potácivě vstanu. Kotník mám vymknutý, teď bolí, když už je havran docela pryč. Míří na mě desítka šípů, les halaparten. Kupodivu nic necítím, a ještě než mi kolem úst převážou tlustý provaz, stačím říct jen: „Chce se mi spát."

+ + +

Teď jsem já ta v díře a mám jen slabou naději, že budu mít takové štěstí jako Siobhan. Nikdo neví, že tu jsem, a navíc, já nikoho z průseru s drogama nevytáhla. Dveře jsou kovové, pouta jsou kovová, není tu ani kousek dřeva. Zbytečná opatrnost, pomyslím si, s dřevem dělat neumím a zaklínadlo takhle zřízená nezvládnou. Chce se mi spát, tak spím.

+ + +

„Vstávej," dveře se otevřely a někdo v nich stojí. Otevřu oči. Je to ten půlelf. „Ty jsi živý?" podívám se.

Pokrčí rameny. „Havěť vydrží hodně, to bys měla vědět podle sebe. Dneska tě popraví."

„He?"

„Zakopou do země, protože na lámání v kole, na věšení i na hranici je potřeba dřevo. Hlínou se zalkne i víla, ne?"

Tupě kývnu. Nejen víla. Představuju si, jak mě zasypává studená podzimní hlína, a dá se do mě zima.

Stráží je všude kolem, že přes les halaparten nevidím, zato davý šílících venkovanů nikde. Vedou mě, s okovy na zápěstích i na kotnících, branou, kterou jsem přišla před dvěma dny dobrovolně. Jsem blbá, pomyslím si, a skončím jako všichni blbci. Pod kytka.

Zavíří bubny, ruce mužů mě hrubě postrkují k jámě... k hrobu. Až teď mi dochází, že tohle je konec. Pohřeb. Zastavím se, vrážejí do mě, ale jen uhnu ramenem. Ještě je čas promluvit o Škole a doufat, že zrovna tihle mají s naším „ústavem" dobré vztahy. Promluvit a přiznat, že i zaklínači se dají najmout na útok proti „právu". Semknu rty a polknu. Volmar se nikdy nedozví, že... A Torge a Arvid a... A nikdy

už nepodříznu krk Gairovi, té kurvě, jak jsem si dneska nad ránem slíbila.
„Chceš něco říct?“ Předě mnou stojí muž spíš tlustý než svalnatý. Velitel Grube.
Nejspíš šlechtic, jeden z těch zemanů, kteří dělají špinavou práci za ty nahoře.
Pohnu hlavou, znovu mi zavážou pusy. Zachroptím.
„Tak asi ne. Nechce nic říct, chlapi,“ zasměje se mi do tváře. „Hod'te ji tam.“

Mohla bych začít bojovat, možná i měla, ale přesila je moc velká a nechci jim dělat radost.

„Vždycky zachovej klid,“ říkal Volmar, „vždycky zachovej klid,“ říkala Burga, když nás řezala lískovkou. Snažím se, ale srdce mi teď bije skoro tak rychle jako člověku. Zhluboka se nadechnu do břicha. Jsem zaklínačka, opakuju si, zaklínačka, pomalu dýchám, moje krev teče líně... když mě zaházejí, ještě chvíli vydržím. Vydržím do noci a pak... možná někdo přijde a pomůže mi ven. Možná. Vydržím. Možná.

Těžká vlhká hlína mě tíží na prsou, i když se snažím dýchat co nejmělkěji. Svázali mi ruce za zády, a to není dobré. Přemýšlím, jestli nakonec hlínu upěchují, cítím, jak mě prostupuje chlad, a propadám se do tmy. Je to skoro příjemné. Dech se mi tiší stejně, jako když jsem se schovávala v kryptě, hlína je stejná jako náhrobek, pomyslím si trochu zmateně, je to můj náhrobek. Tělo, jako by si vzpomnělo na známou situaci, se uklidňuje a smysly na chvíli jako by existovaly nezávisle na něm. Slyším zvuky, snad hovor, snad rány, jen nevím, jestli nade mnou, nebo pode mnou. Vlastně ani nevím, co je teď nahoře a co dole, nevím nic a cítím zvláštní klid. Jsi mrtvá, holka, řeknu si, a když mě obejmou nějaké studené ruce, ani mě to moc nepřekvapí.

„Udusila se? Je nějaká studená.“ Kdosi mi vytne pořádnou facku.

„Co děláš, ty kokote?“ vztekle vylítnu a hlavou narazím do stropu. Jsme v nízké štole, já, tři gnómové a víla. Siobhan.

„Sio,“ natáhnu k ní ruku.

„Nenechala bych tě tam,“ stiskne mi ji suše.

„Co Gair?“ Myslela jsem na toho parchanta v posledních dvou dnech dost často.

„Nechtěl sem lézt.“

Roztřesu se. Víím, že jsem z toho venku, a klepu se jako v zimmnici, brada mi skáče, že ani nemůžu mluvit. Tohle je chvíle, kdy lidi pláčou.

„Kurva, do píče,“ kóktám, „kurva...“

„Díky, tohle zvládnú sama,“ obrátí se víla ke gnómům, kteří se na mě šklebí.

„Aby se slečinka nepotento...“

„Kde mám meč,“ rozhlédnu se kolem sebe.

„U Gaira, ale teď ho nepotřebuješ.“

„Potřebuju.“

Mám neodbytný pocit, že noční můra zmizí, až když ho budu mít v ruce. „Potom,“ Siobhan mě zabalí do teplé houně. Třesu se dál.

„Ty, jak se vlastně jmenuješ?“ zeptá se mě víla a obejmě mě kolem ramen.

Odpověď ji zřejmě nezajímá, protože než ji stačím vyslovit, mám Siobhanin jazyk v puse.

„Opravdu to nejde?“

Gair zavrtí hlavou. Vzduch kolem se chvěje v poryvech zaklínadel, ale vlasy mám pořád zelené.

„Hele, jsem zaklínačka, nemůžu chodit se zelenou hlavou.“

„Proč ne, sluší ti to.“ Siobhan si mě kriticky prohlíží. Stojí ve dveřích sruhu a na sobě nemá, kromě tetování, nic. Vílám asi nebývá zima.

„Nepustili by mě domů,“ odseknou. Po pravdě, není to ten pravý důvod. V okolí Grazmarku teď není zrovna bezpečné chodit se zelenou hlavou.

„Odroste to,“ zubí se elf.

„Bezva, takže budu mít vlasy z půlky zelený...“

„No,“ namíří mi prst do klína. „Stejně je vidět, že tvá původní barva je jiná.“

Praštím ho. Dlouho jsem na to měla chuť a teď jsem si to užila. Chytne takovou, že vezme další o zed’.

„Čůráku.“

„Jsi pěkná, když se zlobíš,“ vytáhne tu nejomletější větu, kterou chlapi v takové chvíli říkají, „chceš bejt nahoře?“

„Nahoře, ale u mě,“ odstrčí ho víla.

„Ale no tak, Sio, ona přece není...“

„To říká kdo?“

„Nechte toho,“ líně se nadzvednu z lůžka, „furt se jen hádáte. Nechápu, jak jsi ho mohla dostat z toho fetu, když ho nemůžeš vystát.“

Siobhan zamhouří oči, vzosným krokem dojde k lůžku a vklouzne vedle mě.

„Věříš, že víly vidí budoucnost?“

„Jasně,“ ušklíbnu se a natáhnou ruku po měchu s vínem.

„Vidí,“ řekne vážně. „Prostě jsem věděla, že ho jednou budu potřebovat.“ Chvíli je ticho.

Pak promluví Gair. „Takže jsi měla předplaceno...“

Sáhne po meči, já taky. Poslední, co chci, je, aby se tu podřezali. Siobhan stojí klidně, může, srub je celý ze dřeva, stejně jako postel, na které ležíme.

„Ty žiješ a já žiju... Co chceš víc?“

„Mrdat.“ Elf mě k sobě přitáhne. „Siobhan na to není, musíš ty, Loto, koneckonců, taky žiješ.“

„Všichni žijem,“ líně se zvednu na kolena. „Ty, Sio, proč jsi vlastně tý princezně předpověděla takovou věc?“

Vílino propadlé břicho mám teď přímo pod bradou, její holý klín.

Siobhan pokrčí rameny. „Co čekali?“ Slova skoro vyplivne. „Vykáceli dubové háje na severu země, z mých stromů udělali vyřezávané almary. Co jsem měla dělat?“

„Mladá za to nemůže,“ namítnu a tlumeně vyjeknu, jak mě Gair k sobě prudce přitáhne.

„Hej,“ urazí se Siobhan, „co děláš?“

„Snad co dělá on, ne?“ ohradím se. „Chtěla jsem jen říct, že to děcko...“

„To děcko je taky člověk,“ Gairův hlas zní trochu zadýchaně.

„Koho zajímají lidi,“ víla mě objímá kolem krku a cítím neodbytnou touhu ztratit se, schovat v teplém lese těl.

„Hele, já si myslím,“ chci dokončit myšlenku, ale Siobhan přitiskne své břicho k

mé tváři. Koneckonců, pomyslím si, bejt na holky zas není tak špatný.

+ + +

„Tys něco provedla?”

Zatracenej Volmar, všechno pozná. Vyberu pro něj ten nejnevinnejší kukuč.

„Ne, proč?”

„Že máš oholenou hlavu. To dělají jen v kriminálech.”

Sedíme spolu v opolském hostinci nad horkým vínem. Mám vyděláno a mohlo by mi být veselo, ale není. Gair mě doprovodil do Obermarku, Siobhan zmizela v lese. Nic jiného jí nezbylo, v Grazmarku král nechá popravít každou vílu, kterou lidé chytí. Koho zajímají lidi, koho zaklínači a koho víly? Promnu si oči a zhluboka se napiju.

„No tak?” Mistr mě dloubne do žeber. „Bylas zavřená?”

„Ne.” Lžu, ale přiznat, že mě v Grube popravili, nemůžu. Volmar by mě přerazil.

„Tak proč jsi dala dolů vlasy?”

Odhodlám se prozradit aspoň něco.

„Měla jsem je zelený.”

„Cože?”

„Zelený, no, nešlo to dolů.”

Volmar lapá po dechu. „Zelený vlasy?”

Odkážu si. „No, myslela jsem, že to bude hezký, ale...”

„A teď máš oholenou palici, náno bláznivá. No to je krása.”

Vrazí mi pohlavek.

„Zelený vlasy jako nějaká... víla. Ještě si poříd' krátkou sukýnku a s holkama se začni válet, jako bys těch malérů už tak neměla dost.”

Volmar nadává, ale já ho poslouchám jen jedním uchem. Vzpomínám na Siobhan s vlasy jako tráva a cítím, že se mi po ní trochu, jen takhle malilinko, začíná stýskat.

Mlynářčina náruč

„Kde je Torge?"

„Šuká."

„Tu mlynářku?" zvednu se ze země a opráším si zadek.

„Přesně."

„Je tam už od včerejška. To se připlazí po břiše."

„Jo," zašklebí se Arvid a stáhne si košili. „Pojď se koupat, kotě."

S rozmyslem si sundám kalhoty a odmotám šátek, ovázaný kolem hrudníku.

„Skáčem z vrby?" navrhnou svému druhovi.

„Se ví. Lezeš první."

Oblázky křupají pod nohama, když se odrazím a vyšvihnu na větev. „Nekoukej mi mezi nohy, chlíváku."

„Nekoukám," chechtá se Arvid se zakloněnou hlavou. „Náhodou koukám úplně někam jinam."

Mokré vlasy studí na ramenou, jak od vody s večerem táhne chlad. Arvid napíchal kolem ohně pruty a na nich se pečou drobné ryby. Natáhne ruce k plamenům.

„V noci bude kosa."

„To bude. Co takhle sehnat nějaké kšeft?"

„Hm," přitáhne si na klín meč a zamyšleně jím cvaká v poctivě, „ale co tady?"

Pokrčím rameny. Co tady? „Zajdem do hospody, ne?"

Kývá, až mu z copů odstřikuje voda. „Zajdem, ale pro tři tu stejně práci nenajdeme. Mohla bys..." zasní se.

„Mohla bych co?" přiložím mu nůž k ohryzku.

„Vydělat pod duchnou aspoň na polívku, ne?" hihňá se klukovsky, když ho povalím na zem. Koulíme se po kamení, cítím pod žebry jeho loket a jeho stehno mezi svými. To určitě, panáčku, ušklíbnu se v duchu a čelem ho udeřím na kořen nosu.

„Čubko bláznivá, za tohle ti seřežu zadek," skučí, pak se zvedne a pádí k rybám,

„Nedám ti ani jednu, když mi nedáš," vyplázne na mě jazyk v neslušné grimase.

„Kušuj," uchechtnu se a s povzdychem na sebe natáhnu zaprášenou blůzu. „Tak jdem?"

„Až po jídle," zasvítí na mě Arvid očima, které se nepodobají lidským. Arvid je zaklínač a já, naneštěstí, taky.

+ + +

Trochu opilí se šineme k mlýnu, kde si užívá náš třetí kolega Torge. V krčmě jsme se, kromě opileckých stesků o manželkách, dobytku a úrodě, nedozvěděli nic. Klidný kraj, pomyslí si. Spořádaný kraj, kde se práce pro partu zaklínačů neválí pod každým stolem. Jistě, zaklínači jsou osamělí lovci, jenže teď je léto, horké a líné léto, které svádí k zahálce a k dovádění ve vysoké trávě. Vědět to nás představený, dá nasolit bič, ale nikdo z nás není takový blázen, aby mu to vyprávěl. Tedy, aspoň doufám.

„Torge, Torgée," křičíme a tlučeme jílci mečů do zavřené brány. „Vstávačka." Mlýn je tichý, ale jen chvíli. Pak uslyším zvuk bosých nohou běžících po hlíně a Torgeho hlas: „To jsou kamarádi, holčičko, jen klid." Stěží skrývám smích. Torgeho „holčička", rozložitá mlynářka, váží dvakrát víc než kterýkoli z nás a je nejmíň stejně tak stará. Náš plavý kocour se zase vyznamenal, krčím nos. No, možná mu učarovala spíš plná spížírna než její majitelka, ale kdo jsem já, abych mu sahala do svědomí?

„Pohni," křiknu a vrata se konečně otevřou. Torge stojí bosý na udusané hlíně dvora a vypadá drobet unaveně. Za jeho zády se rozkládají mohutné vnaďy paní mlýna a já už se ani nedivím, že její manžel skončil mladý. Nejspíš ho zalehla.

„Kamaráda vidím jen jednoho," dí ta dobrá žena. „Co je to druhé?" Zapraskám klouby a Torge výstrahu pochopí.

„Loty je naše kolegyně, zaklínačka."

„To není práce pro slušnou ženskou," odfrkne mlynářka a zakormidluje objemným pozadím směrem k domu. „Poběhlci tu nechci."

Nestačím se ani nadechnout, Torge je rychlejší. Udeří ženu hřbetem ruky do tváře a stačí přidat ještě zdařilý zásah i na druhou stranu.

„Přehnalas to, Linde. Ženské obvykle nemlátím, ale kdyby tě umravňovala Lota, dopadla bys hůř."

Mlynářka si drží postižená místa a ječí vysokým stoupajícím jekotem hysterik. Dvůr ožije pacholky a děvečkami, všichni postávají v uctivé vzdálenosti, rozespalí a trochu dychtiví.

„Á, chálka nebude," konstatuje Arvid a očima ukáže směrem k vratům. „Zašněruj si poklopec, bratříčku, obuj si boty a mizíme. Dáma to zřejmě nemá ráda takhle zostra."

Torge kývne, plavá kštica se mu rozlétne a je pryč.

„Dávej pozor na ty lidi," šeptám. „Kdo ví, co ty vesnické hroudy může napadnout."

„Bez obav, kotě," uklidní mě Arvid. „Kvůli pár fackám si pro krvavou polívku nepřijdou."

Mlynářka už přestala kvílet a nenávistně si nás teď měří. Oči má utopené v rudých

tváří a podivuhodně zlé. Masku dobromyslné panímámy spadla. „Žebroto," syčí nenávistně, „postarám se, abyste viseli."

„Ajajaj, že on to Torge dneska trochu flákal?" zeptám se účastně. „Ty toulavá feno..." plivne po mně nadávkou.

Pokrčím rameny. „Každý nemůže tloustnout u boudy," odpovím kousavě a ženská se nafoukne ještě víc.

„Jdeme." Torge má řemen od pochvy meče přes rameno, boty na nohách a sedlový vak v ruce. „Nic jsem si nenechal na památku, poklade. Buď bez obav," zašklebí se na svou bývalou milku a postrčí mě před sebou.

„Mizíme, Loty."

„Sebranko blechatá, zrůdy, vy... vy proměnění zmetci," vříská nám mlynářka do zad. „Pošlu na vás biřice."

„Pošli," obrátím se na okamžik, „pošli, vdovičko. On jim Torge vysvětlí, co a jak máš ráda."

Žena supí vzteky, ale to už sbíháme na louku.

„No, děti, z husy sešlo," zapitvoří se Torge. „Rybička na mě nezbyla?"

Klušeme proti proudu potoka, nad hlavou okrouhlý měsíc. Boty se nám boří do podmáčené trávy.

„Kurva."

„Kde?"

„Hovno kde, šlápnul jsem do díry," nadává Arvid. Náhle strne. A nejen on.

Medailon na mém krku vibruje jako zběsilý. Koutkem oka zahlédnu v trávě pohyb.

„Támhle. Něco malého," zatočím mezi prsty nožem.

„Už je to pryč," odplivne si Torge. „Tohle nesnáším."

Proti nebi se rýsuje silueta pobořeného mlýna, který zřejmě prohrál souboj se svým novějším kolegou.

„Podíváme se tam?" navrhnou.

„Platí nás za to někdo?" zavrčí Arvid. „Nejspíš tam nic není, jen..."

„No právě."

„Ženská," směje se Torge.

„V tom se vyznáš, co?" žďuchnu ho pod žebra. „Chlapi, jdeme." Mokřad pod našima nohama mlaská jako bezzubá ústa.

Tiše prolezu rozvalenou zdí. Za krkem mě studí předtucha, instinkt, který napovídá, že místo není v pořádku.

„Může tu být zřídlo?"

„Může tu být leccos. Ten zatracena medailon pořád..."

Položím si prst na ústa. Tichem noci se nesou podivné zvuky, zvuky, které člověk obvykle slyší od dětí. Dá se do mě zima.

Tiše, jak nás to léta učili, se vydáme za zvukem, když vtom dětské vrnění protne skřek. Rozběhnu se pod polozřícený krov. Ty děti...

Když vpadnu do místnosti, je mi rázem jasně, proč mě medailon škrtil. Na podlaze pět kojenátek trhá psa. Zvíře sebou zmítá v agonii a malé ručky mu rvou údy, ústečka, jako stvořená ke kojení, se blýskají zuby.

„Fuj,“ vydechnu a tasím meč. Kojenci váhají jen okamžik. Pak se jeden z nich rychle jako krysa vrhne po mé botě. Odkopnu děcko a čekám suché lupnutí páteře. Neozve se, jen jednolitě modré oči dítěte ve tmě světlkují jako oči dravce.

„Co je to za hnus?“ ozve se Arvid za mým ramenem.

„Nevím,“ syкну a jedinou ranou meče zbavím psa trápení. „Nevím.“

Torgeho nůž proletí vzduchem a najde bílou postavičku. Měla by přijít krev a předsmrtný boj, ale děcko se jen hadím pohybem prosmýkne kolem a zmizí pod hromadou sutin.

„Chytím to,“ křiknu, ale pak zjistím, že provést to je zatraceně těžké. Bílá tílka už neútočí, utíkají. Odražím se, dopadnu u hromady sutí, pod kterou mizí, a poslednímu přišlápnu nožku. Ožene se po mně ostrými zuby a já zachytím jeho zuřivý pohled. Snesu ho jen okamžik, pak nohu zvednu.

„Kluci, je to... mrtvé.“

+ + +

Choulíme se k sobě na břehu jezera. Noc je chladná, dvojnásob studená se zdá po tom, co jsme viděli. Ani na ryby člověk nemá chuť.

„Torge, kde se to tam vzalo, co myslíš?“ zašeptám do tmy.

„Nemysli na to,“ zavrčí, „nemysli na to a spi.“ Jeho ruka mi putuje po břiše a já jsem za přítomnost těch dvou teplých těl, dvou klidných, pomalých tepů docela vděčná.

„Ty děti jsou mrtvé,“ šeptnu ještě.

„Ne tak, jak by měly být,“ ozve se rozespale Arvid. „A zavři pusu, nebo ti do ní strčím...“

„Chlíve,“ přetáhnu si plášť přes hlavu a pak už opravdu spím.

„Co s tím budeme dělat?“ Snažím se sežvýkat kus chleba, tvrdého, že by i do démantu udělal rýhu. Nad našimi hlavami pálí slunce, skoro nepatřičně pro tak časné ráno, a mně se skoro chce věřit, že noční setkání byl sen. Podívám se na svou holínku, která nese stopy drobných ostrých zubů. Dobrá, sen tedy ne.

„Cokoli, když za to někdo zaplatí.“ Torge se podrbe na břiše a já ho stihnu podezíravým pohledem.

„Nechytils filcky?“

Zaťuká si na čelo. „Byla to mlynářka, ne děvka.“

„No, na to, že nebyla děvka, ti dala dost rychle, sokolíku.“

Nejistě sklopí oči ke svým tříslům.

„Jestli od tebe něco chytinu...“ potěžkám výhruzně meč, „tak...“

„Se kouknu,“ zvedá se Torge od ohně a můj pohled se setká s Arvidovým.

Protáhnu koutky a pak, z ničeho nic, dostanu chuť se poдрbat.

+ + +

„Ten mlýn není v pořádku, kmotře.“

Starosta se zatváří jako někdo, kdo šlápl do kuřince, a zavrtí hlavou.

„Co je mi po tom. Ve vsi to není. A vůbec, pro příště byste se měli mlýnům vyhnout. A našim ženským taky.“

Torge zapíská mezi zuby a pohledem přejede světnici.

„Žádný ženský tu nejsou.“

„Tak dost,“ uhodí starosta pěstí do stolu a hned se stáhne, když postřehne naše ruce na jílcích.

„Eh, dost řečí. Nezaplatíme vám, ať je v mlýně cokoli.“

Pokrčím rameny. „Neplatíte. Příště to dostane dítě nebo starou ženskou. Co nám je po tom?“

Vstaneme od stolu, ve vyleštěném stříbrném zrcátku na stěně zachytím náš odraz. Nedivím se, že nechce platit, dva otrhaní rváči a holka s vlasy obarvenými na rudo. Možná to nebyl dobrý nápad. A ještě ta ostuda ve mlýně.

„Kmotře,“ upozorním ho ještě, „cokoli si o nás myslíš, to ve mlýně je horší.“

Zavrtí hlavou. „Běžte, tady nejste vítáni.“

Arvid s Torgem už jsou na cestě ke dveřím.

„Neztratil se tu někdo? Dítě nebo...“

„Táhněte,“ zrudne starosta nesmyslným vztekem. „A dejte pozor, aby se neztratilo nic, až odjedete.“

+ + +

Koně, které jsme nechali překovat v místní kovárně, jsou odpočinutí. Podkovy zvoní, jako by nevězely na kopytech hajter, se kterými se věru není co chlubit. „Kam teď?“ obrátím se po svých průvodcích.

„Hm, z Auschy nás vykopali, co zajet nahoru k moři, hm? Písek, uzený ryby...“

„O rybách mi nemluv,“ zarazím Torgeho snění, „nejsem vydra a cpeme se tím furt.“

„Tak co Jauer? Město je to velký, něco se najde.“

„Hm, ale za světnici v hospodě tam za jednu noc zaplatíš to, co jinde za týden,“ namítnu skepticky a Arvid se na mě zaškaredí.

„Tak vyklop, kam bys ráda, slečinko.“

Než stačím odpovědět, zahlédnu v dálce něco, co mě přinutí polknout. „Kluci, někdo nás shání...“

„Do prdele,“ zakleje Torge, „to někoho fakt zajímá ta tlustá flundra?“ dodá skoro ukřivděně.

„Asi jo.“

Přes pole se k nám blíží skupinka jezdců s erby na prsou.

„Asi zajímá zdejšího barona, podle těch znaků,“ zavrčím otráveně. „Zdrháme?“

„To těžko,“ zchladí mě Arvid. „Na našich herkách těžko. Spíš si popovídáme, ne?“

Přitáhne si řemen pochvy a nad ramenem mu výhružně vyskočí rukojeť meče.

Trhnu přezkou, zrovna tak Torge. Nepřiznala bych to, ale v žaludku se mi třepetá úzkost. Nejspíš je můžem pobít, můžem... povraždit a pak už jen utíkat, nesmět se vrátit domů, nemoc...

„Mor a filcky na to tvoje kurvení, idiote,“ zavrčím na Torgeho. Protáhne obličej.

„Tak filcky, prdelko, filcky už nejspíš mám.“ Obrátím oči v sloup a zaposlouchám

se do dunění kopyt. Ozbrojenci se blíží...

Možná už měli se zaklínači tu čest, každopádně zastaví koně v uctivé vzdálenosti a natáhnou kuše.

„O co jde?“ zeptám se ostře, ještě než začnou, a z čela odfouknu karmínový pramen vlasů.

„Jsem Vithart, synovec barona Larse von Themen. Který z vás je Torge?“

„Já jsem Torge,“ ušklíbne se zaklínač a popleská kobylu po krku. „O co jde, to už se ptala tady krasavice. Já to jen zopakuju.“

„Jsi obviněn ze znásilnění, mistře zaklínači.“

„Jé,“ vzdychne Arvid a já počítám do deseti.

„Koho jsem měl znásilnit?“ zvedne Torge plavé obočí. „Snad ne mlynářku.“

„Ctihodná Linde, vdova po...“

„Můžu taky žalovat? Nerad o tom mluvím, ale ona znásilnila mě. Zalehla mě a pak...“

Někdo z Vithartova hloučku se zasměje.

„Zbil jsi ji a pak přinutil, aby ti byla po vůli,“ snaží se mladý šlechtic udržet přísný tón. „Za to můžeš být odsouzen k padesáti ranám bičem, k vypálení cejchu a...“

Torgeho tvář ztvdne, ruka švihne k meči a ten s kovovým jekem vyletí z pochvy.

„Opravdu?“ usměje se Torge zle.

„Tak dost.“ Příliš živě teď před sebou vidím uťaté hlavy družiníků a sebe, jak olupuju pocestné tak dlouho, dokud mě nedostane někdo z našich.

„Dost. Celé je to nesmysl. Byli jsme u toho, Torge jí dal jen pár facek, nic, co by měl řešit soud.“

„Ctihodná...“

„Ctihodná Linde má asi mezi kýtama věčně zatopeno,“ odseknu. „V kraji jsou jiné věci v nepořádku než ta shánčlivá ramlice.“

Vithart zmlkne, zřejmě v rozpacích, že o takových věcech mluví se ženou.

„Chcete bojovat?“ zeptám se rovnou a blesknu po mužích očima se zúženými zornicemi. Jeden z družiníků couvne. Usměju se koutkem úst. Dobře vím, jak teď vypadám, dobře vím, že teď je odlišnost zřejmá. „Spíš ne, že?“ kývnu. „My taky ne. Pojedu s vámi já, o mně je snad jisté, že jsem mlynářce pod sukně nelezla. Vyjasníme to.“

„Loto,“ ozve se Arvid, „to není moudrý.“

„Vyloučeno,“ vrtí hlavou Torge. „Boží vědí, co ty pitomce napadne.“

Obrátím hlavu k Vithartovi. „Buď já, nebo boj. A na šípy nespolehejte,“ zabodnu mu pohled do tváře. „Od znamení se odrazí.“

Polkne. V hlavě se mu pere pošetilá touha ukázat zaklínačské sebrance, kde je její místo, s docela obyčejným strachem. Koně frkají.

„Doprovod' nás tedy ty, paní,“ zahučí. nakonec Vithart. Strach vyhrál.

Pokrčím rameny. „Proč ne.“

„Loty,“ Torge vyhlíží víc než provinile, „já...“

„Já dám každý běhně, chtěl jsi říct. Konec, jedu s nima, a kdybych se dlouho nevracela, víte, co máte dělat.“ Dám si záležet, aby poslední slova zněla zlověstně.

Může to být pojistka, kdyby se baron Lars ukázal příliš horlivým ochráncem cti

mlynářek.

„K moři holt pojedeme potom," dodám ještě a obrátím svého valacha.

„Tak kam, Vitharte?"

Ošije se při tom oslovení a pobídne koně. Můj sívák se vydá za ním a za zády se mi řadí zbytek družiny. Obrátím se k zaklínačům a udělám na ně jazykem necudnou grimasu. Nesmějí se, tváře mají vážné, potemnělé.

Přejeđu pohledem družiníky a pochopím proč. Do zad mi míří šipky kuší, jen vyletět.

Narovnám záda, ale nepříjemný pocit kolem páteře zaplašit nedokážu.

+ + +

„Kdo je to děvče?"

Lars, rozložitý muž ve středních letech, je teď brunátný vztekem.

„Měli jste chytit násilníka a vy přivedete holku?"

Vithart sklopí hlavu před strýcovým hněvem.

Odkašlu si. „Neměli na výběr. Buď já, nebo pár soust hlíny, pane. Jsme zaklínači, zabíjet je naše řemeslo, a lidé, lidé jsou slabší než většina potvor."

Lars se nafoukne, jen jen vybuchnout. Snad se mu nejevím dost nebezpečná, proměna a nejspíš i dědictví po otci, kterého neznám, mě zastavilo v čase příliš brzy a před čtyřicátkou vypadám na vyžilých osmnáct. Nápadně si srovnám meč na zádech a šlechtic zase splaskne.

„Pane, promluvme si rozumně. Torge tu panímámu neznásilnil a myslím, že dole ve vsi je každému jasné, jak se to má doopravdy."

„Viděl jsem podlitiny," skočí mi do řeči tělnatý muž, postávající u zdi.

„Protože pár facek dostala," připustím. „Upřímně řečeno, kdyby ji neproplesknul Torge, udělala bych to sama. Na nadávání do běhen jsem citlivá..." rozhlednu se po sále. „Arvida by si domů pustila, to já jsem nesměla přes práh."

Lars se ošije, je vidět, že mu celá historka už leze krkem.

„Ale slušný chlap by nikdy..." ozve se znovu otlý.

„Slušný chlap by nikdy nedal takové kobyle, chtěl jsi říct? Nejspíš nedal, ale Torge není slušný chlap. V naší branži nikdo lilie nehledá. Však nás nemusíte zvát na veselku, stačí, když nás zavoláte, až ty mrtvé děti začnou žrát živé děti. A pak zaplatíte, přirozeně."

„Mrtvé děti?" Ze stínu náhle vystoupí drobná žena v černém, a když najdu její oči, vím, že je mnohem starší, než na kolik vypadá.

„Paní Gundo," snaží se ji uctivě zarazit Lars.

„Nech mě, Larsi," mávne rukou, „to děvče něco mluvilo o mrtvých dětech. Chci vědět, o co jde."

„Viděli jsme je v tom starém mlýně nad Auschou. Pět nemluvnat trahajících psa."

„Přízraky?"

Vyzná se. „Těžko. Přízrak by mi neprokousnul botu. Ale zabít, zabít to nešlo."

Muži nás pozorují mlčky.

„Jak jste to zkoušeli?" ptá se chladně žena a já si všímám run vytetovaných na hřbetech jejích rukou, amuletu na hrdle a hlavně sítě vrásek, do kterých jsou zatkána léta, jež přešla nad její hlavou.

„Kopancem, nožem... Nepřežil by to ani dospělý chlap, natož nemluvně. Ostatně, nemluvnata nemívají zuby jako nože a divé oči."

„Tak starý mlýn," zamyslí se. „Měla jsem se tam jít podívat už dávno."

„Co tam je?" zeptám se se zájmem.

„Obětiště," odpoví, a než stačí pokračovat, vstane Lars z křesla. „Paní Gundo, dáš na to děvče pozor? Ještě nevím, co s ní."

„Není jen na tobě, co se mnou, Larsi," ozvu se chraptivě, „náš cech se za své umí postavit."

Gunda mi položí ruku na předloktí. „Jen tiše, dítě. Vaši představení by z vás radost neměli, nemyslím, že vás cvičili k dovádění ve vrbičkách."

Usměju se. „To ne."

„Tak vidíš. Pojďme si promluvit o tom mlýně. Poslyš," napadne ji potom, „proč sem vlastně nejel ten Torge?"

„Nechtěla jsem," odseknu. „Bylo by moc zbytečných mrtvých."

Runička pokývá hlavou, jako by mou odpověď čekala.

„Ženská," konstatuje. „Mimochodem, ty červené vlasy jsou hrozné. To vám dovolí?"

Hlavou mi bleskne kupka odpovědí, ale pro jistotu vyberu tu slušnější.

„Ne, nedovolí. Do zimy to sleze. Měli ještě modrou, ale ta byla horší."

Gunda nespokojeně mlaskne. „Děti, děti."

Kývne na mě a odchází. Vykročím za ní, pak se ohlédnou, dost rychle na to, abych viděla, že otlý muž do Larse něco hučí. Vithart ještě stále klopí hlavu a mě napadne, že na něj jeho strýc příliš nedrží.

„Nelelkuj, zaklínačko," okřikne mě Gunda tónem, který mi připomene mé mistry tolik, že ani neodporuji.

+ + +

Gunda mě vede dlouhou chodbou, chladnou i v letním dni.

„Kdo je ten tlust'och?" zeptám se na to, co mi nejvíc vrtá hlavou.

„Geruf? Zdejší šafář," podezřívavě se na mě ohlédne.

„A mlynářčin, ehm, oblíbenec, ne?"

Gunda se zastaví a založí ruce na hrudi. „O takové věci už se nestarám, slečinko," řekne suše. „Doby, kdy jsem si já tahala chlapy do lísek, dávno minuly."

Mimochodem, je Sarko ještě naživu?"

Myslím, že jsem měla pusu otevřenou déle, než je nutné.

„Mistr Sarko?"

„Prostě Sarko, dlouhý tmavý cop, jizva přes čelo..."

Odkašlu si. „Na živu je. Jen... no, je už docela starý."

„To souhlasí," usměje se Gunda. „Už je to hodně let." Klíčí ve mně temná předtucha ohledně Gundiných vztahů s našimi mistry, takže se raději vrátím na bezpečnější půdu.

„Co to obětiště?"

„Taky staré, holčičko. Staré, nepoužívané, zapomenuté."

„Ale něco tam zůstat mohlo," ujistím se.

„Něco tam nepochybně zůstalo," řekne Gunda tiše. „Věřím, žes nelhala."
 „Proč taky? Nabízeli jsme starostovi, že..."
 „Vyhodil vás?"
 „To si piš," vylétne mi z úst. Podívám se na Gundu mírně zkroušeně, ale ta mi nevěnuje pozornost. Mlčí, kostnatou tvář vážnou a klidnou. Pak znovu vykročí.
 „Co Lars?" znovu změním téma. „Dá se s ním dohodnout?"
 Runička teď vyhlíží mírně náměsíčně, ale odpoví. „Není zlý, jen má občas hloupé nápady. Může tě nechat pověsit."
 „To těžko," syкну mezi zuby. „Dokud mám meč, tak těžko."
 „Zabíjela bys?"
 „Jistě." Pak mě něco napadne. „Pomohla bys mu proti mně?"
 Poprvé se od srdce zasměje. „Ne. Na to znám některé od vás příliš dobře. Ale nepomohla bych ani tobě proti němu."
 „Hm," odfouknu si z čela pramen vlasů a Gunda zabočí ke dveřím na konci chodby.
 „Budeš spát u mě. Zatím, než tě odsud dostanu."
 Místnost je prostorná, se širokým lůžkem, na policích dózy s bylinami, knihy, ve vzduchu závan koření.
 „A mlýn?"
 „Promyslím to. Mimochodem, Lars má syna Lasseho, mládě. Nech ho na pokoji."
 „Koho, syna?" ušklíbnu se. „Já nejsem Torge, abych byla pořád na lovu."
 Gunda povytáhne obočí. „Geruf barvitě Larsovi líčil vaše dovádění u jezera. Asi jste budili veřejné pohoršení."
 „Veřejně jsme pohoršili někoho, kdo nás šmíroval z křoví?"
 „Asi tak, děvče. Přiznejme si, jste banda rváčů."
 Vzdychnu. „Dobře, já, Torge, Arvid... Ale mistra Sarka by se tohle podezření už dotklo," namítnu potměšile.
 „Dnes možná, když je mu šest set let." Gunda si urovná sukni a obrátí se ke dveřím.
 „Počkej tu," přikáže ještě a je pryč.

+ + +

Čekání je pěkná činnost, ale čeho je moc... Už se téměř stmívá, když vyjdu na chodbu a vydám se mezi houstnoucí stíny. Hrad je tichý, až moc, vypadá to, že Larse život příliš netěší. Do nosu mi vstoupí vůně pečeného masa. Mám hlad, uvědomím si. Na co vlastně čekají? Nespokojeně pohodím hlavou a pak zaslechnu kroky. Otočím se, ne výhružně, prostě jen rychle, a plavovlasý mládenec uskočí.
 Usměju se. „Neboj."
 Ukloní se. „Proč bych se měl bát, slečno?"
 „Možná proto, že mám meč a ty ne, a proto, že ho uniím užívat a ty ne," mrknu na něj.
 Chce se urazit, ale zvědavost zvítězí.
 „Mám tu čest se zaklínačkou?"

Povzdychnu. „Cest máš. Nechceš mě pozvat na večeři?"

Polkne.

Nech ho na pokoji, říkala Gunda, no ale já mu přece nic nedělám, ujistím se. „Jistě," ukloní se a dvorně mi nabídne rámě. Je o kousek vyšší než já, takže korzujeme celkem bez problémů.

„Ani nevím..."

„Proč tu jsem?" pomůžu mu.

Svěsí hlavu. „Otec mi spoustu věcí neříká."

„Na tomhle není nic k říkání. Můj kolega profackoval mlynářku, to je všechno."

Skoro až zaškobrtne. „Zaklínač? Myslel jsem, že lidi chráníte." Podávám se na něj přísně. „Řekla o mně, že jsem poběhlce. Chráníme lidi, ale taky sebe, mládenečku."

„Nejsem tak mladý, už brzo mi bude..."

„Osmnáct?" ušklíbnu se.

Zrudne a otevře dveře do malého sálku, kterému vévodí ošklivé vycpaniny a důkladný stůl.

„Hned seženu, tedy, podívám se, jestli, ehm, je něco hotového." „Stačí cokoli," mávnu rukou.

Znovu se ukloní a je pryč. Z nějakého důvodu je mi ho líto. Přejedu si dlaní po tváři, prsty se zastaví na jizvě ukryté ve vlasech, kloužou po líných kostech.

Hubená jako lunt, napadne mě a z ničeho nic se mi začne chtít spát. Je to mizérie. Takřka klímám, když skřípnou dveře a dovnitř vpadne pyšný Lasse s polovinou pečené kachny a džbánem.

Zamnu si ruce. „Zachránils mě před smrtí hladem, sokolíku." Odtrhnu stehno, kluk mě mlčky pozoruje, ani nedutá.

„Jaké je to, být hrdinou?" zeptá se pak a já vyprsknu kus kachny na stůl.

„Hrdinou? Zaklínačství je práce jako každá jiná, mladej. Spousta dohadování, čekání, ježdění a pár číhaných. Můžeme umřít, taky umíráme, ale kdo ne. Každá podruhně, která se motá po chlívě, může umřít."

„Slyšel jsem, že šermujete poslepu, ve tmě, že jste rychlí jako pomyslení." Přísně si ho změřím. „No jo," připustím potom a polknu sousto. Zadívám se mu do očí, trochu pobledne. Moc dobře vím, jak teď vypadám, světlé dravčí oči se svislou panenkou, bezvýrazné, nelidské.

„Taky nás to něco stálo," řeknu tiše.

„Nevypadáš jako člověk," šeptne a já pohodím hlavou.

„Taky nejsem. Můj otec nebyl..." dodám ještě. „Ty nebudeš jíst?" Ostýchavě si vezme sousto a bez chuti ho žvýká.

„Chodila jsi dlouho do školy?"

„Dlouho. Proč?"

„Otec mě nechce poslat na studia. Říká, že to k ničemu není." „A matka?"

„Ta umřela, když jsem byl malý."

„Nepotřebuješ školu," potěším ho. „Stačí, když budeš žít. Otec tě drží zkrátka, co?"

Vypadá tak schlíple, až se mi ho zželel. „Počkej za pár let."

„Chtěl bych taky bojovat."

„To můžeš."

Plaše se dotkne mojí ruky. „Ty jsi mladá a tolik jsi zažila.“
 „Na zaklínače mladá, na člověka už dávno dospělá, Lassi," mrknu na něj. „Je mi skoro tolik, co tvému otci.“
 Překvapeně otevře pusku, a než ji stačí zavřít, vpadne do místnosti Gunda. „Loto, říkala jsem ti, že toho kluka ne.“ Její hlas zní jako polnice.
 „Jíme.“
 Založí ruce na hrudi. „A proč se tedy tak červená?“
 „Co já vím," usměju se. „Tam, odkud jsem, se nečervená nikdo.“
 „To mě nepřekvapuje," zahučí runička a pak se obrátí k Lassemu. „Spát, hrdino. Já tady mám s výtržníci ještě nějaké povídání.“ Lasse se uklání, rudý jako maliny v nejvyšším stupni zralosti.
 „Nebud' na něj zlá," popíchnu Gundu a ta se ke mně obrátí, šedé oči jen jen pořezat.
 „Já ho vychovala. A jak koukám, líp než mistři tebe.“
 Hihňám se do poháru a Lasse mizí.
 Gunda si sedne ke stolu, chvíli mlčí a pak mi pohár sebere.
 „Promluvíme si o mlýnu. Vážně.“

+ + +

No co, ráda si promluví s rozumnou ženskou, pokud to ovšem neznamená tvrdnout celý následující den v její cimře a nudit se.
 Zvenčí se ozve zvuk kroků. Zvednu se na lokti.
 „Vůl," Gunda za sebou přibouchne dveře prudčeji, než je třeba.
 „Copak?“
 „Lars. Nechce tě do toho mlejna pustit. Prý vyšetří znásilnění.“
 Zatočím mezi prsty čepelí nože. „Ať šetří. Může nechat prohlídnout mlynářce frndu. Zjistí, že je oběhaná jako stará jezdecká bota. Bohové, byla jsem u toho, dal jí jen facku.“
 „To jsem mu řekla taky... Zjevně to nestačí.“
 „A ty ho nemůžeš nějak, hm, přimět?“
 Paní run se na mě zadívá... „Můžu, štěně. Můžu leccos, ale nechce se mi odkrývat karty kvůli takové nicotnosti.“
 „Tak nicotnost?“
 „Jo," zpraží mě, „zválená špindíra ze mlejna a nadržžený zaklínačský kluk. Co to je, důvod k válce?“
 Propletu prsty. „Takže čekáme?“
 A Gunda kývne.

Čekám do večera, pak do sebe nasoukám prosnou kaši a jdu spát. Gundina postel sice stačí i pro dvě nocležnice, ale i tak mi to tu začíná smrdět klecí. Převalím se.
 „Spi, štěně," zavrčí Gunda nevládně. „Já tě uspávat nebudu.“
 Jistě, pomyslím si, protože nejsem mistr Sarko. Zavrtám se do slamníku, a když se mi už skoro daří usnout, dopadne na dveře pěst.
 „Paní Gundu, pán pro vás posílá.“

„Cože?" zavrčí Gunda.

„Pan Lasse ještě není doma."

„Kurva," vyskočím, „ten mlejn."

Gunda je na cestě ke dveřím. „Jakej mlejn?"

„Jel tam," soukám se do kalhot, „říkal, že chce být hrdina. Bojovat. A tady toho moc na bojování není, ne?"

Runička prudce otevře dveře. „Řekněte Larsovi, že jsem tam hned. A ty se připrav," obrátí se ke mně. „Ty, Loty, mohou dostat dospělého?"

„Dospělého nevím, ale tohle tele klidně," zapnu si opasek. „Pospěš si a ať rovnou sedlají."

Koně se ženou nocí, Gunda se drží za mnou a v tu chvíli mi dojde, že ona ve tmě nevidí. Zvolním.

„Co děláš? Jed'," křičí na mě.

„Nechci, aby sis srazila vaz, nejspíš by mě za to pověsili," řvu já na ni, pak můj valach špatně šlápne a já si málem ukousnu jazyk.

„Vidíš?"

„Vidím hovno," odsekne Gunda. Co na to říct?

Provalená střecha starého mlýna se rýsuje proti nebi, můj kůň supí, jako by měl co chvíli padnout, a Gunda větrí.

Možná je dobrá, ale já je vidím dřív.

„Chlapi, co tu děláte?"

Zaklínači se sklánějí nad vyděšeným chlapcem.

„Co by, zachraňujeme tohle hovádko. Co sis myslel, ty trdlo?" Torge se na Lasseho napřáhne, jako by ho chtěl uhodit, a Gunda mlaskne.

„Však jsem ho nepraštil, paní," ohlédne se na ni. „Palici mu urazit, bude rád, když o tu nohu nepřijde."

„Nepřijde," přiklekne Gunda k Lassemu a projede mu rukou vlasy.

„Neřvi, dám to do pořádku... a pak řeknu tvému otci, ať na tebe vezme oprat'."

„A na vás taky..." sjede zaklínače, kteří souhlasně přikyvují k jejímu výchovnému projevu.

„Kdybyste si ho dokázali udržet v poklopci, nemuselo se tohle všechno stát."

„Gunda je runička," řeknu na vysvětlení a varovně dodám: „a zná se se Sarkem." Torge polkne. „Jo tak. No, kluk je naživu, ale lýtko má rozervané, a kdyby tak neřval, nejspíš by si ho děťátka dala celého."

„Kde tě dostali?" zeptám se Lasseho. Má oči zjančené jako jelen o lovu.

„Kus odsud."

„Venku?"

„Myslel jsem... jsou to... patří ještě do peřinky," drmolí.

„Ty patřej tak pod zem, ne do peřinky," odplivne si Arvid. „Loty, pokoušeli jsme se to zabít. Nejde to."

„Jak nejde?" zeptám se a Gunda při práci pozorně naslouchá.

„Prostě ne. Ne mečem, ne znamením. Stříbro taky nezabírá."

Gunda si opráší kolena. „Místo je silné, prokletí houževnaté. Všimli jste si tváří

těch dětí?"

„Tváří? Myslíš ty zubaté mordy?"

„Myslím podobu."

„Jo," povzdychnu si. „Nenapadlo mě o tam uvažovat takhle, koneckonců malá děcka vypadají všechna stejně a démoni taky."

„Jsou to sourozenci, Loto?"

„Myslím, že jsou," odpoví za mě Lasse. „Mají stejné tohle..." ukazuje na své obočí.

„Jo a jsou trochu větší, zvlášť to jedno," dodá Torge.

„To máte vy velké oči," namítnu a Arvid zavrtí hlavou.

„Ne. Odvažují se dál a rostou. A jen tak nezdechnou. Průser."

Obrátím se ke Gundě. „Je to nesmysl, leží tam určitě už nějaký pátek, proč by teď najednou začaly růst?"

Žena zatne zuby a pomůže Lassemu vstát. „Možná tam zabloudilo krvácející zvíře, možná na hrob příliš dlouho svítil měsíc, možná... co já vím. Je potřeba to skončit."

„Moje řeč," Torge se vydá ke koním, „pošleme cucáka domů a jdem na to."

„Nepošleme," řekne Gunda, „musel by někdo s ním. Vy nemůžete, Lota taky ne. Půjde s námi."

„Zvládne to?" Arvid pochybovačně skloní zrak k Lasseho noze. Pak uznale broukne: „Dobrá práce. Má to skoro zahojený."

„Jen skoro. Lasse, sám ani na krok, jasné?"

Mladík zahanbeně sklopí hlavu. Takhle si hrdinství nepředstavoval.

Vedu koně vysokou ostrou trávou a snažím se zhlédnout pohyb malého bílého tílka, lesk očí, drobná ústa. Dojdeme k mlýnu a tam uvnitř čekají.

Neútočí, jen čekají. Hlouček titěrných smrtek, které nikdy nedorostou k dospělosti.

Ozývá se tiché drmolení. Jsou větší, pravda, jen o málo, ale přece, a čekají... na co tak mohou čekat?

„Jako jiné děti," odpoví Gunda na mou nevyslovenou otázku, „čekají na matku."

Podívám se na Lasseho a z ničeho nic mi po zádech přeběhnou prsty hrůzy. „Na matku?" zopakuju.

Runička kývne.

„A když přijde?"

Gunda se na mě dívá málem útrpně. „Co asi myslíš?"

Polknu. „Třeba je to jen nějaká ubohá ženská."

„Je jich tu pět, Loto. Já umím pomoci ženským, co jsou v maléru, a nejsem tu sama. Pětkrát vzít dítě a hodit ho do náhonu. Pětkrát."

„Máš pravdu," řeknu jen.

Muži nás pozorují mlčky.

„Pojďte pryč," zavelí Gunda a my ji rádi poslechneme. Letní noci jsou někdy chladné, a tak se klepeme v padající rose. „Já bych věděl," ozve se najednou Torge.

„Co?"

„O jedné bych věděl."

„Nežvaň," okřiknu ho, „vyhrnuls sukni jedné a myslíš si..."

„No právě že jen jedné," mávne rukou, „jedné, co dá každému, nejen zaklínačům.

Jedné, ve které člověk málem zabloudí. Jo a taky jedné, co nemá ani jednoho

usmrkance. Mám pokračovat?"

Gunda si odhrne vlasy z tváře. „Myslíš, že to byla Linde?"

Zaklínač přisvědčí.

„Proč nepřijdou teď?" zeptá se najednou Lasse, hrdlo stažené prožitou bolestí a strachem.

„Protože nás není lehký sežrat," zavrčí Arvid a zvedne se. „Budeme něco dělat?"

„Jedu pro ni." Torge také vyskočí ze země a míří ke koním.

„Ty, co když to není ona? A jak ji sem dostaneš? Spustí povyk."

„Nespustí," povytáhne si Torge holínku.

„Jestli má mozek v hlavě, tak jo. Snažila se tě dostat na šibenici, a zčerstva," namítnu.

Zaklínač si mě změří a olízne si rty. „Loty," řekne málem něžně, „mlynářka, ta má mozek mezi nohama."

„Nepřivede ji," zamnu si ruce. Čekáme už hodnou chvíli, tma se rozplývá v šero a Lasse usnul s hlavou opřenou o Gundin bok.

„Možná jo." Arvid žvýká kus sušené šunky a runička hledí před sebe. „Co je, Gundo?" dotknu se jejího ramene.

„Měla jsem to celou dobu před nosem. Obětiště, mrtvé, zbytečné smrti.

Vidělas ty kosti? Lasse nebyl první, na koho si troufli. Stárnu."

„Jak jsi vlastně stará?" napadne mě. „Víš, když se znáš se Sarkem..." Gunda se usměje a pohodí prokvetlými vlasy. „Jako on, možná..." Připadám si hloupě, jako dítě přistižené dospělými. Rozhlédnu se a strnu. „Veze ji."

V dálce se rýsuje silueta koně, vedeného mužem. Rozložitá mlynářka si hoví v sedle, gestikuluje. Torge se k ní natáhne, aby jí pomohl dolů, a pak se k sobě těla přitisknou.

Ucítím v ústech kyselé sliny, když se dvojice sesune na kolena. Ohlédnu se.

Lasseho plavá hlava se pohne, Arvid se opatrně zvedne, jen Gunda tiše hledí před sebe.

Kůň se popásá uprostřed louky, kde tuším Torgeho s ženou, s tou ženou, uvědomím si, když od mlýna po čtyřech vyrazí jedno bílé tělíčko, pak druhé, třetí...

Žaludek se mi stáhne při představě Lindina povoleného břicha, vlhkých rtů, sténajících v touze, doširoka otevřených očí, masitých dlaní, které se dotýkají Torgeho zad. A on ví... naslouchá vzdechům a přitom se snaží zachytit to mráкотné, skoro dětské blábolení, zvuk malých nožek...

Svítání protne výkřik, to děti padly do mateřské náruče. Nepřičetný křik, vysoké koňské ržání a pak zvuk kopyt, to když se Torge vyšvihl do sedla.

Když padne do trávy vedle nás, křik ještě zní.

Torge se zvedne na kolena a tiše, úporně dává do trávy. Když je po všem, obejmeme ho Gunda kolem ramen a vede ho pryč tak, jak se vodívají uplakané děti.

Lasse na nás zírá očima, které ještě neztratily nevinnost.

„Co čumíš," utrhne se na něj Arvid, „tohle je to, co dělají hrdinové."

Tentokrát jsem za úsvit vděčná. Torge sklesle sedí v trávě a objímá si kolena, Arvid utekl ke koním a Lasse se zřejmě vzdal naděje, že někdy bude hrdinou.

„Půjdeme se tam podívat," oznámí mi Gunda. Torge k ní vzhledne málem zmučeně. „Ty ne, jen já a Lota. Jen byste se pletli."

Šlapeme vysokou mokrou trávou, držím se Gundě za zády a jsem za to ráda. Jsem ráda, že je tu se mnou, zkušená a rázná, jsem ráda, že nebudu muset...

„Tady to je," chytne mě runička za předloktí. Nadechnu se. Ráno je dusné a pach ještě teplého masa nutí ke zvracení.

„Tady," ukáže a já spíš s překvapením než s odporem zírám na nedojedené zbytky. Mlynářky byl za živa pořádný kus, k pohřbení mnoho nezbylo.

„A děti?" zeptám se.

„Jsou pryč," rozhodí Gunda rukama. „Byly tu jen kvůli téhle noci."

„Torge je smolař," mlasknu jazykem.

„Tvrdej jako šutr."

„Není," ušklíbnu se. „Blil."

„Bude. Jednou bude," podívá se na mě se zdviženým obočím. „Ale ty jsi tvrdší, takže doneseš dřevo. Spálíme to."

Hranice hoří, páchnoucí kouř stoupá k nebl. Mlynářce jsme nepřinesli štěstí. „Proč to dělala?" obrátím se k runičce. Sedíme vedle sebe, mlčky.

Po chvíli promluví: „Nemohla mít nemanželské děti, a nejspíš ani nechtěla."

„Byla vdova, mohla mít manželské, stačilo se vdát," namítnu.

„Proč se snažila dostat Torgeho na šibenici?" řekne tiše Gunda. „Proč urazila tebe? Proč se hladově vrhala na každého? Hm, ptáme se pozdě, děvče," kývne směrem k ohništi. „Její potomstvo se zeptalo před námi."

Vzpomenu si na Lindiny ledové oči, když jsme vtrhli do mlýna, a otřesu se.

„Možná jí trochu harašilo," dotknu se prstem čela.

Gunda vstane. „Vzhledem k tornu, jak dlouho tu děti čekaly, je pravděpodobnější ta druhá možnost."

Zamžourám do dopoledního slunce. „A ta je?"

„Zlo."

+ + +

Drbající se Torge upravuje svému koni sedlo, Arvid si zamyšleně mne jizvu na nose a na Lasseho dopadá vědomí, že má otci co vysvětlovat. Sklesle civí na špičky svých bot.

Runička se k nám obrátí. „Je po všem, děti. Klid'te se. Máte čas, možná den, den a půl... Lars bude mít dost práce s tímhle," kývne na Lasseho. „Nezaručuju, že vás pak nezačne honit, ale to byste už měli být u sousedů."

„Měli," zahučí Arvid.

Gunda se na okamžik dotkne mého ramene. „Tak do sedel."

Popadnu uzdu, vsunu nohu do třmenu a... zarazím se. Plavovlasý Larsův syn na mně visí pohledem.

„Počkejte, chtěla bych..." polknu a mrknu na Gundu. „Můžu si na chvíli promluvit tady s mladým?"

Zaklínači se rozesmějí. „Hele, ostudy tu bylo už dost."

„Taky nechci dělat ostudu.“

„Proč?“ zeptá se Gunda ostře.

Zadívám se jí do očí. „Víš, možná aby se z dlouhého čekání a závisti taky nezrodilo zlo. Lars drží to děcko moc zkrátka.“

Dívá se na mě, tvář po noci potemnělou nevyspáním, oči jako led na řece.

„Jdi,“ kývne potom. „Já ho vychovala, dál už musí sám.“

Popadnu chlapce za zápěstí a vedu ho ke mlýnu.

„Proč zrovna tam,“ zeptá se nejistě. „Co když...“

„Chceš být hrdina, nebo ne?“ okřiknu ho a pak, u paty starého stromu, hodím plášť na zem.

„Lehni si na záda a ničemu se nediv, jasné?“ zašklebím se na něj a rozhrnu mu halenu na prsou. Vlčice složila koloucha, pomyslím si ještě, když si nad něj klekám. Oči má jako talíře, ruce neobratně rozepínají můj pás. Trhnu přezkou sama, rozšněruju poklopec a pak mrknu na Lasseho. „Ty zůstaneš v gatích?“

Držím ho v náruči skoro jako dítě, v uších mi sviští jeho rychlý dech, srdce tluče, stehny objímám jeho boky a pak, pak zasténá jako postřelený jelen. Je po všem, chlapče. Překvapeně se na mě dívá. Jen pokrčím rameny. Ano, moje tělo jsou hlavně svaly. Všude.

„Jsi krásná,“ šeptá, když se vracíme ke koním.

„Jsem zjizvená, prdelko,“ odseknu, „na krásu tu jsou jiné.“

„A voníš.“

„Krví?“

Lasse se nešťastně zastaví. „Měla jsi v té chvíli oči jako... jako...“

„Had? Vlk? Kočka?“ Víím, co dokážou zaklínačské panenky dělat ve chvílích vzrušení, a taky víím, že to není nijak zvlášť hezký pohled.

„Hvězdy,“ hlesne a já se začnu smát. „Kotě,“ škytám a vysokou trávou se brodím k zaklínačům.

„Víte, co říkal?“ vypravím ze sebe udýchaně.

„Jasně,“ Torge zkušeně pohodí hlavou. „Že ji máš děsně fest.“

Lasse si nás zmateně prohlíží, já skrývám v dlaních další záchvat smíchu a Gunda káravě hrozí prstem postupně na každého z nás.

„Hrdinové,“ zacuká jí koutek, „počkejte doma.“

+ + +

Koně zmořené klopýtají a slunce saje poslední kapky vláhy z trávy pod jejich kopyty.

„Takže zase bez zlatáku,“ nadhodí Torge.

„Mohl sis Larsovi říct o odměnu za to, žes nechal sežrat mlynářku. Třeba je spravedlivej a zaplatil by rád.“

„Hé,“ vyplázne na mě jazyk, „a ty sis mohla naučtovat zaučení kluka, ne?“ Švihnu po něm znamením, až nadskočí, a podrbu se. Arvid taky. Torge se na nás provinile zadívá.

„Takže jste je chytli.“

„Co?“ Strnu nepěkným podezřením a přitáhnu koni uzdu. Arvidova ruka významně zabloudí k noži v botě. „Co?“ zopakuje po mně výhružně.

Torge rozpačitě zamlaská na koně a pak nám věnuje pohled tak nevinný, jak jen zaklínačské oči svedou.

„Filcky přece. Nakoupil jsem je od té...”

Nestačí doříct, protože v té chvíli už ho Arvid tahá ze sedla a já tasím z pochvy meč.

„Drž ho, Arve,” řvu. „Drž ho, protože teď mu zpřerážím všechny žebra, co jich má. Teď má brebery Gunda i Lasse, ty špíno jedna nevyskákaná.” Torge si chrání hlavu a rány prší.

„Ne ostřím, Loty,” mírní mě Arvid. „Jen ať nám dlouho vydrží.”

+ + +

Sůl na kůži, písek v botách, hovím si stočená na lavici. Nakonec jsme přece jen dorazili do rybářských vesniček na severu a rozbili tábor na písčitých dunách.

Moře je chladné a snese všechno... a také všechno smyje. Stejně tak kořalka, spotřebovali jsme jí hodně, než jsme zapomněli na podmáčenou louku, bílé tváře mrtvých dětí, mlynářčin křik. Sklínkou narazím do Torgeho poháru.

„Pijem, děti.” Švihnu zápěstím a štiplavá tekutina mi stéká po patře do krku. Bude jí muset být ještě fůra, než se opiju, jestli vůbec. Naše povolání má své zápory. Právě polykám další dávku zapomnění, když dveře hostince zaskřípou jaksi povědomě. Obrátím se a... otevřu pusu. O veřej se opírá Volmar, představený Školy, a úhel jeho obočí nevěstí nic dobrého. Nic dobrého pro nás. Vrazím loktem do Torgeho, který klímá na stole.

„Starej je tady.”

„Co?“ Plavá hlava se neochotně zvedne z dubové desky, ale to už mě Volmar drží za cop. Ostatně Torgeho taky, jen Arvid se stačil strategicky stáhnout do rohu.

„Neměli jste být někde jinde, děti?“ zeptá se Volmar výhružně. „Lépe řečeno, každý někde jinde?”

„No,” začnu nejistě, ale přeruší mě.

„Jestli máte nějaké vysvětlení, mělo by být dobré, jinak mlč.”

Tak mlčím, Arvid a Torge také. Nedá se předpokládat, že by naše touha po moři a rybách byla pro Volmara dostatečně pádnou omluvou.

„Co jste to prováděli v Themenu?” pokračuje a potvrdí tak mou chmurou předtuchu.

„U mlejna?” Slova mi nějak nechtějí přes zuby.

„Jo, u mlejna, ve mlejně, všude.”

„Mluvíls s Gundou?”

Volmar se nadechne a je vidět, že se tak tak drží, aby neřval.

„Jo. Říkala, že by vám odpustila ledacos, ale to, že jsi nakazila filckama ji, Lasseho a půlku hradu, to že tolerovat nebude. Jak před ní pak vypadáš? Co jí mám povídat, vy bando blechatá?” uhodí dlaní do stolu, až sklenice nadskočí.

„Já to věděl, Loty,” šeptne Torge a Arvid se nenápadně zvedá od stolu. Hospoda mlčí.

"Zaplatíme," mávnu na hostinského a Volmar zkříží ruce na hrudi. „Jen plat’te.“
„Všechno?“

„Jo. Odjíždíme.“

A hostinský počítá, mince se kutálejí a Volmar pohybuje rty, jako by se modlil, ale předpokládám, že bohy neprosí. Nakrčím nos a prokloužnu mu pod rukou s hbitostí, kterou mi dala dlouhá praxe. Něco zavrčí a pak projde hospodou, která je najednou těsná a už zdaleka ne tak veselá jako před chvílí.

„Zlobila se moc?“ zeptám se, když dotahuju podbřišní.

„Gunda?“ Volmar si mě měří unavenýma očima, jejichž barva za staletí vybledla do neurčita.

„Hm.“

„Nadávala. Mně. Vy jste pro ni děcka. Nadávala jak špaček. Taková hanba.“

„No nevím," ozve se Torge, „podle toho, co mně vykládala..."

„Co?“ Představený se k němu obrátí tak rychle, že se Torge raději kryje za sloupem.

„No, že zaklínače zná tak nějak..."

„Prosím?“

„Dobře. Říkala, že zaklínače zná dobře," rozhodne se Torge vrátit na bezpečnou půdu.

„Hlavně Sarka," přisadím si, schovaná za koněm.

„Tak Sarka.“

„Hm." Mlčky Volmara pozorujeme, tiše, vyčkávavě.

„Přerazím vás vejpůl všechny tři," slíbí nám s povzdechem a vezme koně za uzdu.

„Gunda říkála," nadhodím, když se vytahuje do sedla. „že zaklínači jsou obecně..."
nedořeknu a raději popoženu koně.

„Roztrhnu tě jako hada, spratku drzej," křičí za mnou, Torge se směje a kdesi vysoko nad našimi hlavami zní ozvěna jeho smíchu v křiku racků.

Konerčín kluk

„Jen si dej," proháním lžící mastná oka na polévce a selka se ke mně naklání. Je ještě rozložitější než loni. Usměju se na ni. Tváří se mateřsky a mě ani nenapadne troubit jí, že jsem o dobrých třicet let starší než ona. Konečně, lidské ženské stárnou jinak, mě před stářím chrání nejen zaklínačské dryjáky, ale i elfská krev. Dojím a vstanu.

„Něco nového?"

Úsměv v tváři jí pohasne, jako když zfoukneš svíčku. „Ne," odsekne nepřátelsky, „tady se nic neděje."

Pokývám hlavou, vím totiž, že ‚nic se neděje' znamená jediné. Pořád do toho nepřišla a ani jedno z děcek, běžajících po dvoře, není její. Nechápu ji, ale budiž, možná je to na vsi jinak. To já jsem ráda, když přijede tetička z Červené Lhoty, protože jsem už pár zaklínačských potratů viděla. Holky říkají, že je Zelda dobrá, ale čert jim věř.

„Nějaký potvory?" pokračuju, abych ji přivedla na jiné myšlenky. Tupě na mě kouká. Bydlím u nich, když tu projíždím, už dobrých deset let a rok za rokem je Veike nerudnější a nerudnější. Pomyslím si, že by měla poděkovat tomu, kdo jí upsal statek. Kdyby byl Bruna, jejího muže, možná by tu už neseděla. Zvenčí se ozve ženský smích a selka obdivuhodně rychle přemístí rozměrný zadek k oknu.

„Dulo," zaječí, „nemáš co na práci?"

Chichot ztichne, ale basující mužský hlas dál vede svou.

„Děvky," uplivne si Veike. Přejdu k ní. Po umeteném dvoře běží plavá holčina s nevýraznou tváří. Byla tu už loni? Nejspíš ne. Víam, na co selka myslí. Občas se některé z děveček vzduje břicho, to jak si Bruno potřebuje dokázat, že on není ten, který může za to, že děcka do jejich manželství ještě nepřišla. Občas se nesměle pokusí přinutit Veike, aby si jedno z těch dětí vzali za své. Hodně nesměle, koneckonců grunt je její, a co horšího, přejde na její přízeň, jestli děcka mít nebudou.

„Zválený děvky," očima v koutě světnice hledá býkovec. Občas tu asi nebude moc

veselo.

„No, půjdu," shrábnu z háku na zdi meč a otevřu dveře.

„Loto," zavolá mě zpátky.

„No co je?"

„Nemáte tam u vás něco na..."

Vím, co chce říct, a tak ji zarazím.

„Upřímně řečeno, Veike, my u nás máme spíš dryjáky na to, aby se to nepovedlo, než aby se to povedlo. Děcka nepotřebujem."

Polkne, a když vycházím ven, už brečí do zástěry.

+ + +

Nějak jsem se na svých cestách do Folmaw nedostala, a teprve když vidím Veike, uvědomím si, že jsem tu nebyla dlouhých dvacet let. Selka je sešlá, je z ní málem stařena, a dokonce i Bruno hrbí záda. Přepadne mě obvyklý strach ze stárnutí. Ingolf říká, že kvůli tornu půlelfové trpí, a možná má pravdu.

Nuceně se na Veike usměje. „Jsou to věky, co jsem tu nebyla, teď už tu snad něco nového je."

„Je," zazáří na mě a já si všímám nejen náhle šťastné tváře ženy, ale i souboje pohledů, který mezi manželi proběhne. Bruno zkříví rty a mávne rukou. Mlčí, nakonec mlčí a selka mě pyšně vede do statku.

„Narodil se nám syn, Loto," strká mě do komory a ukazuje na postel. V peřinách tam leží klouček, jehož hlava je trochu příliš velká v poměru k tělu, a hledí na mě chytrýma očima. Nedětskýma očima.

„To je Rognar," představí ho Veike vítězně.

Mrknu na něj a stěží potlačím překvapenou grimasu. „Zdar, Rognare." Pokyne hlavou, jako by přijímal hold od poddané. Zachmuřím se, ale dítě na to nedbá.

„Ty jsi zaklínačka?"

Založím ruce na prsou. „Jsem, chlapče."

Pochopí a ošije se. Veike na něj hledí tak, jak se lidé dívají na bůžky, ústa pootevřená.

„Zabíjíš nestvůry?" Přece jen je v něm něco dětského, pomyslím si. „Když je to potřeba."

„Mečem?"

„Většinou mečem." „Rozpářeš mi břicho?"

Veike konečně procitne z omámení.

„Co je to za otázky," pokusí se chlapce okřiknout.

„Neplet se do toho, matko, s tebou nemluvim."

Přistoupím blíž k lůžku, abych si chlapce lépe prohlédla. Údy jsou tenké a nesou stopy špatně zhojených zlomenin.

„Kolik ti je?" zeptám se ho.

„Brzo mi bude jedenáct," jiné dítě by se chlubilo, ale Rognara jako by jeho věk nezajímal. Není divu, hádala jsem mu nejvýš sedm. Ohlédnu se na selku a hledám v jejích očích bolest, ale vidím jen zbožňování. Veike zřejmě neduživost synka už přestala vnímat.

„Umíš číst?" pokračuju. Kluk mě čímisi zaujal.

Jen odfrkne. „Samozřejmě. Nejsem troupa jako oni," hlavou pohodí ke dveřím. „A ty číst umíš?"

Ušklíbnu se. „Samozřejmě, v zaklánačské Škole umí číst každé děcko. Je to součást, eh, výcviku."

Hledí na mě s neličeným údivem. „Myslel jsem, že se ženské číst nenaučí," řekne. Trhnu hlavou a rychle se k němu obrátím. Tváří se stejně jako předtím, snad mě ani nechtěl urazit, jen... podívám se na Veike, ale ta se oddaně směje.

„Já mám na takové věci hloupou hlavu," urovnává Rognarovi peřinu, „to jemu to do hlavy skáče samo."

Chlapec si ji změří s hlubokým pohrdáním a já si v tu chvíli s vděčností vzpomenu na Volmara a Notburgu, kteří mě, částečně proti mé vůli, naučili číst. Tenkrát jsem se vzpírala, dnes si s hrůzou uvědomuju, že nevědět znamená nemoci se bránit.

„Přespiš tady?" Selka se pokouší obnovit starý zvyk, ale mám pocit, že jí to nejde z úst zrovna lehce.

„Ne, máš tu nemocné dítě, rušila bych," odpovím s rozmyslem. Zasáhla jsem, schoulí se Veike i Rognar, protože jsem do světa jejich společné lži pozvala slova, která se tu neříkají. Chlapec rozzlobeně ohrne rty.

„Nic nevíš," zaječí na mě, „nejsem už dítě."

„Jsi," odseknu tvrdě, „jsi a místo odmlouvání matce bys měl jít ven. Tohle," ukážu na truhlu, kde leží dvě ohmatané knihy, „ti svět nikdy nenahradí."

Sáhnou po jednom ze svazků a Rognar ho křečovitě chytne. Vezmu mu ho z ruky.

„Myšlénka," čtu nahlas titul, „dílo pojednávající o spořádání světa, souvztažnostech, jakož i věcech rozumu se protivícím. Kde jste to vzali?" podívím se.

Veike semkne rty. „Koupili."

„Je to pitomost," objasním jí srdečně. „Vem kluka na zápraží, z toho tady se zblázní."

Nadechne se, aby mi odporovala, ale já jí stisknu předloktí a přitáhnu ji k sobě.

„Dám ti dobrou radu, Veike. Vem ho ven, tak zle na tom zas není. Přinuť ho, aby vyšel z téhle díry."

„Pářeš nestvůrám břicha," zaječí na mě najednou kluk. „Lidem taky? Rozpárala jsi někdy samodruhou ženskou? Nebo aspoň krávu? Aspoň ramlici?"

V puse mám najednou hořko a uleví se mi až na dvoře, kde strupatý po-domek tiskne ke zdi děvečku. Usměju se na ně, i když civí, jako kdyby viděli ducha.

+ + +

Hospody jsou pořád stejné a platí to i pro tu ve Folmaw. Když vejdu dovnitř, halas se na chvíli utiší, ale za okamžik zas šumí hovor.

„Dá se tu někde přespat?" obrátím se k hostinskému. Ten v hluku krčmy němě kývá a od stolu se zvedá Bruno.

„Nechceš tam spát, co?" blábolí těžkým jazykem. „Nechceš tam spát, protože tam chrní on, vejškrabek," skoro vzlykne.

Hledím mu zblízka do obličeje a vidím, že za všechny jeho vrásky stárí nemůže.

„Měli jste ho pozdě," podotknu smířlivě a strkám Bruna zpátky k jeho stolu, „takové věci se stanou. Nejsi rád, že máš kluka?"

Popotáhne. „Mám spoustu kluků," přizná. „Zdravejch, abys věděla. Těhle jako by ani nebyl můj."

„Veike žádný jiný dítě nemá," připomenu mu, „tohle asi byla poslední možnost, ne?"

Jeho modré oči se ke mně obrátí, překrvená bělma v zarudlém obličeji. „Může za to von."

„Kdo von?" Představa, že by Veike nakonec počala s někým jiným, je zábavná, ale nepravděpodobná.

„Ten šarlatán. Bydlel v lese u Brafského vrchu a ženským blblnul hlavu."

Povytáhnu obočí. Zblbnout Veike hlavu nemuselo být těžké, pokud jí slíbil dítě.

„Jako že ji převrhnut, nebo co?"

Bruno smutně zavrtí hlavou. „Ale kuš. Na to Veike nikdy moc nebyla. Slíbil jí toho spratka a ona celá zfamfrněla. Co peněz to stálo..." mávne rukou a lokne si piva.

„Mastičky... víš, já se smířil s tím, že je jalová, no co, grunt pěknej a ona sama zastane práce... Člověk si zvykne. Ani slovem jsem se jí nezmínil, no, snad jednou, dvakrát a ona pak takhle."

Obrátí do sebe Škopek, podle toho, jak plete jazykem, rozhodně ne první.

„Takže vám pomohly mastičky?" Moc se mi to celé nezdá.

Škytne. „Ne. Vlastně ne. Taky jsme šoustali podle měsíčku." Je znechucený a já se mu ani nedívím.

„Cože?" zahihňám se. Děkala jsem to už podle lecčeho, ale podle měsíčku ne. „To musela být docela legrace, ne?"

Uplivne si. „Nebyla. Celá vesnice se mi smála. Celá, ale já to vydržel... a pak se narodilo tohle. Slyšelas ho?"

„Jo," nikdy jsem k Brunovi velké sympatie nechovala, ale teď ho chápu. „Přerůstá Veike přes hlavu. Možná bys měl..."

„Já bych rád, ale baba se zbláznila. Potěh by tomu spratkovi jen pomohl, ale ona ani hni. Ani křivě podívat se na něj nemůžu, jinak se šprajcne. Jednou ho trhnu mezi dveřma, ať je to má krev, nebo ne." •

„Je to tvá krev," mírním ho. Popadne mě za ruku, křečovitě jako někdo, kdo čeká doma těžkou nemoc.

„Loto, tys přece leccos viděla, co je pravdy na tom, že divoženky někdy můžou podvrhnout dítě? Však víš, vzít lidské a místo něj dát svého zmetka." Je už hodně opilý, ale mluví naléhavě, až to bodá.

„Děcko je vaše a ty to víš," utnu ho ostře. „Je vám podobné." Strnule hledí na dno korbely. „I mně?"

„I tobě a ty to víš. Cos myslel, že jí ho udělal skřítek, trol nebo jiná havěť? Víš, jak takové děti vypadají? Tohle je lidské dítě. Lidské, jen..."

„Jen to řekni, je to mrzák."

„Je to mrzák," souhlasím, „ale měl bys dělat všechno pro to, aby byl k něčemu. Že na něj zahlížíš, ničemu nepomáhá."

Potácivě vstane. „Kale, kořalku pro mě a pro vědmu. Rychle." Bouchne do stolu s

autoritou sedláka z největšího gruntu.

Utekl by, odhaduju, kdyby té půdy nebylo. Bruno se jen přiženil a dodnes za to platí.

Když se vrátí zvenčí, jsou už sklínky na stole. Obrátí do sebe tu svou a odchází, zpučný jen na oko. Dopiju svou kořalku a rozhlédnu se po hospodě. Pár chlapů ještě zapírá lokty do stolu. Ani je neznám, lidi mřou tak rychle...

„Paní Lota?“

Vzhlédnu. U stolu stojí vyzábělý chlap s kšticí šedých vlasů.

„No?!“

„Asi mě už nepoznáváš, co?“

Nakřím čelo ve snaze si vzpomenout. „Upřímně řečeno, ne.“ Rozpačitě se usměje.

„Brag, nevzpomínáš si na mě?“

Teď jsem rozpačitá já. Na Braga si vzpomínám, ale v tomhle ohnutém chlapovi ho nevidím. Vždyť je to jen dvacet let, pomyslím si, dvacet let. Nejistě si přejedu dlaní po tváři, jako bych chtěla nahmatat vrásky. Ještě je nemám, jen jizvy mi za tu dobu přibýly.

„Ty ses nezměnila.“

Usmívám se na něj nuceně. „Zaklínači se moc nemění.“

„Jako elfové," přisedne si ke mně.

„Hm.“

„Jsi pořád pěkná.“

Nevím, co na to mám říct. On pěkný býval, když jsem se s ním honila po háječku, a už není.

„Máš ženu?“ zeptám se. Vrtí hlavou.

„Děti?“ neubráním se otázcce. Veičin kluk mi pořád vrtá hlavou.

„Taky ne," svírá v dlaních poloprázdný korbek a nejspíš lituje, že se ke mně hlásil.

„Jsem zaklínačka, na děti mám čas," mělo to znít vesele, ale Brag to tak nevzal.

„Čas vám měří jinak," řekne vážně. Pak se zarazí. „Proč už nebydlíš u Kronerů? Nepohodli jste se?“

„Ne, proč?“

„Kronerová se v poslední době hádá s každým, myslel jsem..." Zmlkne. Čeká, možná na správnou otázku.

„Co je s tím jejich děckem?“ zeptám se bez obalu. Za svůj život jsem už v dědinách viděla spousty zkřivených dětí, ale tohle je jiné. Moc se okolo toho mluví.

„No, povídá se leccos." Brag se přisune ještě blíže a já ho konečně poznám, ze slupky vrásek a vysušené kůže vyloupnu vzpomínku.

„O tom, že ho Veike udělal trol nebo jezinka? Vždyť je to blbost, to víš sám." „O tomhle ne," překvapí mě. „Ale že se na gruntě u Kronerových dějí divný věci, to je pravda.“

„Jaký divný věci?“ Nelíbí se mi to.

„Čeď tam nechce dělat," zamyšleně posunuje po stole prázdnou sklípku od pálenky.

„Veike se trochu zbláznila," souhlasím.

„To není kvůli Kronerce, ale kvůli tomu klukovi. Má divný řeči." „To má," souhlasím.

„Ženské měly strach, aby je neuřkl."

Začínám postoj Veike chápat. Chrání své mládě... i když pro ostatní je těžké Rognara i jen obyčejně snášet.

„Taky tam pomřelo pár dětí..."

Polknu.

„A ženských..."

Znova polknu.

Jak?"

„Různě... někdy i dost ošklivě. Heidi upadla na vidle, do Vendely se pustila prasata, Stazi spadla ze seníku a rozbila si hlavu..."

„Nehody."

MLčí, pohled zabodnutý do desky stolu. „Dalo by se to tak říct." „Je v tom ještě něco dalšího?"

„Jemu se to líbí."

„Všimla jsem si."

Vzhlédne bezmála poděšeně.

„Ptal se mě, jaké je to párat nestvůry." Plesknu dlaní do stolu. „Podívej, není to jeho vina, že žije tak nezdravě, pořád jen v posteli s haldou nesmyslných žvástů u nosu."

„Prej umí číst," z tónu hlasu je jasné, že to chlapci v Bragových očích velkou čest nedělá.

„To umí."

Muž pokývá hlavou. Zamlada se něco napytlačil a teď, když mu čas potáhl oči mázdrou?

„Co děláš?" zeptám se ho.

Prekvapí ho, že to někdo neví. „Pomáhám v lese."

„Pytláčíš ještě?" usměje se.

Semkne rty a podezřívavě se rozhlédne. „Trochu," zašklebí se a na okamžik zas uvidím dychtivého kluka. Nikdy se nezaplést s člověkem, říká mi Notburžin hlas. Jo, holka, už to taky vím, pomyslím si. Člověk si musí odžít své. Dopije korbel a vstane. Trapná chvíle loučení, o to horší, že nikdo nechce nahlas vyslovit to, na co oba myslíme. Zestárl. Je z něj dědek, nemůžu si ho vzít do postele, srovnat ho s Torgem, s Arvidem, s Delfem. Jeho čepel už se ztupila, pomyslím si a podívám se mu do očí. My se neztupíme, my se, když přijde čas, rovnou lámeme.

„Dobrou noc," zamumlá. Stisknu mu rameno.

„Co ženský?" Mělo to znít hravě, ale zní to tak, jak jsem to myslela. Soucitně. Nakrčí nos. „Se mnou není pro ženskou žádný život. Jsem pořád v lese."

„V lese?" To už mi v hlavě vrtá něco jiného. „Tos taky znal toho šarlatána, co pomohl Kronerce k dítěti, ne?"

Brag mě na okamžik obejmě kolem ramen, jako by v něm cosi ze starého ohně zůstalo.

„Hele, jdi spát, Loto. Zejtra se tu stavím a řeknu ti, co budeš chtít vědět. Jo,

nesháníš tu náhodou práci?"

„Co jinýho?" přiznám otráveně.

„Možná bych o něčem věděl," usměje se na mě. Na pravé straně má vytlučené zuby. Je mi z toho všeho těžko. „Hospodo, ještě jedno kolo," obrátím se ke klimbajícímu krčmáři.

„Jedno a jdem spát."

+ + +

Ráno mě probudí zima a bolení hlavy. Místní kořalka je pálená hodně nahrubo. Házím na sebe oblečení a v duchu se užíráám závistí. U elfů prý mají podlahy tak teplé, že i v zimě všichni můžou chodit bosi. Palcem se dotknu červotočivých prken. Mno, chodit bosa bych tu mohla... a pak honit potvory s očima zateklýma rýmou. Povzdychnu si a přes silnou halenu přehodím ještě kožesinovou vestu. Je Torgeho a vlastně mi jí ani nedal. Zasteskne se mi po něm. Postel umí zahřát líp než kdo jiný.

Krčmář mi beze slova nese polívku. Nemám chuť, ale přesto do ní ponořím lžíci, vlastní, stříbrnou. Nudličky zelí kloužou zpátky do misky a já vzpomínám na toho, kdo mě lžíci podaroval. Chlapi, můj život jsou jen chlapi, pomyslím si melancholicky a olíznu si rty.

V hospodě nikdo není a hostinský hledí, abych vypadla i já. „Za prací, za prací?" bručí na mou adresu.

„Jo," hodím si na záda meč. „Kde najdu Braga?"

Rozhodí rukama. „Chajdu má v lese, ale jestli tam je... Bozi vědí, kde chodí, moc práce nezastane a věčně mu dávat na sekuru nebudu."

Sáhnu do váčku a stříbrňákem spravím Bragovy závazky i své špatné svědomí. No co, my zaklínači jsme zvyklí si souložníky kupovat.

+ + +

„Bragu, Bragu..." jezdím po lese a řvu. Můj hnědák klopýtá o pařezy, jde mi na nervy. Měla jsem si pořídit zas kobyly, proklínám se a lezavá zima se dobývá pod gatě. Zmlknu a konečně ho uslyším. Prodírá se ke mně mlázím, lítostivě si vzpomenu na jiná léta, kdy jsem na to, až vyleze z houští, čekávala docela ráda, a sesednu z koně.

„Tady jsi."

Při chůzi kulhá. „Myslel jsem, že přijdeš do chaty, ne sem."

„Nevím, kde je chata," zívnu.

„No, pořád stejně."

Pokusím se vybavit si jeho dům, ale možná prostě jen bylo příliš mnoho chat v příliš mnoha lesích. Zavrtím hlavou.

„Už nevím."

Neřekne nic, ale ukáže směrem k potoku.

„Jaká je tam cesta?"

„Panstvo tudy na koni jezdí."

„Tak si naskoč," podám mu ruku, a když na mě nechápavě kouká, popadnu ho za předloktí a táhnu nahoru.

„Máš sílu."

„To jsem měla vždycky." Napadne mě, jak mě vidí on. Možná jako unavenou zjizvenou ženskou, sice ne starou, ale zato s čím dál viditelnějšími znaky jiné krve. Všiml si toho vůbec? Možná, že nikdy žádného elfa ani neviděl.

„Ty nejsi člověk, vid'?" drží se mě kolem pasu, aby nesklouzl z koňského zadku, a mluví tiše.

Tak asi viděl.

„Jsem zaklínačka," snažím se nepříjemné téma zamluvit.

Foukne mi do vlasů jako před lety. „Já vím."

Já zas vím, proč do vlasů foukal. Chtěl vidět uši, jenže podle těch se nic nepozná. Skoro nic...

„Tak co bylo s tím šarlatánem, cos mi chtěl říct?" nechci ztrácet čas. Uvážlivě popotáhne nosem. „Ty hledáš práci, ne'?"

„Placenou práci."

Zrozpačítí. „To bys musela na zámek."

„Klidně tam zajdu," usadím ho, jen když mi řekneš, o co jde. Sisalik, gryf, nebo..."

„Tady zaboč," stiskne mi loket, „no, víš, já myslím, že to byl původně chlap."

„Za chlapa mi nikdo nezaplatí," vrtím hlavou.

„Ale už není. Je to něco... něco, co by po lesích chodit nemělo, chápeš?" Před námi se rýsuje hajda s pronesenou střechou a já si matně vzpomínám. Brag sesedne a ukazuje mi, kde koně uvázat.

„Ví o tom ještě někdo jiný?" ptám se, když vcházím dovnitř.

Staví na stůl láhev. „Ne. Jen teď ty."

Rozhlédnu se kolem a pochopím, proč žije sám. Všude jsou kožešiny, místnost je poloprázdná a bez radosti. Nežije tedy, odhadnu, spíš v lese? Už před lety o něm věděl hodně a dneska...

„Sem moc návštěv nechodí, co?"

Přistří mi kalíšek. „Co by tu dělaly? Ženské si nezvu a lovčí přijde jen občas. Nemáme se rádi."

„Proč tady zůstáváš?" podívím se.

„Kam bych šel? Jsem starej dědek, Loto, bude mi padesát. Dožiju tu."

Padesát... obrátím do sebe sklínku. Padesát let je hranice, od které nejsou elfové považováni za děti. Rozpačitě tékám očima po místnosti, ale pak se vzchopím.

„Takže, co s tou bestií?"

„Chceš ji vidět, Loty?"

Přisvědčím.

„Tak to se musíš zdržet do tmy."

V lese se vyzná i potmě, ale já zas líp vidím. Lezeme do strmého kopce a mokrá tráva nám klouže pod nohama. Odpoledne mi ukázal „poustevnu" a já si umínila, že si s Veike ještě promluvíme. To místo není v pořádku, a jestli hledala pomoc tam, je docela možné, že...

„Bragu, tys toho Kronerčina kluka někdy viděl?"

Vytrhne se ze zamyšlení. „Jo, viděl. Bruno ho jednou vzal sem, aby mu ukázal les. Nebavilo ho to.”

„Jak nebavilo?”

„Vůbec. Moc nepohodlí, málo zábavy. Na leccos se ptal, to jo... Jak dlouho stromy rostou, za jak dlouho shořej... divný věci. Veike radši měla zůstat tak, jak byla. Mohla si vzít k sobě synovce, když se nechce starat o Brunovy děcka.”

„Má jich hodně? Bruno...” upřesním, když se ke mně Brag otočí. „No, tři určitě. Možná že i ten zabitý kluk byl jeho.”

„Zabitý kluk?”

„Spadl do staré studně... bylo mu čtrnáct. Divný.”

Oťřesu se. „Jo, divný.”

Les tiše šumí, jdu po hraně kopce, naslouchám nočním zvukům, které za ta léta znám důvěrně, a snažím se nemyslet na to, co budu muset udělat, jestli se podezření potvrdí. Pak mí do uší vnikne zvuk, který k lesu nepatří. Těžký dech. Brag se zastaví, strnu i já a ze zvyku překontroluju meč.

„Loví to?” šeptnu.

„Mne to nikdy nelovilo,” tiskneme se s Bragem ke kmeni stromu.

Bytost přijde blíž a nejspíš se rozhlíží. Ohromeně na ni hledím. Znáám dlaky, znám nelidské rasy, ale tohle je něco jiného. Hlava, která vypadá jako obří nádor, ohýbá záda, nepřipravená na takovou zátěž. I dlaně jako by se obludně rozbujely a zdá se, že něco podobného má ten tvor i v kalhotách. Znechuceně syкну.

„Mám to zabít?” zeptám se šeptem Braga. Zdá se mi, že tohle bude spíš akt milosrdenství.

„Nezaplatí ti za to,” připomene mi.

„No dobře,” vyklouznu zpoza stromu a s taseným mečem se postavím před podivnou stvůru.

„Tudy ne,” zašklebím se do očí, utopených pod záhyby kůže. Nevidím v nich strach, jen tupou odevzdanost.

„Kdo jsi?” pokračuju. Sesune se na kolena.

„Už nikdo. Ty jsi popravčí.” Hlas je deformovaný, ale připadá mi lidský. „Já jsem zaklínačka... Vstávej, lidi nezabíjím.”

„Ani výjimečně?” Došlo mi, že vycítil šanci a nechce se jí jen tak vzdát. Brag vystoupil z úkrytu. „Tak co?”

Vrátím meč do pochvy. „Nic. Agresivní není, v bestiářích taky není... asi se jen něco nepovedlo. Jdem na kořalku.”

Dívají se na mě nevěřícně oba dva.

„Necháš ho tak?” Brag se na mě dívá, jako bych měla místo hlavy nádor já.

„No...”

„Chodit po lese?”

Začínám mít venkova a venkovanů piné zuby.

„Zabít ho nechci a vyléčit to neumím. Můžu...” netvor se nejspíš kymácí, „můžu ti dát jed,” navrhnu soucitně.

Dychtivě ke mně natáhne ruku.

„Ale ne zadarmo. Chci vědět, jak se to stalo. Jsi člověk, kamaráde, pod tím vším.”

Kůň zadupe. Začíná být neklidný, a to může znamenat spoustu věcí. Vlky, toulavé psy, nebo taky „zlé“ místo. Koně jsou neuvěřitelně pitomá stvoření, ale instinkt mají.

„Tak jak?“

Stvůra se těžce spustí na zem.

„Jo, jsem člověk,“ připustí tiše. „Udělal jsem chybu.“

„Jednu?“

Tohle je chudý kraj, čarodějové se sem nehrnou. Aby tu někdo zůstal trčet, musí mít kurva důvod.

„Spoustu.“

„Jo tak. Tady tě nenašli, že?“

„Ne,“ připustí. „Měl jsem tu klid ... na práci.“

„Spoustu času zkusit si udělat z makovice nádor?“

Brag sykne. Neohlíží se na něj. Je moc cimpřlich.

„Chtěl jsem... pracoval jsem na něčem jiném. Vědění, moudrost...“ Znechuceně se odvrátí. Většina divných chlápků, které jsem v životě potkala, mlela podobné věci.

„Jak se to stalo?“ snažím se dostat k věci.

„Operace se nepovedla...“

„To vidím.“

Je mi zima, smutno a chce se mi spát.

„Tady to máš,“ vytáhnu ze sedlové brašny lahvičku. Lačně ji otevře, rudofialové opuchliny rtů chňapají po kapkách... Prsty mu sevřu zápěstí.

„Hele,“ napadne mě najednou, „ty jsi ten poustevník. Cos dělal s Veike?“ zatřepu jím. „Cos dělal s Veike?“

Smrt už přichází, ale ne tak rychle, jak by si nešťastník přál. Křeče jsou nemilosrdné.

„Hele, umíráš, tak mi to řekni.“

„Nevím, kdo je Veike,“ sípe.

„Pomohls jí k dítěti.“

Brag teď klečí vedle mě a prohlíží si mě skoro stejně úzkostlivě jako umírajícího.

Už by mě nechtěl. Zrůda naposled zvedá hlavu.

„Pomohl, a nejen jí. To dítě není v pořádku?“

„Není,“ odpovím mu, ale on mou odpověď už neslyší. Jsem blbá, pomyslím si otráveně, a některé věci mi docházejí pomalu. Narovná záda.

„Bragu,“ řeknu potom, „asi ho budem muset pohřbít.“

Zareaguje skoro hned.

„Dojdu pro rýč,“ nabídne se. „Počkáš tu, vid’?“

Kývnu, ale to už vidím jen jeho záda. Nechce tu zůstat ani s mrtvým, ani se mnou.

Šedá noční tma podzimu mě obklopuje. Skloním se nad mrtvým tělem, přes ústa si přetáhnu šátek a ze zvyku ho prohledám. Lupička mrtvol, směje se mi vždycky Torge, ale mně se to mockrát vyplatilo. Rukama v rukavicích prohmatávám kapsy pláště, který kdysi musel stát pěkné peníze, a najdu měšec. Pomalu si jeho obsah sypu na dlaň. Zlaté mince, prsteny, medailony... Kořist, možná i volty. Představuju

si, jak selky sundávají z řetízků na krku rodinné poklady a chlápek, jehož ambice jsou větší než jeho znalosti, nad nimi kejkluje. Koneckonců, není nic divného na tom, když se starší ženské narodí mrzák, to se stává. Pořád.

Zachumlám se do pláště a zívnu. Kdyby tu tak byl Torge. Znova zívnu. Nebo kdokoli jinej. Opřu se o strom. Nebo vůbec nikdo, ale postel... oči se mi zavírají.

„Loto?!“

Trhnu sebou.

„Co je?“

„Spíš tu opřená o strom?“ Brag vypadá ještě starší, jak mu nevyspání prohloubilo vrásky.

„No...“ Dala se do mě zimmnice. „Vlastně jo. Máš ten rejč?“

+ + +

Chajda má teď, k ránu, své kouzlo, zvlášť když do sebe liju pálenku. Brag sedí u stolu proti mně a mlčí. Nejspíš je tak zvyklý.

„Tak jsi nic nevydělala,“ zahučí pak.

„Nic jsem neudělala,“ pokrčím rameny, „zato už vím, kdo pomohl Kronerce k dítěti.“

„Byl to blbec,“ Brag je s tím rychle hotový. Na přemýšlení nikdy moc nebyl.

„Asi jo,“ souhlasím. „Můžu tu přespat?“

Zvedne hlavu. „Jasně, ale ... je tu jen jedna postel.“

„To mi neva,“ padnu na pryčnu a přetáhnou si plášť přes hlavu, „dyť jsme spolu šoustali.“

„Šoustali, to je pravda,“ opakuje Brag tiše, ale to už usínám.

+ + +

Balím. V hospodě je rušno, ráno byl trh a vozkové se teď překřikují u žejdlíků s pivem. Chci dál. Už mám plné zuby pachu hnoje a Bragových ublížených očí.

„Pivo,“ křiknu na hospodského a sednu si ke stolu.

„Paní zaklínačko,“ starosta je tu, ještě jsem ani neopřela lokty o stůl, „prý jsi v lese něco zabila.“

Mávnou rukou. „Pošlo to samo. Zakopali jsme ho s Bragem, starosti:), nemusíš se bát.“

„A nezbylo po něm něco?“

Zašklebím se. „Pelech jsem nehledala, ale můžete to zkusit, třeba něco najdete. Byla to stvůra, takže čekej spíš kosti, hadry...“

Muž se zaškaredí. Rád by to, co mám v kapse, ale neplánuju mu tetky ukázat.

Jednak by se mi to pokoušel sebrat, a taky... tady každý každého zná. Nač přidělavat nešťastným ženským další starosti?

„Odjíždíš, Loto?“

Brunovi začíná rozedma, pomyslím si a obrátím se na podpatku.

„Jo.“

„Nerozloučíš se s Veike?"

S rozmyslem přitáhnu sedlový řemen.

„Ne."

Nerozhodně se na mě dívá.

„Měla bys."

Už neodporuju. Všimla jsem si jeho očí, připomínajících bulvy vyděšeného dobytčete.

„Co se u vás stalo?"

„Neštěstí," zachraptí.

Prstem si přeježu krk. „Takovýhle?"

Kývne.

„že nevoláte plačky?" rýpnu si, ale pak se mi ho zželí.

„Dobře, podívám se tam," plácnu hnědáka po boku a vytáhnu se do sedla. Brunův vůz stojí kus dal, zpocený koně pohazují hlavami, ale mě nenapadne na něj čekat. Jestli se u Kronerů něco semlelo, chci to vidět co nejdřív.

+ + +

Mrtvá má obličej znetvořený k nepoznání. Leží uprostřed dvora na zabláceném prkně a podruhně nad ní lomí rukama.

„Taková byla mladá..."

Přikleknu a ze zvyku si přetáhnu šátek přes bradu a nos, jeden nikdy neví. Zranění je ošklivé, vypadá to na ránu něčím hodně těžkým a hodně tvrdým. „Kde ji našli?" „Ležela v maštali," pacholek stojící opodál se ke mně obrátil, „za kobylama. Možná, že dostala kopytem."

„Hm." Možná jo a možná ne, nezdá se mi to.

„Kolik tu máte koní?" zeptám se muže, který na mě nechápavě civí. „No dva."

„Ty, se kterýma jel Bruno?"

„Jo."

Zvednu se od mrtvé. „Zakryjte ji někdo, ať to nevidí děcka. Kde je hospodyně?"

Jenže to už se ke mně Veike valí, ustaraná a rozzlobená.

„Pozvali tě? Kdo? Lidi by měli přestat strkat nos do cizích věcí, holku pokope kůň a oni hned pro tebe."

Zamračím se. „Přijel pro mě Bruno."

Veike strne. „Muž? Měl mi říct..."

Mlčky se na ni dívám a odhaduje, že jí toho Bruno neříká víc. Možná už skoro nic. Z náhlého popudu se vrátím k mrtvé a dlaní jí přeježu po tuhnoucím břiše. Pak zvednu hlavu.

„Čekala dítě?" rozhlednu se kolem.

Podruhně zakvílí. „Vona Isa byla v tom."

„Tak byla, nebo ne?"

„Sama nevěděla," děvččky jsou tu teď tři a oči mají jako talíře.

Polknu. Z mnoha důvodů chci vědět, jak to s Isou bylo, a další možnost, jak zjistit, jestli byla těhotná, je podívat se dovnitř. Překřížím ruce na hrudi a pohledem najdu Veike.

„Neříkala ti nic?"

Selka trhne hlavou, urputně a vztekle jako trápené zvíře.

„Mně určitě ne."

Slyším hrčení vozu.

„Hospodáři?" rozhlédnu se po kroužku přihlížejících. Couvnou. „Bruno?" ohlédnu se po muži, který právě seskakuje z kozlíku. „Co je?"

„Vědělš, že je ta holka těhotná?"

Strne. Všichni mlčí, čeled' kouká stranou a Veike má v očích led. „Já?" zakotá Bruno. „Proč já?"

„No nevím," pokouším se zklidnit situaci, „třeba proto, že nemohla tahat těžký hrnce s pomejemi, nebo tak."

Bruno vrtí hlavou. Vzdám to.

„Odneste ji někam, umyjte a tak..." Selka se rozhlédne a děvečky se rozběhnou po dvoře.

„Veike," vezmu ji za loket, „potřebuju s tebou mluvit."

+ + +

Rognar tentokrát není v posteli, sedí na lavici u pece, pichlavé oči pod světlým obočím.

„Je mrtvá?" zeptá se nás dychtivě, sotva vstoupíme.

„Je," odpovím mu. Jeho zájem je divný, pomyslím si, ale zabít zdravou silnou ženskou není tak snadné. Mohl by splášit koně, když je obstarávala? Nedovedu si to představit, nedovedu si představit neduživé, křehké dítě, jak se motá pod kopyty mohutných zvířat.

„Máš rád koně?" zeptám se ho skoro nesmyslně.

„Ne, smrděj." Pokývám hlavou, to se k němu hodí. Smrděj.

„Měls rád Isu?" zkusím to znova.

„Ne, taky smrděla a nahlas se smála. Tupá nána."

„Rognare," Bruno, který právě vešel do dveří, je skokem u nás a napřahuje se k ráně, „ty křivej zmetku..." Zachytím jeho ruku.

„Když ho praštíš, zabiješ ho, a mrtvých je tu pro dnešek už dost," tisknu mu pěst.

Když se ohlédnu, vidím Veike, jak schovává nůž pod zástěru. Hodně mrtvých by tu dneska mohlo být.

„Můžu si s klukem promluvit o samotě?"

„Beze všeho," Bruno je vzteky bílý.

„Proč?" Veike skloní hlavu jako býk, který se chystá zaútočit. „Nic o tom neví, copak se stará o holky ze dvora?"

Přivru oči. „Tahle není první."

„Co by nebyla..."

„Není první, ani druhá," vloží se do hovoru sedlák. „Čeled' sem dostáváme pořád hůř. Ve vsi už se říká, že nám kluka podvrhly divoženky a že..." Dál se mu nechce.

„Z divoženek strach mít nemusíš," uklidním ho, „ale přesto chci s klukem mluvit. Mimochodem, je to tvůj syn, kdyby sis nebyl jistý. Je."

Podívá se na mě. „Jak ty to víš? Taky sis myslela, že ne, a ptala ses?“ „Slídila," vyštěkne Veike nenávistně. Najdu očima dítě. Zle se usmívá.
„Ukončila jsem jeden život," přiznám. „Ne moc šťastný život, a výměnou za to jsem se něco dozvěděla. Jděte opatřit tu mrtvou, kluka vám pohlídám."

Sedíme tiše u stolu, já a Rognar.

„Máš rád tátu?" připadám si při té otázce trochu hloupě. Co bych odpověděla, kdyby se někdo zeptal mě? Nediví se, jen ke mně zvedne pobledlou tvářičku.

„Ne." Jen tohle slovo.

„Mámu?"

Zarazí se jen na okamžik. „Tu taky ne. Je hloupá."

„Jsi rád, že je Isa mrtvá?" Pozoruju ho, ale děčko ani nemrkne.

„Proč? Nezájímala mě. Budeš ji pitvat?" blýskne se slůvkem, které venkovské děti většinou neznají.

„Možná. Chci vědět, jestli čekala dítě, víš?" házím udičky jednu za druhou. „Mohl bych se koukat?" Nic, ani stopa citu, jen studená zvědavost. Je mi ho líto.

„Ne."

„Proč ne?" V hlase stopa vzteku.

„Protože to není pro děti a ty jsi dítě. I když nemáš rád mámu..."

„Ona mě taky nemá ráda," vyštěkne na mě znenadání, sklouzne z lavice a belhá se pryč.

„Dejchala by za tebe," ušklíbnu se.

„To já nechci..."

Snažím se představit si ho, jak zabíjí Isu, jak líčí pasti, jak... Rozum by na to měl. V kapse mi zacinkají tetky, které jsem sebrala z kapsy mrtvému z lesa. Možná, že tu takových Rognarů žije víc.

„Co bys chtěl dělat, až vyrosteš?"

„Nevyrostu," obrátí se ke mně nenávistně. „Já nikdy nevyrostu. I Bruno to říkal, že jsem zakrslej zmetek."

„Nemyslel to tak." Připadám si pitomě. Možná kluk prostě nesnese pohled na nikoho zdravého, možná...

„Hraješ si někdy s dětmi?"

Podívá se na mě, jako bych spadla z višně. „Ne. Nemůžu na nohy, jestli sis nevšimla."

„Znám lidi, kteří nemůžou na nohy, a přitom jsou rychlejší než ti, co nohy maj. Můžeš, nechceš."

„Nechci." Dívá se na mě, jako by mě vyzýval na souboj. „Bruno ti zaplatí, když mě zabiješ?"

„Co?"

„Zabíjíš přece potvory, převrácence, zrůdy... Zabílas teď někoho v lese, ne? A přitom nikomu neškodil."

„To ti řekla máma?"

Odrhne si řídké vlasy z čela.

„Jo."

„Řekla ti to špatně, nezabila jsem ho, jen jsem dovolila, aby se zabil sám. Jsou

chvíle, kdy chceš umřít," obrátím se k chlapci.

„Jo, to vím," odsekne suše a šourá se ke dveřím do komory. „Už s tebou nechci mluvit, zavolej mámu."

Je mi mizerně a nevím, kam dál. Vyjdu ven a zamířím k maštali, v sedlové brašně leží prachovnice s něčím, co mi spolehlivě zvedne náladu, to potřebuju. Hrabu se v plátěných pytlích, když zaslechnu podivný zvuk, možná vzlyk. Obrátím se. Bruno stojí s hlavou opřenou o koňský bok. Brečí. „Co se stalo?" zeptám se tiše.

„Je mrtvá, Loto."

„To nenarozený bylo tvoje." Neptám se a on neodpovídá. Mechanicky přejíždí dlaní po zvířecí srsti.

„Bylo. Já toho zmetka..."

„Neudělal to," chytnu sedláka za rameno. „Ať je jakejkoli, je to dítě, ani nevěděl, že s ní něco máš, a kdyby věděl, bylo by mu to nejspíš jedno. Má jiný starosti. Je sám."

„Má vina to není," ohradí se hned. „Já ho nenutím, aby pořád dřepěl doma. Těch peněz co to stálo, a teď... Copak může zdědit grunt?"

„Ser na grunt," přeruším ho hrubě, „někdo tu vraždí."

S nadějí ke mně obrátí zarudlé oči. „Plivník, šmok, polednice nebo..."

„Člověk," usadím ho. „S těma ostatníma, co umřely, jsi taky něco měl?" Zatne pěsti. „S Veike nic není. Jsem chlap, Loto..." Na okamžik mám pocit, že mi to snad bude chtít dokázat. Nepochodil by a možná si to uvědomil.

„No prostě..."

„Takže jo?"

Neříká nic a ani nemusí. Všechno to tu jde šejdrem.

+ + +

Uprosili mě, abych zůstala, nakonec to chtěli oba, snad ze strachu, že by spolu museli zůstat sami. V domě je ticho, jako by pod jeho střechou spala i mrtvá. Rognar v komoře pokašlává, světlicí se šíří pach nemoci. Nemůžu spát, dokonce ani když si představím, že se mnou pod dekou leží i Torge, Arvid a Torge. Delf, Arvid a Torge. Na takovouhle divnou bolest jen představa nepomáhá. Jen kdyby Brag nebyl tak starej.

Pochodně a křik, neklidně se zavrtím na lavici. Pochodně a křik, kolikrát jsem to viděla. Otevřu oči. Za oknem se míhají světla.

„Bruno," křiknu chraptivě a sáhnu po meči.

„Bruno, máme tu hosty."

Jsou opilí, jinak by nepřišli, chalupník si jen tak na sedláka netroufne. Jsou dost opilí na to, aby zapomněli, aby zuřili a možná i pálili. Vidím jejich zarudlé tváře, oči vykulené úsilím.

„Von to udělal," vyplivne jeden z lsiných bratrů.

„Kdo von?" Stojím před domem zahalená do pláště a pomalu se do mě dává zima.

„Mladej. Je to skřítčí zmetek."

Pochovám svůj meč v náruči jako mimino.

„Není to skřítčí zmetek. Veike ho jen měla pozdě, to je všechno. Zajímá tě ještě něco?"

Skupinka se zavlní a přede mnou teď stojí ohnutý chlap s tváří pokrytou vráskami hlubokými jako brázda.

„Tak proč tu jsi, proč tě pozvali? Zaklínače člověk nezve jen tak."

„Táhněte, holoto," ze dveří se náhle vyvalí Bruno s bičem na dobytek. „Táhněte, nebo vás..."

Chytnu ho za ruku.

„Počkej. Umřela mu dcera. Jen chce vědět, co a jak. Na to maj právo, Kronere."

„Právo možná maj..." zdá se mi, že si přihnul i Bruno, „ale co chtěj slyšet. Víme my, jak Isa umřela? Víme to?"

„Zrovna ty bys to vědět měl," vyštěkne jeden z mladíků, „válel ses s ní a udělals jí břicho."

Bruno švihne bičem, na zem dopadnou pochodně a můj meč konečně přijde ke slovu. Naděluju jeho plochou stranou spravedlivě všem. Veike cosi ječí ze síně a na dvoře jsou najednou všichni ze statku.

„Zalezte do pelechu," křiknu a doufám, že obnažený meč v mé ruce působí dost výmluvně, „všichni, kromě Bruna a Isina otce. Tady už nic k vidění nebude."

„Nebudete už pít," Bruno smířlivě postavil na stůl džbáněk pálenky, ale já ho odnesu zpátky na polici, „jestli máme mluvit rozumně. Rognar to neudělal." Bruno se mračí a starý chalupník neklidně kroutí rukama.

„On možná ne, ale přinesl kletbu na celý statek. Naše holka přece není jediná, pár jich tu už bylo."

„Nehody," Bruno zabodl pohled do desky stolu.

„Možná nehody... možná má taky starej s kletbou pravdu, Kronere."

„Co to bude stát?" zeptá se mě, jako bychom domlouvali prodej páru volků. „Já jsem zaklínačka, neumím snímat kletby."

„Cizího tu nechci," pomalu klade slova vedle sebe. „Nikoho z nich, z těch..." uplivne si na zem. „Podávali si tu kliku, rok za rokem, a co mi přinesli? Jen kletbu a ten vejškrabek. Čaroděj nepřekročí tenhle práh, to ti říkám."

„A co moje holka?"

Kroner vstane a plácne starého po zádech. „Postarám se, aby ji slušně pohřbili, a k vám domů pošlu dva pytle pšenice. Byla to hodná holka, hodná a šikovná."

Sedlák dojatě potáhne nosem a já zívnu. Sejmout kletbu neumím, ale neodjedu.

Konečně, i pytle s pšenicí můžou Kronerovým jednou dojít.

+ + +

Hospoda ztichne, když vstoupím. Odhaduju, že hlas lidu není Kronerovým příliš nakloněn. Brag se zvedne od stolu, dotkne se mého ramene a vede mě k lavičce. Kdosi se směje. Mají ho za starého psa, co se mlsně ometá kolem horkého masa. Prohlédnu si ho. Spíš ne.

„Nevšímej si jich," syčí mi do ucha, „někdo s tebou chce mluvit."
„Zas nějaká příšera?" Mám už téhle díry piné zuby, a kdybych necítila povinnost zastavit zabíjení na Kronerovic statku, vypadnu okamžitě. Tou žebně pomyslím na cvrkot v Herdorfu a zimomřivě se schoulím do halenky. Tady je zima. Všude.
„Není to příšera, je to nešťastná ženská."
Nešťastných ženských je tu nějak moc, pomyslím si. Za chvíli začnu bejt taky nešťastná, pokud pod peřinu neseženu někoho jiného než zpráchnivělého Braga.
„A co mi chce?" melancholicky upíjím pivo. I to je tu nějak bez chuti.
„Promluvit si o dětech." Můj společník je nezvykle stručný, možná ho uráží můj nedostatek nadšení.
„Ted' večer?"
Kývne a já zacinkám tetkami, ukrytými v měšci. Tohle je divnej kraj.

+ + +

Koně jsem tentokrát nesedlala, a tak se šineme rozbahněnou cestou. Ticho mezi námi visí jako závoj mlhy.
„Ty, Bragu," nevydržím to, „tobě je to divný, že jo?"
Jen zahučí.
„Dyt's věděl, že zaklínači nestárnou jako lidi, ne?"
Nezbývá mu než promluvit. „Věděl, ale je mi to hovno platný. Já jsem starej křáp a ty holka. Veselo mi z toho není."
Olíznu si rty. Ráda bych ho potěšila, ale vypadá hůř než Volmar. Upřímně řečeno, mnohem hůř... Změním téma.
„Kam jdeme?"
Neurčitě ukáže před sebe. „Na grunskou samotu."
„To neznám."
Zachumlá se do pláště. „To nezná skoro nikdo. Je to stará hájovna, ale hajnej už tam léta není. Ted' tam bydlí Olgerda."
Vysvětluje pomalu a já přemýšlím, co jsem na něm viděla. Obyčejný chlap z vesnice, někdo, kdo byl nejvýš za humny. K lidem se nehodíme, pomyslím si trpce a vzpomenu si na jednoho elfa, o kterého jsem se podělila s jednou poběhlíci, co o sobě tvrdila, že je víla. My nevěřily jemu a on nevěřil nám, ale byli jsme si všichni dohromady tak nějak blíž, spojení podivnými touhami, nepěknými zážitky a nechutí, kterou k nám lidi chovají.
„Nenapadlo tě někdy, že bys odtud šel pryč?" ozvala jsem se. „Na vojnu jsem nechtěl. Mám rád les."
„Nemyslela jsem na vojnu," ohrnu rty.
„Jinak to nejde," zachraptí do šera, „ale to takový jako ty nevědí. Narodíš se tady, umřeš tady. Kam bych šel?"
„Do města třeba?" zkusím to.
„A co bych tam dělal? Neznám žádný řemeslo..." mávne rukou. „To jen ty místa nezahřeješ, pořád se někam ženeš... Konečně, máš na to čas," uzná. „Já ne. Já tu, když bozi dají, překlepu ještě pár zim a pak půjdu pod zem." Říká to klidně, ale na mě dolehne dusivý strach, představa života spoutaného do malé vsi a pár

mizerných let mi zmáčkla krk jako předloktí vraha.

„Jak to můžeš vydržet?" neptám se ho, jen šeptám pro sebe.

„Snadno," překvapí mě. Uši má ještě dobré. „Snadno to vydržím. Mám rád les, jsem rád, když v létě nastavím záda slunku, rád si zajdu o posvícení do hospody. Co bych chtěl víc? Zdraví mi zatím slouží..."

Nejen že jako Volmar vypadá, on tak i mluví... Skoro se urazím.

„A proč mi pomáháš? Nemusel bys, není na tom nic hezkýho, hrabat se v Kronerovic svinstvu."

„Čím dřív budeš hotová, tím dřív budeš pryč."

Jsem ráda, že se zmínil... „Je to... blbý, co? Nemůžu s tebou spát, Bragu," snažím se vymyslet nějaký důvod, který by podpořil mé odmítnutí, ale pytlák mi ušetří práci.

„Já vím, že ne... Ty nikdy nepřijedeš na starým koni, toho už jsem si všimnul, nikdy nenosíš starý boty. Co děláš s koněm, když si natáhne spěn-ku, prodáš ho řezníkovi?"

Otevřu pusu k odpovědi a zas ji zavřu. Co na to říct? Že prodám? A co je na tom zlého? Potřebuju zvíře, na který je spoleh.

„Prodám," zastavím se a hledím teď Bragovi do očí. „Prodám, nebo daruju kamarádům, když potřebujou nákladního. Pode mnou kuň nesmí padnout, nebo jdu do kytek, milej zlatej."

Rázně přikývne. „Vidíš, a já bych padnul. Proto se držím dál a koukám, abys byla co nejdřív za kopcem. A teď pojď, Olgerda na nás čeká."

+ + +

Olgerda má šedé vlasy a šedou tvář. V chalupě to páchne močí, vlhkem a hladem. Ošiju se.

„Tak tady ji máš," postrčí mě Brag před sebe. Ani jemu tu není volno, vytáhne z kapsy čutoru a přihne si. „Už spí?" ukáže na zkroucené dveře do komory.

„Už. Nesednete si?" Opatrně se spustím na červotočivou lavici a zvednu oči k ženě.

„Cos mi chtěla?" jdu rovnou k věci, ale šedovlasá ne. Přejede kloubnatou rukou po desce stolu, pak si prsty zamne rty, jako by si je rozcvičovala.

Teprve pak spustí, zadýchaná jako člověk, který už skoro mluvit zapomněl. „Brag říkal, že jste potkali toho, toho..."

„Jo, toho poustevníka, jenže s palicí jako dýně. No, spíš jako několik dýní. Je po smrti. Dál? Taky tě... kurýroval?"

Trhne hlavou dolů jen o prst, jako by už ani kývnout neuměla.

„Taky. Stálo mě to deset zlatých, co jsem dostala věnem, ale muž dítě chtěl a já... Nakonec jsem stejně šla."

„Protože děcko nebylo zdravý?"

„Nebylo zdravý, bylo jen jedno... Ted' jich má pět s jinou, mladší." Složím ruce do klína. Já po dítěti nikdy netoužila, a vlastně žádná od nás.

Olgerdy je mi líto, ale Brag mě sem nejspíš nepřivedl proto, abych ji litovala. „A to tvé dítě... je nějak zvláštní?"

Povzdychne si. „Brag říkal, že se lidi zdola dobývali ke Kronerce a chtěli zabít jejího kluka."

„Jo."

„A tys je vyhodila."

„Jo."

„Věříš tomu, že zabíjí?"

Potřesu hlavou. „Spíš ne. Ty máš taky kluka?"

Přetře si oči, potažené mázdrou zákalu. „Taky. Když se narodil, radovala jsem se, že je to kluk, muž chtěl dědice. Byla jsem hloupá. Kdyby to byla holka, byla by zdravá. Je jich tu víc takových... i šafářka za ním chodila a jejich holka měla loni veselku."

„Je tvůj syn nějak zvláštní?" opakuju. Veselky mě nezajímají.

„Je to už chlap a sám se nenají..." přizná Olgerda, „ale chytřej je. Často mi vypráví takový příběhy, mudrc by to nevymyslel."

„O zabíjení?"

„Taky..."

„A pokusil se někdy o něco?"

Rozhrne halenu a ukáže mi tenkou klikatou jizvu. „Ale zabít mě nechtěl," řekne tiše, „má záchvaty."

„Chm, záchvaty, taky jsem jako malá měla takový záchvaty a Volmar to Brag si odkašle. Pochopím a skoro mě zarazí jeho jemnocit. Možná lidi opravdu nechápu.

„Dobře... ale Rognar by Isu nedokázal zabít ani v záchvatu. Ne jí rozmlátit lebku na kaši, na to nemá sílu. Cos mi vlastně chtěla říct, Olgerdo?" Žena civí do desky stolu. Pak zvedne hlavu.

„Že Kronerka není jako já, ta se vyhnat nenechá."

„Nenechá, statek je její," nepochopím.

„A taky že to, co s námi Olaf dělal, neměnilo ta děcka, měnilo to nás." „Jak, měnilo... jako mutace?"

Ženská na mě kouká jako bejk, co se chystá trkat.

„Už to nikdy nebylo takový jako předtím. Všechno... bylo jinak. Já, můj starej, nakonec jsem možná šla hlavně proto, že jsem viděla něco, co on ne."

Polknu a sáhnu do váčku u pasu. Na stole se zalesknou tetky.

„Vyber si ty své."

Nevěřícně se dívá na kupku zlata.

„Kdes to vzala?"

„U mrtvého. Vyber si to svoje, bude se ti to hodit," rozhlédnu se kolem, „aspoň nakoupíš jídlo na zimu."

Váhavě vztáhne ruku a odpočítá zlatáčky.

„Bylo nás dost," mele naprázdno ústy, ve kterých už chybí hodně zubů. „Jo, to bylo. Kolik je tvému synovi?"

„Šestnáct, možná sedmnáct..."

„Ten... ten Olaf se tu věnoval živnosti docela dlouho," podotknu. „Neříkal ti někdy, proč to vlastně dělá?"

„Cosí říkal," mávne rukou. „Moudrosti, či co. O tom, že v těch dětech má bejt.

Měla jsem radost, že budu mít chytrý dítě. Na..." bojovně se narovná, „jsem ráda, že ho mám, nemyslete. Je to dar."

Pochybovačně se podívám na jizvu na její hrudi a zašklebím se. „Dovedu si představit i lepší dary. Olaf byl packal."

„Ven," vyrazí proti mně Olgerda, ale snadno ji odstrčím.

„Pojď," Brag mě vleče ke dveřím.

„No počkej, proč jsi mě sem vlastně táhnul?" vytrhnu se mu.

Olgerda stojí strnulá a napjatá jako vlčice, co chrání vlče. „Potichu, vzbudíte ho.

Vědmo," sjede mě potom nepřátelským pohledem, „v potvorách se možná vyznáš, ale jak to chodí na vsi, nevíš. Veike... se nechová jako slušná ženská. Ji to změnilo hodně."

„Jako že toho kluka nemá s Brunetu?" Zoufale se ohlédnou po Bragovi a ten mě obejme kolem ramen, docela jako zamlada.

„Jen pojď, já ti to po cestě vysvětlím." „O čem, kurva, mluvila?" Blíží se půlnoc a v lese je tma jak v pytli.

„O tom, že Kronerka drží Bruna zatraceně u huby," zahučí Brag. „Dřív občas zašel do hospody, popil, popovídal. Teď je pořád doma."

„A proč je doma?" Nezdá se mi to. „Veike ho nepustí?"

Lovec se mě chytí za loket „Možná... možná tak, nebo... těch nehod se tam stalo hodně. Ne všechny ty holky umřely."

„Hlídá?" chytnu se za hlavu. Ta představa je divná, nehodí se k venkovskému dvoru a k bučení volků. „Hlídá, aby tam někdo někoho neoddělal?"

Brag ve tmě mlčí a já se krok za krokem smířuji s představou, že budu muset jít na statek a promluvit si s Veike. Nadhodím na zádech malý vak, který jsem vzala s sebou. Něco by se tam našlo, něco, co lidem nedělá moc dobře, ale přinese to spánek a pak další spánek a pak...

„Tohle není moje práce," zavrčím vztekle.

„Ale léta jsi u nich nocovala, myslel jsem, že..."

„Nechci."

Zastaví se. Světlo měsíce stačí, aby osvětlilo cestu mně, ale on jde skoro potmě.

„Už je toho moc."

„A co je tobě do toho?" odseknou. A co mně, pomyslím si. „Zítra odjedu," trhnu hlavou, jen tu přicházím o peníze."

„Říká se to o vás, ale já tomu nikdy nevěřil. Jste děvky."

Ruka mi sama vyletí, nechci ublížit, jen... přesto jde k zemi zatraceně tvrdě. Dýchá, slyším, jak heká, když se pokouší vstát, ale to už jsem v půli kopce.

„Loto," křikne za mnou, „víš, co s nimi udělají?"

+ + +

Musím tam, mám tam koně... Nechce se mi, blíží se ke statku a mám pocit, jako by smrděl hnilobou. Hnilobou, močí a nemocí.

Branka je otevřená, tiše se provléknu dovnitř a zamířím ke stáji. Nedojdou tam, křik, pronikající dveřmi z domu, se nedá přeslechnout. Přeběhnu dvůr a nahlédnu

dovnitř.

Křičí Veike, křičí Bruno a křičí i Rognar, on jediný z nich ale ví, co dělá. Jeho jek rve uši, a když na chvíli utichne, linou se z chlapcových úst slova, kterým jen zpola rozumím.

„Nechtěl jsem sem, neprosil jsem se o to. Jsi mi odporná... břicho, břicho, viděl jsem ty břicha. Nechtěl jsem se takhle narodit”

„A Isa ti byla taky odporná?" Bruno má v ruce bič, svírá ho, klouby bílé. „Kdo by se staral o takovou tupou bílou samici?"

Uhodil, Bruno uhodil, jen nezasáhl Rognara, ale Veike. Mé rozřáté rameno, skrz košili sákne krev, ale Veike nevydá ani hlásek a krok za krokem jde proti manželovi. V očích má vraždu.

„Koukám, že je tu veselo," ani zvuk otvíraných dveří je neupozornil, že už tu nejsou sami. „Přišla jsem se rozloučit."

„Teď v noci?" Bruno má v ústech sucho.

„Jo, teď. Byla jsem u Olgerdy, Veike. Chtěla bych s tebou mluvit, s vámi se všemi."

Rognar mě pozoruje svýma ptačíma očima. Nevěřím, že zabil Isu, ale zády se k němu neobráťm.

„A ty si to zavaž, Veike," kývnou na selku, která si zamyšleně drží rameno a mezi prsty jí teče krev.

„Ne."

Pokrčím rameny. „Tak ne... ono je to stejně jedno."

Divoce na mě pohlédne. „Jak, jedno?"

„Prostě jedno. Tentokrát pytel pšenice nepomůže... Bruno," obrátím se k muži, „všechny ty mrtvé ženské byly tvoje, hm, holky?"

„Ne před tím dítětem," vyjekne Kronerová.

„Viděl jsem je," Rognar se usmívá, křivě a nedětsky. „Viděl jsem ho s nima mockrát. Můžeš o tom mluvit, vědmo. Mě to zajímá."

„O tom nepochybuj, uplivnu si. „Bruno, tys přece věděl, že něco není v pořádku, platils kvůli klukovi, gruntu, nebo kvůli Veike?"

S rozmyslem odloží bič a sedne ke stolu. „Hlavně kvůli lidem. Co by řekli, kdyby někdo začal..."

„Kronere," zvýším hlas, „jakej je v týhle zemi trest za vraždu? Sekyra, provaz? A za několik vražd? Co?"

„Já je přece nezabil."

„Nic takovýho taky neříkám. Jen chci vědět, proč jsi vlastně platil, proč jsi je najímal? Protože už s Veike nemůžeš?"

„Nikdo by nemohl," vybuchne, „po tom, co jsme to dělali za úplňku a před svítáním a na Beltíne a pak zas... Prostě jsem s ni nemohl, no."

„Ubožáku," žena ho propaluje očima. „Byly ti milejší poběhlíce, co? Jenže z gruntu jsi nechtěl..."

Něco ocelově zazvoní. Koutkem oka zahlédnu knejp, který vyletěl z kouta místnosti a míří na Brunovo hrdlo. Srazím ho, co jiného, a vzápětí se kryju za převráceným stolem. Svícen, srp, nože, všechno bubnuje do jeho desky.

„Ty seš líněj vstát a něco si podat, mladej?“ syčím zpoza stolu. Poznám telekinezi, když ji vidím. „Veike, zklidni si kluka, nebo to s ním nedopadne dobře.“

„Chtěl mě zabít,“ supí Bruno a já zpoza stolu pozoruju, jak Veike zběsile objímá syna. Nezlobí se na něj, je moc hluboko ve své posedlosti, než aby se zlobila. Na jazyku mám hořký pocit hnusu. Vstanu, odstrčím Bruna a skloním se k selce.

„Pusť ho.“

„Ne. Táhni, táhni, ty zrůdo.“

„No, o zrůdách bych pomlčela. Pusť, nic mu neudělám.“

Ožene se po mně pěstí, odpovím stejnou mincí a rázem je klid. Prohlédnu si klouby prstů. Aby někdo omdlel, musíte ho vzít opravdu pořádně. Rognar na mě poulí oči, vezmu ho za ramena a snažím se mu nezlomit kosti.

„A ty mi, chlapče, řekni, jestlis ji zabil.“

Usměje se, na mou duši se usměje. „Isu ne,“ řekne.

„Tak kterou?“ Přeju si být pryč, někde daleko, kde jsou chlapi a pití a žádné děcka.

„Kterou?“

„Zrzavou,“ šklebí se tak, že zapochybuju o tom, že je při smyslech. „Palici ryšavou.“

Bruno svírá pěsti a na syna se ani nepodívá. Nečekám od něj nic, po tom všem si myslím, že by kluka ani Veike nezabil. Je tu ten grunt.

„Měli jste tu nějakou zrzavou?“ obrátím se k němu. Krátce pokývá hlavou. „No měli. Byla...“

„Měls s ní něco?“

Rozhodí rukama. „Měl, ale to každěj tady. Čekala...“

„To tě zajímalo, vid’?“ obrátím se k Rognarovi. Vycení zuby.

„Jo.“

„A bavilo tě zabíjení?“

Horlivě přikývne, ale pak zesmutní. „Matka mě pak pořád držela v domě.“ Polknu.

„Věděla o tom?“

„Řekl jsem jí to,“ zahihňá se. „Vyděsila se, ale potom...“ zadrhne se, jako by nevěděl, kam pokračovat.

„Co potom?“ Veike na zemi zasténá, ale nespěchám, abych jí pomohla. „Potom to dělala sama. Říkala, že se musíme bránit. Že jinak přijdou Brunovi parchanti a zakroutí mi krkem.“

Je mi mizerně a myslím, že nikomu ve světnici není líp.

„Pomáhals jí?“ Jde mi to zatraceně těžko přes pysky. Bezelstně kývne. „Jo. Stačilo někde šikovně položit vidle nebo okov a pak...“ Představím si matku se synem, jak číhají, jak loví, a je mi z toho horko.

„Proč jsi zabil zrzavou?“ Chci slyšet odpověď. Vlastní zrození může člověka poslat na divnou cestu, sama vím, sama cítím, že moje krev mě někdy žene tam, kam nechci. Mlčí.

„Já se zajímám, biřici se takhle ptát nebudou,“ připomenu mu.

Složí nedětsky vrásčité ruce do klína. „Viděl jsem matku, jak ji mlátila žílou.“

Myslel jsem, že bude mít radost.“

Nadechnu se... a nic. Nevím co říct, dívám se do drobně nehezské tváře

a vidím v ní odlesk úsměvů jiných dětí. Aby měla maminka radost... je mi,

jako by na mě chrstl vědro hnisu. Veike se se sténáním zvedá na kolena. „Nešlo to udělat nějak jinak?“ zeptám se jí tiše.

„Nic nechápeš,“ odbude mě hrubě. „Ani děcko mít nemůžeš, jen se couráš světem a kurvíš. Děvko,“ plivne na mě.

Vrazím jí facku, nábytek u stěn tancuje, jak se Rognar snaží matce pomoci.

„Je to na telekinezi moc těžký,“ poučím ho a vezmu ze stolu meč. „Půjdu.“

„Kam?“ Bruno je bledý, ale jinak se drží dobře.

„To záleží na vás. Kolik bylo těch mrtvých, Kronere? Není těžký to zjistit, tak mě nenuť, abych se ptala v hospodě.“

„Pět,“ hlesne Veike.

„Pět, pět... za to tě šibenice nemine. Proč jsi to dělala?“ zkusím to znova. „Protože se kurvil.“

„Statek je tvůj, ne?“

Šlehne po mně kosým pohledem. „Je, ale může se stát lecos. On by kluka neživil, nestaral by se, kdyby mu ty fený vrhly mladý.“

„Staral,“ ohradí se Bruno, ale přesvědčivě to nezní.

„Mlč,“ okřikne ho selka a pevnými pohyby zkušené hospodyně začne uklízet nepořádek.

„Ten srp nech ležet.“ Příliš rychle se začala zajímat o ostré věci a můj meč jí teď klouže po krku. „Nech to ležet a řekni, co chceš dělat. Mám tu...“ nikou se dotknou měšce, „něco, co člověka zachrání před šibenicí. Nemělas strach zabít jiné, o sebe se taky strachovat nebudeš.“

Její tvář je jako maska v dušičkovém průvodu. „Ty to vypij. Já tu mám syna.“ Švihnu mečem do vzduchu a koutkem oka pozoruju Rognara. Nespouští z meče oči.

„Počkej, Loto,“ selka jako by se probrala z omámení, „není to tak, jak si myslíš.“

„No tak mi řekni, jak to je. Pět mrtvých je dost, dokonce i na mne...“

„Viděla ho,“ Kronerová si mne místo, kam jsem ji uhodila. „Zora ho viděla, když se byl na tu mrchu podívat. Řekla mi to...“

„A řekla si taky o peníze, ne?“ Nedivím se. Nakonec je to hodně obyčejné.

„No, řekla.“

„A tak jste ji zabili... a pak další přišla s Brunem do jináče, a tak jste ji taky zabili. Zvykli jste si.“

Veike pokrčí rameny. „Tyhle umřely a přišly jiné.“ Už je skoro klidná. „Tak to chodí, Loto. Tys přece taky za život zabila hodně lidí.“

„Hodně lidí, žádný děvečky.“ Tohle mi, milá zlatá, nevnutíš.

„Když si vezmu ten dryják, kdo se postará o kluka?“

Mlčky si ji měřím.

„Chceš čekat, až Witenbergové zaplatí, abych se postarala já?“

Nevěřicně se na mě dívá. „Loto?!“

„Nepřestanete sami od sebe, znám to.“ Znam to líp, než si myslí, i zaklínači občas zabloudí ve svém krvavém řemesle. Jenže pak se potkají s Ingolfem. A tady holt

Ingolf není.

„Chci ti dát čas." Nic jiného jí koneckonců ani dát nemůžu, za všechny ty slepičí polívky, co mi za ta léta uvařila.

„Ne." Viděla jsem v životě hodně lidí, kteří jsou odhodlaní bojovat na život a na smrt, znám ty oči. Veike takové má.

„Nenapadlo tě, že to jednou skončí? Že ty mrtvé jednou někoho trknou, že..."

„Pár pytlů pšenice to spraví," chce věřit tornu, co říká. „Beztak se jejich mámy často děcek ani nedopočítají,"

Cítím jen únavu, únavu a nechut'. Nechce se mi pátrat po tom, kdy se z rozumné ženské stala bestie pobíjející holky jen proto, že můžou zabřeznout, nebo proto, že mají hodně sourozenců.

„Jdu," vstanu od stolu. „Dám ti čas do rána," stavím na stůl lahvičku ze zeleného skla. Pak meč v pochvě na mých zádech zadrnčí. Sáhnu po něm, ale zachytím už jen ostří, které mi poraní dlaň. Můj vlastní meč mi poletuje kolem hlavy a Rognar se směje. Pořád ještě neví, s čím si hraje. Ani jeden z nich to neví. Srazím meč stranou a sáhnu po chlapci, který se pořád hystericky hihňá. Veike má v ruce srp. Zvednu před sebou kluka jako štít a nedbám na to, že se mi jeho kazajka pokouší omotat kolem krku.

„Zahod' to," nakážu Kronerové, „zahod' to, nebo klukovi zlomím vaz."

Ve světlici je ticho. Rognar se mi zmítá v náruči a Veike si mě nenávisně měří.

„Pusť ho."

„Pokusil se mě zabít, sestřičko, jenže se mnou to nejde tak snadno. Bruno, dojdí pro někoho."

Vykročí ke dveřím, Veike se mu věší na rameno, ale odhodí ji. Klukovské tělo v mých rukách ochabne, buď je to trik, nebo se vyčerpal, pomyslím si a rozhlédnu se po meči. Zbraň za kluka, napadne mě, vyměnit to a pak... Co potom vlastně?

Vyřídít to s Veike? Těžké dveře zaskřípou v pantech a objeví se Bruno.

„Budou tu za chvíli," zasípá, jde ke mně a v ruce má sekeru. Sekeru... zvednu před sebe dítě jako štít. Opatrnosti nikdy nezbývá.

„Nech ho jít," Bruno kývá sekerou, jako by se nemohl rozhodnout, co s ním. „Víš, vědmo, hodně jsem se na tomhle gruntě nadřel, a když ji zabiješ, půjdu odsud s pár zlatáky. Jsou to moje pole... moje," švihne sekerou a Veike zaječí. Rognar se mi vzpírá a jeho vesta mě švihá přes tvář. Nemám v sobě elixír, zakleju v duchu a koutkem oka vidím, jak Veike sbírá ze země můj meč, jak se ho dotýká, jak...

Vybuchne ve mně vztek, jako by mě šílenství tohoto statku nakazilo. Prudce hodím chlapce selce do náruče, letí proti vztyčenému meči, ale co je mi po tom. Obrátím se k jeho otci, který se mi chystá rozpoltit lebku.

„Tak grunt?" usměju se na něj. Vrhací nůž mám pohotově a moje paže je teď jako luk z tisu. Tak to říkal Sarko, jako luk z tisu. Krve z rány mnoho neteče, ale sekera dopadne na zem zatraceně hlasitě. Grunt.

Veike nařiká tak, jak jsem slyšela sténat jen rodící ženské. Jejím synovi teče krev z boku, oči má zavřené a krámy, které před chvílí poletovaly vzduchem, jsou znova bez života.

„Čubko..."

Tohle se mnou nehne. Pozoruju svůj meč v její ruce, meč zbrocený krví jejího

syna. Čekám.

„Čubko," zaječí znovu a vrhne se dopředu. Veike je silná ženská, je to zoufalá ženská, ale ani zoufalství nedá člověku rychlost, jakou má půlelf, ani praxi zaklínače. Ozve se suché prasknutí, když jí zlomím zápěstí, ale smrt přijde tak rychle, že nestačí ani naříkat. Do ledvin je to vždycky rychlé.

„Mami?" Chlapec na zemi se pohnul. Ruku má vykroucenou v nepřírozeném úhlu a z holeně mu trčí kost.

„Je mrtvá, Rognare, a Bruno taky," nejde mi to přes rty lehko, ale musím mu to říct.

„Mrtvá? Zabilas ji?" Zase ty dychtivé oči.

„Jo. Chceš, chceš tady zůstat?" Ze země jsem sebrala zelenou fialu, nerozbila se.

„Jestli jo, tak..."

„Ne," odpoví pevně. Musí mít bolesti, ale na jeho tváři to vidět není. Jen nadzvedne hlavu, aby viděl na matku, a pak ji zas položí na zem. „Nechci tu bejt, nikdy jsem nechtěl. Dáš mi... to?"

„Dám," nakloním se k němu. „Hele, mělš Veike rád?" Najednou mi hrozně záleží na tom, co odpoví, jako by to byla jediná věc, která všemu tornu tady dá aspoň nějaký smysl.

„Když jsem byl malej, ležel jsem u ní s hlavou na jejím prsu. Neměla mlíko."

„To si pamatuješ?"

„Pamatuju," přisvědčí klidně. „Taky to, jak mě koupala, jak na mě mluvila, když si myslela, že spím. Všechno si pamatuju. Měl jsem ji rád, nikdo jinej o mě nestál." Odzátkuju lahvičku a ukážu ji tornu nedětskému dítěti.

„Nebude to bolet, usneš," slíbím.

„Je mi to jedno."

Věřím mu. Pomalu mu palcem rozevřu rty a přes zuby do nich lije tekutinu. I já bych po ní dlouho spala...

Ve světnici je zima. Vytrhnu z Brunovy hrudi svůj nůž, meč vrátím do pochvy a seberu dokonce i lahvičku. Je po všem. Zimnice se do mě dá, teprve až když nasedlám koně a vyjedu ze statku.

+ + +

„Bragu`?" Svítá a les je mrazivý. „Bragu," zabuším na dveře. Zevnitř se ozve kašel.

„Loto, co tu děláš?"

Odstrčím ho a vejdu. „Loučím se, sokolíku. Kronerovi jsou mrtví, všichni."

„Co se stalo?"

„Zabila jsem je. Udělali chybu, všichni tu samou. Zaklínače není tak snadný se zbavit."

Nechápavě na mě civí. „I kluka?"

„Jo, i kluka. I když ten vypil jed dobrovolně, co by tu sám dělal."

„A Bruno?"

„Vzal na mě sekeru. Kvůli gruntu... možná doufal, že to všechno nějak potichu

zaonačím. To kvůli gruntu to nikdy nikomu neřek. Šel by jinam... takhle šel se zubatou."

„Loto..." Brag padne na prýčnu a já si teprve teď uvědomím, jak je starý. „Až je najdou, řeknou, žeš je zabila jen tak. Bude soud a..."

Zavrtím hlavou. „Až je najdou, už tu nebudu. Je to na tobě, co lidem řekneš."

„Já tady s nima musím žít, Loto."

Mlčky se na něj dívám. Mám dneska lidských strachů nějak plné zuby. „Asi musíš," zvednu se a zamnu si ruce. „Pojeďu."

Chytne mě za ramena, a když zašmátrám po noži, pochopím, že jsem se spletla.

„Už tě neuvidím," zachraptí truchlivě. „Pár let se tomuhle kraji budeš vyhýbat a já mezitím zcepením. Dej mi aspoň pusu, holka."

+ + +

Políbila jsem ho nejlíp, jak to jde s někým, kdo už nemá půlku zubů, a pak už jsem hnala hnědáka pryč. Pryč od mrtvých na statku, pryč k hospodám, kořalce a k postelím, ve kterých nebudu sama.

+ + +

U kohouta je dobrá hospoda, hovím si u krbu, zády opřená o Torgeho, když si všimnu shrbeného chlápka, hučícího do jakési paničky.

„...stačí užít tohle a vaše přání, vzácná paní, se vyplní."

Žena nedůvěřivě hledí na hnědé cosi. Vstanu a Torge se na mě překvapeně podívá.

„Dovolíš?" řeknu té ženské a položím si věc na dlaň.

„Co to je?" uhodím na mastičkáře. „Slezina novorozence, sušená žába, nebo nějaká plíseň? Ptám se jen z odborného zájmu, třeba mě Torge taky jednou nebude moct dostat do jináče."

„Zaklínačům neprodávám," sebere mi chlap zkrouceninu z ruky. Zašklebím se na něj.

„A půlelškám?" Couvá přede mnou, jako bych v ruce držela zmiji.

„Padej," sáhnu po tesáku u pasu, ale to už je muž u dveří.

„Proměněná čubko."

Do veřejí se zasekne nůž, hostinec ztichne a hospodský se zamračí.

„Profesní záležitost, strýče," uklidním ho a pak vezmu vyděšenou ženu za rameno.

„Stejně by to nepůsobilo," utěším ji. „A kdyby působilo..." znovu mám před očima polámané Rognarovo tělíčko. Polknu.

„...nikdy nevíš, odkud to dítě přijde."

„Já ale chci..." žena má zdívočelé oči, zrovna takové, jako měla Veike.

„Chceš?" ohlédnou se po Torgem, který si nožem čistí nehty. „Tak zkus i jinýho bejčka..." ukážu bradou na kolegu.

Když Torge odvádí paničku na cimru, dá se do mě zima. Nahoře postel naráží do zdi a já vidím jinou zeď, jinou jizbu a stejnou touhu. Možná si tu polívku u Veike měl dát jednou místo mě on.

Půl krve

„Jak moc na rovinu to s nima bude?" zvednu oči k Volmarovi.

„Vůbec, ty náno," Ingolf, který klečí vedle mě a dívá se ven střílnou, mě uhodil pěstí do boku, až jsem zakňučela. „Oddělej je jakkoli, ale oddělej, jasný? Oni tě taky šetřit nebudou."

Polknu. Tohle není obyčejný boj, tohle je jiné. Tam dole, před branou Školy, stojí takoví jako my. Zaklínači.

„Kurva, to se to nedá vyřídit nějak jinak?"

„Asi nedá," odsekne Volmar, který se o tom zjevně nechce bavit. „Nedá, protože Ranko nesnáší Corriganu a opačně to není lepší." Ingolf s rozmyslem plivne střílnou ven.

„A není to blbost, obléhat Školu?" vedu si svou. „Kdybych já chtěla dovnitř, rozhodně bych nepřijela před bránu."

Pohledy mistrů se spojí nad mou hlavou a Volmar se zatváří jako dospělý, který má s dětmi svatou trpělivost.

„Oni taky před branou nezůstanou, Loty, to mi věř. Jo a drž se u mě, kdyby tě dostali..."

Teď se zašklebím já. Tisíc parchantů mě za můj život mohlo dostat, den za dnem se mě tam venku snaží někdo sejmut, a Volmar teď přijde s kázáním.

„Kdyby mě dostali, oddělají mě, no," pokrčím rameny.

„Spíš ne." Ingolf naposledy vyhlédne ven a pak se opře zády o zeď. „Jsi mladá a jsi baba. Škoda tě hned zabít."

„Nežvaňte," okřikne nás Volmar vztekle. „Dole se něco děje."

+ + +

Dole se vlastně neděje nic, to si jen Ranko s Corriganem nadávají. Možná že jsme udělali pár fušek v Lutii, možná jsme jim lezli do zelí, snad, ale tohle je válka, válka.

Přikrčená přeběhnu k pobožené zdi. Když jsme tudy prolezli my jako děti, tak oni projdou taky.

„Kampak?“

Notburga stojí na schůdcích vedoucích do budovy a dívá se přes zed'. Přes její rameno na mě gestikuluje Arvid.

„Jdu se kouknout, jak to tu vypadá.“

„Na hovno, jako všude.“ Notburga svaští obočí. „Je jich hodně, děcka, natrhnou nám prdel.“

„Jsou lepší než my?“ Nelíbí se mi to. Nechci bojovat tady. Tohle je jediný domov, který mám. Když o něj přijdu... Najednou chápu všechny ty vesnické balíky, kteří sveřepě zůstávají v chalupě, když se k vesnici blíží vojsko. Prostě nemají kam jinam jít.

„Nejsou lepší, je jich prostě víc. Landswartská škola je velká, větší než tahle díra. My máme jen jeden trumf, berem i nelidi,“ mrkne na mne.

„Tak aby nám taky k něčemu byli,“ řeknu si v duchu a myslím na Ingolfa. Jestli ani on by mě neoddělal hned, tak mám šanci přežít.

Je zatraceně těžké ubránit hradby. Landswartské ani nenapadne nás obléhat, vzduch jiskří zaklínadly a postavy s meči se vynořují tam, kde je nečekáš. Pak padne tma a všechno je ještě víc na hovno než předtím.

„Loto, nechod' nikam sama.“ Torge má šrám přes tvář a zhmožděný loket. Měl kliku, byli jsme s Arvidem blízko. Přisunu se k němu.

„Prej jim přijely posily.“

Z šera se vyloupne stín a já jsem v mžiku na nohách.

„To jsem já,“ tiší mě Arvid.

„Posily?“ zvednu k němu oči.

„Prej přijelo deset lidí, a to o všech nemusíme vědět. Zelda vzkazuje, abychom se snažili vyspat, když to jde.“

„Mrtví?“ Měla bych se jít podívat sama, ale najednou mi to připadá zbytečné.

Arve polkne. „Zatím nikdo...“

„Dobrá,“ usměje se Torge.

„Ne, není to dobrý. Kjus už brzo natáhne brka, je v agonii.“

„No, my jim zabili tři.“

Promnu si oči. „Kolik že jich je?“

„Kolem třiceti, možná víc, a to Zelda říká, že mají přijet další.“ „Co říká Ranko?“

To mě zajímá nejvíc. Ingolf tvrdí, že je to celé Rankova vina. Ne že by se půlelfovi dalo vždycky úpině věřit, ale Notburga mu dala za pravdu, a to už svou váhu má.

„Neflíká nic, řve.“

Zavřu oči. Snažím se představit, že tímhle končí Škola, jak ji známe, že tímhle končí všechno. Nejspíš budem do rána mrtví.

„Hele,“ napřímím se, „a nebylo by lepší naklepat se havranem a prostě...“ „Jaký prostě?“ Arvid vrtí hlavou. „Oni jsou taky naklepaní, chápej, a navíc s sebou nemaj spratky a raněný a...“

„Ser na všechny a starej se jen o svý,“ řekl mi ráno Ingolf. Mám podezření, že vyslovil i věci, které Volmarovi jdou přes pysky jen těžko. Je pravda, že tu máme i děti, že Kotek leží s rozdrcenou pánní... Dostanu vztek.

„Kurva, to tu budem jen tak sedět?"

„Nebudem," zavrčí Arve, „co nevidět přijdou a zvednou nás."

Mlčíme, co taky říkat. Torge mě objímá kolem ramen, tiskne se ke mně, jako když jsme byli děti.

„Kluci, kdyby něco..." začnu.

„Kdyby něco, tak nic. Budem si hlídat prdel, nic víc stejně nemůžem. Hele, Loty, zkus trochu spát."

„Nemůžu spát," namítnu, opřu si bradu o Torgeho rameno a ze samého soustředění usnu.

Rány, křik, třesk mečů. Vylitnu zpod deky, najednou bdělá. Může to znamenat jen jediné. Útok. Landswartští jsou tu a zabíjejí.

Nasypu si na hřbet dlaně kupku havrana a zvednu ruku k nosu. Torge a Ar-vid už vyběhli z místnosti, jen já pořád bojuju s havraním prachem. Pak tasím meč a vyklouznu za nimi.

Běžím dolů ke skladům, tam se dá schovat, tam se dají vylomit mříže v oknech, tam... najednou si uvědomím, že mám někoho za zády, obrátím se, zvednu zbraň ke krytu a pak mi vylétne z ruky. Rána byla tak silná, že mi ruka znehybněla až k lokti.

„Půlelfka, co?"

Zaklínač má tvář, jako kdyby po ní přeběhlo stádo koní, zjizvenou a rozbitou. Není o mnoho vyšší než já, zato je o dost těžší. Praští mě, ale tuhle pecku už vykryju.

„Rankova půlelfka, na tebe se u nás těšíme, holčičko. S tebou bude spousta srandy."

„Možná jiný, než si myslíš," syknou a pokusím se ho kopnout do břicha. Uhne, jen zčásti, ale uhne, a pak po mně skočí. Víím, co chce. Když mě strhne na zem, budu v nevýhodě, snažím se couvnout co nejdál, chytne mě za kotník a stáhne na zem. V pádu ho kopnu do ramene, ale to je tak všechno. Zvedne se na kolena a k břichu mi přitiskne meč.

„Tak co tě tu naučili, čubko?"

Přitáhnou nohy k tělu a doufám, že si to vysvětlí jako projev dívčího studu. Taký že jo. Klouže mečem níž.

„Tak co?"

Přemýšlím, jestli je takový idiot, aby se mě tu teď pokoušel znásilnit. Položí mi ruku na stehno.

„Budeš mít nový chlapy, těšíš se?"

Blbec.

Ozvou se kroky, s nadějí pohlédnu ke dveřím, ale neznámý hlas rázně skoncuje s mými nadějemi.

„Co tu děláš?"

Zjizvený se ohlédne. „Mám tu půlelfku."

„Tak ji zab, nikoho takového rozhodně s sebou domů nepovlečem." „Je pěkná."

Šoupu zadkem po zemi, meč už mám skoro na dosah.

Druhý není na dlouhé řeči, vyrazí se zřejmým úmyslem mě oddělat. V dlani sevřu meč a rychle, rychleji než on, rychleji než kdykoli předtím, zespoda seknu po jeho břiše. Má střeva na kolenou dřív, než si uvědomí, co se vlastně stalo. Zjizvený pochopí a rozzuřeně se ke mně vrhne. Stojím, čekám, zatočí se a z boku mu trčí nůž, ještě po něm stačí sáhnout, než mu vrazím meč do hrudi. —Jsi v pořádku?" ve dveřích bleskne Torgeho plavá kšticе.
„Torge," vydechnu, když zase můžu mluvit, „slib mi, že když narazíš na nějakou jejich babu, zahiješ ji hned."
„To se neboj, malá," slíbí mi a rychle mě líbne na tvář.

+ + +

K ránu máme pět mrtvých, ale ve Škole už není ani jediný landswartský. Tedy, doufáme, že tu není. Zelda má roztřáté rameno, Volmar krvácí z rány na stehně a Ingolf je mokrý od krve. Od cizí krve, přirozeně. Díváme se na něj s úctou. Skoro o sobě neví, z nosu mu teče krev. Rozpačitě hledám po kapsách fiolu s havraním prachem. Když to vydrží Ingolf...

„Zaútočí znovu," Zelda si od Justa nechala ovázat rameno a teď přechází sem a tam jídelnou.
„Co zvednout clonu?" ozvu se a vysloužím si zuřivý pohled od Ranka. Učili jsme se o tam jako děčka, Goren nás učil, že je to stejné jako znamením zadržet šíp, jen mnohem, mnohem větší. No, muselo by to být hodně velké, aby to pomohlo
„Kdo ji zvedne? Goren? Nikdy to nedělal. Ty, ty a Ingolf? Neumíš to a on je..."
Zelda očima ukáže na půlelfa, který si hraje s nožem. Nevnímá nás.
„Dole je Gema Křivice," pokračuje Zelda zachmuřeně, „proti ní clonu neudržíš." Rozhodím rukama. „Zkusím to."
Zastavit šíp umím a koneckonců, dokázala jsem vyvolat démona. Dokázala jsem i jiné věci a otec je temný elf, tak co.
„Loto," okřikne mě Volmar.
„Jen ať to zkusí," Rankův hlas zní nezúčastněně. Z Gemy radost nemám. Říká se, že ji vylili z čarodějnického cechu kvůli zálibě v drogách, pro které měli v Landswartu větší pochopení. Gema každopádně čarovat umí, zatímco já... vstanu, opráším si zadek a vykročím ke dveřím.
„Jdu na věž zkusit zvednout tu clonu," hodím přes rameno. Nikdo mi neodpoví, všichni toho po noci mají dost. Ohlédnu se a vidím, jak se u krbu choulí děčka s krátkými mečíky. Mrknu na ně, ale zírají na mě jak před popravou. Nejspíš právem, šli by první, protože adeptů má každý dost.
„Jdu s tebou," vyskočí Torge.
„Nikam," zarazí ho Zelda. „Na věži při útoku nebudeš nic platnej." Kývnu na něj a vypadnu ven. Když klušu do schodů, je mi líp.

Tváře mi olizuje vítr, který zvěstuje předjaří. Vybrali si dobu dobře. Když nás vyřídí, vyjedou letos na stezku sami. Monopol. Skrčím se, abych nechytla šíp do zad, a opatrně shlédnu dolů. U hranice stromů mají tábor, vidím tmavé postavy,

líně se pohybující mezi nízkými ohni. Odpočívají. Zatnu zuby. Před pár lety jsem na cestě potkala Narda. Nejspíš tam je. Bojovali jsme spolu proti rodině gryfů, kryli si záda, teď je tam. Ne že by mi na něm tak záleželo, ale zabíjela bych ho nerada. Smáli jsme se spolu. Potřesu hlavou, abych zahнала vzpomínky, a schoulím se na zemi. Pokouším se v mysli vyvolat představu neproniknutelné klece, kterou postavím nad Školou. Jde mi to špatně, něco mě škrábe v hrdle a chce se mi brečet. Popotáhnu nosem, lehnu si zády na ledové kamení a koukám do nebe. Pak v mé mysli vyroste zeď, hladká jako z ledu, pak druhá, třetí... pod ledovým poklopem schovávám to jediný, co mám.

„Jsi v pořádku?“ Volmar se ke mně podezřívavě obrátí. Pokrčím rameny. Moc v pořádku si nepřipadám. Pocit, že jakmile se přestanu soustředit, clona padne, mi na náladě nepřidává.

„Jo,“ zahučím.

„Doufám, že víš, co děláš,“ atmosféra je tak hustá, že by s ní měla co dělat i ostrá čepel. Zelda se mračí.

„Dělám, co můžu,“ odseknou jí. „Je jich dole jak psů. Nemůžete...“ Prudce se ke mně otočí.

„Já můžu, já jo...“ oči jí blýskají a v plavých vlasech se černá krev. „Ranko nemůže. Všichni, kdo jsou tady, jsou v cajku?“

Ozve se souhlasné zamručení. Rozhlédnu se kolem sebe. Vidím známé tváře, zkrvavené kabátce, oči zanícené nevypáním. Myslím na ledové stěny.

„Koho vlastně dostali?“ zeptám se tiše a Zelda sebou trhne.

Prerývaně dýchám. Útok ještě nezačal, ale vím, že jsou blízko. Tiše, klidně obcházejí kolem jako vlci. Jako vlci, jenže my taky nejsme ovce. Někdo mi položí ruku na rameno.

„Mistryně?“

Představená stojí nade mnou a tváří se vážně.

„Dokážeš to udržet?“ ptá se.

„Proti Gemě?“

„Vůbec... potřebujeme tu clonu. Dozvěděla jsem se, že jsou na cestě další.“

Zachmuřím se. „Naši?“ Možná ještě venku někoho máme. Neclana, Lovisu...

„Ne, jejich.“

„Natrhnou nám prdel,“ zavěštím smutně.

„Jo holka, to nejspíš natrhnou,“ pohladí mě Zelda po rameni, poprvé v životě. Je to zlý, pochopím a zvednu se. Jestli je to zlý, vím, s kým tomu chci čelit.

„Volmare, opravdu se nedá nic dělat?“

„Dá. Dá se vzít meč a dělat to, co umíme. Loty, děvče, nejsem rád, že tu teď jsi.“

„A jinak?“

„Co jinak? Je jich víc a Škola není tvrz. Snad, kdyby se někomu podařilo dostat Corriganu a Loreen, pak by možná odtáhli, jenže není snadný je vyřídít.“

„Jsou dobrý?“

„Jako žrádlo pro kočky snad," Ingolf, který se k nám připojil, vypadá jako smrt. Oči mu žhnou a kůže těsně přiléhá k lícům kostem. Hoří zevnitř, znám ten pocit, když dryjáky dovolí tělu spálit i to, co jinak spálit nelze. Půlelf takhle vydrží den, možná dva. Pak půjde k zemi.

„Nejen jako žrádlo pro kočky," odstrčí ho můj mistr.

„A dohodnout se s nima nedá?" Znovu si vzpomenu na Narda. „Ranko se s nima nedohodne určitě."

„A Zelda?"

Dívají se na mě, jako bych držela v ruce hada.

„Jestli se porvou tihle dva, tak jsme v píči tuplem," projevil Ingolf překvapivě střízlivý rozum.

„A co má Ranko s tím jejich hlavounem?" Volmar se nadechne, aby odpověděl, a v tu chvíli se poroučím k zemi, v puse chuť krve a před očima černo.

„Loto," pleská mě mistr po tváři.

„Venku je Gema," zaskučím, převalím se na záda a opřu se patami o zem jako ženská při porodu. „Jděte na hradby, pokusím se to udržet." Ledová stěna v mých představách praská a taje, znovu se zceluje a znovu praská, pořád dokola. Po tváři mi teče něco teplého, snad krev z prokousnutého rtu. Plamenná koule prorazí stěnu a mě zasypou ostré ledové střepy, zabodávají se do těla jako šípy a hoří mi v kůži. S námahou se nadechnu a pak mě na tváři zastudí ledová voda.

„Ser na to, kotě, vydrželas to dost dlouho. Útočej."

Torge mi pomůže na nohy a je pryč.

+ + +

Brána padla jednoduše proto, že ji Gema odpálila zaklínadlem. Naši se stáhli do budovy, která nějakým pozapomenutým zaklínadlem chráněna je, ale otázkou je, jak dlouho Křivici zadrží.

„Jděte do sklepa," zahání Notburga houf vyděšených žáčků a Goren sype na stůl krátké hraničky havraního prachu.

„Dejte si, co snesete, děti."

Šňupnu si. Snesu dost a ještě víc toho potřebuju po tom, čím jsem prošla.

„Hej, mladí," Zelda popadne Torgeho za loket, „vy jděte nahoru. Víte nejlíp, kudy se sem leze, znáte každou škvíru. Hlídejte to."

„Každou škvíru Torge zná," ušklíbne se Delf a aspoň na chvíli se člověku dýchá volněji. Pak se rozběhneme po chodbách.

Vím, že jsou tady. Slyším je, ne, vlastně je i cítím, přesto, že clona padla. Nemám strach, jen cítím smutek, a to není pro boj dobré. Člověku nesmí být jedno, jestli umře, nebo ne.

Škrabavý zvuk, jak se kůže podrážky opírá o zeď. Tasím meč a opatrně se sunu k oknu, připravená zabít kohokoli, kdo jím projde. Muž, který propadne dovnitř, se ke mně obrátí ještě v letu, tasená zbraň zadrnčí, pozdě, moc pozdě, říkám si, když dokončuju výpad. V posledním okamžiku se kryje a můj meč mu jen krvavě

spočítá žebra. Chlap sykne, a ještě než stačím znovu zaútočit, zkoumavě si mě prohlédne.

„Loto?”

„Nard?”

Stojíme u protilehlých zdí chodby a civíme na sebe, obnažené meče připravené.

„Dej to pryč,” řekne Nard chraplavě. Je pořádně nafutrovaný nějakým svinstvem, ale ne tak, aby se neovládal.

„Já?” Dostanu vztek. „Já?”

„Jo,” chraptí, „ty. Když budeš rozumná... vůbec, kdybyste se nechovali jako prasata, nemuseli jste teď mít prdel v kalupu.”

„Čůráku,” vyštěknu nenávistně.

„Neječ tak,” okřikne mě, „nechci, aby sem někdo přišel. A vypadni. Zdrhni, prostě uteč, bude to pro tebe lepší.”

„Víš, že to neudělám.” Už nervu. Nerozhodně stojíme proti sobě, až Nard zasune meč do pochvy.

„Hele, Loto, nechci, abys odskákala to, že váš hejtman je křivák. Jdi íprýč..“

„Já jsem tady doma.”

Povzdychne si. „Projedete to. Našich je dole padesát, je tam Gema Křivice a na cestě jsou další.”

„Kurva.” Co můžu říct jinýho, Nard možná lže, ale ne moc... slyším zezdola křik.

„Tak co, půjdeš? Píchnu ti.”

„Ne.”

„Nebud’ blbá, když tě naši dostanou, tak jsem moc malej pán, než abych ti zachránil prdel. Nejspíš tě nezabijou, ale...”

„Jo, všichni se na mně vystřídali a pak mi pochčijou hlavu, tos chtěl říct?”

Přemýšlí.

„Je tu ještě jedna možnost. Přesvědč vaše, ať vydají Ranka, a možná to pomůže.”

„Vydát Ranka?” odplivnu si.

„Jen nebud’ moc fajnová, holčičko, Ranko taky Corrigana prodal, v Tauzu, jen se zeptej. Dělal spolu na kšeftě, u kterýho zařvalo princátko, a Ranko to na našeho mistra hodil, co horšího, řekl jim kurva hodně o našem řemesle. Tauzský kati si s Corriganem pěkně pohráli, nebudu ti říkat, co všechno nemá. Neptala ses nikdy, proč do Tauzu nesmíte?”

Opřu se o zeď. Představa, že Ranko může všechno tohle zastavit a neudělá to...

„Podívej, holka...” Nard mě přimáčkne ke zdi. Odstrčím ho.

„Co děláš?”

„Nechci, abys provedla něco blbýho.” Znovu stojíme proti sobě, ostražití a napůl nepřátelští. Uvědomím si, že na něj nemám ani vztek, a je mi z toho ještě hůř.

Rozhlédnu se kolem sebe a strnu. Chodbu plní kouř, nezaměnitelný pach mi vniká do nosu.

„Hoří, kurva, hoří...” rozběhnu se dolů a Nard za mnou.

„Počkej, neblbni, dole jsou naši, zabijou...”

Neposlouchám ho a letím dolů po schodišti.

„...tě.”

„Hoří," provléknu se vylomenými dveřmi ven na dvůr a zastavím se. Už se nebojuje. Chlévy pomalu stravuje oheň, pobité kozy leží v kalužích krve, jako chomáče peří se kolem povalují slepice. Drancování, zrovna jako ve vsi.

„Loto," Nard mě popadne za rameno.

„Zab tu hadru," křikne na něj někdo z landswartských.

„Loto, co s ním děláš?" Volmar, který podpírá zkrvavenou Zeldu, se ke mně obrátí.

„Já..." začnu.

„Tuhle půlelfku chci živou, kdyby něco," muž, který promluvil, už je starý i na zaklínačské poměry a jeho tvář dostala tolik ran, že není poznat, jak vypadal původně.

„Corrigan," šeptne za mnou Nard.

„Jo, Corrigan," muž udělá pár kroků k nám. „Křivice, bude se ti hodit?" Žena v černém plášti si nejspíš zakládá na tom, že se nesnaží být hezká. Má tenké ruce a záda pod pláštěm podivně vyduťatá.

„Ne," odpoví břitce, „má v sobě krev Temných, to nepotřebuju. Ji utraťte první." Ztuhnu a stisknu meč pevněji. Vrata nejsou daleko, možná bych mohla... Torge se pohne, cosi mi naznačuje, Volmar má stažené koutky jako vlk těsně před útokem, jen Ranko vypadá dokonale nezúčastněně. Vzpomenu si, co říkal Nard, a snažím se zachytit Rankův pohled. Marně. Pak se ozve Corrigan.

„Ne, to by byla škoda, tebe jsem taky nezabil, Křivice. Mám tu panenku v merku."

„Ty parchante," syкну směrem k Nardovi.

„Tohle se mnou nemá nic společného," o)hradí se.

Pak se dvorem rozlehne křik, trojice landswartských táhne ven naše děcka. Střecha chlévů se s praskotem propadne dovnitř a plameny vysoko vyšlehnou. Do okenice za mou hlavou se zaryje šíp. Někdo si hraje.

„Běží vám čas, Ranko," rozesměje se landswartský představený, „na co čekáš? Až to tu celý lehne popelem, děcka nahážem do studny a vaše holky si vezmeme na hraní. Hm, možná by se na hraní hodilo i pár kluků."

„Rád si s váma pohraju," to promluvil Ingolf a líně vykročil. Žaludek se mi stáhne, když vidím, jak ho obstoupilo pět zaklínačů z Landswartu. Možná není moc hodnej, ale zaplatil za mě cenu krve. Vytrhnu se Nardovi a rozrazím kruh landswartských.

„Chtěli jste místní půlelfy, ne?" vycením na ně zuby. „Tak nás tu máte."

Landswartští udělali víc chyb, ale největší z nich byla poslat proti Ingolfovi ženskou.

Tohle na něj nezabírá, pomyslela jsem si, když hlava, korunovaná plavými vlasy, odlétla i s kusem ramene. člověk nemá ztuhnout, když mu zabijou bábovku, ale je to těžké. Nečekám na nic a vraždím... konečně. Bojovat s landswartskými je jako šermovat se zrcadlem, není to jiná škola, je to ta samá, uvědomím si, když se záludem vyhnu meči hubeného zrzka a pak bodnu. Má čepel našla jeho hrudník, ale nemůžu se moc zdržovat. Otočím se k útočnici a uvědomím si, že má strach. Ingolf, odhadnu, rozhodnu se použít jeho taktiku a položím se do rány. Cítím, jak meč hladce přesekává žebra. Další mrtvá. V řadách landswartských to zašumí.

Čepele se srážejí a zkrvavený Ingolf vypadá jako démon, co se vypotácel z noční mýry. Jsem mu vděčná.

„Skonči to," to je Corriganův hlas a bezpečně vím, ke komu mluví. Teď přijde na řadu Křivice a pak... strčím do Ingolfa, ale on nevnímá, ztracený ve vlastním krvavém světě. Dostanu ránu. Čekám ostrou bolest, ale pak si uvědomím, že mě kdosi jen srazil k zemi, aby mohl k Ingolfovi, Blázen. Klesnu na zkrvavenou zem, chvěje se, rezonuje Geminým zaklínadlem. Sáhnu na hrud' jedné z mrtvých a na prsty naberu trochu krve. Zvednu ruku k nosu a cosi ve mně zakvílí jako zvíře nakažené vzteklinou. Udeř, Křivice, stisknu zuby, a bude to poslední, co v životě uděláš.

Gema Křivice si věří. Prorazila clonu a jiný čaroděj tu není. Moje štěstí, že o sobě nepochybuje, jinak by se mnou rychle skoncovala. Slyším hlasy, radují se, radují se, jako když se někdo vrací domů, pak vykřiknou, zaječí, zazpívají. Zvednu hlavu. Corrigan se právě naklání ke Gemi a ta zvedá ruku. Vrhnu proti jejímu zaklínadlu své, bolest mi vybuchne v hlavě stejně, jako bych dostala pěstí, a před očima se mi zatmí. Šílené hlasy kolem mě se smějí.

„Je mrtvá," Corrigan se odvrátí od Gemy a mně pomáhá na nohy Ingolf. Je skoro něžný, přinejmenším mě nezvedá za vlasy jako obvykle.
„Je mrtvá," opakuju s uspokojením. Aspoň Gema je z krku. Torge využil nastalého zmatku a proklouzl k nám.
„Zdekuju se, kotě, teď tě budou chtít dostat," vleče mě k Volmarovi. Nebráním se, chci se dostat k našim, chci mluvit s Rankem. S Rankem a se Zeldou.

„Tu půlelfskou čubku chci živou," landswartský hejtman si dává záležet, aby ho bylo slyšet, abych ho slyšela i já. Narovná se.
„Taky tě chci živýho, Corrigan. Možná že byste měli stáhnout ocas a vypadnout, nebo..."
Blufuju. Pořád ještě mají velkou početní převahu a Škola hoří. Pořád ještě je to pro nás posraným navrch.

Má autoritu. Landswartští by rádi zaútočili a pobili nás všechny, koneckonců jejich druhové v boji se mnou a s Ingolfem zemřeli špatně a navíc skoro zbytečně, ale Corrigan to nedovolí. Obrátí se ke mně a k Ingolfovi, jako by záměrně ignoroval naše představené.

„Dejte mi Ranka a stáhneme se, jinak..."

Silou vůle se přinutím neobrátit hlavu směrem k maštali, odkud zní zběsilé koňské ržání. Podpálili tam seno? V krku mě zaškrábe žal, moje kobyla možná nestojí za moc, ale něco jsme spolu prožili.

„Seru na Ranka," odpoví Ingolf popravdě. Jemu byli představení vždycky lhostejní.

„Já ne," ušklíbne se Corrigan. „Podpalte to všechno," kývne na hlouček chlapů, kteří stojí opodál s pochodněmi, „uvidíme, co elfinka předvede."

„Mistryně," chytá mě panika, „Zeldo, dělejte něco. Neodrazíme je, Ranko, tak už, kurva, něco dělejte."

„Loto..." Volmar se na mě zamračí, ale Ingolf jen prudce odfrkne nosem. „Má pravdu. Táhni..."

Strnule přihlížím, jak se Ingolf obrací k Rankovi... teď ho Ranko zabije, teď... Nestane se nic, jen Ingolfova pěst předejde Rankovu čepel. Představený jde k zemi, tvrdě a bezvládně jako kámen. Zeldu sáhne po meči, příliš pomalu, příliš nerozhodně.

Ingolf stiskne prsty její krk. „Drž hubu, Zeldo. Teď už tu do ničeho nemluvíš."

Táhneme Ranka k landswartským, já a Ingolf. Ostatní mlčí. Někdy je pohodlnější mlčet, do ničeho se nenamociť.

„Tady ho máš," hodí Ingolf Corriganovi pod nohy bezvědomé tělo našeho představeného, „a nechte nás hasit."

Corrigan se zasměje. „Elfové umějí počítat, co? Chtěl bych vás oba, co za to?"

„Hasit, o tom, že bys nás dostal, nebyla řeč," utnu ho.

„Tebe bych chtěl moc. Gema nebyla do postele, ty..."

„Já taky nejsem," konečně se ohlédnu k maštalím. Už je tam ticho, konečně se nejspíš udusili.

„Vezmu si jeho a ty spratky, ušetří nám to práci."

Pokrčím rameny. Děti zpátky dostat nedokážem a nejspíš jim v Landswartu nebude hůř než u nás. Malá Katja na mě vyvaluje ubrečené oči.

„Zabijou nás, Loto," vyhrkne a chlap, který ji drží za ramena, s ní smýkne na zem.

„Nezabijou..." projdu těsně kolem Corriganova až k dětem. Cítím nenávistné pohledy a zahlédnu i Narda, který se ke mně nenápadně proplétá.

„Hele, cvrčci, přežili jste Ingolfovou přípravku, přežijete všechno." Najdu Nardovy oči, spustí víčka a mně je o něco líp. O něco málo.

Vracím se zpátky a Corrigan se zle usmívá. „Šikovná holka... možná vám to nakonec nechytne celý. Jo a Ranka vám tu taky necháme, když jsi tak pěkná. K večeru si pro něj přijď."

+ + +

Řetěz věder vody a řev, víc si z celého dne nepamatuju, jsem unavená k smrti a všichni mě obcházejí obloukem. Málem jsem kvůli téhle Škole zhebla, myslím si, ale oni se budou odtahovat, jen proto, že jsme landswartským hodili Ranka.

Nevím, co mu tam dole dělají, ale dělají to dobře, protože je ještě naživu.

„Zeldo," rukou do krve servanou od věder chytím mistryni za plášť, „chci si promluvit."

„Není o čem," vytrhne se mi podrážděně, „s tebou není o čem. Nos vědra."

Napřímím se a zvolím útok, který odvrátí jen těžko.

„Půjdeš tam pro něj ty?"

Zastavila se, strnula uprostřed pohybu.

„Vrátí nám ho, Zeldo. Půjdeš tam pro něj? Je to tvoje práce," připomenu jí

bezohledně, „je tvoje práce dodělat ho. I koni to člověk dopřeje a Ranko..." Nezbělala, zšedla. Její tvář má teď barvu hadru špinavého tak, že už ho nikdy nikdo nevypere.

„Dorazit ho?" Namáhavě dýchá, jako by ji stálo mnoho sil vyslovit jednotlivé hlásky.

„Zeldo," zavrčím podrážděně, „stahujou ho z kůže, či co. Budeme muset..."

„Já vím," přikývne nepřesvědčivě. Neví nic. Celou dobu jen čučí do zdi, zatímco hasíme, zatímco chlapi tahají ze stájí koně, kteří jsou ještě naživu.

„Umučili Ranka, vypálili nás a vzali nám děcka, Zeldo. Co chceš dělat?" „Zmiz," zaječí na mne. Pokrčím rameny a jdu. Na nádvoří Volmar řve na Arvid'a s Delfem, kteří kopou výkop, aby se oheň nešířil dál.

„Mistře," stisknu mu rameno, „Zelda si potřebuje odpočinout, nechtějte po ní nic." Volmar si mě podezřívavě prohlédne. „Co se stalo?"

Obejmu si ramena, jak se do mě dala zima. „Až zavolají, budu tam muset jít.

Potřebuju s sebou Ingolfa, protože..."

„Proč bys tam měla chodit?" uplivne si. Je to jen řečnická otázka. Ví, že musím.

„Aby to znova nepodpálili?"

„Nemělo se to stát," najednou se svezle na paty a já po těch letech poprvé vidím Volmara bezradného. Přidřepnu si k němu.

„Je mi zima," řeknu a čekám. Tuhle větu ode mne slyšel tisíckrát, vždycky sundal plášť nebo kazajku a hodil ji na mě. Čekám, co udělá, najednou ho zase chci vidět velkého a rozumného. Stáhne plášť z ramen, přehodí ho přes má.

„Jdi se dovnitř ohřát a něco sníst," řekne a narovná se. „Máš pravdu, musíš tam."

Všude smrdí spálenina a ti, které potkávám, uhýbají pohledem. Je tu zle, pomyslím si a probudí se ve mně tichý vztek. Vražedný vztek, který se zanítí jako neléčená rána.

„Jdem," kývá na mě Ingolf a výjimečně mi ani není protivný. Chytnu ho za ruku.

„Co myslíš, že mu udělali?"

Podívá se na mě svrchu. „Co mu udělali? No, uřízli mu koule, roztříštili klouby, možná stáhli kus kůže... co se tak dělává."

Polknu. Dělává... já to nedělám, Volmar to nedělá, kluci to taky nedělají. „A co my s ním?"

Dá mi pohlavek, možná chtěl udělat něco jiného, ale zvyk je zvyk. „Neboj, malá, skončím to já."

Polknu. Koneckonců, je to tak správný. Skončí to on, a pak taky nejspíš...

„Co se Zeldou?" zeptám se tiše. Ingolf možná není ten pravý, ale kdyby chtěl, dokázal by vybojovat vůdcovství. Pozabíjel by všechny, kdyby mu na tom záleželo. Ze srdce si přeju, aby o to nestál.

„Půjde, co jinýho? Je nám na píču."

„Pryč?" podívím se.

„Ne, dělat. Když už musíme mít představenou, ať je to Burga. Ta aspoň nežvaní a drží,"

K Ingolfovým požadavkům na představenou se nevyjadřuju, taky proto, že se blížíme k landswartským.

„Půlelfové," zasyčí štíhlá holčice s rozseknutým obočím. Bojí se, přinejmenším Ingolfa určitě.

„Jsou tu půlelfové," křikne kdosi a já v tom volání cítím strach. Možná udělali s Rankem něco tak příšerného, že čekají pomstu. Ingolf mi znenadá ní pevně stiskne rameno a já vím, že se pomsty nedočkají. Ne teď. Ne teď, proto jdeme my.

„Jako šutr," šeptne můj průvodce a já vím, co tím myslí. I když se kolem vrší mrtvá těla koní, i když někde v táboře vzlykají děcka, která jsme vycvičili a kterým vtlučou do hlav něco jiného, i když Ranko... Ranko. Doufám, že ten hrozný puch nepochází z něj.

Všechno je tu známé jako vlastní dlaň. Cesta s výmoly, les, hejno vran, které krouží nad stáji... Zamrazí mě. Vrány. Pak sklouznu očima na to, co zbylo z Ranka, dávám si záležet, abych nic necítila, a opravdu, je těžké něco cítit ke kupce vnitřností. Corrigan je spokojený.

„Žije," oznámí nám samolibě.

„Dlouho nebude," mávne Ingolf rukou, jako by mluvil o počasí. „Můžu ho zabít tady, nebo trváš na tom, abych ho odnes? Teče z něj svinstvo," zašklebí se rozladěně.

Chlap, stojící vedle Corriganu, se zasměje. „Jen nebuď fajnovej, my taky nebyli."

„To vidím," řeknu tiše a Corrigan ke mně natáhne ruku.

„Jen se koukni, maličká. Taký tě to mohlo potkat."

„Hm," snažím se neprojevít žádnou emoci.

„Mohlo tě potkat taky něco jinýho..."

Zvednu hlavu. Jestli teď začne se strašením, je idiot. Většina zaklínačských ženských už někdy znásilněná byla.

„Vlastně..." Corrigan si mne bradu, „mohla bys dát najevo trochu dobrý vůle. Tvá Škola furt stojí."

„Asi tu stojí taky něco jinýho," Ingolf pořád mluví, jako by mu bylo lhostejné, jestli mě Corrigan hodí svým chlapům, nebo rovnou vranám.

„Vy už jste si užili," plivne mu pod nohy landswarstský hejtman, „teď jsme na řadě my."

Šlehnu pohledem po Ingolfovi a najdu jeho netečné oči. „Zůstaň klidná," říkají, „teď na vyvádění není ta pravá chvíle." Přisvědčím jen pohybem víček a hluboko v sobě hledám to elfské, netečné a chladné.

„Nikdy jsi to nedělal s půlelfkou, nebo co?" obrátím se ke Corriganovi. Za zády mám Školu a jeho slovu se nedá věřit. Ničímu slovu se nedá věřit. Ranko vydá podivný zvuk a Ingolf si odkašle skoro omluvně.

„Máznu ho, kotě," oznámí mi. „Živýho bych ho stejně nedones." Vytáhne z pochvy tesák a podřízne to, co dříve bylo Rankovým krkem. Někdo z landswarstských se směje, ale ve mně je ticho. Mrazivé ticho.

„Jsi dobrá?"

Zvednu se na loktech. Konečně se přese mě převalil Nard a já mám pocit, že můžu aspoň na chvíli povolit.

„Jasně."

„Máš na nohách krev."

„Nojo, no..."

„Tohle jsem nechtěl, říkal jsem ti..."

Předloktím ho k sobě přitáhnu.

„Mluv potichu, čuměj."

Nard se mi opře o ramena a snaží se... zatím dost zbytečně. Možná je mu mizerně, ale nemůže mu být ani způlky tak mizerně co mně a landswartší pořád čekají... na co vlastně?

Stehna mám pomazaná nechutnou břečkou z krve a semene a necítím nic. Vůbec nic, ani vztek, ani hnus... jen se mi chce spát. Svaly bolí.

„Narde, kdybych u toho usnula, tak mě vzbud'."

„,,Je ti zle?" ptá se a snaží se, aby to znělo jako „koukej se hejbat".

„Už to nedám," oznámím mu a oči se mi zavřou. Nard na mně leží a docela pěkně hřeje.

+ + +

Když otevřu oči, už to bolí.

„Kurva."

Na pelesti sedí Volmar a snaží se nevypadat vyděšeně.

„Zřídili tě."

Potřesu hlavou a pokusím se posadit, ale hned toho nechám.

„To přejde, hlavně že Škola stojí."

Volmar mlčí.

„Kluci jsou v pořádku?" zeptám se s obavou.

„Tví kluci?"

„Hm."

„Jakž takž. Potom, co tě tam Ingolf nechal, už nezabili nikoho. Stačilo jim..."

Pro Volmara to nakonec možná bylo horší než pro mě.

„Ingolf se na tebe neměl vysrat," usykne.

„Ale jo, udělat to dobře." To promluvila temná elfka ve mně. Jasně, že se na mě neměl vysrat, ječí malá lidská holka, kterou se zaklínačský výcvik už desítky let snaží umlčet. Jasně, že se na mě neměl vysrat, měl bojovat a klidně to tam zabalit, jen aby mě zachránit. Hodil mě jim jak kočku do psince, chce se mi brečet, ale vím, že se Ingolfovi nedá nic vytknout. Neztratil hlavu a koneckonců, neztratila jsem ji ani já. Půlelfové, chladní jako kámen, byla pěkná role. Utřu si nos.

„Volmare," zaskučím, „řekni Justovi, ať uvaří heřmánek."

Páchne to tu spáleninou a já se pokouším utěšovat tím, že Škola stojí, že stojí díky mně. Díky mně a Ingolfovi, slevím pak. Zůstali jsme tam sami a prošli tím, do

čeho ani zaklínači nejdou rádi. Corrigan si dal záležet, aby mě to bolelo. Ta krev byla od něj, choval se jako buran, který si v maloměstském bordelu koupí elfku a rozerve ji jen kvůli její jinakosti, kvůli tomu cizímu v jejím hlase a v jejích očích. Otřesu se.

„Vypálím vás," řekl mi, když mě klátil. „Jestli nebudeš pořádně držet, tak vás vypálím a pak si žebrejte po chalupách, ty a ta ostatní sebranka. Nebudete mít ani co žrát," mumlal, když mi nožem rozřezával kalhoty.

„A co?" odsekla jsem mu. Nikdy jsem si nepřála patřit k Temným tak jako v tu chvíli. Nikdy jsem tak netoužila nic nemít.

Rozřezal mi hadry, rozřezal mi kůži, spálil mi vlasy. Necítila jsem nic, dokonce ani to, jak smrdí potom, kouřem a Lojem, dokonce ani to, jak čpí nenávisť. Myslela jsem na léto a na to, co jsem slyšela o smrti, která se dá koupit.

Usměju se. Všechno se dá koupit, když na to přijde.

Zaskřípou dveře a do komory vnikne závan kouře.

„Loty, můžu ti nějak pomoci?" ptá se Torge, dobitý a přepadlý.

„Jo," zatnu zuby a zvednu se na lokti, „sežeň měsíčkovou mast a pak mi to přijď pofoukat."

+ + +

Ve Škole je hlad a opolští už na dluh nechtějí dávat. Landswart si vzal všechno, a co neukradli, to shořelo. Snědli jsme i zbylé koně a na hrobech těch, co padli, už roste tráva. Je jaro. Je jaro a my, místo abychom vyjeli, opravujeme krovy.

„Nejde to tam." Torge se jednou rukou opírá o zeď a sverepě se pokouší dostat trám do vydlané drážky. „Je to moc velký a ještě navíc křivý."

„Namlat' to tam," radím mu.

„Co s tím děláte?" polonahý Narvik nese další břevno, otesané tak nahrubo, že jsou na něm ještě kusy kůry.

„Máš to křivý, vole," Torge vztekle tluče tupou stranou sekery do trámku, který se vzpírá jeho snažení.

„Nejsem tesař, ty kokote. Jestli se ti to nezdá, slez a pojď si to udělat sám."

Torge sleze, lépe řečeno skokem je dole ze střechy, se sekerou v ruce. Narvik se brání trámem.

„Nechte toho, idioti," řvu na ně z výšky, ale situaci rázně vyřeší někdo jiný.

„Od sebe," dlouhý bič praskne a rozsekne Torgemu halenu, na Narvikových zádech nechá krvavý pruh.

„Co se to tady děje?" Volmar významně stáčí bič a Torge se nadechne. „Má to křivý."

„Je to důvod rozpoltit mu lebku sekerou?" Mistr vypadá unaveně a mluví nebezpečně pomalu, stejně jako když jsme byli děti.

„Ne, ale..."

„Jestli ne, tak koukej mazat zpátky na tu střechu a ty se snaž udělat to hranatý aspoň přibližně. Loto," obrátí se ke mně, „co tu děláš?"

„Já mu to držím."

„No, to máte s Torgem nacvičený. Slez dolů, mám pro tebe jinou práci."

V sále, kde dříve úřadoval Ranko, je ticho. Zelda sedí v křesle, šedivá, zamlklá. Notburga se dívá stranou.

„Proč jste ji sem přivedli?" obrátí se představená k Volmarovi.

„Protože zůstala v boji až do konce, Zeldo. Jak ti to mám jinak říct? Na tomhle místě končíš."

Ostře si Volmara změřím. Jestli chce dostat Zeldu ze sedla, může narazit na Ingolfa, pomyslím si a zamrazí mě. Zelda se napřímí.

„Protože je Ranko mrtvý? Nikdy jsem se mu v boji za záda neschovávala."

„Protože byl Ranko kokot," ozvu se lhostejně. Tohle po mně nejspíš chtějí a já to zase chci mít co nejrychleji za sebou. „Protože se Ranko schovával za tvoje záda a tys nic neudělala, mistryně Zeldo. Vědělas to."

Žena podrážděně mávne rukou. „Něco jsem věděla. Takových věcí se stane..."

„Věcí, jako že jeden zaklínač prodá jiného a že mluví o našich věcech s cizími?" Notburga vypadá pohoršeně. Nakonec tu má možná kdekdo víc iluzí než já.

„Corrigan je hajzl," řeknu, „ale to nic neznamená. Školu jste neubránili. Děti...“ nějak nevím, jak pokračovat.

Zelda vstane ze židle. „Děti? Přijdou jiné. Víš, co se tu za tu dobu, co pamatuju, vystřídalo dětí?" vyjede na mě. „A že tě protáhli? Co z toho? Žádná lilie nejsi."

Polknu a jsem ráda, že u sebe nemám meč. Pak promluví Ingolf.

„Vypadni," řekne Zeldě. „Oni tě zabít nechtěj, mně to vadit nebude." V ruce se mu zableskne tesák. „Stejným nožem jako Ranka. No tak, vdovo, stačí říct."

Zelda stojí bez pohybu a my ostatní taky mlčíme. Už není co dodat, pravda je málokdy hezká, a tahle se valí ven jako hnis z rány. Škola je má jediná rodina, pomyslím si trpce. Pěkná rodinka.

Zaklínačka se obrátí a jde ke dveřím, Ingolf si hraje s nožem a Notburga úporně civí na špičky svých bot.

„Neporvete se teď mezi sebou, že ne?" zeptám se. Ingolf mě plácne po zadku.

„Jdi dělat střechu, malá, my už se tu nějak porovnáme."

+ + +

„Tak to se asi nedomluvíme," zvednu se od stolu. Je dopoledne a v zadní místnosti zájezdního hostince je ticho. Můj potenciální obchodní partner kývne na svého sluhu.

„Podej slečně plášť."

Moje dýka se dotkne krku pořeza ještě dřív, než se stačí pohnout.

„Určitě se nedomluvíme," usměju se na jeho zaměstnavatele, „nejen že mizerně platíš, ještě ani nevíš, co kupuješ."

„Teď už vím," řekne chladně. „Tisíc kuldů."

Uvážlivě vrátím dýku do kouta a dbám, abych se k jeho strážci neobrátila zády.

"Jako zálohu... tisíc po odvedení práce," upřesním.

„Jsi drahá."

Privžu oči. Musím být drahá, protože ještě dlužím za koně a navíc šetrím na věc,

která může být velmi, velmi nákladná. Potřebuju peníze, a proto беру i vraždy.

„Tvé poslední slovo?“ zeptá se ještě.

Přikývnu.

„Dobře, zaplatím. Tolik jsem zatím žádný děvce nedal.“

Zabodnu do něj pohled a dám si záležet, aby si všiml mých panenek. Jeho úsměv je teď trochu strojený.

„Bude se bránit?“ pokračuje věcně.

„Blaske? Nejspíš bude.“

„Tím líp. Smrt v souboji by ani nemuseli vyšetřovat,“ připomenu mu. „Vyznáš se.“

Upiju vína. Jo, já se vyznám, po tomhle létě se vyznám úplně ve všem, co Škola zakazuje. Potraty, vraždy, afrodisiaka a drogy. Potvrdila jsem pomluvy, které kolují o zaklínačích a půlelfech, veškerým myslitelným způsobem. Doma je zle.

„Vyznám se,“ přikývnu spokojeně. „Mám ho potom prohledat?“ Nervózně si mne ruce. „Jistě.“

Klaren šéfuje síti bordelů v Obermarku a tuším, že ze začátku se mnou měl i jiné úmysly. Teď už chce jen převzít mrtvolu. Nedívím se mu. Zima mi vzala další kus dobré vůle a skoro všechnu chuť si hrát. Zabíjení teď pro mě není těžké, cizí neštěstí si jak obzav přikládám na vlastní rány.

„A co mám najít?“

„Papíry,“ zašklebí se.

„Sdílejší nejsi, ale já do prostituce stejně nedělám, nemusíš se bát. Leda bych pásla naše chlapy...“

„Jsi pěkná, mohla bys...“ zkusí to spíš ze zvyku.

„Píchat se mnou je jako píchat se zubatou,“ nakloním se k němu. „Pro člověka moc nebezpečný.“

„Asi jo,“ odtáhne se. „Kdy to uděláš?“

„Dneska v noci.“

„Neztrácíš čas.“

„Čas jsou zlatky,“ plácnu ho po rameni a odcházím. Koukají za mnou s nechutí a mě to zvráceně těší.

+ + +

Všechny tyhle souboje začínají stejně. Soumrak, odlehlá ulička, můj muž, kterého mi předtím Klarenův poskok ukázal, tak těsně, že se dotkneme rameny. Shodím plášť. rozhodnuta jít na to tak čistě, jak to jen jde.

„Co děláš?“ vyštěknu na muže, který couvne. Je pomešší a ramena má kulatá.

„Já?“ ohradí se.

„Ty.“ Tasím meč, aby nebylo pochyb, o co jde.

Nahmatá svůj a vytáhne ho z pochvy po měšťánsku, pomalu a rozvážně. Ještě nechápe, odhadnu a potlačím chuť skončit to s ním tak rychle, aby ani chápat nemusel.

„Nebojuje s ženskými,“ řekne pohrdavě. Ten chudák nejspíš v šeru i špatně vidí, pomyslím si a nakloním se k němu. Měsíc svítí dost, aby si všiml... a on si všimne, všimne si a pochopí.

„Kdo?" zachraptí.

„Klaren," teď už neztrácím čas a meč mu sviští kolem hrudi. Žít bude, jen dokud to nedopovídáme.

„Klaren?" Svou zbraň drží toporně, jako dítě, které si hraje na vojáky.

„Uhm," přitisknu mu špičku meče na ohryzek. „Prý máš něco, co je jeho."

Rozklepe se mu brada. „Vrátím to. Vrátím to, jen jsem chtěl... Chápej, drží u sebe moji dceru, v podniku, nutí ji, aby..."

„Ale no tak..." Vlastně ten příběh nechci poslouchat, starý, smutný příběh někoho, kdo vede účty místnímu kápu a jednou pocítí chuť taky se zapojit do hry, je mi jedno, jestli tvá dcera šlape. Sirotám se prostě občas stanou ošklivé věci."

„Paní..." nebrání se, strach ho dočista ochromil, „moje rodina udělá cokoli, cokoli..."

„Nebudu to já, bude to někdo jinej," upozorním ho na zjevný nedostatek v jeho plánu, „a navíc, já holky neprodávám."

On ve tmě nevidí, ale já ano, a tak si všimnu, že mu po tvářích stékají slzy. Zvítězí ve mně mé lepší já.

„Víš, jak jsi mluvil o těch dětech..."

„Necháš mě jít," zajíkne se štěstím, „necháš?"

Pomalu přikývnu, nechám ho rozpráhnout ruce, zasmát se a pak mu vrazím meč přímo do srdce. Smrt přijde tak rychle, že si jí ve své radosti skoro ani nevšimne.

Papíry za peníze, peníze za papíry. Klaren je ze mě ještě o stupeň nervóznější než včera.

„Prej se usmíval, když ho našli," šklebí se na mě krivě.

„Co by ne. I smrt může být hezká," odbudu ho. O smrti teď přemýšlím často, už proto, že se za ní brzo vydám. Po senoseči vyhledám rychlou a drahou smrt a pokusím se ji koupit.

„Je to tisíc zlatých," přisune mi kožený vak k ruce.

„Přepočítáš to přede mnou?" požádám ho mile.

„Nevěříš mi?" Potí se, i když tady, v zadní místnosti hostince, rozhodně horko není.

„Ne," usměju se mile, a tak počítá. Když se nakonec rozloučím, uleví se mu, a ne proto, že by na vrahy nebyl zvyklý. Snad si jen uvědomil, že existují nástroje, které už používat nechce.

+ + +

Je vedro a koňský pot čpí. Přičichnu k rukávu své haleny a kajícně přitáhnou kobyle uzdu. Rybník je sice zarostlý rákosím, ale umýt se v něm dá. Vzduch se chvěje vedrem, když si myju vlasy, když píd' po pídí obhlížím kůži na svých stehnech. Jedu kupovat smrt, musím být tedy připravená na všechno.

Už u hlavní brány Kaale vás stáhnou o deset stříbrných, nocleh v tom nej-obyčejnějším zapadáku ve městě stojí dalších deset. Je tu draho, šileně draho pro

někoho, jako jsem já. Soustředěně zírám do popraskaného zrcadla. Vidím pohublou tvář, rámovanou houštím tmavých vlasů, horní ret přetážený jizvou, tmavá obočí. Shrnu si vlasy za uši, bude to tak lepší, když budu jednat o ceně. Moje boltce jsou tenké, podlouhlé a zašpičatělé, vlastně se mi masité uši lidí hnusí. Přejedu si dlaní po bradě. Hledám vrásky, ale ještě je nemám, možná za padesát let. Kolika se vlastně dožijí Temní? Možná žijou, dokud je někdo nezabije.

Ženy v Kaale nosí v létě hluboce vystřižené hedvábné šaty. Vypadají jako děvky a taky to zpravidla děvky jsou. Tohle město je stát ve státě, všechno se tu dá koupit, cokoli prodat. S nechutí ohrnu rty, když potkám postaršího seladona v doprovodu malého zamlklého kluka. Syn to nebude.

Rozhlížím se po náměstí, mají tu krásnou bronzovou kašnu, jsou na ní sochy slepých hudebnic, které se s nevědomým výrazem probírají ve strunách. Každá z nich sedí na klíně muže. Přijdu blíž, abych si prohlédla podrobnosti, a když se dostatečně vynadívám, odplivnu si. A tohle dají na náměstí, prasata.

Podnik, který hledám, není na náměstí. Není na náměstí a dokonce ani nemá jméno, ale jeden z náhončích bordelu mě k němu za stříbrňák dovede. Průjezd je vyložený kobercem, který tlumí zvuk kroků. Je to tu podivuhodně tiché a já si srovnám meč na zádech. Jestli jsou uvnitř ti, které hledám, beztak mi k ničemu nebude, ale když Ingolf říkal, že by mě nezabil hned... byla to hnusná hláška, ale teď z ní čerpám útěchu. Nadechnu se a projdu dveřmi, které mi otvírá úslužný majordomus.

Místnost je piná lidí, ale i tak tu zní jen jemný šum hlasů. Rozhlédnu se a moje víra, že najdu to, co hledám, skončí mezi smetím. I děvky tu berou víc, než co jsem našetřila přes léto, víc, než dokážu vydělat jakýmkoli pro mě myslitelným způsobem. Kdosi se dotkne mého ramene.

„Můžu posloužit, paní?“ sklepník má bezvýrazné oči, vracející mi můj pohled jako zrcadlo.

„Hledám Lovce.“

Ztuhne. „Nechceme tu žádné výtržnosti, paní.“

„Nebudou,“ odseknu hlasitě a schválně hrubě. Je to, jako bych porušila mlčenlivé kouzlo téhle místnosti. Všichni se jako na povel začnou bavit nahlas, je slyšet ženský smích.

„Mnoho štěstí při hledání, paní,“ ukloní se muž. „Dáte si něco k pití?“

Svírám v ruce pohár s červeným vínem a nenápadně si měřím hosty. Nikdo z nich nevypadá jako Temný, ba hůř, všichni vypadají jako lidé. Pak ucítím na krku závan teplého vzduchu, a když se obrátím, hledím do podlouhlých tmavých očí. „Říkal, žeš nás hledala.“

Jsou tři, první Temní, které v životě vidím, a teď už vím, po kom jsem vysoká. Těmhle sahám přinejlepším k nosu.

„Hledáš, ehm, rodinu, maličká?“ Jeden z mužů mě objal kolem pasu.

„Hledám někoho, kdo pro mě udělá práci, na kterou sama nestačím.“ Snažím se mluvit klidně.

„Ach, práci...“ Cítím ruce na prsou, v kalhotách, na stehnech... a obrátím se k tomu nejvíc zjizvenému.

„Kolik berete za... za odstranění nežádoucí osoby?“ Ruce se zastaví.

„Přijde na to. Sto tisíc, dvě stě... někdy i padesát. Pro rozkošnou malou dámu ze smíšené krve... třicet.“

Ztěžka se nadechnu. Mám patnáct.

„Co kdyby kořist byla zábavná.“

Ten, který mi stojí za zády, stiskne můj prs. „Kořist je zábavná až dost.“ Zasměje se a zní to, jako by zařehotal zešilejší kůň.

„Chci dostat Corriganu.“

Zjizvený se na mě na okamžik zadívá se zájmem. „Toho zaklínače.“

„Ano, toho zaklínače. Ráda bych taky, aby zemřel i jeho pobočník, aby Landswart hořel, ale nejdůležitější je Corrigan.“

„Kolik máš, malá dámo?“

„Patnáct tisíc.“

Zjizvený mě teď víska ve vlasech, prsty nebezpečně blízko mé páteře.

„Patnáct tisíc za dvě vraždy a požár. Patnáct tisíc...“ stiskne mi krk. „Domluvíme se, malá dámo, pokud ti na tom opravdu záleží.“

+ + +

Domluvíme se, záleží na tom, opakuji si zuřivě, když mi Breasal, nejstarší z Temných, znovu tlačí hlavu do svého klína.

„Ten zaklínačský květ se už nebaví, příteli,“ směje se Glaisne, který s Tanaiem kouří z vodní dýmky cosi, co působí dokonce i na Temné. Taky bych si dala. Je velmi těžké se bavit, když máte pořád čísi péro na mandlích.

„Nebavíš se?“ zvedne mě Breasal za vlasy.

„Potřebuju se napít,“ odseknu a natáhnu ruku po poháru. Uhne s ním. „Chci vědět, jestli se bavíš nebo ne, má milá.“

„Je to důležitý?“

„Je to důležité,“ usmívá se mírně a vražedně, „nikdo z nás nemá zapotřebí nutit ženy, aby...“

„Nejspíš nemá, nejspíš vás to prostě jen obyčejně baví,“ nemám už sílu se přetvařovat. „Dělám to, protože chci, aby někdo z vás zabil Corriganu. To bude moje zábava.“

Glaisne se zvedne. „Dovolíš,“ řekne svému kolegovi, přistoupí ke mně a (o)motá mi vlasy kolem krku. Škrť mě, ne, vlastně jen přiškrcuje, jeho pravidelná tvář blízko mé.

„Zabiju tebe,“ šeptá mi mazlivě do ucha. Dusím se a navíc se mi chce spát.

„Uhm.“

„Nemáš strach?“

„Ne,“ odpovím po pravdě. „Jsem unavená.“

Vezme mě do náruče a celkem bez námahy mě hodí na postel.

„Tak si odpočiň," doporučí mi a začne se svlékat. Ležím bez pohybu a dívám se. Být to jinde a jinak, možná bych se těšila na to šlachovité tělo, snědou kůži, možná by mě ty hladové oči i bavily. Ted' ne. Apaticky čekám, až si klekne nade mne. „Máš půlku naší krve, že?" usmívá se, v ruce lesklou hladkou kovovou tyč. Zvednu se na lokti. „Ted' mě mrzí, že jen polovinu," ohřnu rty. „Kdybych byla Temná, urazím ti palici." „Konečně ses trochu rozehrála, lásko," zasměje se a tu příšernou věc mi vrazí mezi nohy.

Probudím se a nakrčím nos. Je lhostejné, že noc v téhle cimře stojí tři tisíce kuldů, stejně to tu ted' smrdí jako v maštali. Všechno mě bolí, na lůžku vedle mě usnul Glaisne a tiše oddechuje. Breasal sedí zády opřený o zeď a vypadá jako mrtvola. To, co cpou do fajfky, je zatracenej dryják. Vstanu, otevřu okno a na páteři ucítím hrot dýky.

„Kampak, má krásná?" Tanaie mě levačkou obejmě kolem pasu a pravou mi dýkou na záda cosi píše. Krvácím.

„Nikam, smrdí to tu." Obrátím se k němu čelem. „Smrdí to tu potem, semenem a kouřem. Jste obyčejní nájemní vrazi, Tanaie, ne bohové smrti, tak si konečně přestaňte lhát do kapsy. Mám jen patnáct tisíc, je zbytečný na mě plýtvat talentem. Je jen jedinej rozdíl mezi mnou a tebou. Ty jsi lepší vraždítko."

Dívá se na mě beze slova a já cítím dýku na svých zádech. Pak mě vezme za rameno.

„Jdem pít," řekne.

„Nazí?"

Sjede po mně pohledem neprůhledných tmavých očí.

„Vezmi si plášť, to bude stačit."

„Zabiješ ho?" snažím se něco poznat z tváře, která jako by ani city vyjadřovat neuměla. Tanaie je docela hezký, pro někoho, jako jsem já. Snažím se najít nějakou příbuznost, konečně, jsem taky napůl...

„Zabiju, ale řekni mi proč."

Pochopím až příliš dobře.

„Chceš... chceš slyšet všechny detaily? Co Rankovi užizli nejdřív a co potom, co mi tam strčili, jak hluboko..."

Zaujatě upije zelené tekutiny, kterou tu vydávají za pálenku.

„Jistě, všechno." Opravdu se na to těší.

„Tak se pohodlně posad', promnu si oči, „protože to bude na dlouho."

+ + +

Ráno, vlastně spíš odpoledne, je o něco méně kalné, než jsem čekala, a Temní po nočním tahu v nemilosrdném světle dne vypadají taky víc jako unavení chlapi než jako přízraky. Uklidňuje mě to.

„Patnáct tisíc," řekne Tanaie, „to není nic, má milá."

Vycením zuby. „Hele, měli jste celou noc cokoli, co jste si vyvzpomněli, to v

tomhle měště taky není zadarmo, he."

Breasal, který do sebe předtím soukal polévku, se k nám obrátí. Dlouhé Smavé vlasy mu zplihle visí kolem tváře, vrásky nad nosem vypadají jako vyplněné černým uhlím.

„Chceš za to peníze?" Diví se, ale jen mírně.

„Chci za to práci."

„Tak práci." Glaisne se směje, připomíná mi Ingolfa a některé věci, které se o

„Třech smrtích" říkají, jsou rázem pochopitelnější.

„Jo."

Odloží suchar, který až doteď drolil, zvedne se a jde ke mně. V břiše cítím mravence a meč mi skočí do dlaně sám.

„Zaplatím ti, milé dítě, za to, žes roztáhla nohy, ale práci..."

Mám celé party „smrt'áků" plné zuby. Meče se srazí, jednou, podruhé, a pak mám znenadání pocit, jako by mi spadla z očí clona, svět ode mne odskočí na délku čepele, a když se vrátí, dokážu odrazit Glaisnův útok stejně, jako by útočil kdokoli z mých kolegů. Možná to byl jen strach, pomyslím si, a meče se spojí v mlýnu.

„Já jsem dávala a tys taky dával," sípu. Sálek je teď prázdný, v Kaale zjevně umějí s nebezpečnými návštěvníky zacházet.

„Není třeba mi platit jinak než protislužbou."

Je vyšší než já, těžší a rozhodl se, že mě odsud vypráská. Je jako Ingolf, pomyslím si a vím, že s ním pár kol dokážu vydržet. Dost na to, abych se nemusela stydět.

Těžce oddechuju, dokonce i Glaisne namáhavě dýchá. Jeho kolegové nás nezáúčastněně pozorují, jako by k nim scéna ani nedoléhala.

„Nemůžu ho zabít sama," snažím se zachytit jeho pohled, „a vaší stopou nikdo nepoběží. Když ho zabijou Temní, tak..."

K tanci se na krátko připojí třetí ostří, jen na okamžik, čepel rozrazila naše dvě a zůstala viset mezi námi jako závora.

„Jsi pomalá, ale na něco by ses hodit mohla," Breasal mi zabodne ukazovák levačky do hrudi, „zabijeme ho, a když bude třeba... dáme vědět."

„Chápu." Chápu to moc dobře a vím, že se řítím do dalších problémů, ale Temní jsou jediný nástroj, který můžu použít. Stočit se někde v rohu a brečet, přeju si, ale teď na to není čas.

„Napijeme se," navrhnou a Tanaie mi do ruky strčí sklínku se zeleným jedem.

+ + +

Sype se sníh, jsou ho závěje, jsou ho hory. Mám hlad a do bot mi teče. Zvednu sekeru, potom zase a znovu.

„Už se na to vyser," Torgemu taky teče do bot a má jen letní plášť. Při štípání dřeva zrovna nejásá.

„Řekli, abych štípala, tak štípu," odseknu vztekle.

„Hele, on to Volmar tak nemyslel.""

„Myslel."

„Ale Loty..." Torge mi nacpe ledové ruce za kalhoty a čeká, co to udělá. Neudělá

to nic, teď ne.

„Sere mě, že mi nevěří. Nikdo mi nevěří, že jsem nevydělala víc než mizerný dvě tisícovky. Myslíte, že jsem to prošustrovala, he?"

Torge si podezřele odkašle a o kus poodstoupí.

„Ale tys přece vydělala víc," namítne. „Narvik to rozkecal. Jen v Barránu jsi prej dostala pět tisíc babek."

„Z něčeho jsem taky žila, ne?"

Torge zavrtí hlavou, ale já mlčím. Jsou věci, se kterými se nechci svěřovat ani jemu, ani Arvemu a zejména ne Volmarovi. Jsou zbraně, které by oni nikdy nepoužili. Nikdy. Z ničeho nic se mi vybaví Breasalovo břicho, přetáté hřebenem jemných tmavých chlupů. Je otázkou, jestli by tenhle nástroj byli schopni použít, i kdyby tisíckrát chtěli.

+ + +

Z kuchyně smrdí spálená kaše. Obrátím oči v sloup a znovu přepočítám, kolik měsíců zbývá do jarního tání. Když vezmu v úvahu ten zatracený smrad, je to dlouhá doba.

„Kurva, Juste, nemůžeš to pohlídat?" zařvu do pootevřených dveří. „Ty ses najedla v létě, ne?"

Otočím se na patě. Do tváře se mi šklebí Narvik.

„Co je ti do toho?"

„Vadí mi, že žereš za naše, elfinko."

Povytáhnu obočí. „A když jsem se za vás na jaře rvala s Křivicí, to ti nevadilo?"

„Stejná svoloč se nakonec vždycky požere."

Víc už říct nestačí, protože mu jednu trhnu. Pro Temné jsem možná pomalá, ale na zaklínače pořád stačím. Potěším se pohledem na vyplivnuté zuby a zabouchnu za sebou dveře kuchyně. Narvik je pořád o hlavu větší než já.

„Rvala ses?" To je jen řečnická otázka. Nepochybuju, že si Volmar podá Narvika i mě.

„Začal si."

„Už nejste děti," Volmar zatočí holí v ruce a já uvažuji, co udělám, až mě praští. Držet ochotná nejsem, v téhle věci jsem na můj vkus držela až moc.

„Neprošustrovala jsem ty peníze, jestli jde o tohle," zvednu k Volmarovi oči. „A můžeš mi buď věřit, nebo ne."

„Loto," nadechne se a v tu chvíli ho nemůžu vystát. Víím, že se chystá ke kázání o tom, jak jsem nezodpovědná, neumím šetřit, všechno roztočím na parádu... nenechám ho promluvit.

„Protáhlo mě hodně landswartských, Volmare, hodně a vydržela jsem to jen proto, že jsem tu doma. Neutratila jsem ty prachy," řeknu nejdůrazněji, jak jen dokážu, a kývnou na Volmara.

„Opravdu ne," doložím ještě a okamžik čekám, aby to nevypadalo jako útek. „Ještě jednou a srovnám vás oba," zachová můj mistr dekorum a rozejdeme se skoro jako přátelé.

+ + +

Ve Škole je ticho, to teď bývá pořád, když se není čím opít. Just sice cosi pálí z chlebových kůrek, ale pijí to jen ti nejotrlejší, protože jestliže s vytvářením dobré nálady je tenhle dryák na štíru, výroba kocoviny mu jde výborně. Právě se chystám, že kopnu Torgeho do kotníku a půjdeme si užít zábavy, která je dostupná i chudým, když se ozve zezdola halas. Když se vykloníme z okna, vidíme Tovjeho, jak vede koně do maštale.

„Ani jsem ho už nečekala," ohlédnu se na kamaráda a Torge pokrčí rameny.

„Kopřivu mráz nespálí. Jdem dolů?" zeptá se a rozpačitě pohlédne směrem ke své cimře.

„Do postele můžem vždycky," namítnu a klušu ke schodům.

+ + +

Nakonec sedíme v jídelně u krbu všichni. Zima je dlouhá a úmorná, každý střípek novinky přijde vhod.

„Kdyby trochu neodtálo, nedostal jsem se sem. Opole je zapadaná až po střechy."

„Zásoby máš?" Notburga je praktická.

„Něco jsem přivezl."

„Vojclové z Altmarku kvartýrují po vesnicích?"

„Birman je ještě naživu, nebo už ho synek stačil otrávit?"

„Co máš s rukou?" poslední otázku vyslovila Tara a v hlase jí zní strach.

Opečovávala Tovjeho minulou zimu, bez ohledu na to, že trávil víc nocí pod stolem než s ní. No, její věc.

„Hovno. Nic... trochu jsem se chytil s landswartským..."

Volmar s Notburgou zpozorní.

„Cože? Víš, jak je to teď o hubu?" vyštěkne Volmar.

Tovje se obezřetně odtáhne z jeho dosahu.

„Tak moc zas ne. Dokud nezvolí nového představeného..."

„Nemají představeného? Co Corrigan?"

Pocit štěstí se mi šíří z břicha do všech přilehlých oblastí. Nemají představeného.

„Prej ho někdo oddělal ještě před zimním svátkem. Leccos se říká, ale upřímně, zas tak moc jsem se neptal. Po tom, co tu předvedli..."

Notburga se zvedne od krbu a jde ke dveřím, Volmar za ní. V patách se jim drží Zelda, která se nechce nechat docela odstavit.

„Nepodezírají nás," ozve se Tovje už do jejich zad.

„To říkáš ty, synku," obrátí se k němu Zelda a pak za nimi zapadnou dveře.

Potřebuju to někomu říct. Komukoli... pochlubit se tím, že jsem dokázala nemožné, že je Corrigan studenej a že já, já...

„Vstávej, Loty," šťouchá do mě Arvid, „Volmar chce udělat aspoň palisádu, když nejde postavit zeď." „Cože?"

„No..“.

„Ať si vysere voko.“

„Mám mu to takhle tlumočit?“

Přetáhnu si peřinu přes hlavu. Poslední, co chci, je zase si hrát na tesaře.

„Hele, jestli tam nedorazíš, tak...“

Vím, co znamená to „tak“, proto zas vystrčím nos zpod přikrývky. „Nějak tam dojdu.“

„Hele, je na tebe nasranej.“

„Jebu na to.“

Arve si sedne na pelest a zamyšleně mi dlaní přejede po stehně. „Hele, ne že bych se do tebe chtěl navážet, ale ty dva tisíce...“ „Táhni odsad“, nemám ani vztek, jsem jen smutná. Někomu to říct musím.

+ + +

Otráveně hodím do ohně rozervané rukavice. Tesařinu nepřežily, mor na to. Ztuhlými prsty seberu ze stolu koflík a jdu žebrať za Justem. Jako malé mi dával koláče, teď by mohl ucedit trochu samohonu.

„Starej...“ pootevřu dveře a vklouznu do kuchyně. Just tu není sám, stejný záměr jako já už pojal Tovje a pokorně čeká s hrnkem v dlaních.

„Hele,“ neodolám, „cos vlastně slyšel o tom Corriganovi?“

Mrkne na mě přes rameno. „Blbosti. Povídačky, drby. Já vím, žeš to na jaře odskákala, a klidně ti řeknu, co jsem slyšel, ale tomu, že Corriganovu hlavu našli naraženou na klíce hlavní brány, střeva z něj prej vytahali zaživa a pak mu usekli ruce a nohy, jo, taky koule a naservírovali to landswartským na stůl v jídelně, tomu se věří jen těžko.“

„Jasně,“ zakřením se a nastavím Justovi koflík. „Lidi maj velký voči.“

Lidi maj velký oči, jenže Breasal je poklad, pomyslím si a odpustím mu, že mě pochcal. Na všechny tři Temné vzpomenu s něhou.

„A taky prej dost zřídili pár landswartskejš buchť...“

Pevně propletu prsty. Tomu věřím, že dali místním holkám zabrat. Napiju se štiplavé páchnoucí tekutiny a najednou je mi teplo. Takhle člověka zahřeje jen vítězství.

+ + +

Všude je bahno, tání nemilosrdně odhaluje nedohojené jizvy pobožené Školy i všechno svinstvo, které se přes zimu nastřádá okolo. Utéct odsud, přeju si, zmizet někam, kde je veselo a dříví naštipá někdo jiný. Kořalka, sním, když zavírám vrata maštale, pečínka, oholení chlapi navonění santalem a velké měkké postele. Slunce mě polechtá na tváři a já málem spadnu do močůvky, jak se táhnu za jeho teplou rukou. Jaro.

„Těším se, až odsud vypadnu,“ sedíme s Torgem a Arvidem na rozvaleném cimbuří věže a civíme dolů, kde Ingolf zrovna kvůli čemusi řve na Gritu, „le-

tos musím pryč brzo," obrátím se ke svým společníkům, „nebo mi tu jebne."
„Moc bych se nedivil, kdybychom letos nezakopli o kšeft," prorokuje chmurně Torge. „Landswartský mohli lovit celou zimu a klidně na našem."
„Landswartský se rvou o to, kdo bude představeným," zašklebím se. „Měli v zimě jiný starosti."
„Jen aby," vstane Arvid a nakloní se dolů, protože teď Ingolf už Gritu tluče, „možná jsou to jen řeči."
„Nejsou to řeči," vyjedu na něj vztekle. „Nejsou."
„To víš, že ne," foukne mi Torge do vlasů a já vím, že přes mé rameno dělá na Arvida obličej. Dělal se mnou jako s malou, pomyslím si a najednou mě slib, daný Temným, dostihne. Přijde chvíle, kdy si řeknou o splátku.
„Nejsou to řeči," zopakuje znovu, klidně a pomalu. „Po Corriganovi šla spousta... lidí."

+ + +

„Lutii se vyhněte. Žádné chlast při práci, žádný elixíry mimo boj. A ženský nechte na pokoji, Torge, posloucháš mě? A vy, ještěřice, nelezte s každým hned pod duchnu, jedna hanba přijet někam, kde jste byly. A žádný vejškraby. Jestli zjistím, že někomu prodáváte havrana, tak vás osobně... Když na něco vezmete zálohu, tak to dodělejte, Narviku, Delfe, nedlužíte ještě něco ve Furstu? A hlavně... nepleťte se do politiky. Vrchnost nás nezajímá, rebelie nás nezajímají, rvačky mezi elfama a lidma taky nejsou naše věc."

Volmar přechází jídelnou a my ho tiše posloucháme. No, spíš jsme možná jen tiše. Co říká, pouštíme z hlavy. Každý rok je to stejný.

„A ty, Loto, předpokládám, že letos přivezeš víc než dva tisíce. Nechci vidět žádný hedvábný blůzy, žádný sobolí čepice..."

To mě probere. „Já snad mám nějakou sobolí čepici?"

„Nevím, kams ty peníze dala, ale s dvěma tisíci kuldů už dlouho nikdo nepřijel, dokonce ani Torge ne. A ty za bordely neutratíš, to mi neříkej."

Jen s námahou držím za zuby ostrou odpověď, Narvik se směje, Zoja na mě nepokrytě dělá posměšné posunky.

„Za bordely neutratím, to je pravda," vypravím ze sebe s námahou a zvednu se.

„Sedni si na zadek a poslouchej," vyjede na mě Volmar, ale prosmýknu se kolem něj ven. Neudržela bych se. Neudržela.

+ + +

Na Školu padá noc, když s rozmyslem klepu na dveře, kolem kterých jindy procházím víc než svižně.

„Co je?" ozve se zevnitř.

„Mistře Ingolfe, můžu na chvíli?"

Dveře se otevrou tak rychle, že do místnosti málem propadnu.

„Jo, to jsi ty? Tak pojď," mávne rukou a já se kolem něj protáhnu dovnitř. V jeho komoře je neuvěřitelný nepořádek, kupodivu malebný nepořádek. Na zdech visí

staré pláště pomalované bizarními pestrými výjevy, na stole se kupí keramické dózy různých tvarů, zlámané dýmky, stříbrné špachtle... prohlížím si Ingolfa se silícím údivem.

„No, tak co bude?" prohlíží si mě naopak bez údivu.

„Potřebovala bych s tebou něco..."

„Nedostala jsi krámy?"

„Cože?" vyvalím na něj oči.

„No, když holka začíná takhle zeširoka, jde nejspíš o to," zašklebí se a sáhne po dýmce. „Tak povídej."

Nechci povídat, pomyslím si a olíznu si rty.

„Corrigana zabili Temní," řeknu potom. „Zaplatila jsem jim." Ingolf se rozesměje.

„Tak Temní, jo?" Už se dosmál a teď si vychutnává fajfku. To, co v ní hoří, páchne štiplavě a hořce.

„Jo."

„Kteří?"

„Breasal, Taine..."

„No, šla jsi rovnou za kovářem," vezme mě za bradu a přitáhne mě k sobě, „to nebylo laciný, co?"

„Bylo," vypravím ze sebe namáhavě, „za patnáct tisíc a trochu pozornosti..."

„Nelži," Ingolf chraptí, jako by na něj dolehlo vzrušení. „Za patnáct tisíc a tvou frndu by to nevzal ani obyčejnej vrah, slečinko."

„Dělali to pro krajanku," šeptnu. „Dali mi slevu."

Ingolf mě ostrčí. „A co chceš ode mě? Postarala ses sama a dobře. Co čekáš, že udělám?"

„Volmar..." nevím, jak dál.

„Volmar to nepochopí."

„Ale..."

„Smiř se s tím, malá. Nepochopí to. Je možná nešťastnej, že tě landswartští protáhli, možná cítí vinu, že dostali Ranka, ale živá smrt od Temných pro něj není... použitelný řešení."

Poprvé v životě mám pocit, že je mi Ingolf opravdu blízký, mám chuť ho vzít kolem krku, zeptat se ho na ty pokreslené pláště, zeptat se ho, jestli se to opravdu bez nosu piného havraního prachu přežít nedá, a on to vycítí.

„Hele," zachrptí a gestem, které snad mělo být laskavé, mě zvedne ze židle, „tohle je elfská záležitost. Není třeba to věšet na nos ostatním."

„Nikdo nepoběží stopou živé smrti," zvednu k němu oči, „nikdo je nevyzve. A já jsem to musela udělat, Ingolfe."

„Protože tě znásilnil?" stáhne Ingolf koutky v ubohé nápodobě úsměvu. „Ne, protože jsme mu prodali Ranka."

Zaklínač mnou škusne tak, že se dotknu hlavou jeho hrudi.

„Jsi ještě děcko," zašeptá mi do ucha, „jen spratek, kterýho život naučí, ale tohle máš u mě. Pamatuj si to, protože já to možná zapomenu."

Chvilí stojíme tiše uprostřed studené místnosti, páchnoucí štiplavým kouřem, a pak se Ingolf znovu natáhne po fajfce.

„No a ty krámy, holka, ty jsi dostala?"

Stříbro je, když...

Možná si myslíte, že zaklínači nemají strach. Mají. Já i většina mých kolegů má před bojem stažený zadek a můří rej v žaludku, tak jako každý. Možná si myslíte, že se na strach dá zvyknout. Stěží. Žádný dryják ho neuspí, žádná meditace nezažene. Jediné, co ho přehluší, je pocit povinnosti. A únava. A taky hlad.

+ + +

Hřbitov je zatraceně velký na tak malou vesnici. Jména na dřevěných křížích, trouchnivých věkem i těch novějších. Nových je víc. Moc. Pod mnohými leží celé rodiny, vyhublá děcka, kojenci, sešlé vysáté ženské. Vysáté... Správné slovo. Jak by taky ne, upírská epidemie a pak konec. Zánik. Nikdo neutekl. Nebylo jak. V noci lovili upíři, ve dne přespólní. Jalovcové hranice a sousedi s motykami. Sednout si a čekat, až ostré zuby přijdou. A ony nakonec přišly ke všem.

I dřevo novějších křížů už zašlo, dvě zimy ho promáčely, mech pokrýl. Jalovcové hranice nestačí a spáče v hrobech budí hlad. Proto jsem tu já. Odměna je sice slušná, ale hřbitov je větší, mnohem větší, než jsem čekala. A jsem tu sama.

Nejsem blázen, abych tábořila u vesnice. Hrobů je hodně, možná padesát, a bozi vědí, co z nich poleze. A v jednom z nich, v jednom z nich musí ležet Tvůrce. Ne obyčejný krvesajný pobuda ze zapadlé vesničky, ale někdo, kdo na rozdíl od ostatních ví... a cítí a přemýšlí. Dneska to zabalím a zítra, zítra najdu osiku. Kůlů bude potřeba... práce spíš pro truhláře a kopáče, ale koho by sem dostali? Zadek mám omlácený a za krkem mě bolí, jak mi zatékalo za límec. Svinská práce a česnek, česnek tak hrozně smrdí. Nesnáším ten pach.

Oheň praská, kobyla dupe, cucám z čutory poslední lak vínovice a snažím se myslet na léto. Teplo, třešně, chlapské ruce na zadku, dech za krkem, dech... Brnění pod bradou mě zas vytáhne z mlhy polospánku. Nahmátnu meč a odkopnu deku, protože je to stříbro, co mě svrbí na krku, ne dech. Na, možná mě svrbí krk sám, protože je tady. Tvůrce.

Vymršťím se na nohy a usilovně mrkám. Na sítnici mi tancují světlé tečky, odlesky ohně. Do řiti. Temná silueta se nehýbá, stojí za kruhem světla a vztahuje ruce. Jestli teď zakřičí, tak jsem v, eh, pytlí.

„Můžeme si promluvit?“

Polknu. Má hlas tak hluboký, že vám vibruje v hrudní kosti.

„Vím, že jste zaklínačka, paní. Můžeme si promluvit, prosím?“

Couvnu, dávám pozor, abych nezakopla o příkrývku, a opřu se zády o strom.

„Mluv. Mluv, upíre.“

Zavrtí hlavou. „Ne takhle. Já jsem pro vás upír, vy pro mě vražednice. Tak se dohodnout nemůžeme.“

„Podívej, o co ti jde?“ S taseným mečem a rozježenou hlavou musím proti spisovně mluvícímu chlápku v černém vypadat jako výtržnice.

„Nechci bojovat, mám pro vás návrh. Posadíme se?“

Shodí plášť a u ohně si sedne na paty, oči ve světle plamenů nažloutlé. No co, já taky.

Tisknu meč, až mě bolí prsty, a on po mně nervózně pokukuje. Usekni mu hlavu, velí rozum. Nesekej, velí ten samý rozum, nevíš, jak „křik“ takového vlastně vypadá.

Navlhčí si jazykem rty, zuby má bílé, ale na pohled normální. „Posad'te se, prosím. Je mi trochu hloupé sedět ve společnosti stojící ženy.“

Panák. „Nehraj na mě levou, upíre.“ Nehýbá se a já si připadám jako násilník, právě vylíhnutý v kanále. Mlčí. Mlčí tak dlouho, že k ohni přece jen přidřepnu. Je to namyšlený vůl.

„Jestli tam půjdete sama, zabijí vás,“ řekne tiše a já přehmátnu po meči. Tak přece. Kdo mluví o zabíjení, ten na ně myslí.

„Půjdu s vámi.“

„Cože? Podívej, jsem placená, abych to tady vyčistila, ne, abych se s upírama procházela při měsíčku.“

Kývne hlavou. „Vyčistíte. Vy pobijete vesničany a já vyřídím rodinnou záležitost.“

Určitě vím, že koukám jako tele. „Ty nejsi odtamtud?“ ukážu bradou.

„Samozřejmě že ne. Vlastně jsem se ještě nepředstavil, Urian Hemerslege. A nejsem upír, jak říkáte. Jsem vampýr. To je rozdíl.“

Polknu. Vampýr je ten nejsilnější protivník. Tvůrce. Mělo mě to napadnout.

„Dobrá, chápu. Takže, Uriáši, ty máš představu, že tam půjdeme spolu, ty si dáš férovku s Tvůrcem a já se zatím budu věnovat poctivý práci?“

Podezřele zakašle. „V podstatě ano.“

„Máš mě za idiota? Nejspíš jsi odtamtud a...“

„Slečno...“ poprvé zvýší hlas. „Slečna, vy jste zaklínačka, a jistě úspěšná, když si troufáte na padesát upírů, ale dneska v noci jste mohla být mrtvá, studená, a kdybych podlehl inspiraci, tak taky pěkně žíznivá. To... stříbro je jistě velmi svůdné a pro mě nepříjemné, ale nebylo by tak těžké ho z vašeho krčku odhrnout.“ Vztek mi kuchťí v žaludku divnou kaši. Slyším kladívko srdce a krev v uších.

Nikdy se nenech vyprovokovat, říkali mí učitelé. Mor na to. Jsem zaklínačka a jsem rychlá, když už nic jiného. Pěst s boxerem stříbrných prstenů narazí na obočí a sjede po lícni kosti k bradě.

„Parchante."

Zasyčí. Zvedám stříbrný meč. Nadechne se a... „Ty jsi ale omezená pána."

Ještě než mě napadne znovu ho praštit, sykne znovu a já se najednou začnu smát. Syčí... jako kocour. A já, místo abych se ho pokusila omráčit znamením a pak hlavu odťala stříbrným mečem tak, jak se to správně má, se tady peru jako malá. Jsem přetažená. Určitě.

Ohmatává si tvář a zamračeně na mě kouká zpod temného obočí. Stáhne rty ze zubů a zašklebí se. Špičáky se blýskají, tenké a ostré. Přitisknu ruku na pusu a kuckám dál.

„Hm," odbroukne. „Co kdybychom se šli podívat na vampýří oddané poddané?"

+ + +

Jasně že ve tmě vidím, jenže tady je zem samý klacek a dolík. Uriáš taky vidí, možná dokonce o něco líp. Jde vedle mě, tak na délku meče, tiše a mlčky.

„Do psí kundy," nadávám tiše, když mi holina uklouzne po mokrému listí, a najednou cítím jeho ruku na lokti. „Opři se o mě."

„Pomalu, upíre," cuknu. Co si ten chlap myslí, za chvíli... Do řiti, upír je to, vtíloukám si do hlavy, upír, a ne chlap. Už je jisté, že jsem moc často

sama. Hlavně v noci. Jinak by mě přece nemohlo napadnout vodit se po lese za ruku s upírem. Taková pijavka špinavá nacucaná. Hanba mluvit.

Uraženě se odtáhne a vykročí přede mnou. Zdá se, že nemá strach, že mu vrazím meč do zad. No, možná že to s nimi bude snadnější, než jsem myslela, jestli jsou takoví všichni.

Teď už o větvičky neklopýtám, našlapuju tiše a dokonce i srdce jen mělce dusá. Mezi stromy vidím kříže.

Chladná úzká ruka se znovu dotkne mého lokte. Strnu. Naklání se ke mně, jeho tvář u mé, ty bílé zuby kousek od mého ucha a od tepny... „Jsme blízko," šeptá.

„Dál půjdu radši sám, mohli by slyšet tvou krev." Vrtím hlavou, že ne. „Tiše.

Pomalu," naznačuju rty a ukazuju si na hrud'. Nakloní se ještě blíž, takže cítím nějakou voňavku, a položí mi ucho na koženou kazajku. Tmavé vlasy šustí po kůži, jak sune hlavu níž na prsa a tiskne... Opravdu mi to dneska nemyslí, uvědomím si, když mi tmavá kštica po kocouřím sklouzne na břicho.

„Chlíváku," snažím se křičet úpině mlčky.

Popadnu ho za krk pinou dlaní, aby ucítil stříbrné obroučky, protože dělat něco víc tady a teď je šílenství. „Pijavice. Podrazáku. Šmejde."

Snaží se odtrhnout mou ruku a pálí se při tom o stříbro. „Promiň," šeptá kajícně.

„Máš hustou tmavě rudou krev a navíc voní po ostružinách." Zůstanu jako opářená a mám pocit, že pokud to byla nějaká upírská lichotka, určitě byla pěkně peprná.

Poslední kus k hřbitovu se ploužíme mokrou trávou a kalužemi. Špinavá voda mi teče za kalhoty a do bot. Vlhkost se zakusuje do kůže, zaslechnu šramot, zvednu hlavu a cítím blátivou hnusnou sirobu i v kostech.

Ze hřbitova vychází průvod. V zetlelých šatech, v cárech vláků nesou ženy svá

batolata, větší děti běhají mezi hroby, muži důležitě rokují. Už se nedivím, že okolní vesnice daly dohromady tolik peněz pro zaklínače. Opatrně otáčím na Uriana hlavu a vidím, jak znechuceně stahuje koutky. Pozorujeme. Jsem tak zmrzlá, že mi ani není zima. V hřbitovní obci je hlad. Býval za živa, je i po smrti. Kdosi přitáhl srnče, ale kolik se jich z něj nasytí? Nerozhodně se obrací tu k lesu, tu ke kopci, za kterým leží sousední ves. Ještě mají strach, drží je zpátky kletby a jalovec, ale pytlačili dřív, když nebylo co do úst, proč by se nevzbouřili teď. Zvlášť když už vrchnost nezakazuje.

Vrchnost... ani po smrti se vrchnosti nezbavili, žijí, živoří v průrvě mezi umíráním a rozkladem, ale ani to je neosvobodilo. Záda se hrbí pořád stejně...

Odkudsi ze stínů se noří vysoký muž, tak podobný Uriášovi, že se musím ujistit, že upír opravdu leží vedle mě.

„Jürge,“ šeptne můj průvodce.

Přivžu oči. Na, tornu šatstvo na těle netlí... kývá hlavou k hloučku žen, které na něj dychtivě hledí s otevřenou pusou, s otevřenou...

Kurva, ještě že jsem si vzala zálohu předem. Povykující hlouček vleče k Jürgemu zmámeného muže. Snad tuláka, snad někoho, kdo přebíral a zabočil na špatnou pěšinu. Hmatám po meči, stříbro v dlani mě trochu utěšuje. Pro chlapíka nemůžu udělat nic, ostatně, stejně už žádnou spásu nečeká. Stojí odevzdaně a čeká, jako beran. A jako beran taky zajde, jen řeznický nůž nahradí zuby, bílé a tenké.

Vesnice s úctou hledí, jak vampýr zvrátí chlapovi hlavu, čelisti se rozevřou a...

„Jak to děláte?“ nedá mi, abych se nezeptala. Odpovědi se nedočkám. Prst na ústech.

Jürge pije, mužovým tělem zmítá křeč, než zůstane viset ve vampýrových rukou ochable jako zardoušené jehně. Ženy se příkrádají blíž, lichotivě hledí Jürgemu plášť, některé zvedají nad hlavu děti, vampýr si dlouze otírá pysky, jako by se těšil pohledem na neúprosnou řízeň svých zplozenců. Pak si přitáhne dlouhovlasou dívku, dovolí jí krátce přiložit rty k mužovu hrdlu, pak další a další... Zkrvavená ústa mu líbají ruce.

Je mi na zvracení. Polykám. A počítám... Třiadvacet, devěťadvacet, osmatřicet... Snad tu ani nejsou všichni. Děcka lezou po mrtvole a snaží se dostat ze žil poslední kapky krve.

Tahám Uriáše za rukáv, mám toho tak akorát.

Za našimi zády se smečka rve o zbytky.

Klušu lesem a už se nevzpírám, když mě Uriáš vezme za ruku. Po tom, co jsem viděla u hřbitova, je i upír dobrý, pokud je na mojí straně. Pokud opravdu je na mojí straně.

+ + +

Ohniště je vyhaslé a Mlha, má klisna, neklidně dupe po vodou nasáklém mechu, na ohlávce přivázané copy česneku.

„Funguje to na vás vůbec?“ ptám se, když vidím, jak Uriáš do jednoho z copů, zavěšených na větvi, narazí ramenem.

„Na nás ne, ale na ty z vesnice ano, neboj se. Na nás platí to stříbro, trochu.“

Neklidně si olízne rty, až si ho podezřívavě prohlédnu.

„Však vidíš.“

Vidím. Na místě, kam dopadly stříbrné prsteny, má napuchlou přiškvaře. ninu. „Aspoň něco.“ Zimomřivě se choulím pod pokrývkou, mokré oblečení přilepené k tělu. Chvilí se klepu a pak to vzdám. Z tlumoku vytáhnu viněnou halenu a gatě, rychle ze sebe trhám oblečení, husí kůži jako borůvky, chlupy zježené, a Urian přičinlivě zapaluje oheň. Mně za zadkem.

„Vypadni, zatraceně.“ Nejsem stydlivá, ale ten upír mi na mou duši jde na nervy.

Přítáhnou deku k bradě a přivřu oči.

„Spi.“ Zas má ten uspávací hlas. „Budu hlídat.“

„To určitě. Pohlídáš si, až usnu, pak otevřeš papulu... a urveš mi půlku krku.“ Těžko říct, jak moc vážně to myslím, ale Uriáš se urazí.

„Mohl jsem...“

„Ale jo. Já vím.“

Obtočím si řetízek od medailonu dvakrát kolem krku, přes prsa položím meč a definitivně usnu. Ve spánku mě provázejí sny o dětech s ostrými zuby.

Teplo je příjemné, zvlášť pod peřinou. Zavrtím se. Znamý pocit mužského těla. Důvěrně známý. Co? Instinktivně stisknu jílec meče, odkulím se, švih mě sám zvedne ze země a vzápětí přiložím špičku zbraně Uriášovi k hrdlu.

„Tak hlídat?“

Mráz mi přejde páteří. Když se totiž upír snaží odpovědět, brání mu v řeči špičáky dosahující přes spodní ret. Zvednu ruku ke krku a nahmatám vlhkost slin.

„Kousnuls mě?“ zachraptím a napnu svaly.

Konečně je schopen artikulovat. „Omlouvám se, ale... jen líbal.“ „Líbal? Čemu říkáš líbat, ty...“ Vší silou ho nakopnu do kyčle.

„Chápu, že se zlobíš. Neměl jsem to dělat. Jenže voníš, krví, ostružinami a stříbrem. Je to zkrátka těžký.“

Vypadá jako každý jiný chlap, co ho člověk ráno vyžene z pelechu, jenže... prohmátávám si krk a cítím podlitinu.

„Kousnuls mě,“ říkám už klidněji.

„Ne. Já jsem prostě jen...“

„Udělals mi prostě cucflek?“ Tohle nemůžu nikdy našim chlapům říct, pokud nechci, aby si mysleli, že mi přeskočilo. Vezmu upířský kšeft a skončím s cucflekem přes půl krku od upíra ještě dřív, než vůbec vytáhnu náradí.

„No.“

„Pitomče. Copak jsem ti jasně neřekla, že s upírem se teda opravdu tahat nebudu?“

„Neřekla. A navíc, vypadala jsi, že je ti to příjemné.“

„Spala jsem, ty idiote. A co ty zuby? Klidně bys mě zakousnul.“

Zavrtí hlavou a rozpáčitě uhlazuje přikrývkou. „Víš, jaksí, ono je to tak, že...“

„Tak jak? A bez těch keců.“

„Zkrátka, když máme, ehm, erekci, tak ty zuby...“

Ztěžka dosednu vedle něj na jehličí. „Málem jsem ti podřízla krk.“ Dívá se na mě a oči má kocouří. „Opravdu ti to vadilo?“

Nerozhodně plesknou dlaní o zem. „Těžko říct."

„A nemohli bychom to ještě jednou... zkusit?"

Vztáhne ke mně ruce, zkušeně jede prsty po vnitřní straně stehén, tmavé vlasy mu padají do tváře a mě v klíně hladově zasvědí samota.

Když mu strkám jazyk do pusy, je mi jasné, že s tímhle se opravdu doma nepochlubím.

+ + +

Hodím další osikový kolík na hromadu a narovnáám se.

„Neflákej to, Uriáši."

Zastrčí si vlasy za ucho. „Neflákám. A nejsem Uriáš, ale Urian. Ani ses mi nepředstavila," dodá vyčítavě.

„Lota," zaškaredím se. „A dělej. Je jich hodně a budeme muset vykopávat hroby. Jestli to nestihneme, tak..."

Jestli to nestihneme, tak lépe dál nemyslet, řeknu si pro sebe a natáhnu se po další větvi. Nůž přiostruje hrot loket dlouhého kůlu, který projede srdcem jako nic.

Vzpomenu si na drobotinu plazící se po mršině a v zátylku mě zamrazí.

V šedém denním světle nevypadá hřbitov děsivě, spíš bezútěšně. Chudě. Hladově. No, to, co spí pod hlínou, každopádně hladově je.

Krumpáč se zakusuje do hlíny, Urian vraští obočí. S takovým nástrojem vypadá nějak nepatřičně, ten naparáděný aristokratický vampýrek v hedvábí.

„Už?" Stříbrný meč mi trčí nad ramenem a v brašně čeká osika na svou příležitost. Naštěstí pohřbívali ve spěchu a nekopali hluboko...

První rakev, vláčné údy a prokrvené sliznice, přesně jak to stálo v knize, kterou jsem kdysi dávno s nechutí otevírala. Bohové, kdepak je nevinnost mých dvanácti let a kde dětské hry s Arvidem, Torgem i jinými, co už tu nejsou? No co, každou zimu někdo další chybí.

Žebro zapraská, srdce pukne, jak nalehnu na kůl, a z úst teď už mrtvého se vyvalí krev. No, Matyasi, nebo co to je na kříži vyryto, ještě obsloužím tvou starou a tři děťátka a ty můžeš doufat, že se rodinka sejde v nějakém lepším světě. Ženská má dokonce i teď kolem úst ustaraný rys. Chudák. Vrazím jí kůl do hrudi málem něžně.

Ještě odbýt děti, chatrná tělíčka přišpendlená kolíky do hrobu jako nějaký nenápadný hmyz, a pak dál.

Jde nám to od ruky, Urian kope a já čím dál unavenější rukou vrážím kůly. Někdy nedávali ani rakve, kde je také brát. Na provlhlou jílovitou hlínu padá drobný déšť a Urianova ruka je studená, když se mi dere pod košili. Ano, měla bych ho poslat do řiti, měla bych si dát lepší pozor, měla bych hroby obejít se stříbrnou virgulí...

Mí učitelé neváhali použít solený řemen i jiné neortodoxní metody, aby do nesoustředěného žactva natloukli všechno potřebné, jenže jejich popel už rozfoukal vítr a já se tu teď uprostřed rozmoklého hřbitova ocucávám s upírem jako služka s vojákem. Ne všichni žáci si berou učivo k srdci tak, jak by měli.

Soumrak vždycky přichází stejně jako opilost. Plíživě. Na práci je najednou nějak hůř vidět, medailon pod blůzou drobně vibruje a já se nemohu obelhávat, že je to Urianovou blízkostí. Není. Na něj medailon už reagovat přestal. A rady učitelů by se z hlavy pouštět neměly, pokud člověk nechce skončit... no prostě skončit. Vytahuju z brašny virguli a Urian zatím rozkopává další hrob. Našich zákazníků už slušně ubylo, kupky rozházené hlíny kolem jam, které se teprve teď staly opravdovými místy posledního odpočinku. Tlumené tupé rány náhle přeruší ostrý zvuk, medailon se mi zadrhne okolo krku a já poprvé v životě uslyším křik vampýra. Jürge. A hned nato také sílu křiku pocítím.

Vlna mě srazí na zem, kůly v brašně mi zhmoždí žebra. Cítím, jak mi z nosu valí krev, a jediné, na co se zmůžu, je zčerstva se odkutálet za nejbližší hromadu hlíny. Tisknu hlavu do země a křik stoupá a klesá, dokud se nesrazí s tím druhým, povědomým. Do psí díry, taková nota zněla v jeho sténání, když jsme... Krvácím do jílu a v žaludku mám led.

Hlava třesí, když si zoufalá cpu do uší mazlavé bláto. Právě včas. Ne u všech žíznivých jsem vykonala svou osikovou návštěvu a hřbitovní „náves" teď ožívá rodinkami. Tváře, přepadlé tváře vesničanů i v nesmrti ustarané a bez pýchy. Ani se nenamáhám otřít si z tváře krev, nemrtvý chasník se po mně ožene a jeho pěst skončí ve smyčce ze stříbrného řetězu. Křičí, ne jako ti, kteří se rvou kdesi za mými zády, žaluje křivdu, ani smrt ho nezbavila pocitu bolesti. Napodruhé už jo, ušklíbnu se v duchu, meč kmitne vzduchem, hlava se koulí, medailon na krku brní, jak přibíhají ostatní, nemají dar zničujícího křiku, a tak jen cení zuby, a já, řemeslo je řemeslo, v potácivém tanci odtínám hlavy a údy. Kdosi mi skočí na záda, zkroutil se do klubka v kotrmelci a pak mu, ležícímu na zemi, úsporným pohybem podržnu krk. Hospodské triky... venkovský křupan křupanem prostě zůstane, ať ho ze světa sprovedí jakékoli zuby. Odkopnu špinavé batole, které se mi pošetile snaží prokousnout kůži holinky, krček povolí s Lupnutím suché větve, drobná brada zamíří k měsíci v pohybu vítajícím tmu a pod mými žebry se probudí obvyklá bolest. Nenávist.

Rozhlédnu se po bojišti, dvakrát mrtvá těla s rukama rozpřaženými k tápání po věčnosti, tenhle krchov snad nakonec opravdu bude místem ticha. Zatím není... Těžko říct, jak dlouho jsem se bila, ale vampýrská záležitost ještě zdaleka není u konce a všechna směšná rytířskost soubojů, ta tenká slupička cti, na kterou příslušníci mého cechu nedávají ani zlámanou grešli, teď zní v šíleném nepřetržitém křiku. Tuším, že má znamení by mě proti němu chránila jen těžko, ale bojující na mě nemyslí. Krvácíjí oba. Jasně rudá tekutina teče z uší, nosu, rtů a dokonce i očí. Už dávno nemyslí na nic, ti dva. Amatéri, bleskne mi hlavou. Amatéri jsou vždycky nesmyslně a neúčelně urputní. K nenávisti se, boží vědí proč, přidá vztek.

Rány přicházejí k sobě, z cárů kabátce mi lezou lokty, za krkem bolí. Přitisknu si ruku na zátylek, zakloním hlavu a... sotva stačím zkřížit prsty do runového

propletence. Kurva. No, tedy opravdu kurva. Jürgeho děvka. Hloupá situace, jen co je pravda. Vlastně jsme upírské kuběny obě dvě.

Zašklebím se. Vůbec nepochybuju, že s obličejem pokrytým krví a v cárech šatů vypadám příšerně.

„Tak pojď, holčičko,“ šeptnu a ona zakřičí. Což o to, zuby se jí blýskají, očima nepřítelně koulí, trochu jako by hrála jakousi roli. Roli děsivé stvůry, která straší venkovské děti v zimních povídkách. Děsí děti... dojde mi, že jsem divačkou pečlivě nacvičené scénky, poslední, kterou vídávaly děti, které teď leží kolem s přelámanými vazy a s kolíky v hrudi.

Křičí. „Čubko prašivá, ty tupá couro...“

Posbírej všechen vztek v sobě a nech ho vyrazit z těla v jediný okamžik jediným gestem, říkával Joakim, učitel runových znaků, když po nás žácích právě neházel klíčem od učebny. Ted' jsem tedy vztek posbírala, zápěstí mě zabrní silou hněvu, znamená se jako zátopová vina srazí s křikem upírky, smaže ho a dopadne v tichu. Žena se svíjí na zemi, šokovaná, zalknutá vlastní krví. Překvapená.

Taky amatérka, pomyslím si s pohrdáním. Stvůra od plotny, děsivý přízrak s podolkem od hnoje, děvečka, která se proměnila v upírskou princeznu. Na chvíli, kamarádko, jen na chvíli.

Zabíjet je někdy příjemné, v zádech a bocích cítím váhu zbraně, důvěrné teplo stříbra. Upírka se zvedne na všechny čtyři a já víc nepotřebuju. Jen se trochu zhoupnout a meč už sám dodá ráně potřebný švih. Naposled křikne a zasáhne mě, ale bolest v hrudi je mi málem příjemná. Tělo se zhroutí a já si sahnu na žebra. Nejspíš nějaké prasklo, co z toho.

Ze všeho nejvíc se mi chce spát. Zavřít oči, kolena přitáhnout k břichu, zapomenout na všechno... Do řiti, ještě není hotovo. Prohmatám si kapsy, najdu známou lahvičku ze zeleného skla a zkrvím pusou. „Jen se neofrňuj, holka, je to pro tvé dobro,“ napomenu se, když na hřbet ruky sypu dvě kupky bílého prášku. Za očima mě zabolí, jak substance protáhne nos a vybuchne v hlavě. Srdce zabuší rychleji, ztuhlé prsty sevrou meč.

„Máš smůlu, Uriáš. Protože na tvou rodinnou čest, na tu já zvysoka seru,“ přeříkám si pro sebe a zvednu zadek z vlhké země. Na moc dlouho mi havraní koření nevystačí, ale na to, aby Jürge dostal svou stříbrnou medicínu, by stačit mohlo. Koneckonců, zálohu za tuhle práci už jsem utratila. Mizernou zálohu za tuhle špinavou práci.

Mládencům už zřetelně docházejí síly a zvuk teď není ani drtivý, ani nepřetržitý, spíš se podobá občasnému prasknutí bičem. Kolik už jsem takhle viděla chlapů, zlitých vlastní krví, a mockrát mi ta krev padala na obličej i potom, když jsme... Tak kuš. Nechápu, proč mě v mém věku ještě napadají takovéhle věci. Snad ze zimy a z hladu...

Sunu se mezi hroby a doufám, že Jürge je unavený bojem, že mě stimulant nenechá na holičkách, že Uriáš předčasně neodpadne... Chci Jürgeho zabít už ani ne proto,

že jsem za to placená, ale kvůli těm, kteří ve smrti žili stejně bídě jako za živa a úzkostí z umírání prošli dokonce dvakrát. Lidé z mé branže sice nejsou zrovna pobožní, ale pokud po smrti ještě něco je, věřím, že tihle tam budou zas jen hrbit hřbety. No a my párat břicha, každý máme svoje.

Mokré vlasy se mi lepí k čelu, promrzlé tělo už necítím a vlastně mi ani nevadí. Pokud přežiju, přijde to k sobě ráno, pokud ne... Déšť teče do očí, slyším chraplavé pokřikování, snad nadávky. Zatajím dech. Křečí zkřivená žádá muže v černém se přibližují, tisknu se k zemi, nemusí to být jen Jürgeho křik, který mě zasáhne, zrovna tak to můžu koupit od Uriana, potácejícího se hodný kus ode mě. Raději se na něj nedívám. Pohřbila jsem jich už dost, i kopat hroby pro přátele patří k věci. Uškĺbnu se. Najednou slyším jen svou krev, tak už to ve chvíli před útokem bývá. Ani nepřehmátnu, aby rukavice nezaskřípala po jílci, s nádechem se zvednu na jedno koleno a pak vrazím zezadu Jürgemu meč do hrudi tam, kde je srdce. Tam, kde by mělo být srdce.

Neotočí se před ranou, už to nestačí, zato teď se vrtí jako káča, s řevem, který zraňuje. „Puto argan, puto argan,” křičí. Ten nepřítelny jek si budu pamatovat dlouho. Meč mi vyklouzne z rukavice slizké vlhkostí a bahnem a Jürgeho ruce, rudé a zkřivené, se sápu po mém krku. Couvnu - zatracený jíl, který chytá podpatky. Proti mně zeje v upírově trupu rána rozleptaná stříbrem ostří, fascinovaně koukám na obnažené srdce zběsile tepající kus od mé čepele a pak mi pěst dopadne na čelist.

No, v životě už jsem takových dostala, železitá chuť mezi zuby a bolest na temeni, spíš instinktivně skládám jakési znamení. To druhé tělo na mě padá, cítím pach krve, má vlastní čepel mé tlačí mezi žebry, zkřivená nepřítelny tvář na pěst od mé a pak... nic.

Zatřepu hlavou, Jürge leží vedle, zkroucený v poslední bolestné křeči, ze zad mu vedle mého meče ční osikový trn a Urian klesá na všechny čtyři.

„Proč jsi mě nenechala?”

Vrtním hlavou. „Tohle už nebyla jen tvá věc,” chraplám poraněným krkem a znovu slyším jen svou krev a déšť. A možná, možná nějaký tichý zatajený vzlyk.

+ + +

Cákám si vodu na obličej a částečně taky na Uriáše, který sedí zhroucený do sebe u pobořené studny. Hnědé stručky mi protékají mezi prsty, čerstvé strupy se odlupují, chlad zahání účinek drogy a já klepu kosu. Zuby mi drkotají.

„Neumeješ se taky?” cvrknou špičkou boty do zakrváceného upíra.

„Můžu si líznout?” odpoví nelogicky, a ještě než stačím odpovědět, kupodivu svižně se zvedne a já cítím jeho jazyk na bradě. Teplý, kocourí jazyk. Opřu se o jeho hrud' páchnoucí jako podřiznuté hrdlo a pobitá žebra se ozvou.

„Dej se trochu do pořádku...” zavrčím rozpačitě. „Máme ještě práci. Kde jsi vlastně vzal ten osikovej kůl?”

„Vytáhnul z mrtvé. Musíme ho tam vrátit, aby...”

Nohy se mi podlamují. „Jo. Musíme ještě spoustu věcí.”

„Zítra. Loto, až zítra.”

Zatínám zuby zběsilou snahou zvládnout zimnici. Pak to vzdám. „Máš pravdu.

Zejtřa. Tak aspoň ten kolík.”

Ploužím se od mrtvé s pocitem, že víc kůlů už dneska nezatluču, když zahlédnu v Uriášových očích mázdru bolesti. Nedívá se na mě, hledí k místu, kde leží Tvůrce.

„Kdo to byl, Uriáši?” držím ho za předloktí jako slepce.

„Bratr, Loto. Byl to můj bratr.”

V lese mě ani nenapadne nadávat, když se o mě Urian opírá. Potřebuje to. Když zabijíme někoho z 'našich, taky to není pěkné, ale udělat se to musí.

Mokré větve se mi derou pod potrhané šaty, v botách mi čvachtá a Uriášovu ruka na mých ramenech je studená jako ruka utopeného. Toužím po suché posteli, po svařeném víně, po bezpečném objetí, ale vím, že mě čekají promočené jedlové větve, vyhaslý oheň a chlápek, co má zuby až na bradu. Kdysi mi jeden z mistrů říkal, že zaklínačství je posílání, ale tornu už dávno nevěřím. Zaklínačství je trest za to, že jsem jako malá upalovala střevlíky a topila myši a...

+ + +

Mlha vypadá zuboženě a mě zazebe stud. Ani o kobylu se neumím postarat. Z ohlávky vyplétám česnek, srst pod mou rukou je mokrá, slepená, a když zvednu dlaň k očím, vidím krev.

„Byli tady.”

Urian se na mě lhotejně podívá. „Byli hladoví. Slídí všude.”

Vyhaslý... je mi jasné, že k něčemu ho dokopat je dnes nad lidské síly, dokonce i nad síly zaklínačky.

„Prostě jsme je nedostali všechny, he?”

„Mám žízeň,” zakňourá najednou, ohlédnu se a vidím ztrhanou tvář s překrvenýma očima, kobyla nepokojně tancuje po udusané hlíně, samotné mi zakručí v žaludku a v žilách ještě hřeje trochu koření.

„Počkej tady, já něco seženu.”

Civí na mě přes clonu únavy, ucourané vlasy přilepené k obličejí, v tmavém strništi zaschlou krev, a když hodím na záda luk, jen spustí víčka. To jsem celá já, vždycky si na krk uvážu nějakého... Svítá a les žije. A když lovím, žiju i já.

„Máš dost?” Pusu má od krve, ale navzdory tomu vypadá jaksí zdravější. Možná právě proto. Sama už nemám na kuchaření kolem srnčího dost síly, havran mě s konečnou platností pustit ze svých spárů a já cítím, že co chvíli dopadnu tvrdě a rovnou na obličej.

„Končím, upíre. Budu spát,” šeptám spíš sama pro sebe a Urian zvedá příkrývku.

„Voniš,” říká mi do ucha. Já se, napůl v bezvědomí, naposledy ušklibnu

a pak pach zvětralé krve přestanu vnímat.

Tentokrát se neleknu. Každý má něco, a když někoho těší tulit se k vaší krční tepně, není na tom vlastně nic zlého. Hřeje, sice málo, ale lepší než nic, a polední světlo zahání noční běsy i pochybnosti.

„Hele,“ zavrtím se, „musíme jít na hřbitov a spálit to tam.“ 11.1

„Uhm.“

„Taky musím do vesnice vyzvednout si zbytek peněz.“

„Uhm hm,“ huhlá mi do vlasů a pokouší se ze mě stáhnout kalhoty.

„A možná bysme měli zkusit dohledat toho uprchlíka...“

„Loto?“ Urian konečně zvedne hlavu. „Už ti to někdy vampýr udělal jazykem?“

Zmetek z temnot

Podívám se na gryfa, který dokonává ve změti vlastních střev, a odplivnu si. Ano, jistě že bych nechtěla, aby to byla moje střeva, ale ani takhle to nemusím. Jo, to je moje práce. Hlen, sliz a smrad. Zaklínačka? Připadám si spíš jako ras.

+ + +

„Řekli jsme osm set, starosto, tohle je jen pět set a nějaké drobné." Kutálím mincemi po stole a ony se samy řadí u hrany mého nože.

„Třetina je daň." Písař má pichlavé oči a evidentně mě považuje za slaboduchou.

„Tak daň? Hospodský," houknu do sálu a chlap se přikolíbá, „hospodský, kolik dělají ty dva noclehy, jídlo a ustájení herky, hm?"

„Pětasedmdesát kuldů, milostivá," hbitě vyřkne už dávno spočítanou sumu.

„Tak," usměju se. „Pětasedmdesát jsou náklady na ubytování a na stovku vyjde odborné odklizení mršiny, takže, takže..."

„Mysleli jsme, že to je všechno v ceně," vyhrkne uhrovitý muž, který v Gantu starostuje.

„Já zas myslela, že těch osm stovek je čistého," zašklíbím se potměšile, „prostě jsme si špatně rozuměli. Takže těch sto sedmdesát pět kuldů bych prosila." Prsty jako pavoučí nohy putují k dýce, která si hová na stole, to kdyby se náhle vyrojily ještě další daně. Brnknu prstem o ostří a další srážky, které písař jistě pilně vymýšlel, se rozplynou. Dobře že tak, střev už jsem dnes viděla dost.

Písař se hrabe ve váčku a už nezárí. Roztržitě zazvoním zlatákem. Malé bezvýznamné vítězství, jedno z těch zapomenutelných, malicherných, už proto, že na hranicích se ze mě budou pokoušet vyrazit daň znovu a v sousedním Altmarku zrovna tak. Peníz se točí jako malá blýskavá káča

a z jeho odlesků mě bolí hlava. Protáhnu si záda a starosta mi smířlivě sune korbel. „Napiješ se s námi, paní?"

+ + +

Není to druhý korbel, který teď piju, dokonce ani třetí ne. Už je nepočítám, hovím si s nohama pod sebou v sesli a nemyslím na nic. Jsem unavená, svaly bolí, koření, kterým jsem si protáhla nos, už odeznělo a nechalo mě napospas zhmožděninám a pocitu, že jsem to vlastně já, kdo prohrál. To přejde, vždycky to přejde, jen to vydržet. Dveře hostince skřípnou a něco mě přinutí zvednout hlavu. Snad záblesk koutkem oka viděného pohybu, snad známý pocit, možná zvuk kroků. Muž s tváří rváče, který jde často k zemi, se rozhlédne po místnosti, jeho tisíckrát přeražený nos zavěťtí, oči barvy

světlého jantaru se na okamžik rozšíří a pak už výtržník míří přímo ke mně. „Jak to jde, kotě?“ pleskne mě po stehně.

„Všechno píčou ke zdi jako vždycky,“ ušklíbnu se, „Máš se, Arvide?“

„Taky tak.“ Přitáhne si židli a s povzdechem se na ni složí. „Jde to rok od roku hůř, Loty.“

„Stárnem.“

Stárnem, pomyslí si, a je to na nás vidět. Jistě, žijeme dlouho, déle než obyčejní lidé, žijeme tak dlouho, dokud nás někdo nebo něco neodkrouhne, ale žádný med to není. Vypadá příšerně, můj kolega Arvid, zvlášť ve srovnání s tím, s kým teď líhám. Copak i já jsem takhle zvalchovaná tvrdou prací, tak strašně dobitá? S náhlou obavou si přejedu prsty po tváři.

„O to nic,“ zavrčí Arvid a ohlédne se po hostinském, „to jen ty si na kůži patláš mastičky.“ Všiml si mého gesta a pomalu zas upadá do pubertálního žertování, stejného už dobrých sto padesát let.

„Pomáhá to,“ odseknou.

„Moc ne,“ kontruje jako na šermířském sále. „Pihatá jsi furt, jen ti přibýly vrásky a ta jizva na čele to taky nevylepšuje.“

„Hele, dryjáky už odeznívají, ale pořád budu rychlejší než ty. Mám tě vykostit?“

„Slečka si troufá. Už tě dlouho nikdo nehodil svázanou do řeky, co?“

„Nepřipomínej mi to.“ Dýka mi sama skočí do ruky při vzpomínce na to, jak mě mí spolužáci kvůli hloupé sázce málem utopili. Byli jsme tenkrát děti, jistě, ale vzpomínka na vodu, deroucí se do plic, mi z hlavy nevymizela. „Ale no tak,“ přitáhne si mou hlavu na prsa, „přece bys nevyváděla. Kotě,“ mozolnatým prstem mi zajede do výstřihu blůzy, „co si zavzpomínat na staré časy?“

Zavzpomínat na staré časy nejspíš znamená sejít se pod zašedlou dekou hospodské postele, přitisknout rány k ranám a užít si milostné akrobacie tolik, kolik nám dovolí klouby, zničené bojem. Odstrčím ho.

„Jdeš na to moc zostra, prdelko. Ani panáka jsi mi nekoupil,“ nakrčím nos.

„Jste zištný a prodejný,“ vyplázne na mě jazyk, „Všechny.“

„Všichni,“ opravím ho, „všichni jsme prodejný. Tak objednáš to pití?“ Arvid užž hvízdá na hostinského, když vtom mu ruka sjede k medailonu. „Něco tu je,“ sykne.

„Něco silného.“

Můj medailon nedělá nic a já si v zamyšlení koušu palec. Někdo tu je a setkání, které Arvida čeká, bude trochu choulostivé, choulostivé v pravém smyslu toho slova.

„Vítejte, vzácný pane," láme se hospodský v pase a já zamávám. „Ze jdeš, Uriáš."

Rozhlédne se a pak zamíří k nám. Tmavé vlasy, těžké tak, jako by byly mokré, temné oči a pleť někoho, koho slunce nevidí rádo. Nu co, tak vampýři obvykle vypadají. Tvůrce, jeden z těch, kteří překousnou lidské hrdlo jedním rázem, jeden z těch, jejichž křik tříští kamení.

Cítím, jak Arvid ztuhl, jeho ruka nenápadně přitáhla meč.

„Loto, je to upír."

„Je, Arve. A ten meč zas polož. Znáš ho."

Nespouští z Uriáše oči. „Co z toho, že ho znáš?" Pak si uvědomí nejen význam slov, ale i tón mého hlasu. „Jak, znáš?"

Vampýr se opře o stůl, kývne na pozdrav. „Loto, slíbila jsi, že budeš víc spát, vypadáš unaveně." Protahuje zpěvavě hlásky skoro jako elf.

„Vždyť spím," mávnu rukou a Arvid polkne.

„Jo znáš," zopakuje chraptivě. „Ty jsi ale čubka bláznivá, ty s ním pí-cháš."

Uriáš stáhne obočí a já Arvida tvrdě naberu loktem do žeber. „Neřvi, nemusí nás všichni slyšet. S kým lezu do pelechu, to není tvá věc."

„Ne, pokud to není upír. Kousnul tě, tak kousnul?" Arvid se ke mně nakloní, v hlase má louži vzteku a lžičku paniky.

„Jo." Uriáš se ošívá a já zvednu oči k Arvidovým. „Prostě jo."

„Jak je to dlouho?" Usilovně mžiká, snad se snaží vyhnat z hlavy vypité pivo.

„Měsíc, dva..."

„A kam?" Sám si uvědomuje absurdnost toho vyptávání, ale nemůže jinak, „Hádej, můžeš třikrát. Kurva, Arve, kams mě kousnul ty, když jsme spolu byli v posteli?"

„Do zadku?" zahučí nedůvěřivě a Uriáš delikátně potřese hlavou. „Jo, trefa. Tak neblbni."

„Co kdybys přestal mou přítelkyni obtěžovat?" vloží se vampýr do hovoru v nejnevhodnější chvíli.

„Hned," semkne Arvid rty, „hned, protože na tohle opravdu koukat nemusím. Chováš se jako děvka, Loto, a až tě Volmar na podzim shodí ze schodů, tak ke mně brečet nechod'." Shrábne z lavice vak, meč pevně v dlaní, a zkušeně se proplete mezi židlemi tak, aby se k vampýrovi neobrátil zády.

„Užij si, co se do tebe vejde," vyplivne na rozloučenou a Uriáš ohrne rty. „Pozor na jazyk, člověče, když mluvíš s dámou, kterou miluju."

„Tuhle ‚dámu‘ znám od doby, kdy si ještě sama neuměla zavázat boty, ale jen ji klidně miluj, když ti drží."

Uriáš zasyčí, Arvidův meč vyjede z pochvy.

„Nehřebčete mi tady, do prdele," uhodím dlaní do stolu. Zaklínač si jen uplivne a jde, jenže i já ho znám od dob, kdy jsme po sobě patlali kaši. Jistě, je ukřivděný, už se viděl pod peřinou. Zabubnuju prsty.

„Taky ses s náma mohl navečeřet," křiknu za ním. Gestem naznačí zvracení a je pryč.

„Jak malej," obrátím oči v sloup.

„Takové chování..." Uriáš demonstrativně dává najevo znechucení nad

ndostatkem slušných mravů, který podle něj Arvid projevil.

„Je něco jako, eh, příbuzný," osvětlím mu situaci a on mě obdaří upřeným pohledem černých očí.

„Příbuzný?"

„No, jasně. Taky jsme spolu spali, chápeš?"

„Takže příbuzný i milenec dohromady."

„Taky kolega."

Vampýr si povzdychne a vzdá to. „Jedla jsi dneska něco?"

„Teprv budu, a ty?"

Prstem se dotkne čela, aby naznačil, že moje vtípkování je nemístné. „Už jsem měl."

Neptám se kde a co, i když Uriáš není z těch, kteří rdousí panny. Někdy je líp nevěděť, v tom už mě století, které se převalilo přes mou hlavu, poučilo.

putykář zjistil, že hádka je zažehnána, a tak znovu zlomil hřbet před vampýrovým hedvábným kabátcem. „Budete si přát, vzácný pane?"

„Večeři a víno pro dámu, taky nocleh."

Skoro slyším, jak hostinskému v hlavě cinkají zlaté. „Večeřička bude jedna báseň a komnata jako na zámku."

„Blechy," šeptám Uriášovi, „určitě tu budou. No, vlastně jsou to tvé kolegyně."

„Prosím tě," načechrá své nabrané rukávy, „jak můžeš..."

„Můžu," odseknu a na chvíli zalituje, že je Arvid pryč. Jistě, mám Uriáše ráda a hodně mi píchnul, ale snob člověku dokáže pořádně pít krev, dokonce i když není vampýr. A navíc, taky jsem mu zachránila krk.

„Voniš po ostružinách," šeptá mi Uriáš do vlasů a hostinský staví na stůl další korbel vína.

„Nejdřív se napiju, jo?" nořím nos do poháru a každým douškem zaháním představu Arvida, rozzuřeného Volmara, problémů, vysvětlování, řečí...

„Půjdem nahoru?" olizuje mi vampýr ucho a ztěžka artikuluje přes špičáky.

„Ještě trochu," polykám rudé víno a v hlavě mi začíná hučet příboj, ještě trochu a pak mě do té postele možná budeš muset odnést."

+ + +

Stojím proti zrcadlu a pozoruju dráhy jizev. Ty po sečných ranách ještě jdou, horší je, když zuby vytrhnou kus masa, pohled mi sjede ke stehnu. Je to stará rána, první z velkých. Uriáš zakašle. „O čem přemýšlíš, Loty?"

Pod příkrývkou ho téměř není vidět, ale já cítím pach spáleného masa.

Nesundávám si medailon, když s ním jdu do postele, dokonce ani těžký stříbrný prsten ne.

„Ty spáleniny jsou moc hluboké, kocoure. Musíme s tím přestat."

"Proč?" zapře. Sytý, ukojený, jenže mě ve Škole učili, že vampýrům stříbro vadí. Neřekli, že někteří to mohou mít rádi. No, neřekli mi toho víc.

„Nejsem úchyl. Nerada tě, ehm, mrzačím."

„Jsi jediná."

„To je možný," procedím mezi rty. „Jediná zaklínačka, která pálí upíra stříbrem,

aby se mu postavilo péro, jsem určitě. Říkám ti, necháme toho." Uriáš vrtí hlavou. „Pro dnešek toho necháme určitě. Mám práci," zarazím ho.

„Loty, nemusíš ji dělat."

Spustím ruce k bokům a otočím se, z návyku šermířským pohybem.

„Musím, jinej to za mě neudělá."

„Proč ne? Je tu Arvid, jsou tu jiní."

„Hele..." jak vysvětlit, že zaklínačství není jen ošklivá, špatně placena práce, že je to posedlost, touha, návyk?

„Co jiného bych dělala?" řeknu pak prostě.

Vampýr vrtí hlavou, nedělá nic, ostatně jako všichni z jeho rodu. „Užívala života?"

Natáhnu se po gatích. „Užívám i tak, nevidíš?"

Soukám na sebe oblečení, kalhoty, halenu, kazajku, zadrhnu opasek kolem boků.

„Co když tě to zraní?"

„Nesejčkuj. Zraněná jsem byla už mockrát."

Vstane a dlaní se dotkne mé tváře. „Kdybys umírala, kousnul bych tě." „To je útěcha." Sehnu se k meči, aby mi neviděl do tváře. Kousnul by mě, stvořil by mě jako upíra, studenou a žíznivou. Fúj.

„Dám si pozor, abych neumírala. Vždyť je to jen blbej ghúl."

Uriáš na mě zírá a já hledím vypadnout. Není nejhorší z mých milenců. Toho, který byl před ním, oběsili za lupičství, Eike byl půlelf, Kyrill nekromant. Jo, slušná zaklínačská holka to nemá jednoduchý.

„Jdu," štrachám ve skřínce s flakony. „Protáhnu si nos a jdu."

„Kdybys tě kousnul jen trochu, možná by se ti jen rychleji hojila zranění," sleduje Uriáš dál svou myšlenku. Nelíbí se mi to.

„Kousání pusť z hlavy. Když mě grybneš, jednoho z nás to bude stát krk," okřiknu ho ostře a zabouchnu za sebou dveře.

Schody беру po dvou a ke hřbitovu skoro doběhnu. Práce mi sice přináší jisté uspokojení, ale v teplé posteli taky není zle. Projdu branou, a než se dostanu k márnici, ucítím mrtvolný pach. Kdysi jsem nosívala přes nos šátek, ale jednou se mi v boji posunul přes oko a mně přibyla jizva a zkušenost. Meč kovově zazpívá a pak už to jde rychle. Kurva, vždyť je to jen blbej ghúl.

+ + +

Dorazil, když už jsme měli skoro zabaleno.

„Tak jsem se trefil," Arvid bradou ukáže na cestovní vaky, „i když jen o fous."

„Co bys rád?" opráším si ruce o zadek kalhot. Za mnou se tiše, jak už to vampýři umějí, zjeví Uriáš. „Ano, co bys rád?" opakuje po mně hlubokým chladným hlasem.

„Mám práci, Loty. Jenže je to trochu..."

„...o hubu," doplím ho. „A tak sis vzpomněl na mne."

„Jo."

„To je od tebe hezký."

„Vid? Po pravdě, Torge do toho ve dvou nechce jít."

„Ještě lepší. O co jde?"

„V kraji kolem Lissy je podezřele moc potvor. Nic zvláštního, jen je jich dost.“ Olizuje si rty a já najednou vím, že lže. Zná ho natolik dobře, že se nemůžu splést.

„Dobře, fešáku. Takže znovu, a tentokrát začni pravdou,“ odkašlu.

„Ale Loto...“

„Pravdu, nebo vypadni.“

Uriáš zkříží ruce na prsou a pozorně si Arvida měří. Ohlédnu se po něm. Mlasknu.

„Ty toho taky nech.“

„Nic zlého nedělám, láska. Jen bych nerad, aby ses dostala do nepříjemností.“

„Nepříjemností, to je moje. Arve, tak jak?“

Arvid si hřbetem ruky přejede po neoholené tváři: „Co kdybychom si dali něco k pití?“

+ + +

Prstem zaklepu na mapu a pocit, nepříjemný pocit, který mě provází už od chvíle, co se Arvid objevil, zesílí.

„Tady?“

Jo.“

„Nic tam není,“ řeknu tiše. „Ani zřídla, ani stará bitevní pole, posvátné háje, bažiny, prostě nic. Tam by se měl vyskytnout tak ghúl, možná upír, nemrtvý, fext, co já vím. Ne monstra.“

„Na, jsou tam monstra,“ popotáhne nosem. „Podle toho, co říkali, a podle toho, jakou vypsali odměnu, je jich tam zatraceně hodně.“

„Kolik?“

„Kolik monster?“ vytřeští na mě oči.

„Hovno, kolik peněz?“

„Zištná ženská,“ šklebí se.

„Prostě chci jen vědět, jestli se mi vyplatí kodrcat se v sedle.“

„Nemusíš se kodrcat v sedle,“ zapřede Udáš.

„Jasně, nemusíš,“ kontruje Arvid, který už zjevně přítomnosti vampýra přivykl, „stačí, když si zarajtuješ tady na kolegovi.“

Uriáš ztuhne a já mu položím ruku na předloktí. Je studené, jak už to bývá.

Nadechne se. „Nechám vás o samotě.“ Vstane rychleji, než by měl. Syknu. Lidé se dívají a vampýří rychlost by jim mohla být podezřelá.

Potřeše černou hřívou a je pryč. Příliš rychle...

„Koleduješ si, Arve, a nakoupíš to ode mne, ne od něj.“

Zašklebí se a já mu jednu vrazím. Kryje ji, ale má pěst přesto dopadne. Ne tam, kam jsem chtěla, ale tím hůř pro něj.

„Budeš mít modrý oko,“ konstatuju pomstychtivě. Vozkové, sedící u vedlejšího stolu, se po nás podezřavě otáčejí.

„Kurva, Loto,“ vrčí.

„Tak kolik?“

„Čeho zas?“

„Těch peněz.“

„Patnáct tisíc babek." Položí ruku na stůl dlaní nahoru a upřeně se na ni zadívá.

„Zatraceně by mi to bodlo."

„Mně taky, Arve, jen si nemysli."

„Vampýr nemá drobné?"

„Nechtěj, abych tě praštila znova. Nenechávám se živit, to víš dobře." Zapraská klouby. „Mír, kotě," hlas mu zvážní, „hele, on je popálenej, popálenej od stříbra." Polknu. Nechce se mi o tom mluvit, nic vysvětlovat, rozhodně ne Arvovi. „Co na tom sejde? Nesundávám si medailon, když jdu do postele," pokrčím rameny.

I tak mu svitne. „A ty prstýnky taky ne, co?"

„Arve..."

„Nic mi do toho není, jen mě to zajímalo. Ty, Loto, musí ho to hodně bolet. Jaká je záruka, že ti to nevrátí?"

Propletu prsty pod bradou. „Třeba se mu to hodně Líbí, hm? Stačí?"

„Jo." Dívá se na mě přivřenýma žlutýma očima a já ho podezírám, že za nimi se mu míhají chlívárny.

„Jo, abych nezapomněla, jde do toho s námi."

„Co?"

„S námi. Celá ta věc smrdí. Bez něj nejdu."

„Já a Torge zas nejdem s ním." „Ty ses Torgeho ptal?"

„Neptal, ale..."

„Tak vidíš."

Kapituluje, ostatně nic jiného mu nezbývá. Končící léto si usmyslí předvést plačtivý záchvat, takže zmizíme pod střechem, ke stolu, kde tiše sedí Uriáš.

„Slyšel jsem všechno," řekne a mě to nepřekvapí.

„Pojedu s vámi, a pokud jde o mě, eh, záliby, neublížil bych Latě, ani kdyby mě stříbrem posypávala, ale vůči tobě, Arvide, takové zábrany nemám. Mysli na to."

Usmívá se a jeho zuby vypadají skoro obyčejně, ale Arvid na to svůj život určitě nevsadí.

+ + +

Uriáš mi zachránil život. Stál po mém boku jedné deštivé noci, kdy mrtví vstávali z hrobů. Vrážel kolíky do hrudí těch, kteří stejně jako on žízní po krvi. Varoval mě, možná víc než jen jedním způsobem. Byla jsem dlouho sama, protože v téhle profesi je člověk vždycky sám. Ostatně, člověk... Nepoznala jsem svého otce a o matce mi vyprávěl jen Volmar. Nejsem jen člověk, jsem jím tím méně, čím víc a déle беру zaklínačské dryjáky. Vampýr mi nevádí, je to pořád lepší než usínat sama. Mnohem lepší. Vlastně nesrovnatelně lepší.

+ + +

„Nejdu. S tou tvou pijavkou prostě nikam nejdu." Torge roztáčí mezi prsty vrhací nůž a zjizvenou tvář má staženou nesouhlasem.

„V takovém případě jste dva a hledejte dál. Já zas nejdu s dvěma pitomcema, kteří se nedovedou přenést přes..."

„Podívej, kotě," snaží se Arvid o laskavý tón, „možná ti to dělá opravdu dobře, má hedvábnou košili a prachy, ale je to upír, upír je to, co v noci prokusuje lidem krky, zlato. Vzpomínáš si? Učili tě to, he?"

„Je to vampýr."

„Jo, tak to je ten, co prokusuje krky a z těch pokousanejch jsou pak upíři. Ještě lepší."

Zvednu se od stolu. „Slyšela jsem, že v Posensku mají problém s lidožravým medvědem. Možná se tam zajedu podívat."

„Krvesaj je ti milejší?" Torge zabodne nůž do desky stolu, až sklenice nadskočí. Pomalu se otočím. „Zachránil mi život proti svým, jen vrátím dluh." Na okamžik se mi znovu vybaví deštivá noc mezi řadami hrobů, vampýří křik a Uriáš, zatloukající kůly do desítek hrudí. Nadechnu se.

„A navíc, pokud je pravda jen špetka toho, co jsem dnes slyšela od vozků, budeme Uriáše potřebovat ne navzdory tomu, že je upír, ale právě proto."

Vyzábli muži, jejichž vzhled nevěští nic dobrého, se sklánějí nad stolem. Nejsou to nepřátelé, jsou to ti, se kterými jsem chodila krást jablka, rozbíjela okna, poprvé jazykem propátrávala cizí ústa. Pomalu vztáhnou ruku ke klíce hostince.

„Loty, ručíš mi za něj," Arvid mi tiskne loket. „Jo, a nechcem vidět, jak ty a on, no však víš."

„Vím," ušklíbnu se koutkem úst, „nebudu vás nutit se koukat."

Hostinec hučí hovorem, který s příchodem šera zaléhá strach. Když před půlnocí stoupám po schodech do patra, prohlédnu ze zvyku temné kouty a pak v úzké světnici s úlevou povolím řemen pochvy.

„Nechtějí?" ozve se z lůžka, tonoucího ve tmě.

„Budou muset chtít," odpovím a stáhnou si přes hlavu halenu. Vampýr se tiše směje.

+ + +

„Viděl jsi nějaké ty potvory, Torge?"

Světlovlasý muž vztekle mávne rukou. „Hovno jsem viděl. Jen stopy, ale ty se nehodí vůbec k ničemu."

„Jak k ničemu?"

„K ničemu, co známe," řekne Torge a pocit, že tohle bude výjimečně uhozený kšeft, ve mně znovu ožije.

Stojíme na udusané pastvině a do nosu se nám vtírá pach mršin. Něco tu roztrhalo celé stádo dobytka. Už se nedivím, že lisští dávají tolik, ztráty jsou velké. Uriáš si přejíždí jazykem rty.

„Máš hlad?" zeptám se mechanicky.

Jen kývne. „Tak si něco ulov, ne? Bude to na nestvůry," mrknu na něj.

„No dovol," urazí se, ale dál hledí směrem k mrtvým tělům. „Zadávalo je to divně," řekne pak a zaklínači na něj vyjeveně civí.

„Jak divně?" Torge si zastrkává světlé vlasy za uši, stejným pohybem jako před lety. Míval zelené oči, vzpomenu si, a po Zkoušce v nich trochu zelení zůstalo. Uriáš si jazykem přejede zuby. „Špatně. Spíš rozdrtilo, než prokouslo. Jako by to mělo zmračenou čelist nebo nedovyvinuté zuby."

Myšlenka, že by někdo mohl mít nedokonalý chrup, je mu zjevně nepříjemná.

„Hm, monstra mrzáci, to jsme si pomohli.“

„Na zabíjení jsou zdravá dost,“ připomenu prakticky.

Torge se po mně ohlédně a v očích má nejistotu. Žaludek se mi zahoupe zlou předtuchou, nadechnu se a přes vyschlé rty zachraptím: „Práce volá, děti.“

+ + +

Na udusané louce se popásá pár zubožených ovcí, které tam nechali bačové při překotném úprku z kopců.

Návnada se vždycky hodí a v salaši se dá alespoň v suchu přespát, pomyslím si, pokud nás ještě vůbec čeká spánek, ze kterého se vzbudíme.

+ + +

Torge vyjednal s lisským starostou podmínky, smlouval, trochu křičel, pak sprostě nadával a nakonec se vyšvihl do sedla. Blondáček Torge, kterému jsem strkala sršně do boty, když nám bylo deset. Dnes má obličej samou jizvu a třikrát přeražený nos. Zvednu se od ohně a vyhlédnu otevřenými dveřmi ven.

„Smráká se, chlapi. Je na čase vzít si cukroví.“

Arvid si odplivne do ohně. „Půjčíš mi? Vždycky's to uměla líp smíchat.“

Pokrčím rameny a na pořezanou desku stolu vysypu další dvě řádky bílého prášku.

„Jen si posluž. Torge?“

„Já radši svoje,“ zašklebí se na mě, ucpe si ukazovákem nosní díрку a skloní se ke stolu.

Uriáš si objímá kolena a dívá se.

„Nejdou mi z hlavy ty zuby,“ řekne po chvíli. „Nenažralo by se to, chápete?“

Arvid obrátí oči v sloup a mrkne na šklebícího se Torgeho.

„Ty máš starosti... Tím líp, ne?“

„Možná vás vaši učitelé někdy taky měli nechat sedět na zadku a přemýšlet,“ zavrčí obvykle distingovaný vampýr. „Ne jen lítat s kusem kovu v hrsti.“

„Pán je fajnovej.“ Elixíry začínají působit a Arvidovi dřevění jazyk, i mně běží mravenci páteří. Chvilé před bojem, havrani koření, které jsem šnupla, mi hoří v žilách, budí neklid, netrpělivost, touhu ulevit napětí ve smrtící hře.

„Pojďte,“ vydechnu skrz sevřené rty. „Něco slyším.“

+ + +

Bečení ovcí se nese soumrakem. Uriáš měl pravdu, monstra neumějí zabíjet, drtí chroptící zvířata s jakousi neosobní zuřivostí.

„Viděli jste to někdy?“ obrátím se k chlapům.

Torge potřese hlavou. „Tohle?“

Příšery se tyčí dobrých pět stop nad výšku dospělého muže a působí dojmem, že vznikly svévolným slučováním údů, trupů a hlav, zmatečným a horečnatým. Jedna z příšer má pět nohou, přední pařáty tvoří jen kosti bez svalů, na zádech nepravidelný hřeben ostré rohoviny a na jednom boku rudý pancíř, další postává na zadních jako panáčkující králík, ale hlavu má spíš kohoutí, s ostrým zobanem a krví nalitým hřebenem, třetí táhne břicho dosahující až k zemi a ta pod jejími tlapami duní.

„Tři, to se hodí,“ popotáhne nosem Arvid, „pro každého jedna. Budeme brzo hotoví, děti.“

Blesknou po něm pohledem. Já si nejsem jistá snadným vítězstvím, Hel rozevírá svou černou zástěru a my... bude zatraceně těžké do ní nespadnout. Neodbytná předtucha mě přinutí stisknout meč pevněji.

Torge si srovná záda a Uriáš založí ruce na hrudi.

Jsmo čtyři, kurva, přehřívám si. Tři zaklínači, nacpaní havraním kořením až po okraj, a vampýr, Tvůrce, ten, jehož křik drtí kamení a zabíjí všechno, co mu přijde do cesty.

Na dolním konci pastviny už je ticho, těžká těla stoupají svahem, hnaná hladem, loveckým pudem, bozi vědí čím.

„Jdem na to,“ křikne Arvid a já si vrazím meč mezi kolena a udeřím znamením na pětinohé cosi.

Eh, udeřila jsem. Zaklínadlo zapraskalo a opřelo se do obrovského těla tak, jak mělo. Cítím vzadu v hlavě svědění, jako vždycky, když použiju runy, ale masa se valí dál, zvíře před sebe civí očima bezvýraznými jako důlky v hlíně. Kůže mu doutná, maso opadá v kusech, ale pětinohá jde dál, jako by nic necítila. Polknu. Jestli nic necítí...

„Nezastavilo ji to, do prdele.“

Torge a Arvid se rozběhnou lehkými kroky cvičených bojovníků, Torge sekne na břich vzpřímeného a jedinou ranou ho rozpáře. Zvíře k němu neúčastně otočí hlavou a pak sekne zobanem...

Meč vysoko nad hlavou, rozpřáhnu se a tnu po krku pětinohé. Zbraň se zakousne, projde, jako by zvíře ani nemělo páteř, hlava se bez opory houpe na kusu kůže, ale stvoření stále jde. Cítím z něj chlad, páchne jako něco, co zemřelo už dávno. Smetiště, napadne mě, a pak jeden z kostnatých pařátů sekne po mém stehně. Vzdáleně cítím bolest, sekám jako dřevorubec po pařátech, po hrudi... krev mi teče do holínek a příšera neumírá.

Neumírá ani jedna z nich, utichly nadávky mých spolubojovníků, rveme se v zuřivém tichu. Krvácíme.

Uriáš, pomyslí si, ještě že z něj chlapi nevymohli nesmyslnou přísahu, že nepoužije křik. Uriáš, opakuje. Moje telepatické schopnosti jsou prach-bídné, ale když mi jde o krk, obvykle se zázračně lepší. „Uriáši, zakřič.“

Jsmo v hajzlu.“

„K zemi,“ řvu na své kolegy, ukazuju rukou, padají na udusanou zem a nocí se nese ohlušivý upíří křik, srazí zuřivě klovajících monstrum, rozdrtí ho jako pěst. Oddychnu si. Alespoň něco zabírá. Úleva trvá, jen dokud neuvidím kohoutí hlavu,

odervanou od těla, jak se činí zobákem.

Zrovna když znovu vrážím meč do trupu pětinohé, zaslechnu Torgeho a v jeho hlase je strach,

„Dole jsou další, do řiti.”

Teď už ani nemusím volat a vampýr znovu zakřičí.

+ + +

Ztrácím krev, pětinohé už zbývají jen dvě tlapy, ale stále se bije a další přicházejí. Noční můry, bytosti spleené ze zlých snů dětí, opileckých strachů, narkotických vizí. Nad hlavou se mi vztyčí cosi s hlavou poloshnilé ovce a tělem mantikory, těžký spár mi zchromí rameno a páchnoucí morda se ke mně skloní.

„Uhni,” Arvid mě odstrčí a poruší tak jedno ze základních pravidel, které nám ve Škole tloukli do hlavy. Když bojujete, zapomeň, že je to baba, říkával starý Hilar a my se nezrale chechtali.

„Uhni,” křikne znovu a vrazí do ovčí mordy meč. Monstrum jen pohne hlavou, ve které je zaražený hodný kus kalené oceli, a sevře Arvida spá-

ry.

„Zdrhej,” vydechne, když mu pařáty podobné trnům proniknou do zad, a já poruším další ze zásad, které do nás rákoskou vpravovali naši mistři. Přehodím meč do levačky a v rudém oparu šílenství bodám do nestvůrného těla. Uriáš křičí.

+ + +

„Nepomůžeš mu,” ze tmy se vynořil Torge. „Stáhneme se do salaše, jinak tu zařvem všichni. Vampýr nás bude krýt.”

„Arvid...”

„Má rozdrčený hrudník i hlavu, viděl jsem to. Poběž.”

Táhne mě za ruku, nohy mě neposlouchají, pak cítím na lokti vampýrovu ruku.

„Dovnitř.” Uriáš kopnutím otevře dveře a za ním vběhnu i já.

+ + +

Dveře takřka není čím zabarikádovat, chatrné okenice zapřeme špalky, připravenými na otop.

„Když se udržíme do rána, odejdou,” sípe Torge, který krvácí z rány na hrudi.

„Vždycky prý za svítání odejdou, říkali lidé z města.”

„Do rána je daleko,” namítnu otupěle. „Arvid...”

Uriáš má v očích bolest a Torge mě hrubě bere za ruku.

„Jestli se rozsypeš, rozkopu ti prdel, jasný?” řve na mě zblízka. Zvednu k němu hlavu. „Jestli se rozsypeš, rozkopu ti klidně i bundu, Loto.” Pomalu si (čistím zkrvavené ruce o kalhoty. „Budu dobrá.”

Torge svěsí hlavu, jako by ho křik vyčerpával. „Vím, že budeš. Noc bude dlouhá.”

„A HeI má nachystanou zástěru,” dodám.

„Nesejčkuj.”

Uriáš mě hladí po zádech drobnými uklidňujícími pohyby. „Loty, milovaná..."
Odhodím z čela krví splepené vlasy. „Necítí bolest, neumírají. Nemůžeme vyhrát."
Torge se obrátí k Uriášovi. „Tvůj křik..."
„Vyčerpá se," odpovím za vampýra. „Nevydrží to věčně."
Uriáš přisvědčí. „Monstra jsou velká, stojí to hodně síly. Jestli přijdou
Za dveřmi se ozývá škrábání, dusot, ryk... Hledají vchod, pomyslí Si, jsou
nevědomá, snad slepá, ale nakonec ho najdou.
Otrfu meč kusem ovčí kožešiny.
„Arvid zemřel, když mě chránil."
Uriáš se nadechne, ale předejde ho Torge. „Hrdinská smrt, ta potká jen málokoho z
nás. Buď mu vděčná, Loto, a dál už o tom mlč. Navíc, možná že mu budeš moct
brzo poděkovat. Jestli to takhle půjde dál..."
Těžké tělo naráží do zdi salaše jako beranidlo.
„Ty potvory jsou úplně blbý," zavrčí Torge.
„Nemusí být chytré, když jsou nesmrtelné," řekne Uriáš svým hlubokým
konejšivým hlasem. „Nakonec zeď stejně prorazí," dodá a na důkaz pravdivosti
jeho tezí se salaš znovu zachvěje.

+ + +

Okenice jsou vyražené, stojím u okna a snažím se odsekávat údy a hlavy, které se v
něm ukážou. Havran ve mně mává křídly stále míň, brzo přestane účinkovat.
Potřebuju další dávku, měla bych si ji vzít já i Torge, napadne mě a bezděčně se
ohlédnu do místnosti. Jen na mžik, okamžik kratší než úder tepu. Když obrátím
hlavu zpátky, proti mé tváři visí provazovité chapadlo zakončené trnem, podobným
těm, které mají růže. Růže, podívám se a podvědomě švihnu mečem. Pozdě,
uvědomím si ještě dřív, než se mi trn zakousne do boku, a potom můj hrudník
sevre křeč v louskáčku na ořechy.

+ + +

„Loto..." Vampýr zaslechl pád těla na zem a blíží se ke mně. Křeč mě drtí, v
přestávkách mezi vlnami bolesti se pokouším dýchat.
„Jed," artikuluju ochrnujícím jazykem a vím, že Hel už je blízko. Přestávám cítit
nohy, mráz stoupá k bokům, přes břicho a k hrudi. Arve, drž mi místo u stolu.
„Koupila to?" Torge má zakrvácenou a ztrhanou tvář. „Koupila?" Uriáš přisvědčí.
„Umírá, Torge. Je jen jedna možnost."
„Možnost?" doléhá ke mně zdálky. Možnost? Jaké možnosti může nabízet smrt?
„Kousnu ji, ještě než zemře, předběhnu jed."
„Upíre..."
„Hlídej okna, zaklínači. Nechci, aby umřela, a navíc, tři máme pořád víc šancí než
dva. Dívej se jinak," poručí mu a pak se skloní k mému hrdlu. Jako když se
líbáme, napadne mě, a pak se mi vampýří tesáky zaboří do hrdla.
Uriáš polyká mou krev, vidím to přes clonu smrtelného šera a je mi příjemně.
Strach odchází s životní silou a na konci čeká klid.

„Napij se." Otevřel si žílu na zápěstí a nechává mi téct do úst rudou krev. Nemohu polknout, piní mi ústa a vytéká ven koutky. „Napij se pořádně."

+ + +

Spala jsem? Zvuky boje ke mně doléhají silněji.

„Přežila to?" ptá se Torge hlasem opilého. Jeho koření přestává účinkovat, uvědomím si; a já ho slyším, takže žádné válení v náručí Hel. Vstaň a začni makat, přikážu si a převálím se na břicho. Můj meč pořád leží na zemi, natáhnu se po něm a pak se dlaní odrazím od země.

„Vem si další dávku, Torge, беру to na chvíli za tebe," zakrákorám, až muži nadskočí.

„Přežila," nesmyslně odpoví Uriáš a nadechne se k dalšímu krátkému křiku. „Do svítání už mnoho nezbývá."

+ + +

„Jsem upír, Uriáši?" Sedíme na zemi, zády opření o zeď salaše, a bez chuti polykáme nakyslý chleba se špekem. Světlo dne je ještě kalné., ale na zahrnutí příšer zjevně stačí.

„Nejsi, milovaná."

Torge při tom oslovení nakrčí nos.

„A co tedy?"

„Řekněme, že někdy budeš potřebovat krev," začíná vampýr opatrně.

„Jak často a kolik?"

„Možná jednou týdně, možná jednou za úplněk, stačí se napít, zabiješ králíka nebo slípku..."

„Nebo chlapa..." vloží se do hovoru Torge.

„Jakéhokoli teplokrevného živočicha," dokončí Uriáš škrobeně. „Máš něco proti tomu, Torge?"

„Nic," zavrtí hlavou zaklínač, „klidně mě taky hryzni, až půjde z tlustejch do tenkejch. Tady malou to zvedlo zatraceně rychle. Na poslední chvíli, ale rychle." Otřese mnou zimnice. „Musíme pohřbít Arva," ozvu se tiše. „Pohřbít Arva a pak zajet do Lissy. Lidi uchrání jen hradby, ne my."

Torge chová svůj meč na klíně jako dítě. „Nějak se mi je nechce chránit, Loty. Nemáme šanci."

„Nejdřív ten hrob," popoženou myšlenky směrem k povinnosti. „O tom, co to je a kde se to mohlo vzít, si popovídáme po cestě."

+ + +

„Byl to klepec, co?" Kolébám se v sedle, šťastná, že jsme koně nechali v bezpečí kovářny. Darmo bychom potvory zbytečně krmili koňským masem.

„Jo," přisvědčí Torge.

Otřesu se zimou, jazykem přejeđu vyschlé rty a poposednu v sedle Milhy. „Tak si

to shrňme. Necítí bolest, strach, těžká zranění a vypadají skoro nesmrtelné, he?" Muži mlčky přisvědčí.

„Nechrápejte, kurva pes."

Uriáš zvedne oči od koňské hřívý. „Taky je otázka, jestli vůbec mají svobodnou vůli, Loty."

„Někdo je posílá?" Torge zeleně zasnívá očima jako kocour, bitkou zle potrháný kocour.

„Možná?" Vampýr má tvář bělejší než obvykle a oči potažené mázdrou vyčerpání.

„Musím se napít."

Obrátím se k němu. „Taky se musím napít. Co to znamená, Uriáši?"

Nerozhodně si hraje s uzdou. „Loty, nejsi upír, ale... tvoje tělo, jaksi, prostě..."

„Prostě nejsi upír, ale nejsi ani člověk, to chtěl říct," vpálí mi bez obalu Torge.

„To je radost," pobídnu patami Mihu. „A dál?"

Uriáš se na mě zahledí tmavýma vážnýma očima. „Ani předtím jsi nebyla člověk, Loto. Pil jsem tvou krev, milovaná, a nebyla to krev člověka."

Zuřivě potřešu hlavou. „Dobrá, nejsem člověk, jsem kříženec. Fotr byl temnej elf.

A dost už o tom," řvu a vím, že se snažím překřičet strach. Moje žízeň sílí. „Uriáši, potřebuju..."

Torge přitáhne uzdu svého valacha a odplivne si na zem. „Počkejte tady, vy dvě pijavky, přinesu vám králíka."

Zírám na něj, náhle vyčerpaná tak, že nemůžu ani poděkovat. Noc si vybírá svou daň. Pomalu otočím hlavu k vampýrovi. „Až se napijeme," sípám, „bude to dobré?"

„Bude," slíbí a Torge pobídne koně. „Budu tu hned."

+ + +

Krev je hustá a vlažná, je v ní síla, kterou mi vzala blízkost smrti. Piju, Uriáš vysává zvíře jako kuličku hroznového vína. Poprvé spolu svačíme, pomyslím si trpce, ale zimnice ustoupí.

„Pojedeme?" zvednu se z kmene vyvráceného stromu.

„Co nám zbejvá, sestřičko?" zašklebí se na mě zaklínač. „Lissa čeká."

+ + +

„Nemůžete jen tak odjet." Lisský starosta rudne a hlas mu přeskakuje jako mladíčkoví.

„Můžeme," vstanu od stolu, Torge shrábne meč a obrátí se ke dveřím. „Je to vaše povinnost."

„Tak?" pozvednu obočí, „naše povinnost je zemřít za slib patnácti tisíc babek, ze kterých nám zatím nechcete vyplatit ani desetinu? Nehloupni, starosta."

„Zabije nás to."

„Takhle to zabije nás," ušklíbne se Torge, „a nám se ještě chce žít." Zapraská klouby prstů a protáhne se. „Jdeme, Loto. Už tak jsme přišli o jednoho muže," připomene ještě.

Líně se zvednu, dost líně na to, aby se starosta mohl rozmyslet.

„Dvacet tisíc, z toho pět tisíc hned," starosta se celý třese a radním perlí na čele pot.

„Hm," s předstíranou nerozhodností kouknu na kolegu, „co ty na to?"

„Málo."

„Víc nemáme," zaběduje starosta.

Zamyslím se, koutkem oka blesknu po Torgem.

„Dobře, tak deset hned a deset potom."

Měšťané vzdychají, jako by jim ten výdaj zrovna rval srdce z těla. „Máme s sebou čaroděje, nezapomeňte. A to něco stojí."

Torge kývá a jen ten, kdo ho zná, ví, že skrývá smích.

Ano, představit Uriáše jako čaroděje je přece jen schůdnější, koneckonců, ve svých hedvábných hadrech jako mág na prostý lid působit může.

„Víme, víme," hučí první radní, profesí zcela zřetelně řezník.

„Takže, peníze na stůl a my přibrousíme meče," založí Torge ruce na hrudi. Což o to, meče přibrousíme, ale to nebude stačit, pomyslím si. Musíme najít jiné řešení, slabinu, důvod, zdroj. Před očima mi znovu vyvstanou pokroucené údy stvůr. Zlato zvoní.

S pinými kapsami se jedná líp...

„Starosto, je třeba určit místo, kam se nastěhuje sebranka z chatrčí pod hradbami."

„Co je tam nechat? Jestli je stvůry požerou, tak..."

„Budeme tam bojovat, starosta. Poslední, co potřebujeme, je zjančená lůza v zádech. Musejí pryč," ozve se Torge chladně.

„Takovou návnadu nepotřebujeme," připomenu já, „ostatně, jde o vaše krky."

Starosta bezděčně zvedne ruku k svému pilířovitému hrdlu a radní neochotně ustoupí. No, snad se v městské šatlavě bude rodinám zpoza hradeb líbit.

Slunce si razí cestu k západu, když seběhneme po schodech radnice.

„Zmetci," odplivne si zaklínač. „Nechali by tam ženské i s děcký, staré báby... Kde to žijem, Loto?"

„Mě se ptej," zavrtním hlavou. „Měli jsme odejít?"

Mlčky pokrčí rameny, není třeba nic říkat. Málokdy odcházíme, dokonce i když je cena nízká a naděje jen stůn, stejně nás přidrží pocit povinnosti, možná svědomí, snad zvyk.

Mávnou rukou. Najíst se, vyspat, zapomenout.

+ + +

Před hostincem Uriáš mhouří oči do posledních paprsků.

„Pochodili jste?"

Dřív než stačíme odpovédět, udělá to za nás.

„Cukali se a vděční stejně nebudou, že?" Prsty se dotkne méj tváře. „Jsi bílá únavou a oči máš zlé, milovaná. Potřebuješ..."

„Krev?" šeptnu podrážděně.

Zavrtí hlavou. „Možná smích."

Torge se rozkašle. „Ještě se nasmějeme. Ale až zítra, dneska chci spát."

+ + +

V hostinském pokoji je jen jedno lůžko.

„Vejdeme se?“ zívám.

Torge si přetáhne halenu přes hlavu.

„S dvěma upíry v pelechu, o tom jsem vždycky snil,“ zívne, a než přes sebe hodí přikrývku, už spí.

+ + +

„Tak ty děcka nakoj sám, chytráku, když mámu šoupneš za katr.“ Umouněná ženská se ječivě dohaduje s biřicem, který ji vystrkává z polorozpadlé chýše. Okatá špinavá drobtina se jí drží za sukni a neartikulovaně ječí.

Biřic vztekle rozhodí rukama a pak se napřáhne k ráně.

„Počkej,“ zachytím ruku, „půjdou sami.“

Obrátím se k ženě a usměju se. To stačí. Utíká, jako by jí za patami hořelo, a děcka s ní.

Pokrčím rameny. Nuzáci jsou pověřiví, a navíc, dobře si pamatuju chvíli, kdy jsem poprvé pohlédla do očí změněných Zkouškou. Málem jsem se počůrala, no, taky mi bylo pět. Povzdychnu si. „Pomůžu vám.“

Biřicovi prohnanež zableskne v očích. „Ona je to tak trochu vaše práce, ne?“

„Ne,“ odseknou a zadívám se pro změnu zas na něho.

Odplivne, zamumlá nějakou kletbu proti uřknutí a maže pryč. Zabuším na další dveře.

+ + +

Vyhodím ještě tři famílie a jsem utahaná, vzteklá a mám pocit, že se do mě dal svrab. Další polorozpadlá vrátka už otevřu kopnutím... a strnu. To, co mě zarazí, není pach, který ze všeho nejvíc připomíná smetiště, ale řady figurek uplácaných z jílu a odpadků. Jedna nestvůrka má hnáty z kuřecích pařátů, jiná záda naježená kusem zlomeného hřebene, další zoban z kusu skla. Podivné hračky mě sledují nevidomýma očima, vyhloubenýma v hlíně, z které byla uhnětena. Žaludek se mi zhoupne. Viděl ten, kdo plácal figurky, zástupy zrůd, nebo... Nedomyslím, protože mě vytrhne šramot, pohyb viděný koutkem oka... Pod polozhrouceným lůžkem se lesknou oči, hmátnu tam rukou a nedbám, že se mi do předloktí zaryjí zuby. Smýknu drobným tělem na světlo a přepadne mě stud. Dítě, které je dosud zakousnuté do mé ruky, má údy zkroucené křivicí, nosní dírky jako by do tváře někdo propíchl a nosem se už nezdržoval. Syknu, stisknu děcku sanice a vyprostím ruku. Così blábolí hlasem, který prozrazuje, že mám co do činění s děvčetem.

„Kde,“ vyslovuju pečlivě, „máš mámu?“

Zírá na mě očima potaženými blankou slabomyslnosti.

„Máma? Bába? Jíst?“ zkouším další slova a děčko ukáže kamsi do kouta. Opatrně se dotknu poloshnilé kupky. Knihy? Stránky nejdou od sebe, ale vazba i zbytky písma mi nepříjemně připomenou grimoáry, které člověk občas na venkově vidí.

„Loto," ozve se zvenku Uriášův hlas, vtom sebou dítě trhne a zmizí škvírou v provalené zdi, obdivuhodně rychle na to, jak krutě nemoc zasáhla jeho tělo.

„Tady jsem. Pojď se na něco podívat."

Uriáš vejde dovnitř, štitivě si přitáhne plášť k tělu a rozhlédne se.

„Vidíš? Děti už si podle těch potvor dělají hračky," mezi prsty rozdrtím jednu z příšer, vartujících kolem stěn.

„To je," Uriáš chvíli hledá slovo, „zlé."

Jeho oči se setkají s mými a je v nich hnus i bolest.

+ + +

„Starosto, copak je zač to neduživé děcko zpod hradeb?"

Meč klepne o stůl a já se uvelebím vedle něj. Starosta rozmrzele zvedne hlavu.

„Neduživé děcko, paní? Tam dole každé druhé, ne? Kdo by se o to staral?"

„Debilní děvče, které žije v chatrči plné shnilých čarodějných knih, plácá podivné figurky a ty o něm nevíš?" Posměšně zvednu obočí. „To jsi starosta? Tolik lidí tu zas není a ta malá je hodně, eh, podivná."

Nerozhodně skousne ret. „Není to důležité, paní," zafuní.

„Je."

„Její máma byla běhna," řekne málem nenávistně.

mlčím.

„Znáš takové, zbláznila tu kdejakého chlapa. Panice, ženaté, všechno, co nosí gatě."

A tebe taky, pomyslí si. Inu což, i stará stodola někdy chytne. „Pak přišel jeden, nechci říkat, že zrovna z vašeho cechu..."

„Z našeho cechu nebyl, to bych věděla," skočím mu do řeči. Uraženě se odtáhne.

„Však říkám, že od vás nebyl."

Netrpělivě zabubnuju prsty. „A dál?"

„Natahal tam k ní knížek, tyglíků a holka zavřela krám. Teda jako..."

„Nohy u sebe?"

„Tak. Tahala se jen s ním, nakonec ji zbouchnul a bylo po cukrování, Chodila špinavá, tváře jak vápno, a při porodu... konec," popotáhne nosem, „Hezká holka to byla, to se musí nechat."

Dám mu chvíli, aby si zatruchlil, a pak si znovu rýpnu,

„Ta malá moc hezká není."

„No jo, však on taky nebyl. Křivák už od pohledu. Moc dlouho pro ni neplakal, sebral se a zmizel. Ale peníze snad ženským zezdola dával, jinak by děcko nekrmily. Tenkrát ještě vypadalo docela v pořádku, ale kdo to pozná. Dokud je to v ranci, nepoznáš nic."

„Dobrá, a kde je teď?"

„Kdo?" Starosta zřejmě dosud dumá o půvabech mrtvé.

„Křivák, otec dítěte, čaroděj? Prostě ten, co o něm mluvíme."

Muž se zamyslí. „Párkrát se potom ještě objevil a peníze dával ženským dál. No,

možná nejen kvůli děcku, byl to chlívák."

Uvážlivě přikývnu. Nejspíš byl, jenže pokud je pravda to, co mě napadá, byl něco mnohem horšího než jen špatný druh a otec.

„A pak?"

Starosta zabodne oči do ošlapané podlahy.

„Jednou, bude to tak čtyři pět let, byla zlá noc. Špatné povětrí, paní," řekne těžce.

„Pak už ho nikdo neviděl. Žena říkala..." zarazí se, „ale ženské toho namluví..."

Zadívám se na něj a on větší pobídku nepotřebuje.

„Bylo to o úplňku, zkrátka... něco se prý dělo v lesíku za městem. Ale já si zas říkám, remíz je tak hustý, že tam nikdo neproleze."

Žaludek se mi stáhne... Leccos může prolézt remízem, leccos, co necítí bolest.

Skoro bezděky poplácám muže po rameni.

„Díky," seskočím ze stolu, „už půjdu."

„Půjdete dneska v noci za hradby?"

„Musíme," řeknu tiše. „Musíme udělat, co je třeba."

+ + +

Torge si řemeny stahuje botu kolem lýtka. „Svrab a vředy na tuhleť práci. Nechce se mi, Loty, to mi věř."

„Neviděl's moje rukavice?" zahuhlám jako odpověď a znovu se zahrabu do vaku.

„Tady." Povzdychnu si. Uriáš vždýcky o všem ví. Pedant.

„Díky."

Natáhnu na sebe kazajku s vycpávkami na ramenou a na hrudi a znovu upravím botu kolem staženého kotníku. Zlobí mě už léta.

„Milovaná..."

Obrátím se k vampýrovi. „Co je?"

Otevře koš, který dosud stál v rohu místnosti. „Měla by ses napít," podává mi králíka.

„Sňupnu si."

„To nestačí, ostatně nevíš, jak budou tvé dryjáky účinkovat ve spojení s, ehm, novými schopnostmi."

„Děláš si legraci?"

„Ne."

Torge nás mlčky pozoruje. Zatnu zuby.

„Dej ho sem."

Popadnu ušáka, z pozdru na předloktí vytáhnu úzký nůž a pak už mě na jazyku lechtá teplá krev. Zvírátko mi ochable visí v rukách, rozpačitě se rozhlédnu.

Vysvobodí mě Torge.

„Naval. Upečeme si ho, až se vrátíme."

Z náhlého popudu ho políbím. Když pak odtáhnu rty, má tvář od krve. Plácne mě po zadku.

„Nejdřív práce," šklebí se, „ale pak mi ukážeš, proč se o vampýrkách říká, že dobře pískaj."

„Nejsem vampýrka a v tomhle dobrá nejsem," urazím se.

Torge nafoukne tváře. „A co když je to ta ‚nová schopnost‘?"
Proti své vůli se zasměju, a když se ohlédnou, vidím, jak Uriáš decentně kucká do rukávu.

„Pusou, pánové, pusou to budete dělat jediné vy dva, tedy pokud přežijem. Jinak nám to všem udělají ty potvory, a to až do konce."

Po stole se táhnou bílé linky havraního koření.

„Loto, může to být nebezpečné." Uriáš mi stiskne loket.

„Nesmysl." Prášek mě zaštipá v nose, v hlavě vybuchne oslnivou bolestí, svět potemní, zastaví se a pak se zbarví nepravděpodobnými odstíny.

„Je ti dobře?" zeptá se Torge podezíravě.

„Skvěle," nelžu. Žilami mi běží příjemně vroucí touha po zabíjení. „Pojďte už."

+ + +

Opásám se mečem, dokonce i Uriáš se natáhne po své šavli.

„Na co ti bude," namítnu.

„Tady jsem čaroděj, zapomněla jsi? Navíc, já s tím umím zacházet." Pochybovačně na sebe s Torgem mrkne, ale šero nám nedovolí se zdržet.

„Jdem," žene mě nepokoj, který nechci přiznat. „Prohlédneme ten lesík."

„Je to past, Loty. Tím roštím neprojdeme," vrtí hlavou zaklínač.

„Past to je, už jednou sklapla," přisvědčím a rozběhnu se po schodech dolů.

+ + +

Stojíme mezi boudami a vidíme je přicházet. Jedna po druhé se noří z hustých větví lesa, nepravděpodobné přízraky ve světle měsíce, bytosti ze zlých snů dětí. Děti,, zvoní mi neodbytně v hlavě. Dítě... možná tu někde ještě je, stočené pod postelí, všemi zapomenuté.

„Tyhle vypadají jinak," šeptá vampýr. Zatínám zuby, čekám.

„Támhleta má..." ukazuje Uriáš a já se neudržím.

„Ano, má v zádech zasazený polámaný hřebec."

Podívají se na mě, jako bych se zbláznila.

„Jo, hřebec," trvám na svém, „a tamta zobák ze střepu. Viděla jsem je, kurva, do prdele, už jsem je viděla. Zakřič," zaprosím, a když tlaková vina upířího řevu vykoná své, zašumí mi v žilách šílenství a já vyrazím zabíjet.

Odolávají, odolávají stejně jako minule. Střepovitý zoban seká jako skleněná širočina, obří kuří pařáty se svírají. Odsekávám kus po kusu, Uriáš křičí, Torge tančí se svou čepelí a neuvěřitelně sprostě nadává. Odvádíme práci.

Ovane mě pach rozkládajícího se masa a zoban prorve kazajku i svaly. Strach nepřijde, jen zuřivě zaječím, křik se dere přes zuby jako dlouho uvězněná šelma a hlava nestvůry se rozskočí. Vampýr i zaklínač strnou a v krátké výseči času připomínají bojový výjev na gobelínu. Pokrčím rameny a dál pracovitě páru trup bezhlavé stvůry.

„Křičela," řve Torge.

„Slyšel jsem," řve v odpověď Uriáš.

„Nežvaňte a dělejte," řvu já a další příšery se rozvážně kolébají z lesíka směrem k nám.

+ + +

„Já to balím." Zkrvavený Torge ke mně docouvá.

„Koupil's to?"

„Ne moc, ale za chvíli mě havran pustí ze zobáku."

„Dobře," kývnu. „Budem tě kryt."

„Ty nejdeš?"

Pokrčím rameny. „Do svítání je už jen chvíle."

„Neubejvej, holčičko. Pojd'te se mnou."

. Ohlédnu se po Uriášovi, a v tom zaútočí drůza svévolně spojených údů. Seknu a kov zazvoní o kov. Hrnc nebo lžice, pomyslím si a zakřičím, zběsilost mi trhá hrudník a nestvůra se zapotáčí.

„Máš pravdu, Torge," mávnu rukou směrem k městské bráně. „Od města jsme je udrželi, víc po nás lisití chtít nemůžou."

+ + +

Ustupujeme končící nocí nestvůrných stínů, vampýr má bílou tvář mrtvoly, Torge jen stěží překonává malátnost spojenou s dozníváním našich dryjáků, a já? Pokrytá krví klopýtám vstříc dni, který, pokud se ho dožiju, bude patřit k těm bolestným. Brána je blízko, na dostřel luku, z šera vystupují ubohé chajdy přilepené k městskému opevnění, už jen pár kroků...

Vtom zaútočí. Monstra, až doposud vraždící, ale lhostejná, teď udeří náraz. Zem zaduní nárazy těžkých těl, noc ožije podivným vysokým jekem. Zatnu zuby, jeden úder srdce váhám, pak udeřím současně znamením i křikem. Síla mi chvíli svírá hrudník a pak mě, vyčerpanou, upustí na zem. Z nosu mi teče krev.

„Chlapi, k bráně, a fofrem."

Koutkem oka zahlédnu pohyb mezi chatrčemi, a pokud si se mnou nehrají smysly, na okamžik zahlédnu dítě, napjatě přikrčené před jednou z nich.

„Utíkej," Uriáš se objeví za mým ramenem, „utíkej, už nemůžu křičet."

„Já ještě můžu..." zavrčím a znovu se ohlédnu k chatrčím. Dítě nás hladově sleduje a jeho oči ve tmě září.

+ + +

Torgeho pěst dopadla na bránu. „Otevřete, kurva."

Železem pobité dřevo neúčastně mlčí a Torge dál buší. Nic.

Otočím se. Valí se k nám zástup stvůr, obludná těla pokrytá ranami, kte.. ré by zvíře nepřežilo. Zahlédnu pavoukovité monstrum, kterému jsem sama rozřala hřbet. Je téměř na dvě poloviny, ale nohy ho dosud nesou.

„Zůstanem tady, dostanou nás," zakašle Torge a Uriáš mě postrčí ke zdi. „Přelez."

Zavrtím hlavou. „Já ještě můžu. A za bránou jsou lidé. Otevřou." podívám se

vampýrovi do očí. „Oni teď prostě otevřou." Pochopí, pokývá hlavou a já se připravím.

Do nosu mi stoupne pach zamřelého masa, před očima se mi na chvíli mihne Arvidovo tělo, zničené a pohozené jako bezcenný cár, a pak jen křičím, všechna nenávisť, strach a beznaděj a smutek, většinou bezpečně uložené hluboko pod mými žebry, teď vyrazí ven, trhají maso, živé i neživé, proklínají a ničí.

+ + +

Probudí mě chuť slivovice na jazyku. Vyprsknu.

„Co to do mě ležete?"

Torge, který má mou hlavu v klíně, mrkne. „Slivku."

„Je hnusná."

„Dobrá. Probudila tě."

Uriáš mě starostlivě podpírá, když se chci posadit.

„Otevřeli, co?" ptám se.

„Na poslední chvíli. Už jsi vadla." Torgemu krev zaschnula na tváři a vypadá ještě hůř než obvykle.

„Křičela jsi, milovaná." Uriáš má čistou blůzu a vysoké není kosti vystupují z jeho tváře jako sekery. „Takhle by to účinkovat nemělo."

Vezmu Torgemu z ruky čutoru a zhluboka se napiju.

„Ale mělo," řeknu potom suše. „U mne ano."

Ve světnici je zima, ale to není důvod, proč se Torge otrásl.

„Vím, že toho máš dost, ale nechceš nám to třeba vysvětlit?" Nechci, ale budu muset, pomyslím si a znovu si loknu.

„Vím, proč to je, ale nechtěla jsem, prostě jsem o tom nechtěla mluvit." Oba muži mlčí, třu si zimomřivě ramena a po vyčerpání posledního křiku už ani necítím strach.

„Torge, ty přece víš všechno o, no, mý rodině. Tohle je taky proto. Všechno," odmlčím se na okamžik, „je proto. Uriáši, jsem prostě bastard, tak se nediv."

Ráno je zlá denní doba a v jeho světle vypadají mí kavalíři ještě ztrhanější, než opravdu jsou. Ticho je dlouhé.

„Nechtěl jsem se tě dotknout," řekne potom Urian a tváří se upjatě.

„Nedotkl ses," mávnu rukou a Torge se zašklebí.

„Nedotk ses, ale pomalu bys s tím mohl začít, když jsme v posteli." Zaklínač se s povzdychem zvrátí na lůžko. „Vampýr a zaklínačka, co chlastá krev. Čeho jsem se to dožil?"

„Kdybych nekřičela, nedožil by ses ani rána, ty nádhéro" rýpnu si a pak znovu zvážním.

„Chlapi, jdeme spát, mám odpoledne práci."

Uriáš zpozorní. „Možná bych mohl..."

„Ani jeden z vás nemůže," vzdychnu, „to musím já sama." Najednou mi zuby zacvakají zimnicí. Uhodím pěstí do zdi.

„Do řiti. Chtěla jsem, no prostě..."

Uriáš mi účastně stiskne ruku a Torge sklouzne z postele.

„Kam jdeš?" zeptám se překvapeně.

„Umejt se," odpoví klidně a natáhne se po poloprázdném vědru. „Já totiž na rozdíl od Uriáše vím, cos chtěla. Není nutný, abychom po sobě patlali krev, vid' že ne?"

„Ty parchante," zamířím na něj prstem. „Zkaženej parchante."

„Asi to tak bude," řekne nezkrúšeně. „Kdybych nebyl zkaženej, zdrhal bych z téhle postele jako od ohně." Pak za ním zapadnou dveře, a než stačím něco říct, Uriáš mě obejmě.

„Opravdu nemůžu tu práci udělat?"

Vrím hlavou a v jeho ústech se zalesknou tesáky. Postel pod námi za praská a po chvíli uslyším, jak Torge narazil vědrem do dveří.

„Počkejte na mě, sebranko bídna," cákne po nás ledovou vodu a po chvíli přiklekne na pelest.

+ + +

Protáhnou se na posteli a Uriáš sykne, jak se medailonem dotknu jeho břicha.

„Musím jít, děti."

Torge zvrátí hlavu do polštáře. „Ještě jednou dokola, kotě, co?"

Chytnu jeho ruku, která se už-už dotýká mého klína, a hodím mu ji zpátky.

„Ne. Není tolik času a do soumraku musím být hotová."

„Loty," zvažní Uriáš, „nemáme jít přece jen s tebou?"

„Je to dítě." Ta slova mi jdou přes rty jen ztěžka.

„Je to zmetek z temnot, holčičko."

„To říkáš tý pravý, tý pravý a v pravou chvíli, kamaráde."

Zaklínač se ošije. „Však víš, jak jsem to myslel."

„Vím," odkopnu příkrývku a natáhnou se po botách, „vím, ale to nic nemění na tom, že se do toho nebudete plést. Jestli všechno půjde tak, jak má., prohlédneme večer lesík. Šetřete síly, sokolíci."

Natahuju na sebe punčochy, gatě, košili... a neklid už mi znovu projíždí. páteří.

Stisknu v dlani pochvu meče, abych zaplašila chvění.

„Jdu, chlapi."

Uriáš vstane tak rychle, jak to dokáže jen vampýr, a obejmě mě. „Loto, co ty figurky? Jsou opravdu..."

„Jsou," polknu, „myslím, že jsou. Ale teď ve dne je to jen hlína, Uri."

„Mám sehnat něco k pití?" zeptá se starostlivě.

„Sežeň krev a kořalku, durman a blín, kdejaké svinstvo. Bude mi bídne, až se vrátím," oklepu se.

„Zlom vaz, Loty," kývne na mě Torge. Stojí u postele, vyzáblý, šlachovitý, tělo samou jizvu a vybledlé linky tetování, pořízeného před stovkou let.

„Nech si tu kěrku obtáhnout, vypadá příšerně," ušklíbnu se ještě a pak za sebou zabouchnu dveře.

Městečko zaraženě mlčí, když mířím k bráně, a mně to nedá, abych nenakoukla do cimry, kde sedí strážě.

„Dnes v noci otevřete hned," měřím si pobledlé muže, „nebo ji otevřu já a

napořád."

Přikyvují jako loutky a já vím, že jediné, po čem touží, je, aby mezi námi byla silná zed'. Pro tyhle tady patřím k nestvůrám. Možná mají pravdu.

+ + +

V odpoledním slunci se chatrče krčí jako klečící žebráci, ubohé, ale ne nebezpečné. Polknu. Našlapuju tiše na udusanou hlínu, naslouchám. Všude je ticho, jen panty dveří skřípnou, když je otevřu.

„Jsi tady?"

Okamžik počkám, než přivyknou šeru chýše, a pak se rozhlédnu. Některé z figurek chybí, ale nahradily je jiné, možná ještě bizarnější. S přemáháním jednu ze stvůrek pohládím prstem, pak další.

„Kam se schovala vaše paní, děťátka?" zabroukám, pak vezmu jednu z figurek a jako kdysi s dřevěným koníkem s ní přeběhnu stůl, přisunu ji k prasklé misce a napodobím zvuk pití. Když se otočím, stojí tam a zaujatě mě pozoruje. Usměju se a přiskáču s figurkou k ní. Plochý obličejík zviní grimasa smíchu, děsivě stejného jako u jiných dětí. Hrdlo mi sevře žal, když se drobná ruka s druhou figurkou přidruží k mé.

„Často si takhle hraješ?" zeptám se.

Kývne a narazí svou stvůrkou do mé. Zamlaskám jazykem. Dítě blaženě přimhouří oči a napodobí mě.

„I v lesíku?"

Tvář jí zastře strach.

„V lese," artikuluje obtížně, „v noci strach."

„Ty strach? Proč?" Pomáhám si při řeči posunký.

Přivine k sobě stvůrku, jako by ji chtěla chránit.

„Otec oheň bolí, pak sama."

Pokývnu hlavou, chladná zuřivost mi vzplane v hrudi a pomalu doutná.

„Otec pak pryč?"

„Otec pořád tam."

„Mrtvý?"

Děvče se na mě mlčky dívá.

Smrt je pořád mou průvodkyní, ale teď po mnoha letech Hel zaprosím, za sebe, za Arvida, za dítě a koneckonců i za muže, který je zmrazil. Pak vstanu a přeždu k lůžku, připomínajícímu kočičí pelech. Pach už mě neodpuzuje, narovnáвам hadry, stelu je, jak nejlépe dovedu, uhlazuje a natřásám tak, jak to dělají matky. Pak na děcko kývnu.

Odloží figurku, obrátí ke mně zaslzené oči s řasami splenými hnísem a hbitě vyleze na lůžko. Přisednu si k ní.

„Lehni si, je čas jít spát," pohládím ji po strupaté kšticí. „Já vyprávět." A když se děcko stočí ve svém útočišti, nadechnu se a začnu.

+ + +

Možná se opravdu slitovala Hel, možná mi přišly na pomoc vzpomínky. Vyprávím děcku o cestě tmavým úvozem, o chladu, který přestane, a o světlé zahradě, kde čeká krásná paní s dlouhými vlasy a měkkou náručí. Vyprávím o polibcích, o hrách a o usínání pod matčinou přikrývkou, o ukořbavce a sladkých jahodách a o strachu, který se už nikdy nevrátí. Když pak děcko usne, přitisknu k jeho tváři pokrývku, tak dlouho, jak je třeba. Zaklínači nepláčou, Temní nepláčou a vampýři možná ani nemají tu schopnost. Sedím na posteli vedle ztichlého tělíčka a nepolykám slzy. Bolest však není o to menší.

+ + +

„Loto, Loto, jsi v pořádku?“

Hlas zvenčí mě vytrhne z ustrnutí.

„Jsem,“ ozvu se a sama sobě znám cizí. Ve dveřích se objeví Torge, za ním Uriáš.

„Je...?“

„Je.“ S povzdechem vstanu a pak začnu jednu po druhé hliněné figurky drtit.

„Stmívá se?“

„Brzo bude.“

„Projdeme se po háječku,“ řeknu ochraptěle. Uriáš mě obejmě, ale odstrčím ho.

„Práce ještě není hotová.“

+ + +

„Projdeme?“

Lesík se černá proti nebi jako hradba.

„Když prošly ty potvory, my musíme taky,“ syкну, pak zvednu meč a začnu odsekávat větve keře, větve, které se svírají jako spletené prsty. Nestvůry možná prošly, ale pro ně bolest neexistuje. Pro nás ještě stále ano.

Než zahlédneme světlejší skvrnu mýtiny, jsme rozervaní jako po boji, a když vstupujeme na podivný palouk, tma se ujme vlády napino.

V kruhu stromů monolit oltáře, vyhloubený kámen obětiště... a vedle něj kostra, na které ještě ulpívají zteřelé kusy šatstva.

„Otec,“ ušklíbnu se, když ji mímám. „Špatný otec a špatný čaroděj. Dostalo ho to.“

„Co?“ zeptá se Torge a mečem mrtvolu pootočí. „Je ohořelá.“

„To, co volal. Démon, jeden z těch starých, příliš divoký, řekla bych.“ Kývnu směrem k mrtvému: „Potřeboval dítě zrozené za určité konstelace, tak ho zplodil. Matku děcka to zabilo, dítě chtěl obětovat, ale obřad se zvrtnul dřív, než... No, však vidíte.“

Uriáš se dotkne prohlubně v kameni. „Je tu krev. Stará, ale i čerstvá...“

„Je to její krev,“ řeknu tiše a pak ukážu na figurky. „Dávala jim pít, tak jak to udělal její otec tehdy, když tu byli naposledy.“

Skloním se k mrtvole, a když se narovná, držím v prstech list pergamenu.

Prohlédnu si ho, prsty se dotknu jeho značek.

„Idiot. Proč tahle země pořád plodí tolik pitomců, kteří si myslí, že ovládnou svět,

když se popatlaží krví a zahuhlají zaklínadlo? Co čekal?"

Zloba, která dosud nenašla cíl, smutek, způsobený hříchem toho na zemi, leží nad mou bránicí jako kámen.

„Uriáš, křič, Torge, použij znamení, chci, aby to zmizelo. Chci, aby to odsud zmizelo," zaprosím a muži pochopí.

Noc se nese vampýří křik a kámen puká. Křičím taky a můj křik se točí paloukem jako vichřice. Skončíme a mýtina je náhle tichá a prázdná.

+ + +

Únava dělá věci horšími, než jsou, rány se počítají. Když na zpáteční cestě zahlédnu záři požáru, jediné, co cítím, je obava, že se neovládnu a že vyčerpání a hněv dopadnou příliš tvrdě. Chýše hoří a kolem se mihají postavy těch, kteří ničením zahánějí strach. Ústa mám piná kyselých slin ještě dřív, než zahlédnu drobné pokroucené tělíčko přibité k bráně. Torge mi tiskne předloktí a cosi mi syčí do ucha, ale já ho neslyším. Nejsem schopna ho slyšet.

„Odveď ji, odveď ji od té podívané," říká Uriáš napjatým hlasem. Vytrhnu se však a rozhlédnu se kolem.

„Najděte mi starostu a najděte ho hned, nebo dnes pošlu k Hel ještě někoho."

Torge mě zná, a tak přivede starostu rychle. Velmi, velmi rychle.

+ + +

„Často přibíjíte mrtvolý děti na bránu?"

Starosta se otřese jako v chladném větru.

„Děti? Vždyť ty sama jsi..."

„Udělala jsem, co jsem musela, abych ochránila vaše zadky, tak čistě, jak jsem jen dokázala. Ať to tělo sejmou. Hned."

Sťeží se podívat se mi do očí, odvedla jsem práci a teď se mu hnusím skoro stejně jako to, co po nocích obléhalo jeho město.

„Dobře, řeknu jim."

„Řekni. A co povíš těm, kterým shořely domovy? Kam půjdou?"

„Ti? Znáš takové, paní. Chajdy jim shořely, potáhnou dál."

„Potáhnou dál a někdy někdo možná zase upláčá z prachu a nečistoty figurka Nic se nemuselo stát, starosto, nic, kdybyste nenechali neduživé děcko o samotě a hladu. Nemělo soucit, nikdo ho to neučil, nikdo ho neměl."

Uplivne si. „Byl to zmetek."

„Spals s matkou toho zmetka. Neříkals, že byla krásná?"

„Poběhlice," zahučí a já zatnu zuby.

„Starosto. Doplat', co máš, a my odejdeme. A děvčátko pohřbete, jak se sluší. Pro jistotu," dodám zle, když vidím, že chce něco namítnout. Ohlédnu se po Uriášovi, který má tvář zkřivenou hnusem, a pocítím slabou vděčnost za to, že ve mně zabil další kus člověka.

„Torge, doprovod' pana starostu pro peníze," usměju se a vím, že jestli se někdy podobám Temným, tak teď.

Torge si nadhodí na zádech meč a stiskne starostovi loket. „Půjdem?“

+ + +

„Volmar nás srazí ze schodů,“ protáhne Torge, ponořený až po nos do kádě s vodou.

„Ne, když mu to neřeknem,“ odpovím a natáhnu se po poháru. Stechapfel je ze všech pochybných podniků ten nejpochybnější, dokonce ani tak podivná trojka jako my tu nepůsobí výstředně.

„Jak budeš doma pít?“ zeptá se zaklínač a já jen pokrčím rameny. „Jak nás Uriáš představí svým?“

Uriáš pleskne dlaní do vody a vycení zuby v úsměvu.

„A představí nás?“

„Že váháš.“

„Víš, Uriáši, já jsem slyšel, že...“

„Představím, Torge, ale jen když slíbíš, že budeš před vampýrkami mlčet o, ehm, jistých praktikách.“ Udělá jednoznačný posunek jazykem.

Nohama začnu šlehat vodu v kádi, až stříká přes okraje a přelévá se mužům přes obličej.

„Ticho, ticho o tom,“ směju se a voda, víno a čas pomalu odplavují zlou vzpomínku. Nikdy docela nezmizí, nikdy nezapomenu na špatné otce a děti, které přicházejí z temnot, ale vím, že s tím dokážu žít.

Torge mě chytí za kotník a na okamžik stáhne pod vodu. Zachytím se okraje kádě, vytáhnu se nad hladinu a zavrčím: „Tohle mi zaplatíš, šibeničníku.“

Zaklínač se smíchem utíká chodbou, a když ho dostihnu, vrazím mu předloktí pod bradu a vytáhnu se na špičky, zaprosí přemrštěně: „Ušetřete mě, paní. Mám starou matku, kopu dětí...“

„Houby máš,“ opře se o zeď vedle nás Uriáš, „vysajem tě a...“ Torge významně sklopí pohled dolů a pak už si chrání hlavu před mými pohlavky.

Někde uvnitř mě se bolest stočí jako had, touha a krev bušící ve spáncích za ní milosrdně zavrou vrata a já se schovám v bezpečné změti těl, zmítajících se na dlažbě. V lázni kdosi lomoží tácem, ale já už ho neslyším. Nechci slyšet nic, co připomíná svět venku, svět, kde potkávám lidi, práci a smrt.

Otec rodiny

„Tohle mám rád," Torge zvedne oči k pestře pomalované fasádě bordelu. Potrpěl si na Mitau: pokojné, vypasené, bohaté město se spoustou pokojných, vypasených, bohatých paniček. Spousta práce pro zaklínače, tady, pomyslí si. Spousta práce, u které se nikdo nehádá o placení.

Klepadlo se dotkne dveří jednou, podruhé, potřetí. Nic. Plavovlasý zaklínač zabuší znovu, pěstí, a pak do dveří i kopne. Bordely nemají mít nikdy zavřeno, pomyslí si, útěchu člověk může potřebovat v každou denní dobu.

„Tak kurva, otevře někdo'?"

Konečně se uvnitř cosi pohne.

„Ticho," pootevřou se dveře na škvíru. Torge jim pomůže kopancem. „Ticho?"

„Je tu princ, mistře zaklínači, musíš přijít jindy." Majordomus sebral všechnu odvalu a snaží se Torgemu zastoupit cestu.

„Ani princ nemá víc než jednoho ptáka," zaklínač ho odsune stranou, „všechny děvky tam snad nepotřebuje."

„Přeje si klid."

Torge přivře oči. Taky si přeje klid, pomyslí si. Klid a nějakou babu, se kterou si spraví chuť. Lékárnice je určitě hodná ženská, ale zdá se, že dlouhým vdovstvím trochu ztratila cvik.

„Jednu holku," řekne pomalu. „Jen jednu šikovnou mladou holku a princ ať se tu třeba ušuká."

„Pokusím se, pane," chlápku je jasné, že Torge neodejde, „ale nebude to tak pohodlné jako obvykle. Lázeň..."

„Umejt se můžu i jinde," zavrčí Torge, „od vás chci babu."

„Bude, mistře zaklínači, bude..." Majordomus tlačí Torgeho do příčné chodby, „hned ji za váma pošlu."

+ + +

„Co je to za řev?" Zaklínač odmotá dívčí nohu ze svého krku.

„Princ?" nadhodí jeho společnice a zkoumavě se zadívá na dveře. „Ruší tě to?"

„Po pravdě řečeno, ruší..." Torge se natáhne po plášti. „Jdu mu vynadat." „Je to princ," holka se ani nesnaží zaklínače zastavit. „Budou z toho nepřijemnosti."

„Nepříjemnost zažije von," odhrábne si plavý čupřinu z očí a jde. „A velkou."

„Sklapni," Torge se přísně podívá na polonahého plavovlasého mladíka, který si z konve lije na hlavu víno. Pak se obrátí k holkám, které se míhají kolem.

„Nebo si mu některá sedněte na ksicht, u tohohle se nedá..."

„Co?" Káraný se k němu vyzývavě obrátí.

„Nic. Buď tu bude ticho, nebo vyčurat, umejt a spát."

Zaklínač si při pohledu na chlapce z nějakého důvodu vybaví Školu, a to mu pomůže najít ten správný tón.

„Hele, přeju ti všechny ty holky, ale já na rozdíl od tebe pracuju."

Princ zakašle a Torge o krok ustoupí v obavě, že by ho mohl pozvracet.

„Já pracovat nepotřebuju, já..." proud červeného vína, které se rozhodlo vrátit na svět, přeruší jeho promluvu.

„Uklid'te to a pak ho odnesete do postele," doporučí shromáždění spokojený zaklínač a obrátí se k odchodu. „Je to ještě hříbě."

Když Torge vstane a seběhne se po schodech, „hříbě" už sedí dole a leje do sebe víno.

„Dám ti radu," nakloní se k chlapci zaklínač, „když jsi v bordelu, neřvi víc, než musíš."

Odkudsi se vynoří majitelka podniku a vleče ho pryč. „Co se týče placení, mistře..."

„Kdo jsi?"

Zaklínač se otočí.

„Já? Jsem Torge, to ti stačí. A čípak jsi ty, kluku?"

Chlapec se zamačká a z hloubi chodby se vypotácí urostlý muž. Na hrudi mu vlaje pancír, po dlažbě dusají okované boty. Družiník, usoudí zaklínač.

„To je Jeho Výsost," slova jdou muži přes zuby ztěžka, artikulace mu dosud dělá problémy.

„A jak se ta Výsost jmenuje?" Torge se začíná bavit.

„Dietbold," odpoví hrdě chlapec.

„Blbý jméno." V Torgem zvedá hlavu vztek na královského spratka, nerozumný vztek někoho, koho matka odložila, sotva uměl chodit.

„Co si to dovoluješ, vandráku?"

Princ vstane a jeho druh si připraví meč. Zaklínač zkriví rty.

„Tvoje máma byla zamlada pěkná ženská," najde tu pravou narážku. To by mělo stačit, pomyslí si. Stačí to. Chlapec se po něm vrhne a jeho nos se potká s Torgemho pěstí. Holky ječí, majitelka se žene kamsi dozadu pro majordoma a princův družiník točí mečem. Torge se ani nenamáhá tasit, jen mu kopancem podtrhne nohy a pak se vydá ke dveřím.

+ + +

„Spakuj se a jed'," Torge se zamele na úzkém lůžku v hostinci, přetáhne si přikrývku přes hlavu a pokusí se znovu usnout. Nedaří se, proto se převálí na záda a civí do stropu. Přerazil jsem korunnímu princovi nos, pomyslí si a s povzdychem

spustí nohy z postele, nic jinýho mi nezbyvá.

„Platím," Torge potřese váčkem a zachmuřeně pozoruje hostinskou, která sčítá na počítadle. Ani na ni nestačil hodit cukrblík, bude to drahý. A lékárnice zůstane opuštěná, dneska peče. A vdova po kupci, ta vypadala nadějně... Zvenčí se ozve dusot desítek nohou. Zaklínač zvedne hlavu.

„Copak tu máte za manévry?"

Hostinská krčí rameny, ale Torge cítí, jak mu trne za krkem. Průšvih se blíží, pomyslí si. Přece jen to byla pitomost.

„Mistr Torge?" Kapitán královské gardy nemá uniformu, snad aby se odlišil od svých mužů.

„Jo. Co potřebujete?"

„Doprovodíš nás, pane zaklínači. Její Veličenstvo s tebou chce mluvit."

„Její Veličenstvo?" rozhlédne se Torge po místnosti. Je plná gardistů.

„Ano," kapitán je zřejmě trochu neklidný, ale snaží se to nedat najevo.

„Královna?" ujistí se zaklínač. Pokud královna, tak to snad nebude tak zlé, a navíc, stejně je jich tu moc. „Dámu nemůžu nechat čekat. Jdeme?"

Torgemu není volno, když stoupá po schodech zámku. Za zády mu dusá šest chlapů z gardy a vedle něj si vykračuje kapitán, teď spokojený, že zatčení proběhlo bez problémů.

„Musíš mi odevzdat svůj meč, mistře. Ozbrojený před královnu předstoupit nemůžeš."

Zaklínač pokrčí rameny a rozepne řemen pochvy. „Ten, co mám napevno, si můžu nechat?"

Jeden z chlapů se tlumeně zachechtá a kapitán ho stihne káravým pohledem.

„Není vhodné vyhrožovat královně jakoukoli zbraní," odpoví suše a Torge na něj mrkne.

„Jasně. Mimochodem, jak se že se vaše paní jmenuje? Věděl jsem to, ale..."

„Jördis," zahučí muž, „ale nedoporučuje, pane, abys ji tak oslovoval."

„Jördis," zopakuje Torge a jméno mu chutná známě. „Tak Jördis, no, už si to snad budu pamatovat."

+ + +

„Madam," zaklínač se ukloní před tmavovlasou ženou, sedící na vyřezávané židli u krbu. Za opěradlem židle stojí plavý kluk ze včerejška, nos má v obvaze a tváří se vzpurně.

„Mistře zaklínači..." Torgemu, který si královnu pozorně prohlíží, se zdá, jako by měla oči potažené závojem. Brečí, napadne ho a nesouhlasně zkrabatí obočí.

Královny by neměly brečet jen proto, že někdo jejich spratkoví přerazí nos.

„Čím mohu posloužit?"

Žena polkne a konečně nasadí ostrý tón.

„Především tím, že nebudeš napadat členy královské rodiny, mistře. Můj syn říkal,

že..."

Torge se usměje. „Tvůj syn má špatné učitele, má paní. Už dávno mu měli říct, že rvačky v bordelu se nevyřizují za pomoci matky."

„Jak se odvažuješ mluvit do výchovy mého..." královně se najednou zlomí hlas, rty se jí nekrabatí a Torge si konečně vzpomene.

„Jördis," vyhrkne, ještě než si uvědomí, že tohle je jen další z pitomostí, které se mu v Mitau daří páchat.

„Máti," Dietbold stiskne matce rameno.

„Omlouvám se," řekne Torge a myslí to upřímně, „za oba. Já jsem dospělý, měl jsem mít rozum. Byla to klukovina, uznávám, ale i tak..."

Královna s námahou polkne. „Ano, byla to klukovina. Tobě nic vyčítat nemohu, ale nejsem ráda, když můj syn navštěvuje podobná místa. Možná..."

„Je to kluk, má paní, tohle děcka v jeho věku prostě dělají. Nelámal bych si s tím..."

„Ty možná ne, mistře, já ano," královna vstane a udělá dva kroky k Torgemu.

„Míniš opustit město?"

„No, po pravdě řečeno, myslel jsem, že je pomalu na čase... Práce tu není a tak..."

„Zatím neodjížděj, mistře," položí mu královna ruku na rameno. „Ne, dokud to nedovolím."

+ + +

„Ne, dokud to nedovolím... ženský," nadává Torge v duchu, když si zašněrovává poklopec. Vdova po kupci se nakonec neukázala zdaleka tak perspektivní, jak doufal. Leží jako prkno a myslí si, že kaše z prosa je oběd, krkna. To lékárnice se jinak otáčí. Lékárnice a Jördis. Jo, Jördis, snaží si upamátovat dávnou aférku s mladou královnou, lovecký zámeček za městem, Jördisin dlouhý tmavý cop. Vypadala tenkrát k světu a měla sotva rok po svatbě. Chlap by neměl hned zkraje vypadnout na moc dlouho, rozumuje zaklínač, novomanželky to nemají rády. Ostatně, i dnes se králka docela snaží, možná by si dala říct, koneckonců, proč by ho tu jinak držela? Nic tu není. Ani gryfové, ani mantikory, ani vlkodlaci... jen strašidla v ložnicích osamělých ženských.

„Torge," ozve se z vedlejší místnosti.

„Už musím, zlato," zavrčí zaklínač. Za kaši potřetí? Ani náhodou.

+ + +

„Proč jsi ho sem zvala, máti?" Dietbold se vyčítavě obrátí k matce a opatrně si ohmatává oteklý nos pod obvazem.

„Tvůj otec tu není, synu. Když přijede zaklínač, předpokládá se, že ho někdo přijme. Jsou práce, které dělají jen oni."

„Zajímalo by mě, co tenhle dělá za práci. U Černý zmije ho znají docela dobře."

„U Černé zmije?"

„To je ten bordel, máti. Myslím si..."

„Je mi jedno, že tam chodí nějaký nabíječ oblud, ale vadí mi, že tam chodíš ty."

„Matko..."

„Neskákej mi do řeči. Nejen že to nedělá dobrý dojem, ale navíc to ani není bezpečné."

„Bylo to bezpečný, dokud se tam neobjevil tenhle."

„Nikdy to není bezpečné."

Královna stáhne rty jako někdo, kdo se napil octa. „Vem si příklad ze svého otce. Ten nikdy..."

„Opravdu bys chtěla, abych si vzal z otce příklad?" zeptá se chlapec potměšile.

„V tomhle jistě..."

„Máti, nepromluvila jsi s otcem už léta víc než dvě slova za půl roku a já, koneckonců, taky ne, tak mi neříkej..."

„Bolí mě hlava."

„Máti..."

„Bolí mě hlava. Jdi a zavolej Gundulu. Řekni ji, že ji nutně potřebuju."

+ + +

Ulička, do které Torge vyklouzl, se topí v ranní mlze.

„Kurva, protáhlo se to," zívne zaklínač a zachumlá se do pláště. Jo lékárnice, pomyslí si, ty uměj žít.

„Možná uměj, ale já tu vystála důlek," stiskne mu najednou nadloktí drobná ruka a Torge má co dělat, aby nezařval.

„Neviděl jsem tě," obviní drobnou blondýnku. „Ani jiní mě neviděli. Buď rád."

„Čarodějnice?" odhadne zaklínač.

„Jo."

„Proč tu na mě čekáš?"

„Někdo chce s tebou mluvit."

„Ženská?"

„Hm."

„Copak jsem tu jedinej chlap ve městě?" Šinou se spolu ulicí, čarodějka se do Torgeho zavěsila a tiskne se k němu takřka milostně.

„Ne, jsi tu jediný zaklínač. Nemysli si, nesouhlasím s tím, co chce Jördis udělat, ale trvá na tom."

„Takže králka?" Torge si znovu představí tmavý cop.

„Jo, králka. Mimochodem, tos měl opravdu každou vdovu v tomhle městě?"

Torge pokrčí rameny: „Měl jsem i ty, co z nich vdovy teprv budou, miláčku."

+ + +

„Ona přijde sem?" Zaklínač se rozhlíží po pokoji, na jeho vkus příliš titěrné zařízeném.

„Čekals, že se s tebou sejde v paláci?" ohrne rty čarodějka. „Přece jen je přijatelnější, když přijdu do řečí já. Jsem svobodná a při mé profesi..."

„To je pravda, čarodějky daj taky každému," přikývne Torge a cvrnkne do nosu sošku víly.

„Pozor na jazyk, zaklínači. To možná tvé kolegyně dají každému, já rozhodně ne.“
„Škoda, figuru bys na to měla,“ nedá se Torge vyvést z míry. „Navíc natom není nic špatného, dělat to, na co máš chuť. Nebo je? Hm, prdelko?“

Čarodějka stiskne rty. Mlčí.

„Jördis přijde teď v noci?“ Torge skončil s prohlídkou pokoje, sedl si na okraj stolu a píská si přes zuby.

„Můžeš s tím přestat? Jde mi to na nervy. Královna Jördis chtěla přijít večer, nepředpokládala, že strávíš noc v lékárně.“

Zaklínač se usměje. „Chyba. Nerad spím sám, zvlášť když někomu dělá radost, že spím s ním.“

„Opravdu?“ Plavovlasá má pozoruhodně bezvýrazný hlas. Torge jí foukne do vlasů.

„Barvíš se?“ zeptá se nevinně. „Měla by sis nechat svou původní barvu, tahle je na tobě taková...“

„Slez z toho stolu,“ neovládne se žena. „Slez a...“

„Mám vypadnout?“

„Ne,“ povzdychne čarodějnice rezignovaně. „Ale nechce se ti třeba spát?“

„S tebou?“

„Ne, sám!“ Odpovědí je mu zaječení.

„Klidně, kam se mám uložit?“

„Do pokoje pro hosty,“ čarodějka projde ven a dá si pozor, aby se Torgeho nedotkla ani cípem sukně.

„Můžu se ještě na něco zeptat?“ zarazí ji zaklínač.

„Na co?“

„Jakže se to jmenuješ, kotě?“

+ + +

Gundula spí špatně, a když se probudí do kalného rána, instinkt jí neomylně napoví, že dnešek bude obzvlášť uhozený.

„Máš tu v posteli blondáka, tak hlavu vzhůru,“ řekne zrcadlu, ale náladu jí to nezvedne. Královna dělá chybu, pomyslí si. Dělá chybu nejen proto, že zaklínače Gundula obecně považuje za tlupu zfetovaných lapků, ale i proto, že zrovna tenhle je... čarodějka hledá správné slovo... ještě nepříjemnější než ti ostatní. Uvažuju jako stará panna, okřikne se pak. Místo abych ho usadila, splašila jsem se jak patnáctka, jen proto, že tu měl každou.

Služka dole rachotí s kovovými dvířky pece a Gundula se rozhodne dostát povinností paní domu.

„Snídani pro dva...“ houkne a za okamžik nad schody vykoukne zvědavá pihovatá tvář.

„Pro dva, paní?“

„Mám tu... raněného,“ odsekne Gundula a vztek na zaklínače v ní znovu vzplane. Nakonec bude vypadat jako jedna z těch nadržенých paniček.

„Vstávej, zaklínači,“ zůstala mezi dveřmi, upjatá, s vlasy staženými do ohonu.

„Ah, Gundula, že jo? Tak se jmenuješ. Už je tu Jördis?"

„Ne, jen snídaně."

„Výborně," zamne si zaklínač ruce a vstane z lůžka, nahý jako prst. Čarodějnice vyprskne a přirazí dveře. Co jsem čekala, vynadá si v duchu a dočista ztratí chuť snídat.

+ + +

Nejedla, zato on si dal. Teď tiše sedí v Gundulině přijímacím pokoji a čekají. Torge klímá, Gundula předstírá, že čte. Jen předstírá, protože jí zaklínač jde na nervy víc než kousavé prádlo. Poposedne si.

„Co se pořád tak šiješ?" zeptá se jí nevinně její společník.

„Má sem na zapřenou přijít královna. To je trochu riskantní, víš? Ale ty to zřejmě nechápeš."

„Co bych nechápal?" usměje se Torge. Koneckonců, když ji tenkrát píchal, bylo to taky riskantní. Potřese hlavou.

„Netrap se tím, Gundulo. Vypadáš smutně."

„Takhle to s nimi začínáš?" vyštěkne na něj čarodějka, ale vtom se otevrou dveře a vejde žena v plášti s širokou kápí.

„Paní," Gundula vyskočí.

„Madam," usměje se Torge, který dal dohromady dost vzpomínek, aby se na Jördis těšil.

Královna shodí kápí a nervózně se rozhlédne. „Je to tvé kouzlo bezpečné, má milá?"

Gundula kývne.

„V tom případě děkuju. Zbytek už vyřídím sama."

„Paní..." Gundula chce říct něco o lékárnici, o Torgeho poznámkách, o tom, že jsou určité i jiné cesty, ale královna ji zpraží pohledem.

„Děkuju, Gundulo," opakuje ještě jednou důrazně.

„Za málo," kývne čarodějka a jde. Nakonec dá před ní Jördis přednost chlapovi, který byl v každé vdově z tohoto města. Čarodějka cítí hořkost křivdy, když zavírá dveře. Zaklínač se dotkne královnina ramene.

„Nezměnil ses," řekne Jördis a nezní to příliš potěšeně.

„Ty ses taky nezměnila, skoro," zapře Torge galantně.

„Musíš mi pomoci, zaklínači, když už jsi jednou tady. Nemám nikoho jiného."

„Cokoli, Jördis," pohládí jí muž konejšivě rameno. „Copak potřebuješ?"

„Potřebuju, abys zabil mého muže," řekne královna a po Torgeho páteři sklouzne ledový rampouch strachu.

„Abych zabil tvýho muže? Jördis, my takové věci neděláme, zabíjím nestvůry, ne lidi."

Torge se trochu vzpamatoval z prvotního šoku a teď přechází po místnosti.

„Musíš, Torge, nikdo jiný to udělat nemůže," trvá na svém Jördis.

„Ne? Víš, nerad ti to říkám, ale jsou tací, kteří se na tyhle věci specializují. Já nevim, proč chceš toho chlapa dát pryč, ale..."

„On chce dát pryč mě, Torge." Ted' Jördis vypadá jako královna, důstojná, klidná.
„Vlastně nejen mě, i našeho syna."

„Dietbolda?" podiví se zaklínač. „Vždyť máte jen jednoho, ne? Je to dědic trůnu, korunní princ, tak proč by chtěl..."

„Už jsem ti to řekla," Jördis k němu unaveně zvedne oči. „Chce ho zabít, protože je to *naš* syn, chápeš?"

Pálenku našel Torge ve skříni podivuhodně rychle. „Náš syn? Chceš říct můj a tvůj? Víš to určitě?"

„Je ti podobný, Torge."

„Hm..."

„Neměla jsem nikoho jiného mimo tebe."

„Hm..."

„No a můj manžel je tmavovlasý a navíc... je neplodný."

Torge nalil sklípku i Jördis a obrátil se k ní.

„Jak víš, že je neplodnej? Že spolu nemáte další děti, to ještě nemusí nic z namenat."

„Žádná s ním nemá děti, a zkoušel to všude. Navíc, Gundula ho léčila, to ona mi to řekla."

„A řekla to i jemu?" zachraptí zaklínač.

„Ne, neřekla. Mám dost peněz, aby mu to nemusela říkat, jenže to nic neznamená. Jsou i jiní čarodějové a hlavně... ty bys na jeho místě věřil, že to plavé děcko je tvoje?"

Torge si prsty zajede do slámové kštiny.

„Výborně. Takže ho sejmout musím."

„Musíš a nikdo se to nesmí dozvědět."

„No to určitě ne, já jen..."

„Musí to vypadat jako náhoda."

Torge si hryže kloub palce. „To nebude tak jednoduchý. Umím zabít mečem, dýkou, rukou, ale tohle zrovna není moje doména. Budu potřebovat pomoc. Neznám jeho zvyky, neznám tohle město, nevím..."

„Co Gundula?"

„Trochu nervózní na můj vkus, ale lepší než nic," povzdychne si Torge. „Mladej to ví?"

„Blázníš? Neříkala jsem mu to. Co by si pomyslel?"

Torge pokrčí rameny. „Víš, Jördis, pokud je to můj syn, tak možná nic tak zlého."

+ + +

Zaklínač se vzpomíná až v hostinci po pátém pivu. Všechny jsou stejné, zafilozofuje sklesle při pohledu na děvečku, vrhající po něm slibné pohledy. Dítě, zabít starýho... oťrese se, jako by na něj sáhla zubatá. Zabít krále. Pomyslí na Školu. Nikdy se nepleťte do politiky, říkali mu vždycky. Jenže tohle, kurva, není politika. Přece nenechá zabít vlastní dítě.

„Vlastní dítě," zopakuje Torge polohlasem a šklebí se u toho, jako by žvýkal

pelyněk.

„Jo, chlapče, kdybys ho vytáh včas, nemusels tyhle věci vůbec řešit," posteskně si a zvedne ruku.

„Ještě pivo, mistře?" zeptá se hostinský.

„Jo. Nebo víš co, vem mi rovnou dvě."

+ + +

„Paní, tvá důvěra mě těší, ale..." Gundula neví, jak dál. Leccos se na dvoře povídá, koneckonců, sama krále Rainalda léčila a ví, že Dietbold nemůže být jeho, jenže vražda...

„Už sis vybrala, má milá," řekne Jördis suše. „Navíc víš něco, o čem by se Rainald nerad šířil, takže i pro tebe bude bezpečnější, když... když zkrátka nebude.

Pomůžeš Torgemu."

Čarodějka zavře oči. Pomůže Torgemu s vraždou, jakou má jinou možnost? Sbal se a jed, poručí si v duchu, i jinde najdeš práci. Pak se obrátí ke královně a najednou, z ničeho nic, už chápe, proč má Rainalda zabít. Jördis na chvíli povolila soustředění a její tvář, náhle uvolněná, je skrytá v síti vrásek. Tolik let přetvářky a nejspíš i bojů.

„Kdo je na jeho straně, paní?" zeptá se čarodějka tiše. „Jestli máme úspěch, musíme to vědět jistě."

+ + +

Gundula se obléká pečlivě, jako do boje. To, co si umínila, se jí ani v nejmenším nezdá, ale je to jediná cesta, jak nezamířit přímo na popraviště. Nespokojeně se zašklebí na svůj obraz v zrcadle a za uši si nakape santal.

„Pro zaklínače až dost dobrý," pomyslí si otráveně a přehodí si přes ramena plášť. Na ulici je bahno.

„Panská služba," čarodějka do něj šlápne s potěšením flagelanta.

Hostinec U Růže nemá zrovna nejlepší pověst, a když k němu Gundula dorazí, už se stmívá. Žena nahlédne oknem dovnitř a ztratí chuť podnikat cokoli dalšího. Torge je všechno jiné než střízlivý a na krku mu visí sklepnice. „Budu za vola," pomyslí si chmurně čarodějka a vstoupí.

„Hele, strkej ty své zbraně pod nos někomu jinému," směje se Torge. „Já mám práci."

„To máš," šeptá mu do ucha děvče zarudlé pálenkou, kterou kupují hosté, „se mnou."

Zaklínač ji obejmě kolem pasu a pak ucítí cizí pohled. Ledový, upřený. Zvedne hlavu.

„Mazej roznášet, holka, má práce už přišla," smete Torge sklepnici z klína a obdivuhodně rovně vyrazí ke Gundule.

„Nejsi v tomhle podniku štamgast, že ne?" Mrkne na ni, ale pohled, který si

vyslouží, je tak vražedný, že radši zmlkne.

„Projdeme se," oznámí mu Gundula, když jsou konečně venku, „aspoň vystřízlivíš."

„Nejsem opilej," oponuje Torge.

„Jsi, a mimochodem, zavěs se do mě, máme vypadat jako milenci."

„Jen vypadat?" zavěsí se zaklínač víc než ochotně.

„Je to královnin nápad, ne můj. Nesmíme vzbudit podezření."

„Nevzbudíme," mrkne na ni Torge povzbudivě a přitáhne ji do náruče. „Otevři pus, milenci se líbaj jazykem."

Záblesk na okamžik ozářil uličku a Torge, který se hbitě odkulil za nízký plůtek, si vyčítavě odkašlal.

„Tohle není nenápadný, kotě."

„Jestli na mě ještě jednou sáhneš, tak..."

„Nesáhnu." Zaklínačův hlas je vážný. „Ne, když to nechceš. Možná... no nic."

„Jsem v pořádku."

„Já vím, že jsi v pořádku."

„Nekoukej na mě tak."

„Nekoukám na tebe vůbec."

„Já..."

Torge čarodějce jemně urovná plášť na ramenou. „Hele, nemusíš mi to říkat."

„Co bych ti měla říkat, prosím tě?"

„No, kdo z tebe udělal tohle."

Jdou mlčky vedle sebe a Gundula si kouše rty. Nechce ji, nechce ji nikdo, ani tenhle toulavej kocour ne. Zpanikařila. Pevně stiskne víčka a odkašle si.

„Torge..."

„No?"

„Co potřebuješ vědět, abys mohl udělat to, co máš?"

Zaklínač si promne neoholenou bradu.

„Tak především kdy se král vrátí. Taky kde bydlí, kam chodí... a upřímně řečeno, i to, jestli se Jördis opravdu pokusil zabít. Víš to?"

Gundula pokrčí rameny. „Něco vím. Jedna z fraucimoru umřela na otravu jedem, sama jsem u toho byla. Nejistilo se, jak ho pozřela, ale Jördis tvrdí, že jí dala jakési sladké koláčky. Taky jí praskl řemen u sedla, povolilo zábradlí na schodech... takové věci se stávají."

„A Dietbold?"

„Co s ním? Ten nepotřebuje, aby mu někdo nařezával řemen u sedla, srazí si vaz sám, když tu opilý honí koně po městě. Ne, o Dietboldovi nic nevím." „Ale drby se k tobě donesly, ne?"

Ulička je tmavá, Gundula nejistě ohmatává cestu a krčí nos.

„Smrdí to tu."

„Jo," směje se Torge, „protože jsi nás zavedla ke skládce. Můžu tě vzít za ruku?"

„Jistě."

„Já jen, abys zas nezačala jiskřit."

Čarodějka nahmatá jeho dlaň a připadá si trochu nepatřičně. Zaklínač strne.

„Co je?" zeptá se Gundula.

„Sisalik."

„Sisalik?"

„Jo, sisalik, taková malá potvora, jak vždycky říká Lota."

„Lota je potvora?"

„To taky." Torge si soustředěně upravuje meč na zádech. „Bojíš se ještěrek?"

„Podle toho, jak jsou velké," Gundula se zaposlouchá do zvuků noci.

„Tahle je velká asi jako prase."

„Jako prase? A... je nebezpečná?"

Zaklínač pokrčí rameny. „Někdy..."

V tom okamžiku se ozve šustivý zvuk a čarodějka zahlédne temný stín.

„Torge..."

Torge také zahlédl stín, ale na rozdíl od Gunduly se nezdržuje konverzací.

Sisalikovy jedové zuby se mu mihají kus od stehna. Zaklínač čeká, ještěrka ne.

Noc je její teritorium, její loviště. Zaútočí znovu, Torge šlápne do čehosi měkkého, ale podaří se mu udržet se na nohách. Zasáhne sisalika se štěstím, meč dopadne na ještěrův krk a zpola ho přeseke. Zvíře kolem sebe seká v poslední křeči a Gundula si drží ruku před ústy.

„Něco tu hrozně smrdí."

„Chcíplá kočka, šlápl jsem na ni," vysvětlí jí Torge a pokouší se otřít si botu o travu. „Sisalikové mršiny žerou."

„O čem jsme mluvili?" Torge táhne ubitého ještěra a Gundula rozpačitě cupitá vedle něj.

„O drbech?"

„Hm," smýkne zaklínač mršinou. „Hele, když královna zahne, většinou se to nějak řeší, ne? Myslím jako..." volnou rukou udělá neurčité gesto.

„Rainald se sem přiženil," vysvětlí čarodějka, „a místní šlechta nebyla zrovna nadšená, navíc... až do loňska byl na živu Gotwin, Jördisin bratranec. Předsedal sněmu, měl hodně mužů..."

„Chápu, Rainald si nemohl moc vyskakovat."

„Jenže loni Gotwin padl v nějaké potyčce na hranicích a královna..." „...dostala strach. To taky chápu."

„Víš, Torge, ono ze začátku nebylo tak jasné, že Dietbold není Rainaldův. Většina dětí má plavé vlasy, i světlé oči se v Jördisině rodině našly. Jenže časem se ukázalo, že Bold není moc podobný ani jednomu z nich. Naneštěstí..."

Torge se uchechtne. „Jördis měla pytláčit s někým tmavovlasým. Jenže na to tenkrát, chudák, ani nepomyslela. Je to hodná ženská a musela si vytrpět."

Gundula si zaklínače zamyšleně změří.

„Jak se vy dva vlastně znáte? Říkáš jí Jördis."

„Jmenuje se tak, ne?"

„Je to královna."

„To je... za toho sisalika by mohla zaplatit, co myslíš?"

„Torge... teď nejde o sisalika, copak to nechápeš?"

Zaklínač se konečně zastaví. „Ale to víš, že to chápu, holka. Všude je to stejný a koneckonců, kdo jinej má starýho odmáznout než ten, se kterým se spustila.“

+ + +

„Připrav pokoj pro hosty, Anno.“

„Jistě, paní.“

„A ve městě kup nějaké víno.“

„Ano, paní...“

„A hovězí, budeme mít návštěvu.“

„Samozřejmě, paní.“

„Bude tu bydlet ten zaklínačský mistr, který je teď ve městě.“ Pohyb koštěte se zadrhne a Gundula si služku přísně změní.

Copak jsem tak odepsaná, že každého zarazí přítomnost chlapa v mém domě? pomyslí si a pak si znovu vzpomene na noční dobrodružství se sisalíkem. Je pravda, že někoho, jako je Torge, by si domů dobrovolně nepozvala. Kdyby opravdu chtěl, nejspíš nebude dost rychlá, aby...

Nebude chtít, ty náno, okřikne se sama. Má dost jiných, dostal Jördis, dostal kdekakou babu ve městě. Bez jedné zakyslé čarodějnice se obejde. Od tebe chce jen odpovědi.

+ + +

Na nádvoří královské rezidence je rušno, ale když se objeví zaklínač, který vede koně s nákladem, shon rázem utichne, jen pár zvědavců okouní v uctivé vzdálenosti.

„Hej, kluku, můžete někdo říct vaší paní, že s ní chci mluvit?“

„Jejímu Veličenstvu?“

„Jo, Jejímu Veličenstvu, nebo někomu, kdo mi zaplatí za tohle,“ ukáže Torge na mrtvého sisalíka. Kluk zavřískne a je pryč.

„Do prdele,“ zanádává zaklínač, „měl jsem s sebou vzít jen hlavu.“

„Hej, zaklínači.“

Torge se obrátí po hlase. Tři kroky od něj stojí Dietbold s nosem ještě převázaným obvazem.

„Výborně, ty se mi taky hodíš. Můžeš dojít za matkou a říct jí, že s ní potřebuju mluvit?“

Chlapec trhne rameny.

„Skončíš v šatlavě, vandráku.“

Zaklínač se usměje. „Syp za mámou, než ti ten nos přerazím ještě jednou.“ Prohlíží si mladíka a hledá známé rysy. Má zelené oči, napadne ho. Taky jsem měl, než...

„No tak, nepřišel jsem se s tebou dohadovat. Po pravdě řečeno, mám tu sisalíka a chci se dohodnout o placení. Stará se o to královna Jördis, nebo purkmistr?“

V Dietboldovi se zatím sváří touha usadit drzého kmána s pudem sebezáchovy. Má také zřetelný pocit, že matka by z další rvačky se zaklínačem nebyla nadšená.

„Královna neuděluje audienci každému."
„To chápu. Co kdyby ses jí zeptal? Znáš tvou vzácnou matku léta."
„Opravdu? Myslel jsem, že se omezuješ na holky z bordelu."
A Dietbold dostane od Torgeho druhou, takovou, až se zapotácí.
„Víš co? Podrž koně, sokolíku. Najdu tvou matku sám."

„Uhodils ho?" Jördis se mračí. „Uhodils? Nezapomínej, že to neví, že se to ani nesmí dozvědět. Ostatně, tvoje role..."
Torge se ohlédne ke dveřím. „Jördis, má role teď je zachránit vám prdel, ale dneska jsem ti přivezl sisalika. Zabil jsem ho ve městě a bylo by vhodné, abys mi za to zaplatila. To přece královny dělají, ne?"
„Sisalika?"
„Potvoru ze smetiště."
„Zešílím z toho," řekne královna a Torge si není jistý, co měla vlastně na mysli,
„ano, zaplatím ti toho syslíka, či jak se to jmenuje, ale slib mi, že už Bolda neuhodíš."
„Jördis, toho už měl někdo uhodit dávno. Pokud je po mně, tak..."
„Neuhodíš," opakuje královna pevně. „Především proto, že kdyby nebylo jistých zvláštních okolností, nechala bych tě za to na náměstí zbičovat."

+ + +

Torgeho kůň v maštali, plášť dole na věšáku... Gundula si najednou ve svém domě nepřipadá moc volně. Služebná kolem ní proklouzne na schody a nemoudře se u toho hihňá.

„Co se děje, Anno?"
„Pan Torge říká, že je to v jeho pokoji jako v příborníku. Že jsou tam v oknech barevná sklíčka."
„Tak v příborníku. Co mu tam neseš?"
„Víno, paní. Říkal..."
„Sama se zeptám, co říkal. Odnesu mu to tam."
Vezme karafu z rukou překvapené služky a vykročí.

„Jen pojď dál, kotě," ozve se na její zaklepání.
„Kotě tu není..." vstoupí čarodějka do místnosti. „Myslím, že je na čase, aby ses přestal nalévat vínem a promluvili jsme si o... práci."
„Jen mluv, poslouchám tě."
Torge leží na posteli, nohy v jezdeckých botách přehozené přes pelest, a vypadá, že spí.
„Opravdu?"
„Jo," zvedne se muž s povzdychem. „A jestli mi chceš říct, že se král vrací domů, tak nemusíš. To už mi řekla tvoje služka."
„Nejdřív přijme šlechtu a potom uspořádá velký hon. To by byla příležitost, ne?"
„Ne. Na honu je hodně lidí, nikdy nevíš, kde se kdo objeví."
Gundula zuří. „Cokoli, co navrhu, okamžitě odmítneš. Máme spolupracovat."

„Vždyť spolupracuju, Gundulo. Co jsi taková podebraná?"

„Mám v domě cizího chlapa, který má zabít krále, zemi čekají nepokoje a ty se divíš, že jsem nervózní."

„Jo. Lota by... ale no jo, no. Čarodějky jsou asi jiný. Co po lovu?"

„Po lovu?"

„Po lovu bude ožíračka, Gundulo. Zmatek, rvačky, zvratky... to by mohlo vyjít. Spadne do rokle, srazí si vaz..."

„Není tu žádná rokle."

„Tak spadne někam jinam.... Nebo ho ukope kůň. Umíš splasit koně, myslím magicky?"

Torge se konečně dostává do formy, ale čarodějkou to netěší. Splasit koně, zabít...

„Nikdy jsem nikoho nezabila, Torge."

Zaklínač pochopí, vstane z postele a vezme Gundulu za ruku. „Ty ho nezabiješ."

„Zabiju. Ty tomu nerozumíš."

„Možná ne," souhlasí ochotně Torge. „Já už zabil spoustu chlapů."

„Dietbold je levoboček," snaží se Gundula zaklínači srozumitelně sdělit své stanovisko, „a obecně se to ví. V očích mnoha lidí by měl král právo..."

Torge Gundulu odstrčí. „Otrávit Jördis? Ty jsi ale kráva."

To byla poslední kapka. Gundula se rozplácí a vyběhne z místnosti.

„Do prdele," zakleje Torge a vezme ze stolu meč. Pak seběhne po schodech a je pryč.

„Odešel," Gundula klopí hlavu.

„Jak, odešel?" Královna si ji měří nepřátelským pohledem. „Kam?"

„Prostě se sebral a byl pryč. Domlouvali jsme se zrovna na..."

„Gundulo," Jördis vstane, „musíš ho okamžitě najít, ať je kdekoli. Jsi čarodějka, i když o tvých schopnostech začínám pochybovat. Najdi ho a přiveď."

„Paní..."

„Najdi ho a přiveď'. Nemělas ho vůbec nechat odejít. A pamatuj, pokud by něco z toho, o čem tu mluvíme, vešlo ve známost, neskočíš dobře."

„Má paní..."

„Jdi ho hledat, nemáme moc času. Rainald přijede za tři dny."

+ + +

Torgeho není třeba hledat dlouho. Zapomíná na Gundulinu křečovitou v náruči vlnavé tmavovlásky v bordelu, ze kterého minule odešel tak nakvap. Majitelka sice něco namítala, ale zaklínač usoudil, že jsou věci, do kterých povadlé dámy při těle mluvit nemají.

„Budu muset jít," děvče se pokouší vyprostit z jeho náruče.

„Za chvíli. Zaplatím, neboj."

„Stejně..."

„No tak, nedělej fóry."

„Musím jít čurat," vypískne holka, a sotva ji Torge pustí, je ze dveří. Je ze dveří a zaklínač tuší, že už se nevrátí.

„Zaplatím, matko." Torge stojí dole v síni a křičí do chodby.
„Neřvi tu." Ze dveří se vynoří Dietbold, a když vidí Torgeho, zase couvne zpátky.
„Jen pojď," kývne na něj zaklínač, „slíbil jsem tvé matce, že už tě nepraštím."

„Máti na tebe drží." Dietbold se dívá, jak zaklínač cvrkná matroně mince do váčku.
„Znal jsem ji už zamlada, občas sem zajedu. Každý si rád zavzpomíná na staré časy," Torge se zaškaredí na ženskou, která se z něj snaží vymámit ještě stříbrňák, „dokonce i královny."

„Je to dost divná představa, že si matka povídá s chlapem, co chodí sem." Zaklínač se zasměje.

„Taky sem chodíš, a to jsi její syn."

„Chodím, ale zlobí se kvůli tomu."

„To ženský dělaj. Záviděj, protože pro ně bordely nejsou. Víc ti nedám, babo," schová Torge váček.

„Ty tu, zdá se, bydlíš," princ si zaklínače zvědavě prohlíží.

„Ne, bydlím u Gunduly."

„U čarodějky?" zasměje se Dietbold. „To se nedivím, že chodíš sem. Je divná."

„Je sama..." Torge už dávno nevidí jen snadná řešení.

Chlapec jen mávne rukou a napije se z velké číše.

„Nechlastej po ránu," napomene ho Torge, který při pohledu na syna zažívá zvláštní pocit. Takhle přichází stáří, pomyslí si, za chvíli budu jako Volmar.

„A na matku dávej pozor," dodá ještě. Pak se zarazí.

„Ty, princátko, něco bych po tobě chtěl."

Dietbold zkriví rty. „Co? Nejradši bych tě viděl v lochu, i s těma tvejma řečma."

„O to nejde. Jen kdyby se něco stalo s tvou mámou, dej mi vědět."

„Po ránu sis asi přihnul ty. Je to královna, kdyby něco, má gardu a..."

„Dej mi vědět."

„Proč zrovna tobě?" ušklíbne se kluk.

Zaklínač se nadechne a... mlčí.

„Protože mě požádala, abych ji chránil," řekne po chvíli bezvýrazně. Odchází.

Plavý chlapec se vymrští ze židle, vyrazí za ním.

„Počkej, máti hrozí nějaký nebezpečí? Tak hrozí?"

Torge pohodí hlavou a dveře za nimi zapadnou.

+ + +

„Nemysli, že se to zrovna ke mně nedoneslo. Prý matka Rainaldovi zahnula, ale já si myslím..."

Torge si hvízdá přes zuby. Ted' zmlkne.

„Co si myslíš?"

„Že se máti o chlapý vůbec nezajímá."

„Nezajímá? Dám ti radu do života, chlapče," zaklínač se na okamžik zastaví,

„každá se zajímá, když ji necháš po svatbě rok samotnou a vypadneš někam na tažení, kde se kurvíš. Každá."

Dietbold nakrčí nos. „Myslím, že ne. Klevetěj, vyšívaj...”

„A sháněj chlapy. Co myslíš, štěně, taky si chtěj užít.” Torge si náhle představí Lotu, zaťaté zuby, panenky rozšířené, a zasteskne se mu po domově.

„Když nechceš kukačku, musíš se holt starat.”

„Že to tak víš,” ušklíbne se chlapec, „ty přece nemáš ženu.”

Torge si nahodí meč na zádech. „Mám doma spoustu ženskejch,” rozesměje se, „a navíc, já jsem ten, se kterým opuštěný paničky zahýbaj.”

+ + +

Gundula uvidí Torgeho ve chvíli, kdy zaklínač na trhu kupuje jablka. Stáhne se jí hrdlo. Ona dostala vynadáno od královny, celý den běhá jako šílená, a on si kupuje pláňata.

„Torge,” vykřikne, „Torge.”

Muž zvedne hlavu.

„Kdes byl?” prodírá se k němu davem lidí. Trhovkyně se na ni dívá s převahou. Možná jsem za ním neměla běžet, pomyslí si Gundula a zastaví se. Torge jí vrazí do ruky jablko.

„Kde bych byl, lásko? V bordelu.”

„Ty chodíš do nevěstince a král už je tady.”

„Jo?”

„Přijel dnes dopoledne i s celým průvodem. Královna...”

„Co je s ní?”

„Přivítala ho a dneska je velká hostina.”

„Podívejme.”

„Jsme tam pozvaní.”

„Bezva.”

„Musíš se vykoupat a převléct.”

„Koupal jsem se tam,” usadí Gundulu zaklínač. „No a pokud jde o šaty, nic vhodnějšího nemám. Neboj, u chlapů se to tak nebere.”

+ + +

Torge šlape do schodů, v botě ho tlačí dýka a na lokti mu visí načesaná Gundula.

„Musím s ní něco udělat,” pomyslí si muž, když pozoruje její napjatou tvář. Kdyby se tak netvářila, byla by docela hezká. Na a taky kdyby neměla ostře modré šaty.

Zaklínač náhle pocítí neodolatelnou chuť štipnout Gundulu do zadku, a tak to udělá. Čarodějka vyjekne, zakopne a málem se skulí ze schodů.

„Ty bláho, ty jsi ale nervák,” směje se Torge, všichni se otáčejí a Gundula si umiňuje, že ho prokleje. Nějak nenápadně, ale prokleje.

V hodovní síni je poměrně ticho a Torge, který očima vyhledal Jördis, najednou ví, proč se královna bojí. Všichni, kteří tu jsou, nejspíš tuší, že se k něčemu schyluje. Všichni kromě Dietbolda, který sedí po Rainaldově levé ruce. Zaklínač, sedící s

Gundulou až na konci stolu, si mne bradu. Jördisin bratranec musel mít hodně zbrojných mužů, aby se král choti a blond'atého kloučka nezbavil mnohem dřív. Drobný tmavovlasý muž je Dietboldovi tak nepodobný, že je téměř vyloučené to přehlédnout. Bláznivá Jördis, pomyslí si Torge soucitně, měla si vybrat radši Detlefa nebo Arveho. Tmavé děcko by nebylo tak nápadné.

Zaklínač jí, nic jiného se tu ostatně dělat nedá. Gundula zarytě mlčí, stolovník po jeho levici také a v čele tabule do sebe bez chuti souká sousta Jördis. Dietbold se vesele a bezstarostně opíjí. Torge polkne sousto. Syn, pomyslí si. Vlastně je docela pěkné mít dítě, neměl tenkrát Gritu nutit, aby potratila. Zaklínač cucá kost a představuje si, jaké by bylo mít dítě s Lotou. Má ji rád, je pěkná... jenže je zaklínačka stejně jako on. Šoupli by dítě Notburze a ona... Torge se rozpomene, jak měl jako děcko hlad, a představa rodičovství už mu nepřipadá tak přitažlivá. Ale i tak o tom s Lotou promluví.

Gundula mu náhle stiskne ruku. „Bohové, je tady.“

„Kdo?“

„Jegnar Traupe.“

„Nic mi to neříká, prdelko. Zkus to líp.“

Čarodějka mlčky ukáže na muže, který se omluvně uklání mezi dveřmi. Široká ramena, jisté pohyby toho, kdo dokonale ovládá své tělo.

„Zabiják?“ šeptne Torge.

„Ten nejlepší, říká se, že...“

„Je to jen člověk,“ Torge pokrčí rameny a v jeho odpovědi je všechen despekt, který zaklínači k lidským bojovníkům pociťují. Pak se zarazí. „Na ženskou a kluka, co možná ani neumí šermovat, se ale nemusí s fortelem,“ pomyslí si a má pocit, jako by mu někdo holí zpřerážel žebra.

„Gundulo, potřebuju s Jördis mluvit,“ šeptá jí nevychovaně do ucha, a když se po nich začnou lidé otáčet, zvolí Torge nejbezpečnější krytí a čarodějkou láhne.

„Nemají vychování,“ nese se kolem stolu a čarodějka zaklínače pod stolem kope.

„Pojď ven,“ sykne Torge a bez okolků ji vytáhne od stolu. Gundula zrudne a tím dodá celé věci ještě pikantnější nádech.

„Lůza,“ řekne kdosi, „všechna ta nepřirozená studia vedou jen ke spuštění se.“

„Zbláznil ses?“ Gundula se opírá o zed' a dýchá, jako by běžela od městské brány.

„Víš, co jsi právě udělal? Zničil jsi mi pověst. Teď se řekne...“

„Je úpině jedno, co se řekne. Jestli je ten chlap odborník na...“ prsem si přejede přes hrdlo, „nedokážu Jördis ani kluka ochránit, když s nima nemůžu být. Musím s ní mluvit. Zajdi za ní a...“

Čarodějka proplete prsty a zavrtí hlavou. „Nejde to. Až skončí večere, odejdou královští manželé spolu, a pak...“

„Může se tvářit, že se jí udělalo zle, nebo tak něco. Potřebuju...“ Torge vztekle přechází chodbou.

„Zlobíš se?“ Gundula je najednou bezradná. Leccos viděla, leccos ví, ale vždycky mlčela, protože tak jí to naučili, do ničeho se neplést. Jenže Torge není čaroděj.

„Jsem nasranej a bojím se o ni. Dobře, když nemůže Jördis, promluví si aspoň s

klukem."

„Nehodí se..." čarodějka se rozpačitě usměje a načechrá si vlasy. Už dlouho s nikým nebyla, ale Osgerdovi, poslednímu z jejích druhů, se to dost líbilo.

„Seru na to, co se nehodí," zaklínač si zjevně vlasů nevšímá, „přiveď ho sem. A pokud jde o toho, toho..."

„Traupeho," pomůže mu Gundula.

Traupeho. Nebylo by asi moc chytrý, kdybych ho odpravil v souboji, co? To je hodně vidět."

Gundule se roztřepe brada. Měla jsem se držet bylinkářství, pomyslí si a opatrně nakoukne do hodovní síně.

+ + +

Torge okouní dole na nádvoří a už se chystá vyběhnout zpátky nahoru, když se z nízkých dvířek náhle vynoří Gundula následovaná princem.

„Prej jsi se mnou chtěl mluvit. Co je zas?" Chlapec si při večeři zjevně dopřával víc, než je zdrávo.

„Nezdála se ti dneska matka divná?"

„Co furt máš s mojí máti? Vždycky je divná, když se otec vrátí."

„Jde vám o krk," oznámí mu Torge suše. „Šermovat umíš?"

„Proč?"

„Dole ve městě máš kde přespat?"

„No, tam, co vždycky."

„Na nějakou, co nedělá v bordelu, by sis nevyvzpomněl?"

Dietbold pohodí hlavou. „Možná, ale.. hele, co se mnou vlastně pořád máš?"

„Zeptej se mámy," odsekne Torge a plavý cop mu padne přes rameno. Dietbold na něj strnule civí a pak si rukou prohrábne vlasy.

„Nechá ji zabít?" zeptá se zaklínače hlasem, ve kterém je dětská touha po chlácholení.

„Může to zkusit. Podívej, Bolde, já nemůžu nikam odvést tvou mámu, ale tebe bych docela rád měl někde zašitýho. Gun říkala, že sem přijel nějaký ranař, a ty... jak šermuješ?"

„Dobře."

„Jo? Tak to po cestě zkusíme."

+ + +

„Zabiješ ho," kvílí Gundula.

„Hovno," vyrazí zaklínač k dalšímu útoku a Dietbold zaskučí. „Prasklo mi žebro."

„Piču prasklo, nekreješ se. Kdo tě učil, máma?"

„Měl jsem dobrý učitele," ohradí se princ.

„Na hovno učitele, neudržíš kryt, neodhadneš pohyb. Kdyby tě dostal pod ruku Volmar, tak bys..." Torge polkne další výhružky. „Biješ se jak stará bába."

„To není pravda."

„Doufám, že aspoň dobře šoustáš, protože jinak nevím, na co bys byl."

„Jsi hajzl," potlučený Dietbold se s mečení vrhne na Torgeho, ale ten ho snadno odrazí a pak mu loktem stiskne krk.

„Dejme tomu, mladej, ale i tak chci, abys přežil."

+ + +

Nevstává. Zaklínač leží na posteli a zírá do bílé vymalovaného stropu. Kdyby byla Gundula co k čemu, pomohl by si jinak, ale takhle prostě jen leží a čeká. Jestli se něco chystá, stane se to teď, nebo... Gundula chodí po domě. Je vzhůru brzo, napadne Torgeho. Chvilí váhá, jestli nemá vstát a zatáhnout čarodějku do vyhráté postele, ale pak to vzdá, zívne a přetáhne si peřinu přes hlavu. Vyspat se taky někdy není marné.

Čarodějka peskuje služebnou a oči má zarudlé. Sahal jí na zadek před lidmi.

Pomluví ji všichni. Spala s ním i královna, utěšuje se v duchu, ale nepomáhá to.

Otec jí vždycky říkal, že nestojí za nic a že se za ní nikdo neotočí. No, otočili se, ale bylo jich málo, přizná si. I když, možná je to proto, že není taková jako její kolegyně. Taková Briana by už byla s tím zaklínačským chlapem v posteli dávno a bylo by jí jedno, že se ani nesnažil být na ni milý. Všem jde jen o to, co má chlap v kalhotách. Gundula si povzdychne. Mají to mnohem snadnější než ona.

„Hej," kdosi dole buší na dveře. Čarodějka se rozběhne otevřít, a sotva dveře povolí, vpadne dovnitř Dietbold.

„Matka není doma."

„Co?" Gundula má pocit, že jí srdce zapomnělo pracovat.

„Co?" Na schodech stojí Torge, zahalený je v plášti. „Pojď nahoru, mladej, a řekni mi, co se děje."

„Říkals, že se mám zeptat mámy. Tak jsem se jí chtěl zeptat." Dietbold si lije pálenku do hrdla přímo z lahve. „Hned ráno, jak jsem se vzbudil. A nebyla tam... otec řekl, že odjela, ale včera nic neříkala, a navíc, nevzala s sebou Hátu, svou komornou, ani svůj kočár, ani..."

„Dalo se to čekat," Torge už je oblečený a kořalkou se nezdržuje.

„Co se děje?" Dietbold vstane a upřeně se na zaklínače zadívá. „Poslals mě za mámou, ta tu teď není a ty víš, proč tu není. Tak mi to, kurva, řekni, je to moje matka, a jestli se jí něco stane, tak..."

„Sedni si na zadek, mladej, a pevně drž tu láhev," doporučí mu Torge. „Že tvůj otec není tvůj otec, už víš, ne?"

„Hm."

„A tvůj strejc loni zaklepal bačkorami, to taky víš, že jo?"

„Hm."

„A co z toho plyne?"

Dietbold pohodí hlavou. „Vím, co z toho plyne. Tys tenkrát zbouchnul mou matku."

Torge si zamne nos. „Na, to taky. Ale teď je důležitý, kdo to vzal po tvým strejdovi, protože paroháč je tu, milej zlatej, králem a nám tu ještě může být dost horko."

+ + +

„Nikam nepojeďu, nejezdím na koni dál než na projížďku," vzpírá se Gundula.
„Nežvaň, poklade," zaklínač jí do otevřeného vaku přihodí hrst šedivých blůz,
„když tu zůstaneš, budeš v průseru a navíc nás shodíš."
„Nic se mi nestane," oponuje Gundula a cítí, jak se jí třese brada.
„Hele, polili ti někdy rozsekanej zadek solným roztokem? Mně jo. Tak mlč a bal."
„Kníže z Graclawi nás taky vůbec nemusí přijmout."
„Je to Dietboldův bratranec? Je. Tak snad bratránka nevyhodí. Mimochodem, kde je ten kluk? Můžou ho poslat za maminkou."
„Jak to myslíš?" vyjekne Gundula.
„Oddělat, Gun, co jinýho. Sice si nemyslím, že by to zvládli za jeden den, ale třeba je podceňuju. Přece jen zabíjím hlavně nevinný a nekomplikovaný potvory.`

Kopyta koní klapou po dláždění a Gundula cítí, jak jí dřevění zadek. Chtěla si vzít dámské sedlo, ale to Torge nedovolil, a tak cítí, jak se jí sukně sune nahoru po lýtku.
„Hele, měj se ke mně trochu," syčí na ni zaklínač. „Má to vypadat, že se jedem někam pelešit, ne že tě proti tvý vůli vleču z města."
Čarodějka se křečovitě usměje a Torge rezignovaně mávne rukou. „Gun, než tohle, tak radši nic."

Projíždějí bránou a Gundula vypadá, že omdlí. Strážní jim úslužně otevrou bránu.
„Na projížďku?"
Torge se na ně chlívácky zakření. „Možná, že se to protáhne přes noc." Pohladí čarodějkou po stehně a ta strnule pozoruje, jak jí vyhrnuje sukni ke koleni. Nikdy jsem se neměla dát na tuhle práci, napadne ji. Hlídka se směje a ona pobídne koně, jen zlehka a opatrně, protože kdyby se dal do běhu, nejspíš by se neudržela.

+ + +

Dietbold na ně čeká u lesíka, oblečený jako na hon.
„Co doma?" ptá se Torge.
Chlapec pokrčí rameny. „Nikdo si mě nevšímal. Často jezdím na hon."
„Jen aby... Gundulo, jsou tu ještě jiní čarodějové?" obrátí se zaklínač k čarodějnicí.
„V Mitau určitě ne, v zemi samozřejmě jo. Proč?"
„Protože je Rainald mohl najmout. Umíš ještě něco jinýho krom těch blesků? Něco, co by se hodilo, kdyby se nějaký tvůj kolega rozhodl nás vykuchat?"
Gundula stiskne rty. „Moc ne," připustí. „Já nejsem..."
„Jasně, nejsi. Na koni se udržíš jak dlouho?"
Žena se urazí. „Umím jezdit na koni."
„I tryskem?" mrkne na ni Torge a napřáhne ruku k boku jejího hnědáka.
„Ne, ne, blázníš? Shodil by mě."
„Na to jsem se ptal. No nic. A co ty, mladej? Půjde ti bratránek na ruku?"

„Jsem princ," pohodí Dietbold hlavou.

„Možná ne, možná jsi už teď jen lovná. Na druhou stranu, pokud tvůj strýc Jördis celou dobu chránil, možná se na ni nevykašle ani jeho syn. Jedem?"

„A co máma?"

„Až budeš v bezpečí, budu řešit tvou mámu. Nezlob se na mě, ale s tebou a Gundulou za zadkem toho moc nenadělám."

„Hele, dokážu se o sebe postarat sám."

„Jo?" zacloní si Torge rukou oči. „Tak mi řekni, co budeš dělat, až nás támhle ti dohoněj."

„To není královská garda," Dietbold se spíš s údivem ohlíží po skupince jezdců, kteří se za nimi ženou, „to jsou družiníci mého otce."

„Chlapče, buď si jistej, že tvůj otec žádný družiníky nemá. Mám tu jen nalitýho kluka a vyplašenou vědmu. Gun, vzpomeň si na nějaký kouzla, je jich osm."

Osm a nevypadají jako začátečníci. Torge zadrží koně.

„Zastavte, utíkat nemá cenu. Mají lepší koně než já a Gun se navíc v sedle neudrží. Popovídáme si." Křivě se šklebí a očima počítá kuše u sedel. Mají je všichni.

„Na lov, Dietbolde?" Muž, který vede jezdce, kyne principi rukavici. „Vzal sis s sebou divnou družinu."

„Jo, na lov. Zajímá mě, jak lověj zaklínači, Trevore."

Drží se docela slušně, pomyslí si Torge.

„No vidíš, chlapče, a mě zas zajímá, jak se lověj zaklínači," vyštěkne muž a pokyne rukou. Dietbold strhne koně, Torge se naproti tomu ani nehne a jen před sebe sekne rukou. Znamení srazí střely stranou. Gundula vydá po divný zvuk a začne spíš zmatečně kolem sebe vysílat blesky. Koně se plaší, čarodějka ječí a Torge v nastalém zmatku nabije vlastní kuši. Levačkou přidrží meč a vystřelí. Trevor padne, šíp mu trčí z krku jako nějaká nestvůrná ozdoba.

„Mladej, dej pozor na Gundu, já tu mám práci."

Torge patami srovná koně a sáhne si do holinky. Ani nůž nemine svůj cíl, probije se hrudí a jezdec s chroptěním padne k zemi.

„Málo," pomyslí si Torge a tentokrát znamením udeří na muže přímo. Šíp mu prolétne nad ramenem, plašící se koně se pokoušejí zbavit se jezdců a jednomu se to samozřejmě podaří. Gundulinu.

„Kurva," nadává zaklínač, když seskočí k ženě, choulící se na zemi. V mžiku je u něj jeden z jezdců. Je sice možná zaklínadlem ořesený, ale dobít zaklínače ze sedla koně si troufá. Zvedne meč k ráně... a padá ze sedla dolů. Torge ho za kotník strhl na zem, ještě v letu mu proťal hrdlo a umírajícího hodil přímo na Gundulu.

„Lepší než nic," bleskne mu hlavou a už musí odrážet další útok. Koutkem oka zahlédne Dietbolda, bojujícího s dvěma dalšími muži.

„Kluk je levej jak šavle," pomyslí si a srazí čepel svého protivníka stranou. Šermířskými jemnostmi se nezdržuje, vrazí muži meč do slabin a obrátí se k chlapci.

„Uhni," křikne a protáhne se kolem Dietbolda. Z pochvy tasí i druhý meč, co na tom, že je ze slitiny stříbra, je to další zbraň, a jednoho z útočníků sekne pod

koleno. Ten padne na zem a Torge svou práci dokončí jedinou ranou. Druh zabitého couvá od zaklínače pryč.

„Ty zrůdo.“

Ostatní už se vzpamatovali a zaklínač koutkem oka zahlédne letící šíp. Srazí ho. Pak druhý, třetí...

„Pakuj se, kluku,“ sykne Torge a znamením obrátí jednu ze střel. Šíp se zaryje do země.

„Ne, Torge,“ princ vypadá vyděšeně, ale neutíká, „co tu budeš dělat sám?“

„No coby? Skoncuju to s nima.“

Zaklínač si s úsměvem prohlédne Rainaldovy muže, kterým už dochází, že tu mají něco, na co nebyli připraveni.

„Tak co, chlapi?“ Torge udělá krok a muži couvnou. Jeden z nich se pokusí vložit do kuše další šíp.

„To ne, bratříčku,“ Torgeho ruka vystřelí, vzduch kolem zapraská poryvem síly a střelci vypadne kuše z ruky. „Mečem, panstvo. Klidně všichni najednou, ale mečem.“

Gundula vyhlédne zpod mrtvého muže. Celé tělo jí trne, tak jako před lety, kdy ji její mistryně vzala do bitvy. Zhroutila se tehdy, utekla do stanu, pře: táhla si plášť přes hlavu a umínla si, že už nikdy, nikdy bojovou magii nepoužije. Ostatně, beztak jí to nešlo. Teď však vidí Torgeho, jak s mečem v ruce stojí proti pěti protivníkům, Torgeho a také Dietbolda. Zatímco za_ klínač se šklebí a trochu připomíná smrtáka z rytin, princ vypadá jaksi nejistě. Už zabil, pravda, zabil jednou při souboji, ale tady to páchne smrtí a vraždou. Chlapec si to uvědomuje a najednou mu ramena sevřou spáry strachu. Matka, pomyslí si, co když mi zabili matku.

„Kde je máma?“ vykřikne chraptivě.

„Dobrá otázka,“ přikývne Torge a rozběhne se s elegancí takřka taneční k jednomu z mužů.

„Jördis,“ sdělí mu, když se jejich čepele srazí, „není tak snadná kořist, jak si její starej myslí.“

„Akorát že zanáší,“ zafuní jeho protivník.

„Ale houby,“ zaklínač se kopancem zbavil dalšího útočníka, „vždyť za ta léta dala nejspíš jen mně.“

Muž se zarazil jen na okamžik, ale i to stačí, aby mu Torge vrazil meč do srdce.

„Kurva, kluku,“ ohlédne se zaklínač v okamžiku, kdy překračuje mrtvé tělo, „dorážej aspoň ty na zemi. Teď už je opravdu musíme oddělat.“

Podzimní slunce na chvíli ozáří pláň a Jakob z Fauve, jeden z králových družiníků, zamhouří oči. Měli zabít následníka, koneckonců, o Dietboldově nemanželském původu se mluví už dlouho. Měli zabít prince, zaklínač a vědma jsou tu navíc, všechno se jaksi zvrtilo.

Zabíječ je právě zaměstnaný bojem s jeho druhy a Fauve znovu hmatá po kuši.

Nechce se mu blíž, tam, kde zaklínačská čepel poletuje jako vražedná vážka.

Odstřelit toho potulného psa, pomyslí si, toho nikdo nebude hledat, zrovna jako čarodějnici. Jalová lůza nikomu nechybí, ohrne šlechtic rty a zvedne kuši. Zamíří...

a pak ho ostrá bolest v lýtku srazí k zemi. Dietbold, který se k němu doplížil, teď znovu švihne mečem a rozetne mu hrud'.

„Kde je matka, Fauve? Kde je matka?“ Muž už mu neodpoví. Nemůže, je mrtvý.

Torge zatím bojuje se čtyřmi zbylými muži a moc se mu to nelíbí. Havran, úpí v duchu, trochu havrana do nosu a všechno by bylo snazší. Pocítí ostrou bolest v boku, ale nepodívá se tam. Nikdy se nedívá, protože ztratit čas znamená smrt. Beztak ví, že je zraněný, protože krev teče, příjemně teplá mu omývá bok. Cedí to pořádně, kurva, zaklínač se zatočí a jedna z jeho čepelí najde cíl. Nepěkně, šikmo se zabodne do břicha jednoho z králových mužů a ten pomalu klouže na kolena. Jsem unavený, uvědomí si zaklínač, začínám tuhnout. Vzadu na krku cítí známý pocit. To na tebe fouká Hel, říkala vždycky Lota. Lota... Torge vytrhne meč z mužova břicha a dokončí půlobrat právě včas, aby kryl ránu. Vedle něj se objeví Dietbold.

„Koupils to,“ křičí na něj.

„...ani nevím. Píchni mi trochu, synku,“ zachraptí zaklínač a pak země vybuchne. Torge strhne mladíka stranou a hroudy hlíny mu zabubnují na záda.

Čarodějka s hrůzou pozorovala boj. Ano, chtěla věřit, že zaklínač ví, co dělá, ale rudá tekutina, která mu prosákla halenou na boku, ji zneklidnila. Musí taky něco udělat. Jak to bylo? Nejistě pohybuje prsty ve snaze vzpomenout si. Odvalí ze sebe mrtvolu, poklekne, odkaše si... a pak vyřkne zaklínadlo, jehož výsledek ji překvapí.

„Co to, do píče, je?“ Torge se sbírá ze země a rozhlíží se po nepřátelích. Dietbold si vytřepává hlínu z vlasů.

„Co se stalo? Jsou mrtví?“

Zaklínač popojde a špičkou boty se dotkne bezvládného těla. „Ti, kteří nemaj hlavu, určitě. Gun?“

Čarodějka ohromeně zírá na kráter, který se jí rozevírá pod nohama. „Tos byla ty, Gun?“

„Ehm, hm.“

Zaklínač, který mezitím dokončil prohlídku Rainaldovy jízdy, potřese hlavou.

„To se ti moc povedlo, prdelko. Koně jsou v tahu.“

+ + +

Smráká se, Gundula a Dietbold rozpačitě pozorují zaklínače, který se k nim blíží. Lov zjančených koní mu zabral spoustu času

„Zatracená hajtra,“ Torge táhne za uzdu Dietboldova koně, „kluku, neumíš si ho chytit sám?“ Vrazí chlapci pohlavek a podá mu uzdu.

„Do sedla,“ zavelí. „A ty, Gun, pojeděš se mnou, nebo se nedostanem nikam.“

Tma je hluboká a koně nejistě klopýtají. Dietbold zakopne, zanařádá a zvedne louči.

Torge se k němu obrátí.

„Kudy?“

„Co?“

„No kudy se jede k tvému strejdovi? Nevyznám se tu,“ Torge je víc než jen podrážděný. Rána v boku není hluboká, ale hodně krvácela, ledabyle obvázaná se rozchlipuje a bolí.

„Já taky ne.“

Zaklínač se obrátí. „Že já ho radši nevytáh.“ Odplivne si do mechu a vykročí do tmy.

„Kam jedeme?“ Gundula se vrtí v sedle jeho koně a upřímně si přeje být někde jinde.

Torge cosi zamumlá.

„Kam?“ opakuje čarodějka.

„Radši se ani neptej,“ odsekne zaklínač a hvízdne na kobylu.

„Tady už to znáš?“ Svítá a Torge mluví tiše, mírně.

„Ne,“ zívne Dietbold. „Bozi vědí, do jaký prdele jsi nás zaved.“

„Jo, bozi vědí,“ Torge si přitiskne obvaz k boku, „ty ne. Gundulo, znáš to tu?“

Čarodějka vrtí hlavou, polospící.

„Jestli po nás jde otec, teda vlastně Rainald, tak nás dostanou,“ chlapci přeskakuje hlas. „A máti... Je to tvá vina,“ namíří najednou prst na zaklínače. „Kdybys matku nezbochnul, tak...“

„Tak bys tu nebyl, a jo, máš pravdu, bylo by to tak lepší. Další rozmazlenej šlechticej spratek není pro svět žádný temo.“

Dietbold zatne zuby. Nemůže popřít, že je Torgemu podobný, a tím víc v něm topí vztek. Torge je tulák, hrdlořez, a on? Strach o matku a úzkost z pocitu, že najednou neví, kým je, se v něm svaří na jedovatou polívku.

„Ostatně, co si slibuješ od mého bratrance? Mě a možná i čarodějnici přijme, ale tebe? Jsi vrah, a jestli tě matka nezachrání, můžou tě taky pověsit.“

„Chránil jsem ti prdel,“ upozorní ho Torge takřka šeptem.

„Chránils svoji prdel, já...“ dál se nedostane.

Zaklínač si připomíná slib daný Jördis, připomíná si, jak nenáviděl Ingolfa, Volmara a Kurta, hlavně „chránils svoji prdel“, zní mu v uších, když sáhne k sedlu a vytáhne dlouhý řemen, kterým obvykle svazuje náklad.

„Sice jsem Jördis slíbil, že už tě mlátit nebudu, ale koneckonců, je to pro tvý dobro...“

„Pěkná práce, princ má už skoro dost, že?“ Torgeho ruka se zastaví a další rána nedopadne. Zpoza stromu vystoupil drobný, nakrátko ostříhaný muž a s úsměvem pozoruje Dietbolda, který se sbírá ze země.

„Rodinná záležitost,“ zaklínač hodí řemen zpátky do sedlové brašny. „Vyznáš se tu?“ zeptá se potom nenučeně a levačkou nenápadně vytáhne Dietbolda na nohy.

„Nesahej na mě,“ zakřučí chlapec a odskočí od něj.

„Vyznám.“ Příchozí obrátí pohled ke Gondole, která mlčky drží za uzdu Torgeho

kobyly.

„Následník trůnu a paní Gundula, jestli se nemýlím."

Čarodějka sebou trhne. „Známe se?"

„Kdysi jsme se znali, milá kolegyně. Quillan, nevzpomínáš si na mě?"

Gundula konečně trochu roztaje. „Jistě," stiskne kolegovi ruku, ráda, že ve světě, který je pro ni náhle nepřátelský, narazila na někoho známého.

„Já..."

„Máte problémy, že?"

„Kdo je nemá," ozve se Torge. „Mimochodem, co kdybyste mi taky řekli, o co jde."

Nahodí na rameni meč a Quillan se k němu obrátí.

„Omlouvám se. Jsem čaroděj a kníže Graclaw si mě najal, abych..."

„Graclaw?" povytáhne zaklínač obočí.

„Ano, Graclaw," čarodějův pohled sklouzne na Dietbolda, „najal mě, abych ochránil jeho bratrance."

„To se hodí, ochranu potřebuju," Dietbold se stáhl za svého koně, aby se k němu Torge nedostal tak rychle.

„Po pravdě, kníže neřikal nic o tom, že mám bránit výpraskům, jen že tě mám uchovat naživu. A ty, mistře zaklínači..."

„Torge," kývne zaklínač hlavou.

„Mistře zaklínači Torge, předpokládám, žeš získal práci podobnou té mé."

Torge nakrčí nos. „Získal," ušklíbne se, „už dávno. Quillane, myslíš, že bys nás mohl doprovodit k tomu... Graclawovi? Teče mi to..." ukáže na ránu na boku, „a rád bych si lehnul."

Čaroděj ohmatává Torgeho světle modrýma očima, pak se zadívá na Dietbolda.

„Chápu," řekne. „Výsosti," obrátí se k chlapci, „myslíš, že bys ve svém zavazadle našel čistou košili? Ošetřím tvému otci ránu."

Gundula se snaží sedět v sedle vzpřímeně. Torge ji vzal před sebe do sedla a jejího koně nabídl Quillanovi. Dietbold jede kus před nimi, vzdorovitý, a jak právě tiše říká čaroděj Torgemu, také vyděšený.

"Pan Peer mi samozřejmě neřekl všechno, ale vím dost na to, abych odhadl, jak velké nebezpečí paní Jördis a Dietboldovi hrozí. Problém je v tom, že princ je už pomalu ve věku, kdy by se mohl ujmout trůnu."

Gundula si odkašle. „Nesmysl, je to ještě kluk."

Zaklínač ji přitáhne k sobě. „Jsi tak mateřská, až ti to škodí," zašeptá jí do ucha a čarodějka se ošije. Quillan se diskrétně usměje.

„Jistě, je mladý, ale vládnou i mladší panovníci. No a nemanželský původ Dietbolda je jaksi..."

„Zjevný," usekne Gundula. „Ano, o tom mluvíme pořád. Mimochodem, chlapec je otci opravdu podobný," postěžuje si čarodějka kolegovi. „Jeho matka mi často říkala, že..."

„Bordely nech stranou," šťouchne do Gunduly zaklínač, „spíš by mě zajímalo, jestli tvůj kolega ví něco o Jördis."

Quillan kývne. „Vím. Žije. Král není zrovna, ehm, rozhodný, pokud jde o řešení

problémů. Naštěstí."

„Naštěstí," opakuje Torge. „Za jak dlouho budeme v Graclawi?"

„Brzo," odpoví čaroděj.

„To je dobře," Torge mlaskne na svou klisnu, „protože nemáme moc času. Mrtví brzo začnou někomu chybět, a jestli se nepletu, domyslet si, kam princátko utíká, taky nebude trvat dlouho."

+ + +

Peer je rozložitý, tmavovlasý, plnovous mu dosahuje až na prsa a celkově nějak připomíná medvěda. Se svým plavým a hubeným bratránkem kontrastuje dost. „Jsem rád, že tě vidím živého, Bolde," obejmě chlapce a ten se od něj odtáhne. „Neber si to osobně, pane, je samá modřina." Zaklínač, který se už docela vpravil do otcovské role, kývne hlavou směrem ke knížeti a rozhlédne se kolem sebe. Graclawové měli vliv a rozhodně ho nehodlají ztratit, pomyslí si, když si všimne rozsáhlého opevnění. Taky proto nejspíš Rainald tak dlouho čekal s utracením záletné ženy. Torgeho náhle roztřepe zimnice a žaludek se mu zatřepetá v krku. „Gun," zatahá čarodějkou za sukni, „sežeň mi postel, nebo tu knížeti poblíží boty."

+ + +

„To je on?" Peer se opírá v mohutném vyřezávaném křesle, které by nedělalo hanbu ani králi.

„Jo, je... Můj otec. Zaklínač, do řiti. Jak se mohla matka s takovým vůbec spustit?" Dietbold upíjí horké víno a vztekle bubnuje prsty do stolu.

Peer se rozesměje. „Neznáš ženské? Je to kus chlapa a Rainald se nikdy v loži tvé matky moc neohráł. Tak zaklínač." Vjede si prsty do kučeravých vlasů. „Bolde, chci, abys věděl, že udělám všechno pro to, abych tvou matku zachránil. Najal jsem Quillana, a když bude potřeba, vypomohu ti svou družinou, ale nemůžu rozpoutat válku. Co chce dělat ten... tvůj otec?"

„Nemluv o něm tak. Ostatně, nevím, co chce dělat, najala ho matka, ne já."

„A čarodějnice?" Peer za maskou úsměvu skrývá obezřetnost dobrého stratéga.

„S tou taky dávala hlavy dohromady. Peere," usrkne princ vína, „copak mě tohle někdy zajímalo?"

Peer vstane a vezme mu pohár z ruky. „Možná by tě to zajímat mělo, bratránku, pokud chceš vůbec někdy dosednout na trůn."

K Torgemu se Peer nesnaží být milý a jde přímo k věci. Quillan s Gundulou, kteří jsou jednání přítomni, se tváří netečně, jak se na čaroděje sluší, a Torge je prostě jen tichý a klidný.

„Pověz mi, mistře zaklínači, nač tě Její Výsost najala?" Kníže spojí ruce na pupku, který mu vystupuje, ačkoli mu ještě není ani třicet.

Zaklínač pokrčí rameny. „Najala mě, abych zabil jejího muže, Graclawe, ale zdá se, že chudák Jördis přece jen čekala moc dlouho. Měla strach. Každopádně,"

plácne dlaní do stolu, „to, že ji unesli, neznamená, že zakázka padá. Zabiju Rainalda.”

Peer si poposedne. „Správně.”

„Jen tak pro zajímavost, kdo by se stal králem, kdyby Jördis i Rainald zemřeli?”

Kníže stiskne rty. „Dietbold, samozřejmě.”

„A ty budeš místodržícím?”

Quillan si odkašle a významně se na Torgeho zadívá.

„To nevím, sněm by musel...”

Zaklínač posune meč ležící na stole. „Víš, ne že bych ti to nepřál, ale nechci, aby se královně stalo něco zlého. Cokoli zlého. Lidi si často myslí, že my zaklínači zabíjíme jen nestvůry, ale není to tak docela pravda. Zabíjíme i lidi. A docela dobře.”

„Vyhrožuješ mi, zaklínači?” Peer vstane, zvedne se i Torge.

„Ne, Graclawe, jen chci, aby mezi námi bylo jasno. Mimochodem, když si počkáš, tak se dočkáš. Bold je má krev, je hodně nepravděpodobné, že by byl schopnej něčemu kralovat.”

Peer několikrát polkne, přivře oči, a když je znovu otevře, dokáže se dokonce usmát.

„Chápu, mistře zaklínači. Nemusíš se bát, že bych tvého syna někdy, eh, opustil.”

Torge přikývne. „Zejtra chci odjet,” řekne potom, „Quillane, řekneš mi všechno, co potřebuju vědět?”

+ + +

Jördis leží na zádech a hledí do šera. Dveře jsou zavřené, ale okno ne, okno ve věži, dostatečně vysoko, aby se pádem zabila. Královna zatne zuby. Na to Rainald čeká, na její smrt, na chvíli, kdy se pomstí za její zjevnou zradu, uvolní si ruce k dalšímu strategickému sňatku a vezme jí tak zemi. Zemi, která mu nikdy nepatřila. Jördis zuří a zoufale, mateřsky se bojí o Dietbolda, o to plavovlasé děčko, za které je osudu vděčná. Aspoň je hezký, pomyslí si nenávistně, hezký a jistě ne takový jako Rainald. Syn zaklínače, který jako hřebec skáče na každou, přece nemůže být jalový. Stočí se pod příkrývkou a proklíná svého muže, přeje mu teď všechno ponížení a všechnu hanbu, kterou mu levoboček přinesl. Nikdy jsem si ho neměla vzít, napadne ji. Nikdy jsem neměla dopustit, aby k sobě přivedli naše těla jako bránící se koně, aby nás přinutili spolu líhat. Nemohlo to přinést nic dobrého, a taky nepřineslo. Z nesprávného spojení nepovstala jiná setba než nenávisť. „Zaklínači,” zašeptá královna do noci, „zab ho.”

+ + +

„Riskuješ, Torge.” Quillan přisune k zaklínačově ruce kalíšek kořalky pohybem, ve kterém je něco ženského.

„Tak kurva, jsem zaklínač. Je to můj chleba.”

„Myslel jsem s Peerem,” namítne čaroděj jemně. „Je to mocný muž... a ješitný, jako většina šlechticů.”

„Taky jsem ješitnej,“ přizná zaklínač sebekriticky, „no a koneckonců...“
„Jsi otec následníka trůnu, já vím, můj milý. Jenže si nejsem jistý, jestli je moudré to říkat veřejně.“ Quillan stiskne zaklínači rameno a Torge přikryje jeho ruku svou dlaní.

„Hele, brácho, tohle znám ze Školy. Vážím si tvýho zájmu, ale...“ čaroděj se odtáhne, jsem spíš na holky.“

„Nechtěl jsem tě urazit,“ Quillan už je na druhé straně stolu a nacípává si dýmku, „ale slyšel jsem, že u vás ve Škole...“

„Neurazils mě, a pokud jde o Školu, tak ta zaklínačská je smíšená. Naštěstí.“
Quillan se na něj zadívá přes oblak kouře. „To jsem nevěděl. A nedochází tam k... nehodám?“

Torge se zasměje. „Dochází, a jak vidíš, nejen ve Škole. Možná mám spoustu děcek,“ dodá zasněně a obrátí do sebe sklenku.

„Ale ne s královnami,“ Quillan pořádkumilovně srovná kuřácké náčiní. „Torge, chceš vědět, co jsem zjistil?“

„Jasně,“ přikývne zaklínač a podepře si pěstí bradu.

„Drží ji na Marksteinu. Mám ti nakreslit plán?“

Oba muži se sklánějí nad stolem.

„Zatím ne,“ odmítne zaklínač. „Víš, kolik je tam lidí?“

Quillan se usměje. „Vím. Je tam posádka obránců hradu a pak jeden muž, který k nim nepatří.“

„Jegnar,“ Torge udeří pěstí do dlaně druhé ruky. „To bude on.“

„Jegnar?“

„Zabiják. Řekněme, že král i králka měli ve stejnou dobu stejný nápad.“

„Půjdeš tam sám?“ Čaroděj se nesnaží vtírat, ale jeho tón nepostrádá naléhavosti.

„Jak jinak. Koho mám vzít s sebou? Gundulu? Kluka?“

„Mne,“ Quillan poklepe prstem na mapu, rozloženou na stole. „Ne že bych byl v boji o tolik lepší než Gundula, ale ve zvědné magii nejsem špatný a ty, výtržníku, budeš potřebovat pomoc.“

Torge pokrčí rameny. „Asi jo.“

„Takže souhlasíš, aby tě doprovodil.“

„Souhlasím, jen... nebudeme spávat pod jednou dekou, hm?“

„To mě nenapadlo ani ve snu.“

Zaklínač pokývá hlavou a čaroděj sroluje mapu.

„Co s Dietboldem?“

„Co by, zůstane tady.“

„Torge, možná si neuvědomuješ, čím ten chlapec prochází.“

„Je to rozmazlenej spratek,“ odsekne plavovlasý.

„Bojí se o matku,“ namítne čaroděj, „a navíc... zbil jsi ho hodně.“

„Přiměřeně,“ broukne Torge, který ztratil o čaroděje zájem a pokouší se odchlípnout si obvaz.

„Hodně, viděl jsem ty rány.“

Zaklínač vzhledne. „To chápu. Blond'atej koloušek, to je dobrý, ne?“

Quillan zavrtí hlavou. „Volali mě, měl horečku.“

„Horečku? Tak moc jsem nepřitlačil."

„Torge, mrzí mě to, co se ti stalo." Čaroděj přešel k oknu a vyhlédl ven. „Cože?"
„S tím mistrem."

Torge je rychlý, jak už zaklínači bývají, a tak se Quillan v mžiku zmítá přiražený ke zdi.

„Nelez mi do hlavy, čubičko," syčí Torge.

„Nechtěl jsem," sípá čaroděj, „ale bylo to silné."

Zaklínač pustí jeho krk. „To bylo. Jo, a nemusíš se obtěžovat, pojedu sám."

„Ani by mě nenapadlo..."

„To není důležitý. Prostě jedu sám..."

V tu chvíli vrazí do místnosti Gundula a překvapeně si prohlíží oba muže, stojící u stěny.

„Děje se něco?" zeptá se.

„Ne," odpoví oba naráz a čarodějka se na ně podezřívavě zadívá.

„Jedu," řekne pak. „Už mám sbaleno."

„Kam jedeš?" Torge se vrátil ke stolu a naplnil sklenice.

„S tebou přece."

„Se mnou?" nadskočí zaklínač. „Blbost, Gun, s sebou té určitě nevezmu. Neudržíš se v sedle, kurva."

„Nechceš mě s sebou proto, že jsem ženská?"

Torge na ni vyvalí oči. „Proč bych s sebou nechtěl ženskou? Rád cestuju s ženskýma, ale..."

„Jedu."

Torge do sebe zvrhne sklípku, pak druhou.

„Gundulo," řekne, „já odtamtud musím dostat Jördis. Jestli půjde z tlustých do tenkých, tak tě tam nechám."

+ + +

Nechá mě tam. Čarodějka přemýšlí, proč ji to tak urazilo, a chtě nechtě dojde k názoru, že o ni Torge nestojí. Stojí o každou, o tlustou vdovu po vinárníkovi, o lékárnici, ale o ni ne. Gundula se převálí na břicho a užívá si svůj žal. Tolik let žila spokojená s tím, co je, a Led ji poníží, že jí plavý hře-beček nechce vyhrnout sukni. Možná by i vyhrnul, jenže... čarodějka se posadí na lůžku, jenže ona nechce, neumí chtít. Znovu si vzpomene na chvíli, kdy zaklínadlem vyhloubila kráter. Měl jí za to aspoň poděkovat, idiot. Odvážila se něčeho, co ještě nikdy v životě nezkusila, odfrkne si. Naneštěstí se bude muset odvažovat dál, pokud chce pomoci Jördis, pokud chce přežít. Obejme si ramena, protože se do ní dala zimnice. Ještě může odjet, nebo tu zůstat, nikam nejezdit, čekat a dívat se do hladké lesklé koule. Torge by byl rád, pomyslí si Gundula. Byl by rád, a právě proto pojedu.

+ + +

„Kde je mladej?" Sedlají koně a Torge se mrazí na Quillana.

„Nejspíš spí.“

„Nezajímá ho, co je s matkou?“ řekne zaklínač a do jeho hlasu se vkrade něco, co Gundulu přinutí obrátit hlavu.

„Torge, přeháníš to. Ty nejsi...”

„Jeho otec? Možná ne, ale kurva, i kdyby někdo unesl Ingolfa, kterej mě celý dětství mlátil a chcal mi na hlavu, zajímalo by mě, jak to s ním vypadá. Copak je to takovej zmetek?”

Torge se zarazí, překvapený vlastním výbuchem vzteku, a Quillan mu podá sedlový vak.

„Dojdu pro něj, zaklínači. Máš pravdu.“

Dietbold nespí, ale když Quillan zaklepe na dveře jeho pokoje, otevírá jen neochotně.

„Odjíždějí, pane,” řekne čaroděj, „nechceš se s nimi rozloučit?”

„Gundula a... on?”

„Torge si myslí, že ti nezáleží na tvé matce, pane. A já... já si myslím, že by ses s ním rozloučit měl. Cesta, po které jdou, je nebezpečná, a on je tvá krev.”

„Hovno. Je to toulavej čokl, co mi zprasil matku, je to...” Dietbold se zajímá.

„Je to člověk, kterému na tvé matce záleží, pane. Takových tu, při vši úctě, moc není.”

„Pojedu taky,” rozhodne se chlapec.

„Pane...”

„Je to moje máma...”

„Torge s tím nebude souhlasit,” namítne čaroděj mírně.

„Tak pojedu sám,” odsekne Dietbold a vyrazí z místnosti. Quillan je mu v patách a tváří se ustaraně.

„Nepojedeš,” Torge má lidí právě tak dost. Toužebně si přeje odjet do Školy a nikoho, kdo není zaklínač, nevidět aspoň půl roku. „Nepojedeš, Bolde. Už mám s sebou Gundulu, nedokážu vás oba ohlídat. Jak to dopadlo při tom posledním maléru?”

„Nemáš mi co poroučet,” odsekne princ.

„To nemám,” Torge v duchu počítá do deseti a pak dál, „nemám, ale nechci tvý mámě říkat, že jsem syna po cestě pohřbil, jasný?”

„Já...” začne chlapec.

Zaklínač ho popadne za rameno. „Pojď se projít,” řekne mu a Gundulu, která je už už chce zadržet, zastaví pohledem.

„Musíme, Gun.” Táhne Dietbolda pryč a v duchu přemýšlí, co říct. Co by mi řekl Volmar nebo Ranko? Co by řekla Lota? Nadechne se.

„Hele, Bolde, slibuju, že až bude po všem, naučím tě šermovat.” Princ uraženě stáhne rty.

„Teď umíš hovno, jen hopsat po šermířským sále... zatím jsi nebojoval, neumíš zabíjet. Nemůžu tě vzít.”

„A co Gundula? Je to pomatená stará panna.”

„Je dospělá.”

„Já taky..."

„Ty ne."

„Je mi sedmnáct."

Zaklínač se usměje „Gundule hodně přes stovku. Příště."

„Dietbolde," na nádvoří se objevil Peer, „Dietbolde.... Mistře zaklínači, je vyloučené, aby jel. Je to..."

„Právě mu to říkám. Je to následník trůnu, že? Tak mi ho tu ohlídej. Musíme vyrazit."

Torge plácne syna po rameni a Peer pánovitě vztáhne k chlapci ruku.

„Pojď, my máme práci tady."

V hlavě mu pobíhají čísla a plány jako hejno krys, promne si zaklínač oči a hvízdne na kobyly.

„Pojď sem, stará. A ty, Gun, taky do sedla."

+ + +

„Milovaná?"

Jördis vyskočí z lůžka. Mezi dveřmi stojí Rainald a zle se na ni usmívá. Za jeho ramenem září netečné Jegnarovy oči.

„Trochu divné oslovení, ne?" odsekne královna. „Pust' mě, dokud je čas, ještě nejsem úplně sama."

„Ale jsi, má milá." Rainald se k ní přiblíží a Jördis polkne. Ted' mě nechá zardousit, pomyslí si, teď...

„Přišel jsem se rozloučit. Odjedu ted' do sídelního města a všem budu vyprávět, jak jsme se rozešli v nejlepším shodě na romantickém záměčku v lesích, stále zamilovaní..."

„To ti nikdo neuvěří."

„Je to podstatné? Budou se přinejmenším tvářit, že věří, a já si na tvé místo přivedu jinou, ochotnější, takovou, která mi domů nepřítáhne parchanta."

Maska spadla, sebeovládání povolilo a náhle mezi nimi stojí nenávist jako hradba.

„Špinavá čubko, s kterým podomkem jsi zplodila toho žlutohlavého spratka?

Řekni... počalas ho někde v blátě na kameni, co?"

„Počala jsem ho s někým, kdo není takový jako ty. On byl aspoň chlap." Rainald ji udeří a Jördis padne zpátky na lůžko.

„Až tu spadneš ze schodů, má milá, vyřídím si to tvým synkem. Stane se mu asi něco ošklivého, moc ošklivého. Řekni, je podobný otci?"

Královna zuřivostí ani nemůže mluvit. „Jistě že je mu podobný, to si uvědomíš, až budeš umírat, ty..." zajíkne se.

„Pane," zabijákův hlas zní mírně pobaveně, „není moudré nechat se takovou věcí rozrušit. Sám udělám, co je potřeba."

Rainald se narovná. Dosahuje Jegnarovi sotva k rameni, ale ted' už mu to nevadí.

„Tak tedy, buď zdráva, má milovaná. Líbat tě nebudu, mohl bych zvracet."

„Chcípni," zaječí Jördis a dveře zapadnou.

Královna si zakryje tvář dlaněmi. „Torge?" uhodí pěstí do zdi. „Torge? Ne, nic neudělá, je to divák jako každý chlap."

Gundula poposedne v sedle a Torge se na ni zakření.

„Bolí tě zadek?“

„Ne,“ odsekne čarodějnice.

„Pofoukal bych ti to.“

„Upálím ti...“

„Myslel jsem to dobře,“ ohradí se zaklínač. „Hele, ty opravdu nemáš žádnýho chlapa?“

„Nepotřebuju chlapa.“

„To jo. Hele, Gun, a umíš nějaký zaklínadlo, který se nám bude hodit? Levitaci, nebo otvírat zámky, nebo otrávit studnu...“

„Co si o mně myslíš?“ vyprskne žena.

„Znal jsem jednu, a ta to uměla,“ pokrčí rameny zaklínač. „Gun, oni na tebe nebudou brát ohledy, a kdyby tě dostali, tak...“

„Znášilnili by mě?“ čarodějce přeskočí hlas, i když ví, že její dotaz je pošetilý. Torge si ji kriticky prohlédne. „No, to možná taky, ale hlavně by tě určitě nenechali umřít rychle.“

Dál jedou mlčky a Gundula se zoufale snaží vybavit si zaklínadla, která od Školy nepoužila. Místo nich se jí však vybavují jen násilné scény jako ze zlého snu.

Obrátí hlavu k Torgemu, aby se mu svěčila, ale pak si všimne, že si zaklínač nepřítomně pohvizduje přes zuby, a zas svá slova spolkně. Možná jsem mu nakonec měla dát, pomyslí si. Možná, že by to bylo naposledy.

„Je to má matka, Peere. Musím...“

„Musíš tu zůstat.“ Graclaw pohodí hlavou a vstane. „Jsi následník trůnu, a kdyby se tví rodiče už nemohli ujmout vlády, musíš být při ruce, jinak vypukne zmátek. Já jsem na tvé straně, chlapče, to mi věř.“

„A máma?“ Dietbold polkne. Neměl by takhle mluvit, uvědomí si, ale strach o Jördis mu stáhne krk.

„Ten zaklínač není špatný, udělá, co je potřeba. Koneckonců...“

„Já, já vím, je to můj otec. Chceš říct, že ho mám ctít, nebo co?“

Peer se zarazí. On svého otce ctil a ten mu řekl, že je nutné královnu chránit. Ona je jejich cesta k moci a k trůnu, ona, ne Rainald. Jistě, Jördis zplodila nemanželské dítě a Rainald ji mohl zapudit, ale to se nesmělo stát, to se, díky vůli a meči Gotwina z Graclawu, taky nikdy nestalo. Kdyby Jördis ztratila královskou korunu, přivedl by si sem Rainald jinou ženu a mohl by tentokrát mít mocného tchána. Měl by ho, pokud není šílenec. Graclaw položí Dietboldovi ruku na rameno.

„Ty to musíš přežít, chápeš? Jinak Rainald vyhladí celý náš rod.“

Princ přikývne. „Jo, přežiju to.“

V hlavě se mu rodí plán, který má s jeho otcem společného víc, než se Dietboldovi líbí.

„Ztratili jsme se zas?" Gundula se nejistě rozhlédne po zšeřelém lese. „Ne, už jsme blízko. Jak se to hnízdo jmenuje?"

„Markstein. Torge..."

„Copak?" Zaklínač se hrabe v torničce u pasu. „Vy čarodějové taky šňupete?"

„Mám strach. Nikdy jsem nebojovala."

Torgeho ruce se zastaví. „Já vím. Proto jsem nechtěl, abys jela. Podívej, Gun..."

„Proč mi říkáš Gun?"

„Protože Gundula je blbý. Hele, nechceš se vrátit?"

„Nedostaneš se tam."

„Ale dostanu."

"Je jich tam moc, ptala jsem se Quillana. Nejen že zabijou tebe, zabijou i ji, a to nedovolím. Jen... co děláš, když máš strach?"

„No, dám si havrana, ale to by tebe zabilo. Máš něco k pití?" zeptá se zaklínač a čarodějka sáhne do své brašny.

Mží.

„Gun, prosím tě, nezpívej, uslyšej nás." Torge tiskne čarodějce ruku na ústa.

„Mlč."

„Uslyšej nás."

„Torge, už se nebojím." Gundula se svíjí v zaklínačově sevření. „Jdem na ně."

„Jo, princezno, ale nejdřív se z toho vyspíš."

Deštík se mění v liják a Torge odvádí koně pod strom.

„Není to krásný?" výská Gundula a kapky jí lepší vlasy na obličej.

Torge si melancholicky měří opilou čarodějkou a uvažuje o tom, že měl dát možná Dietboldovi rad do života víc. Přinejmenším tu, aby se držel dál od ženských, které jsou dlouho samy.

Hlídky se střídají na ochozech hradu, svítá a Jördis slyší jejich křik. Polkne. Její matka jí vždycky říkala, že člověku se může stát hodně zlého, ale že musí vydržet, pokud je z dobré krve. Nedat lůze znát strach, tak to říkala. Královna se zhluboka nadechne a pak znovu, užívá si pocit, že jí dech piní plíce. Dýchá, žije.

„Mám bojovat?" ptá se sama sebe naléhavě. Nebude hloupé a nedůstojné prát se s někým, jako je Jegnar? To Torge měl, Torge, najednou jí připadá, že ji život okradl a ukřivdil, vlastní manžel ji dává zabít a ten, se kterým má syna, ji tu nechá umřít. Pohltí ji strach, ze kterého se zrodí vražedný vztek. Probere ji až zapráskání okenic. Šíp? Přitiskne se ke zdi.

„Neboj se, paní," uprostřed místnosti se zhmotní ztrhaná promočená Gundula, „už jsme tady."

„Jste tady? Ty jsi tady. Kde je Torge? To on tu k něčemu bude," vzteká se Jördis a Gundula se třese zimou a vyčerpáním. Zapomněla jsem všechno, vyčítá si hořce.

„A nebo... vezmeš mě pryč ty?"

Čarodějka smutně zavrtí hlavou. „To ne, paní."

Jistě že ne. Dokáže namíchat dryjáky, vykládat karty, věštit z koule, dokáže to, co se od ní chtělo ve městě. Portál otvírala naposledy na škole, a vzít do něj člověka...

„Nebylo by to bezpečné, paní."

„Tak co chceš dělat?"

„Torge čeká pod hradbami, ukážu mu, kde máte pokoj, a potom..." Na chodbě se ozvou kroky.

„Schovej se," zasípe Jördis a Gundula se přitiskne do kouta. Mizí, náhle nezřetelná, a do místnosti vstoupí dva ozbrojení muži.

„Snídaně, paní," přisunou k Jördis košík s jídlem a odvrátí pohled, když po něm královna sáhne. Pak znovu zamknou dveře.

„Je to otrávené," královna se střevícem dotkne koše.

„Je," souhlasí čarodějka. „Jak to víš?"

„Jsem královské krve," odsekne Jördis hořce. „Chtěli mě zabít?"

„Jen uspat, paní," odpoví Gundula a rozhledne se po místnosti. „Za chvíli přijdou."

„A Torge?"

Gundula si skousne ret, až z něj vytryskne krev. „Dojdu pro něj," slíbí a skoro plačtivě vysloví zaklínadlo.

+ + +

Torge uvázal koně v lese a teď se tiskne ke kmeni stromu a pozoruje hrádek. Necítí strach, to mu koneckonců dryjáky ani nedovolí, jen lehký neklid. Koneckonců, kdyby to tenkrát do Jördis nenastříkal, nic by se nestalo.

„Torge?" Mezi stromy se zatočil vzdušný vír, zrudl kapkami krve a potom z něj vypadla Gundula. Zaklínač je v mžiku u ní.

„Jsi raněná?"

Čarodějka vrtí hlavou a slzy se jí na tváři mísí s krví, která jí prýští z nosu.

„Ne, ale už se zpátky nedostanu. Já jsem tak..."

„Ale no jo," Torge ji skoro automaticky přivine k hrudi a houpá ji v náručí jako dítě. „To bude dobrý, Gun. Co Jördis?"

Gundula se vzchopí. „Přinesli jí otrávené jídlo. Chtějí ji omámit a pak..."

„Jasně... udělají nějakou nehodu. Spadne z koně, ze schodů... Musím dovnitř, Gun."

Čarodějka zavrtí hlavou. „Já tě tam nejsem schopná vzít. Nemůžu... já..." Zaklínač sáhne do váčku a na hřbet ruky si ještě jednou nasype hraničku prášku.

„Můžeš ten průlez aspoň otevřít? Zkusím se tam dostat sám."

+ + +

Jördis neklidně přechází po místnosti. Byla jsem hloupá, vyčítá si. Měla jsem dát vědět Graclawům, povolat vojsko, odjet do Fuchsburku, zavřít se za vysokou bránu a potom, potom možná pozvat Torgeho. Při myšlence na zaklínače si zimomřivě

obejme ramena rukama. Nezestárl, na rozdíl od ní. Už si jen matně vzpomíná na jeho smích, na plavé houští v jeho klíně. Promrhala jsem život, pomyslí si. Radosti jsem si neužila, ani lásky, ani mateřství, dokonce ani slávy ne. Jen dlouhý, vyčerpávající nepřiznaný boj s Rainaldem. Teď umřu a jediné, na co můžu vzpomínat, je syn. Syn a pár nocí s plavým tulákem.

Když se otevřou dveře, Jördis se nepohne, tiše stojí čelem k oknu, a když jí ruce strážných stisknou ramena, nebrání se. Zemřít jako královna, tak to vždycky říkala její matka. Vedou ji ke dveřím a ona jde jako při korunovaci. Hlava se jí točí, ale nese ji zpříma. Možná pak dostane strach, ale dokud to jde, bude dělat všechno tak, jak se to má.

+ + +

Nestačil se ani bát. Vír Torgeho pohltil, stiskl mu žaludek a nahnal kyselé šťávy do úst a pak ho zas vyplivl do prázdnoty. Gun není dobrá čarodějnice, bleskne zaklínači hlavou, když padá na střechu stáje a potom se po ní koulí dolů. Okap nevydrží dlouho, ale přece jen stačí zastavit pád, a pak už se Torge spustí dolů, potlučený, ale nepochybně živý. Má štěstí. Posádka Marksteinu nepočítá s muži padajícími z nebe a hlídá zřejmě hlavně vstupní bránu. Zaklínač se opře o zeď nízké budovy a zvedne oči k oknům... Tam někde je Jördis. Je den, hrad nezná, a kde je králka, taky neví. Torge vycení zuby. To je, zkrátka, obvyklý zaklínačský kšeft.

+ + +

Koňská kopyta buší do udusané hlíny, jak jezdec žene koně. Dietbold vzal z Graclawských stájí toho nejlepšího a teď se žene k Marksteinu. Musí to přežít? Samozřejmě že to přežije, není už dítě. Peer v jeho věku už bojoval po boku svého otce, jenže on nemá otce, rozhodl se, že nemá. A jeho matka nemá muže kromě něj. Znovu pobídne koně bičem. Jeho matka nemá žádného jiného muže.

+ + +

Torge se sune ve stínu vysoké zdi. Nesmí nikoho potkat. Se svými plavými vlasy a přiléhavým kabátkem, jaký obvykle nosí elfové, do posádky jen tak nezapadne. Kolik tu může být ženských, jen Jördis? Naslouchá, jestli neuslyší pláč nebo křik, ale v hrádce je kupodivu docela ticho. Torge vyzkouší malá dvířka u paty věže. Jsou zamčená. Přeběhne tedy pod nízký parkán, vyhoupne se nahoru, přitiskne dlaně k elegantním laťovým dveřím a zatlačí na ně. Dřevo se prohýbá, ale nepovolí, až když Torge zasyčí zaklínadlo a závora, která je zevnitř přidržuje, se rozpadne na prach.

„Dobrý,“ pochválí Torge v duchu svou práci a vklouzne dovnitř. V chodbě je šero, kroky těžkých bot se rozléhají pod klenutým stropem. Blíží se. Zaklínač se vyhoupne do okenního oblouku a tiše k sobě přitáhne těžký závěs. Nehýbá se,

nedýchá, jen čeká a naslouchá. Kdosi uhodí násadou halapartny o zem.
„Kurvila se mu, no." Tělnatý žoldák si rozvážně vykračuje chodbou.
„Když jí neuměl uplést fakana, to pak zahne každá," jeho druh má v problematice jasno.
„Kdyby jí udělal deset dětí, tak by na to neměla pomyšlení a žádný ptáček by se jí pod sukně nepříplet."
„Stejně jsem rád, že se na to nemusím koukat," uzavře první z mužů a poplácá si břicho. „Jednoho by z toho přešla chuť."
Přejdou a Torge tiše sklouzne z výklenku. Slyšel dost na to, aby spěchal.

+ + +

Princ vidí nad vrcholky stromů věž Marksteinu. Nedostanu se tam, napadne ho, měl jsem přece jen říct Peerovi... Jenže Peer by nejel, přizná si konečně Dietbold, a víra, že všechno dobře dopadne, ho najednou opustí. Peer by nejel, protože nemá žádný důvod chtít, aby Jördis přežila. Ona i otčím mu překážejí, a když zemřou, nebude moci on, následník trůnu, odmítnout hlavního spojence. Ne, pokud chce přežít. Zadrží koně a sklouzne ze sedla. A co když, nakonec, ani přežít nechce? Pomalu se vydá směrem k hrádku.

+ + +

„Jsi moudrá, má paní. Pravá královna." Jegnar se zašklebí Jördis do tváře a ta polkne.
„Čekáš, že budu plakat?"
Zabiják se mírně ukloní. „Ženy obvykle pláčou."
„Ne královny Altmarku." Jördis znovu polkne. Ve skutečnosti se jí chce křičet, ale současně na ni padá jakási apatie, jako by se všechno ztrácelo v mlze. Nečeká už pomoc, cítí jen smutek a trochu zvědavosti.
„Nebude to bolet," slíbí jí Jegnar, jako by čekal, že ji to konečně přinutí k nějaké reakci.
„To určitě ne," ozve se mužský hlas, dveře, vyražené znamením, padnou do místnosti a Jördis sebou trhne. Torge vrazí dovnitř s mečem v ruce.
„Kampak?" Jegnar je možná člověk, ale člověk dost zběhlý na to, aby nenechal rukojmí utéct.
Přitiskne ženě nůž pod bradu.
„Ani pohyb, zaklínači, nebo ji podříznu."
Zaklínač zavrtí hlavou. „Ale ne... to přece Rainald nechce."
Královna stojí, ztuhlá, a teď už nenachází sílu ani v moudrých naučeních vlastní matky.
„Torge..."
„Jen klid, kotě. On tě pustí."
„Přeskočilo ti z dryjáků, zaklínači?"
Torge pozoruje ostří nože, lnoucí důvěrně ke královnině kůži. Znamení, zaklínadlo by ho mohlo na okamžik srazit a to by stačilo... a nebo taky ne.

„Princ, přijíždí princ," křičí kdosi dole na nádvoří, Jördis sebou trhne, dokonce i Jegnar na okamžik odvrátí pohled, a to zaklínači stačí. Znamení zasáhne Jegnarovu tvář, krev z rozbitých víček a obočí se mu valí do očí, zvedne ruku k tváři... a Torge strhne Jördis k zemi.

„Utíkej," sykne na ni a zvedne svou zbraň proti Jegnarově.

„A co Bold?" vyjekne královna.

„Jedno po druhým, kotě," odbude ji Torge a odrazí Jegnarův výpad. „Nejdřív to vyřídím tady s mládencem."

+ + +

Gundula se vyčerpaně opírá o strom, když ji z poloviční mdloby vytrhne křik. Po cestě se k hrádce blíží jezdec a obránci se ho chystají zajmout. Čarodějka přimhouří oči, aby líp viděla, a pak ztuhne. Dietbold, uvědomí si a rozběhne se dřív, než jí dojde, co vlastně dělá. Alespoň jeho nesmějí dostat. Jegnar není špatný šermíř, vlastně je to výborný šermíř, dokonce i s rozbitým obličejem. Torge taky není špatný šermíř, pokud vezmeme v úvahu zaklínače. Pro člověka je smrtelně nebezpečný vždycky.

Zaklínač si nechce hrát. Ví, že čím víc času bojem ztratí, tím spíš přijdou další, a on má jen jedny ruce, jedny ruce a za zadkem ženskou, která je v boji k ničemu. Jördis neutekla, stojí nerozhodně ve dveřích a čeká. Zbraně se srážejí s kovovým křikem a Torge tlačí Jegnara ke zdi.

„Polámal jsem si žebra, zatracená Gun," pomyslí si zaklínač nezúčastněně a inspirován bolestí v hrudi vede další výpad na srdce. Jegnar se záklonem vyhne, ale Torge pokračuje v útoku. Času je málo...

„Pane," ve dveřích se objeví žoldák, který si přišel vyžádat rozkazy. Na okamžik se zarazí, pak se však vrhne na pomoc Jegnarovi. Torge už nemůže dál čekat, a tak přehodí meč do levačky, a než Jegnar stačí změnit kryt, dlouhým táhlým pohybem mu protne hrudník i krk. Jördisino zaječení a pak ostrá bolest pod lopatkou... Torge dokončí točivý pohyb a jeho čepel najde žoldákovy ledviny. Zaklínač čeká, že se mu teď podlomí nohy, ale zatím cítí jen teplý proud na zádech.

„Chtěla jsem ho zastavit," blekotá Jördis.

„Zastavila jsi ho docela dobře," kývne zaklínač a vezme ji za ruku. „Zdrháme, královno, je jich tu jak psů."

+ + +

„Chci mluvit se svým otcem," Dietbold se ledově rozhlíží po žoldácích, kteří ho obklíčili a míří na něj kušemi.

„Bozi vědí, kdo je vlastně tvůj otec," velitel posádky vyjel před bránu na koni.

„Dobrá, chci mluvit s králem. Kdo je králem, snad víš," chlapec má v hlase podrážděný tón rozmazleného děčka.

„Král tu není. Odjel s tvou matkou..."

„Matka tu taky není?" znejistí Dietbold.

„Můžeš se přesvědčit, pane," zkříví velitel tvář a princ pochopí. Pobídne koně a projede branou s pocitem, že vstupuje do hájenství Hel. Pak si vzpomene na Torgeho zjizvenou tvář a poprvé v životě pocítí k otci jisté sympatie. Jestli chce přežít, bude si z něj muset vzít příklad.

+ + +

Gundula se stoupajícím zoufalstvím pozoruje, jak Dietbolda obkličují. Torge měl pravdu, není tu k ničemu. To Quillan by... pohodí hlavou. Vlastně může udělat to, co Quillan. Na Škole se to učila jako každý jiný, jenže až do-řed za ni ošklivou práci dělal někdo jiný. Teď tu nikdo není a v hrádku může zemřít Jördis, Dietbold a koneckonců i Torge. Gundula vysloví zaklínadlo, a když se propadá do toho podivného stavu vymístění, který kouzlo neviditelnosti provádí, pomyslí si, že jestli přežije, bude jí hrozně špatně.

+ + +

„Běž, Jördis," Torgemu teče krev po zádech a stéká za kalhoty. Spolu s přeraženými žebry mu to velkou radost nedělá, ale zaklínač podobné rány osudu snáší stoicky. „No tak, dělej," postrkuje před sebou ženu, klopýtající přes širokou sukni. „Co chceš dělat?" Královna se do hlasu pokusí vložit autoritu svého postavení, ale Torge vidí jen smrtelně vyděšenou ženu.

„Dostat tě odsud, lásko," zavrčí zaklínač.

„A co Bold? Zabijí ho, jestli se tu objevil, a je to taky tvoje vina..." zavřískne Jördis.

„Jeho dostanu ven líp než tebe, přinejmenším nebude mít takovou příšernou sukni. To je blbá móda," nakrčí zaklínač nos a popadne látku do prstů. „Co máš pod tím?" „No co asi. Spodničku." Zastavili se v jedné z chodeb a Torge k sobě královnu tiskne, až si žena absurdně pomyslí, že ho snad přemohla náklonnost k ní. Zaklínač jí zašmátrá po zadku a uvolní knoflík sukne.

„Sundej to, Jördis. V tomhle se běhat nedá."

„Jestli Torgeho zabijí, tak mám znásilnění jisté," královna se už ani nevzpírá zaklínači, který ji vleče po chodbách. Zatím potkali dva žoldáky a ani jednoho z nich už hlava nikdy bolet nebude, teď se však přibližují ke dveřím na dvůr a Torge jí podá nůž.

„Budeš se s tím cítit líp?"

Jördis zbraň přijme. „Nevím," odpoví po pravdě. „Co s tím mám dělat?"

„Nic," Torge přikryje svou rukou její dlaň, „někam to schovej, a kdyby bylo nejhůř, vraž mu to do ledvin. Zakalí hned."

Ozve se dupot a Jördis se k zaklínači přitiskne.

„Jindy, lásko," odstrčí ji muž. „Jindy tě klidně pomazlím, i když už máme dítě velký, ale teď by ses pletla."

+ + +

Dietbold seskočí z koně a snaží se nemyslet na všechny šípy, které mu míří na záda. Nemá žádný plán, žádný nápad, jen se nenápadně rozhlíží, jestli někde neuvidí Torgeho. Možná mrtvého Torgeho, a to by znamenalo konec.

„Koně ti odvedou do stáje, pane," velitel se křivě usmívá. Vlastně neví, co má dělat. Nemá rozkaz následníka zabít, ba ani zajmout. Snad bude Traupe vědět, co a jak. Není nadšený, že má nad sebou ještě hrdlořeza, ale teď se hodí. Princ je princ a on zodpovědnost za jeho smrt nést nechce.

„Kdy matka odjela?"

„Ráno, pane. Nejspíš se s vaším otcem vracejí do Mitau. Zdržíš se?"

Zdrzet ho musí, to si velitel uvědomuje dobře. Nemůže ho nechat odjet, aby zjistil, že jeho matka se jaksi... ztratila.

„Dojdi pro pana Traupeho," křikne na jednoho z vojáků a ten se rozběhne k budově. V okamžiku je zpátky.

„Vevnitř se bojuje, pane. Královna..."

Velitel vrhne po vojákovi vzteklý pohled, ale to už Dietbold běží k vratům.

„Idiote," řve velitel, „teď ji uvidí. Kde je ten Traupe?"

„Řekl bych, že bradou vzhůru, pane," odpoví voják. „Uvnitř je zaklínač s mečem, pane, a už dostal hodně našich."

+ + +

Torge jich dostal hodně, ale pořád to nestačí. Rána mu krvácí, za ním se do rohu tiskne Jördis, která už svou dávku hrdinství pro dnešek vyčerpala, a zaklínadla, ve kterých beztak nikdy nebyl moc dobrý, slábnou v závislosti na tom, kolik jich už použil. Hodně. Teď vyšetkne další a z nosu mu vytryskne krev. Má dost a šípy už si od teď bude muset poradit jinak. Jedna z halaparten se vydá na cestu k jeho břichu a zaklínač vyfrkne krev. Jeho čepel přeseke dřevěnou násadu, pak druhou, třetí... Torge už spíš mechanicky máchá mečem a žena za jeho zády začne plakat. „Mámo," je to dětské slovo a dlouho už ho nepoužil, ale teď, když zahlédl zaklínače bojujícího v rohu dvorany a za ním plačící matku, samo se Dietboldovi přilepí na jazyk.

Jördis ho neslyší, ale Torge si přichozícího všiml.

„Kurva," zanařádá a odrazí další útok, „tys tu chyběl." V tu chvíli mu zátylek ovane chladný dech kouzla.

„Torge," ozve se omluvně Gundula, „jsem tady, ale moc nevím, co mám dělat."

+ + +

Neviditelnost ještě neznamená, že je Gundula rychlejší než obvykle. S vypětím všech sil doběhne skupinku a připojí se k ní. Je sice neviditelná, ale jaksi neví, jak se svou výhodou naložit, a tak jen hlídá, aby někdo z mužů, ozbrojených kuší, nevystřelil. Hlídá a pak, když Dietbold vyrazí, drží se mu v patách a doufá, že ještě

je koho zachránit.

+ + +

„Jsi tady? Výborně, tak vem Jördis a vypadněte, já s klukem se ven už nějak dostanem.”

„Krvácíš.” Ted’ už Gundula vidět je, i když jen jaksi zataženě, jako když se na ni člověk dívá přes mlhu.

„Jestli to umíš spravít, tak to sprav a běžte. Gun, už jsem utahanej.”

O únavě mi něco říkej, naježí se v duchu čarodějnice, ale pak stočí pohled ke kazajce nasáklé krví a „spraví” ránu alespoň tak, že krev přestane téct. Dietbold zatím doběhl k žoldákům a zaútočil na muže, zjevně překvapené tím, že se s nimi bije princ.

„Nešimrej to tak,” zařve na něj Torge, „jestli nechccm přijít o krk, tak to abychom mákli.”

Jördis si utřela slzy, a když ji Gundula bere za ruku, vypadá už zas skoro rálovsky.

„Nenechám je tady.”

„Padej,” Torge se ani neobráť.

„Mám tu syna.”

„To já taky. Padej, jestli chceš, aby to kluk přežil.”

„Já...”

Torge se na okamžik obrátí, pokrytý zaschlou krví, v tváři popelavý.

„Jördis, věříš, že už chápu, proč chlapi svý ženský mlátěj?”

Gundula se takticky změnění ve vzdušný vír a královnu prostě vtáhne dovnitř.

„Doufám, že si někde nenabijete hubu,” popřeje jim Torge a podívá se na své lýtko. Krev mu z něj crčí jako rudý déšť.

„Je jich hodně.” Dietbold se, spíš díky překvapení vojáků, probil k zaklínači a teď bojuje po jeho boku.

„Musíme se dostat do prvního patra. Půjdeš první, chlapče, protože tebe chtějí dostat živýho. Dám ti jen jednu radu. Nepřemejšlej, co je správně, prostě zabíjej. Když tě dostanou, odpravěj tě nakonec stejně.”

„Jasný.”

„Ted’.”

„Jasný.”

„Tak už se, kurva, hejbej.”

Utíkají po schodech, zraněný Torge pořád rychleji než Dietbold.

„Dělej, kluku.”

Torge vyrazí dveře vedoucí na ochoz a běží po něm k rohu budovy. Nad hlavou mu sviští šípy.

„Rychle.”

Udýchaný Dietbold je mu v patách.

„Kam běžíme?”

„Támhle,” ukáže k zábradlí. „Skočíš, nebo tě mám přehodit?”

Princ zírá k parkánu. „Je to daleko.”

Torge se ušklíbne. „Je to taky vysoko. Skočíš sám?"
„Zlámu si nohy."
„Když to uděláš šikovně, tak ne. Když to neuděláš, tak nás dostanou. Dělej."
„A ty?"
„Skočím za tebou."
„Jsi..."
„Skákej."
„Hele..."
Torge chlapce popadne a vysadí na zábradlí.
„Pomůžu ti. Odraz se a..."
„Protože jsi můj táta?"
„Protože jsem zaklínač, vole," odsekne zaklínač a hodí Dietbolda přes průrvu dvora až za zeď.
„Tráva je mokrá a měkká. Snad nebudeš ženským moc na obtíž," zavrčí pro sebe a obrátí se.

+ + +

Dietbold dopadne do trávy a Gundula je u něj skoro hned.
„Nepomáhej mi, vstanu sám."
Čarodějka ho podepře a chlapec už se ani nebrání.
„Kde je Torge?"
„Zůstal tam." Princ obrátí hlavu k hrádku. Na parkánu zvoní meče. „Máma?"
„Je v pořádku v lese. Jsou tam koně a... musíš ji odsud dostat." „Zůstal tam."
„Utíkej k lesu za matkou," postrčí ho čarodějka. „Počkám tu na něj." Princ se rozběhne ke stromům a Gundula zakloní hlavu. Meče pořád zvoní, ale i když čarodějnice už nemá sílu k jasnozření, ví, že za chvíli utichnou.
„Jsem k hovnu," pomyslí si už po tolikáté a pak ji osvítlí spásná myšlenka. Pevně stiskne víčka a hledá.

+ + +

Torge má pocit, že jeho meč váží cent. Ne, dva centy. Vojáků je tu dost a zaklínač, na rozdíl od Dietbolda, není princ, takže neváhají. Skočit. Zlámaná žebra, díra pod lopatkou a spousta dalších, menších, na předloktích a stehnech. Takže skočit. Kurva, šňupnout jsem si měl.
Torge se zatočí, aby se aspoň na chvíli zbavil dotírajících čepelí, vyšplhá na zábradlí a skočí. Noha se mu smekla, zeď, která ho dělí od šance přežít, se blíží, zaklínač padá, letí, klouže... náraz není zdaleka tak drtivý, jak čekal, ale přesto mu vzadu v temeni hlavy palčivě vybuchne šok a dál je tma, chutnající po krvi.

+ + +

„Udělám to."
Torge otevře jedno oko, prudce ho zabolí v zátylku, takže ho zase zavře a čeká.
„Ne, má milá, udělám to já. Jdi si odpočinout."

Zaklínač cítí, jak se rány na jeho zádech dotýká cosi studeného. Cukne sebou.

„Lež, prosím.“

„Quillane?“ Torgeho ani nenapadne zůstat ležet, opře se o loket a posadí se na posteli. Je nahý, zafačovaný a čarodějové na něj hledí poněkud konsternovaně.

„Kde jsme?“

„Na Graclawu.“ Quillan si olízne rty. „A lehni si, mohla by se ti zatočit hlava.“

„Nejdřív se musím...“ zaklínač krátce hvízdne a přejde k oknu.

„To snad nemyslíš vážně,“ vyjekne Gundula a Quillan se rozkašle.

„Má milá, možná by opravdu bylo lepší, kdybys šla na chvíli vedle.“

„Kdo mě sebral?“

Zaklínač sedí se zkříženýma nohama na posteli a Quillan mu ošetřuje ránu.

„Já. Gun mě zavolala, jenže jsem přišel trochu pozdě. Bolí to?“

„Ne.“ Torge pohne ramenem. „Je to jen ztuhlý.“

Čarodějovy prsty se rozběhnou po jeho zádech.

„Jsi samá jizva...“

„Hele,“ zaklínač nějak neví, jak dál, „seš si jistě, že jsi v pohodě?“

Quillan přestane masírovat a založí ruce na prsou.

„Moc ne. Jsi tu nahej a líbíš se mi, mistře zaklínači. Na druhou stranu, jsi taky dost zraněný a nikdo jiný tě tu neošetří. Gundula je tak vyčerpaná, že je k nepotřebě, a kořenářky jsou na tohle málo.“

„Co kluk?“ Torge se rozhlíží po místnosti, kde má oblečení.

„Dietbold? Je v pořádku, stejně tak královna. Oblečení přinesu, rozřezali jsme to, nechtěli jsme...“

„I boty?“ zděsí se Torge. „Stály fůru peněz.“

„Boty ne. Torge...“ čaroděj se zarazí, „situace se trochu změnila. Jak moc se ještě chceš angažovat?“

Zaklínač si zamyšleně prohlédne ovázaná předloktí. „Je třeba zabít Rainalda,“ povzdychne si.

„Přesně tak. Uděláš to ty, nebo se mám postarat já?“

Torge se znovu zvrátí do polštářů.

„Pošli mi sem Jördis a kluka, prosím tě.“

„Mistře,“ Quillan tají úšklebek, „ona je pořád královna a on následník trůnu. Poslat pro ně je...“

„Jen jim řekni, ať přijdou.“

„Paní Jördis je poněkud roztrpčena způsobem...“

„Ať přijde.“ Zaklínač si přetáhne peřinu přes hlavu a Quillan pokrčí rameny.

„Jak poroučíš, sokolíku. Zvolil sis sám.“

Čaroděj vyjde z místnosti a Torge zívne.

„Jen ať přijde, ochechule,“ pomyslí si ospale a zahrabe se do pokrývek.

+ + +

„Vaše Veličenstvo, pan Torge prosí...“ Quillan zvolil mnohem kulantnější formu než zaklínač.

Jördis se napřímí v křesle. „Jak mu je?“

„Už lépe, paní," čaroděj znovu zvolí diplomatickou odpověď, protože neví, v jakém světle se poněkud otřesený Torge předvede.

„Dietbolde, jdeme."

Princ se na matku zaškaredí. „Zajdu za ním sám."

„Zajdeš za ním se mnou."

„Vaše Veličenstvo..." zkusí to Peer. „Teto..."

Jördis semkne rty a Graclaw zmlkne. Částečně ho k tomu vede úcta k rozhodnutí mrtvého otce, částečně fakt, že Jördis je stále královnou. Peer s jistým zklamáním zjišťuje, že jeho teta zřejmě ještě nemíní pustit otěže vlády, a navíc knížeti dochází, proč Rainald s vraždou své záletné choti váhal tak dlouho. Nezadržela ho jen myšlenka na Graclawova otce, ale zřejmě i vědomí, že Jördis je nebezpečná, když na to přijde.

„Musím si se zaklínačem promluvit," vstane královna.

„Vaše Veličenstvo, přece nenavštívíte muže jeho profese... v ložnici."

Peer se co možná neopatrněji snaží královnu odvrátit od myšlenky, která mu připadá nepatřičná.

„Pokud není schopen vstát, tak ho v ložnici navštívím," odsekne

„Koneckonců, těžko mě může kompromitovat návštěva v ložnici muže, když s sebou mám syna."

„Společného syna," pomyslí si Quillan, který dosud mlčky přihlížel, a ukloní se.

„Ukážu vám cestu, paní."

+ + +

Jestliže Jördis čekala, že na ni zaklínač dychtivě čeká, přepočítala se. Když vstoupí do místnosti, jedině, co svědčí o zaklínačově přítomnosti, jsou právě jen boty, hosené pod postelí. Královna si odkašle.

„Torge?"

Přikrývky se pohnou.

„Torge?"

Dietbold se klukovsky hihňá a jeho matka ho sleduje pohledem plným nelibosti.

Zaklínač zívne. „Jördis..."

„Čaroděj říkal, že prosíš, abych přišla..."

„Prosím... no jo, prosím. Chceš to řešit před klukem?" Torge se konečně posadil a královna si prohlíží jeho obvázaný hrudník. Najednou je jí horko a nějak ... hůř.

„Můj syn je následník trůnu. Pokud jde o záležitosti koruny, je dobře, když o nich ví."

„No tohle jsem zrovna na mysli neměl, ale budiž. Jördis, ty bys byla ráda brzo vdovou, že?" zeptá se zaklínač přímo a královna, která se uvelebila v křesle, svraští obočí.

„Rainald mě chtěl nechat zabít, toho sis snad všiml."

„Jo, všiml. Já jen, co budeš dělat potom?"

„Nevím," odpoví královna a očima dál ohmatává hrudník plavovlasého muže.

„Ale to bys měla vědět, kotě," vymkne se Torge z dvorského protokolu,

koneckonců, stejně sedí nahý v posteli a jeho tělo zvažuje, kam pošle dávku krve.

„Budu to vědět včas," odpoví Jördis a pak se obrátí k synovi. „Myslím, že na tebe Peer čeká."

Chlapec stiskne rty, ale Torge na něj z postele výmluvně mrkne.

„Potřebuju tu s tvou máti probrat pár... podrobnosti, a čím méně uší to uslyší..."

„Slyšet by vás být nemělo," odsekne Dietbold, odměřeně se ukloní matce a stiskne kliku.

„Řeknu Peerovi, že tu probíráte bezpečnost státu."

Postel praská.

„Jördis," huhlá Torge do královniných vlasů, „jak moc to má být bezpečné?"

„Vůbec," odpoví chladně žena, „nezapomínej, že Rainald právě všem vypráví, že jsme na Marksteinu prožili pěkné chvíle."

„Jsi pomstychtivá, Jördis," obejmě ji Torge dlaněmi kolem pasu.

„Jsem královna, výtržníku," Jördis k němu skloní hlavu, „královny, které nemyslí na pomstu, jimi dlouho nejsou."

+ + +

„Kde je královna?" Gundula nahlédne do sálku, ještě ztrhaná a šedá v tváři. Dietbold zkriví rty a Quillan si odkašle.

„Probírájí s Torgem nějaké, eh, věci společného zájmu."

„Šukaj," zahučí princ. „Normálně ji klátí. To bych do matky nikdy neřekl," postěžuje si.

„Výsosti, většina dětí vidí své rodiče jaksí..." Quillan neví, jak dál, a Gundula vypadá ještě sklesleji než dřív.

„Já jen vidím, že ji kvůli němu chce Rainald zabít," odsekne Dietbold. „Poslali mě pryč jako kluka..."

„Dyť jsi kluk," ve dveřích stojí Torge, nezahojené šrámy mu křižují tvář a kření se na prince. „Jak je?"

„Mně?" ohrne chlapec rty. „Jak je tobě, když z tebe lila krev jak z vola a pak tu takhle..."

„Odkud ti co lilo, ženské nezajímá," poučí ho Torge otcovsky. „Zvlášť královny ne, ale když se to vezme kolem a kolem..."

„Nerozebírej to, Torge," zaprosí Gundula.

„Nebudu," mrkne na ni zaklínač a pak se unaveně složí na židli. „Bal se, Quillane, máš, cos chtěl. Práce čeká."

„Rainald?" ozve se Dietbold tiše.

„Jo, synku, Rainald. Dávej tu na matku pozor, má trochu pocuchaný nervy, i když se to nezdá."

„Pocuchaná je akorát tak od tebe."

Torge mu vrazí pohled a pak se s překvapením podívá na svou dlaň.

„Kurva," řekne tiše, „ještě pár let a budu jako Volmar. No, aspoň už chápu, proč nás pořád mlátil. Jo, Bolde, a neříkej to mátl, slíbil jsem jí, že už tě nebudu bít."

+ + +

„Odjíždíš?" Gundula otevřela dveře a teď nahlíží k Torgemu do pokoje.

„Ne, Quillan otevře portál. Potřebuješ něco, Gun?"

Zaklínač k ní přistoupí a palcem jí přeje po lícni kosti. Čarodějka ucukne. „Nic." „Bylas dobrá."

Žena zavrtí hlavou. „Ne, vlastně nebyla. Zachránil tě Quillan."

Zaklínač mlaskne. „No jo, škoda. Furt bych radši píchal tebe než jeho." Zasměje se, ale okamžitě zmlkne, když si všimne, že Gundula má v očích slzy.

„Nechtěl jsem..." pokusí se ji k sobě přitáhnout, ale žena ho odstrčí.

„Nech mě být."

„Hele, kotě..." Torge ukáže očima na postel a Gundula couvne.

„Zbláznil ses? Neležela tu před chvílí královna? Víš vůbec, co by Jördis udělala, kdyby se dozvěděla, že jsme spolu něco... A hlavně, vždyť o mě nestojíš."

„Co bych nestál?" urovná si zaklínač obvaz. „Bojovali jsme spolu, jsi docela pěkná holka, tak proč..."

„Jsem ti lhostejná."

„Ale hovno," Torge cítí, že je nějak mimo tematiku, „nejsi. Jsi partačka."

Zafačovanou rukou ji konečně přitáhne blíž a celkem bez námahy povalí na postel.

„Máš spodní prádlo?" zamručí jí do ucha a pak jen s údivem sleduje, jak svižně se čarodějka dokáže dostat ze dveří.

Když zaklepe Quillan, leží Torge ještě pořád na posteli.

„Cos jí udělal, prosím tě?"

Zaklínač vstane. „Nic, povalil jsem ji na postel."

„Brečí."

„Prostě by potřebovala protáhnout," usoudí Torge a oblékne si plstí podšitou vestu.

„To tím tam u vás léčíte všechno?" Čaroděj cítí, jak mu vysychá v ústech.

„No, skoro. Lota by ti řekla..." zaklínač se zamyslí, „no, asi by řekla, že když je ti blbě, je lepší zalézt s někým do postele, než s tím válčit sám. Víš, jak to myslím."

„Jo, vím," přikývne smutně Quillan. „Jenže já to holt mám o hodně těžší."

+ + +

Troubení rohů, štěkot psů, pach lesa... Král Rainald se rozhlédne. Kolem něj stojí jeho garda, vysocí muži s bezvýraznými tvářemi. Už ví, že jeho žena utekla, ale hon zrušit nemohl. Zatne zuby, rád by viděl Jördis mrvou, ale je na Graclawu, a zaútočit na Graclaw znamená válku. Pronikavýma tmavýma očima váží své šlechtice. Táhl by na Graclaw? Grimsen možná, Waldberg s Mogresem spíš ne... Vztekle nakopne psa, který se mu připlétl pod nohy. Za osmnáct let je nedokázal zlomit, přizná si, a ta děvka je jim pořád milejší. Dcera velkého krále. Hovno, vyválená coura, která se teď nejspíš někde peleší. Léta čekal, a na co vlastně? Na to, až ho ten žlutohlavý parchant, jeho „syn", dá zamordovat?

„Vaše Veličenstvo, zahájíte hon?"

Rainald se po lovčím zuřivě ohlédně, ale pak se vzchopí. „Zahájím," procedí skrz sevřené zuby. „Zahájím hon," opakuje a znovu si vybaví tvář své ženy. „Doufám, že padnou i trofejní kusy."

+ + +

Torge se tiskne ke stromu a za ramenem slyší Quillanův dech.

„Můžou nás vidět?" šeptne.

„Pokud s sebou nemají čaroděje, tak spíš ne," vzhledne k němu drobný muž.

„A nemaj?"

Čaroděj zavře oči. „O ničem nevím," řekne po chvíli. „Kdyby se něco dělo, co vy zaklínači vlastně umíte?"

„Uříznout někomu palici," zašklebí se Torge, „ale nějaký ,zrcadlo' taky zvládnou, když na to přijde, jen ho proti čaroději dlouho neudržím."

„Snad tu nikoho nemá," povzdychne si Quillan a kývne na zaklínače. „Tak pojď, Jördis už chystá vdovský závoj."

Laň padne do listí, Rainald seskočí z koně, usekne větvičku a položí ji do rány. Pach krve v jeho nose je náhle velmi silný. Ohlédně se. Slyší zvuky lovu, hovor, křik, nedaleko od něj praskají větve, jak někdo prochází mlázím. Král se oťrese a znovu se skloní k ubitému zvířeti. Myslí na svou ženu, pohrává si s loveckým tesákem a představuje si, že takhle uvidí Jördis, Jördis, která se ukázala větším oříškem, než vůbec tušil. Vyženil sice marku, ale pánem tu není ani dnes. Oťrese se. Za zády se mu nejspíš pošklebují, že nemá syna... Vzpomene se na den, kdy se narodil Dietbold. Dědic, zkriví rty. Pojmenovali ho po Jördisině dědovi, tenkrát se ještě nebránil, měl pocit, že je to státnické rozhodnutí, kterým si nakloní Šlechtu, a všechny děti jsou přece plavovlasé. Jenže pak přešla léta, další potomstvo se neobjevilo, Jördis zledovatěla a Dietbold... zbytečně nechal zavraždit plavého Jürgena z Melde. Dietbold nakonec není podobný ani jemu, ani Jördis, není podobný nikomu, koho zná. Rainald konečně prořízne kůži na břiše laně, aby ji vyvrhl.

„Nechceš píchnout?"

Král zvedne hlavu a vidí před sebou svou noční mûru. Dospělého Dietbolda, nebezpečného vražedného Dietbolda, který ho přišel zabít. Sáhne po loveckém rohu.

„Klidně si foukni," řekne Torge. „Nebude to slyšet."

„Kdo jsi?" Rainald bojuje s šokem, který mu brání se pohnout. Pozná zabijáka, když ho vidí, pozná smrt.

„Ale dyť to víš... Někdo to dítě Jördis uplést musel," pohodí zaklínač hlavou, „před lety, když jste tu měli nesnáz s gryfem a tys tu nechal svou mladou paní amotnou... Nemůžeš to do ženské strčit o svatební noci a pak zmizet, to se neodpouští."

„Zaklínač?"

„Hm."

„Dělala to se zaklínačem?" Král se možná bojí smrti, ale pocit pohany je teď

silnější.

„Naposled dneska ráno. Co se ti nezdá?"

Torge mluví a koutkem oka sleduje stín, který se míhá nahoře mezi větvemi. Docela rád by králi usekl hlavu, ale nebylo by to rozumné, jak se vyjádřil Quillan, a tak čeká a přátelsky se na Rainalda usmívá. Koneckonců, myslí si Torge, já nemám důvod se na něj zlobit.

„Nechám tě narazit na kůl," sykne Rainald.

„Jo?" podiví se zaklínač společensky.

„Ale nejdřív hodím tvý koule psům."

Torge zavrtí hlavou a o krok ustoupí. Silná větev se shora snáší rychle, ale děsivě a nepřírozeně tiše. Rainald vzhledne, víc udělat nestačí. Těžká dubová větev dopadne na jeho rameno a srazí ho k zemi. Muž zasténá, z nosu mu vytryskne krev a zaklínač, který ho zamyšleně pozoruje, v tu chvíli pokročí blíž, odrazí se a oběma nohama mu dopadne na hlavu. Ozve se praskavý zvuk.

„Tos nemusel, Torge," Quillan právě sklouzl ze stromu a znechuceně se odvrací.

„Nebyl mrtvej," vysvětlí Torge omluvně, „a jinak to nešlo. Že to vypadá jak od tý větve?"

Čaroděj zavrtí hlavou. „Víš co? Raději pojď."

+ + +

Král byl pohřben se všemi poctami, vdova zaplakala na hrobě, následník trůnu ji způsobně držel za loket, graclawští ozbrojenci pro jistotu obsadili Mitau, zbraně párkrát zachřestily a Jördis se projevila státnicky. Léna byla rozdána a zlé jazyky umlčeny. Peer z Graclaw si zammul ruce, přepočítal náklady a natáhl ke své tetě dlaň. Pochopila dobře.

+ + +

Jördis vypadá v černých šatech důstojně a upjatě.

„Jsem těhotná," řekne dvěma plavým mužům, kteří s ní sedí u stolu. Mladší z nich se ušklíbne.

„Jsi ráda?" zeptá se opatrně ten starší, zjizvený.

„Jsem," odpoví královna.

„Doufám, že to bude holka," zazubí se na ni zaklínač a vstane. „A ty se zvedej taky, Bolde, furt ten meč držíš jak prase kost."

Královna je provází mateřským pohledem. Vdovství jí sluší.

Meče se srážejí, Torge se kryje spíš podvědomě, protože přemýšlí. Je na čase pohnout se dál, nejen proto, že ráno je už na cestách jinovatka.

„Ten kryt vejš, kurva, kluku," štěkne na Dietbolda a mečem ho udeří do chrániče na hrudi. Princ vycení zuby.

„Moc se netvař," houkne na něj zaklínač, už smířlivějším tónem, „kdyby tu byl Ingolf..."

Dietbold skloní zbraň. „Hele, Torge, ty chceš odjet, vid'?" zeptá se tiše.

„Musím, mladej. Kromě jinýho proto, že jsme si moc podobní. Jestli chceš bejt králem, nemůžeš bejt zaklínačův syn.“

„A to malý?“

„I kvůli malým...“ Torge založí ruce na prsou a prohlíží si syna. „A ty teď koukej makat, chci, abys byl schopnej dát na máti pozor, až vypadnu.“

„Dám,“ odpoví Dietbold a zní to jako slib. „Dám, ale i tak by ses někdy mohl zastavit.“

+ + +

Jördis spí a Torge si po tvrdé práci přihýbá z korbele.

„Pojeďu, děti.“ Gundula zvedne hlavu a Quillan se smutně usměje.

„To jsme předpokládali. Situace se docela, eh, uklidnila, a tak...“

Zaklínač se k němu obrátí. „Řekni mi, po pravdě, jak moc se Graclawovi dá věřit, že je nepodrazí?“

„Dokud bude moct tahat za nitky, tak ne. Dohodnou se, uvidíš.“

Torge přikývne a pak pije, pije, aby setřásl neznámý a nepříjemný pocit zodpovědnosti. Když mu pak čarodějové v jeho pokoji zouvají boty, ani se nebrání.

„Loty,“ mručí, „vlez si ke mně.“

„Já nejsem Lota,“ dozná smutně Quillan, „ale vlezl bych si k tobě, chlapče, rád.“

+ + +

Na zámku v Mitau znějí fanfáry, to královna oznamuje, že se brzo stane matkou pohrobka. Graclaw se nadýmá v roli místodržícího, neboť vdova brzo složí vládu do rukou svého prvorozeného, a prvorozený...

Dietbold v rudém plášti stojí po boku své matky a rozčesané plavé vlasy mu září jako obilný lán v letním slunci. Hlavy dívek se sklánějí, koneckonců, nejžádoucnější z kraleviců brzo bude potřebovat po svém boku ženu. Jördis složí dlaně na ještě plochem břiše a vítězně se usměje. Očima hledá zaklínače, ale ten tam, samozřejmě, není.

„Nesahal jsem ti na zadek, opravdu,“ Quillan couvá před chmuřícím se zaklínačem.

„Tak co ležeš do mý postele, když spím?“ syčí Torge přes zaťaté zuby.

„Chtěl jsem tě jen vzbudit. Královna...“

„Královna mě může vzbudit šátráním v poklopci, ty ne.“

„Promiň.“

„Jdi se bodnout.“ Torge rozhodí rukama a pak uhodí pěstí do dlaně.

„Pojeďu,“ dodá pak a kývne na Quillana. „Zejtra. A nemysli, nic proti tobě nemám, jen s tebou nechci...“

„Já vím,“ čaroděj má najednou kolem úst bolestný rys. „Já s tebou holt jo, Torge. Kam pojeděš?“

„Domů,“ usměje se zaklínač a cítí, že se opravdu těší. „Pojeďu domů.“

Petra Neomillnerová (*1970)

Petra Neomillnerová se ve své tvorbě zaměřuje především na fantasy. Její práce se vyznačují až naturalistickou syrovostí a tvrdostí, a to jak po stránce dějové, tak i v charakterizaci postav. Právě to dává jejím textům nádech opravdovosti. Ukazuje silné samostatné ženy schopné vyrovnat se s nástrahami světa, který jim příliš nepřeje.

Narodila se v lednu 1970 v Praze. Vystudovala střední knihovnickou školu a později získala i grafické vzdělání. Od roku 1993 je na volné noze a žíví se jako grafička, a v poslední době zejména jako scenáristka a spisovatelka. Její články věnované magii pravidelně vycházejí v časopise Pevnost, se kterým dlouhodobě spolupracuje v oblasti recenzí knih a publicistiky.

Píše už od dětství, dlouhou dobu se však věnovala především poezii. S psaním prózy začala koketovat až v pětadvaceti letech, dnes se jí však už věnuje téměř výhradně.

Autorčiny začátky jsou spojeny s časopisem Pevnost. Tady také vyšla jako první text povídka Ta, kterou smějí sedlat jen bohové... O rok později tu také představila čarodějkou Moire v příběhu Hněv, ve kterém se Moire pokouší zachránit malé městečko před stoupající vodou. Moire a jejímu příteli Desmondovi zůstala v dalších letech věrná a v Pevnosti postupně otiskovala nová a nová dobrodružství. Jen namátkou jmenujme Čas, kdy klasy dozrají nebo Vlastní krev. V Pevnosti vyšla také povídky Stříbro je když... a Mlynářčina náruč, jejichž hlavní hrdinkou je zaklínačka Lota.

V roce 2006 vydala první samostatnou knihu — sbírku Vlastní krev (Triton, 2006). V ní soustředila všechny zatím vydané texty o Moire a přidala několik dalších povídek. Na konci roku 2007 pak následovaly v rychlém sledu za sebou další tři tituly — první díl cyklu o Moire a Desmondovi Písně čarodějky, nazvaný Nakažení (Fantom Print 2007), sbírka povídek spojující fantastiku se S/M tematikou Hry na bolest (Netopejr 2007) a první část cyklu o upírci Tině Salo ze současné Prahy Sladká jak krev (Triton 2007).

Následující rok vyšlo pokračování série Doušek věčnosti (Triton 2008) a třetí díl Past na medvěda (Triton 2008). Nyní autorka připravuje díl čtvrtý. Román, jehož hlavní hrdinkou je zaklínačka Lota, Psi zima (Fantom Print 2008), se pak letos

dočkal pokračování souborem povídek s názvem Zaklínačka Lota (Triton 2009).

Publikuje také ve sbornících. V antologii Punk Fiction je zastoupena S/M příběhem Capricorn 70 (Punk Fiction, Mladá fronta, 2004), do antologie editora Vlada Ríši přispěla velmi temnou fantasy povídkou Květ skály (2005: Česká fantasy, Mladá fronta, 2006), v antologii Legie nesmrtelných se znovu na scéně objevuje Lota v povídce Zmetek z temnot (Legie nesmrtelných, Fantom Print 2006), pokračování příběhu Capricorn 70 „Odpal to, Red!“ vyšlo v dalším Ríšově sborníku (Sorry, vole, error, Mladá fronta, 2007) a povídkou Všude je voda přispěla i do antologie editorů Antonína K. K. Kudláče a Ondřeje Jireše (Pod kočičími hlavami, Triton, 2007). Letos se objeví její povídka V náruči boží i ve sborníku Memento mori (Triton 2009) Ondřeje Jireše.

U nakladatelství Triton vydala také tři knihy o magii, Magické kameny, Milostná magie a Runové magie.

Petra Neomillnerová žije s přítelem, dcerou Nikou a československým vlčákem Sněhurkou na pražské Letné.

Více informací o autorce najdete na www.alraune.cz.

Obsah

<i>Předmluva</i>	2
1. Temná záležitost	4
2. Noční lovy	47
3. Vlasy jak tráva	75
4. Mlynářčina náruč	93
5. Kronerčín kluk	111
6. Půl krve	137
7. Stříbro je, když... ..	143
8. Zmetek z temnot	174
9. Otec rodiny	200
O autorce	248

Petra Neomillnerová
Zaklínačka Lota

Vydalo nakladatelství TRITON v Praze/Kroměříži roku 2009
jako svou 1312. publikaci, v edici TRIFID svazek 350.

Vydání 1.

Ilustrace na obálce Lubomír Kupčík.

Grafická úprava obálky Atelier Loba.

Jazyková redakce Marie Semíková.

Odpovědný redaktor Ondřej Jireš.

Sazba Petr Teichmann.

Vytiskla tiskárna Ekon Jihlava.

ISBN 978-80-7387-293-9

www.triton-books.cz

Doporučená prodejní cena 248,- Kč
(členové SFK TRIFID 198,- Kč)

Knihy nakladatelství Triton si můžete objednat na internetové adrese

www.tridistri.cz

Tamtéž naleznete informace o zvýhodněných cenách SF klubu Trifid.
Klubová výdejna pro knihy z edice Trifid vydané nakladatelstvím Triton:
Knihkupectví Krakatit, Jungmannova 14, Praha 1, tel.: 222 519 838